NEW YORK TIMES BESTSELLER

Mariana Zapata

Sevgili Aaron

Belki de ihtiyacın olan tek şey
yabancı birinden alacağın bir mesajdır.

nemesis
KİTAP

Sevgili Aaron

Mariana Zapata

Çeviren: Hanife Albayrak Çift

nemesis
KİTAP

Mariana Zapata

Mariana Zapata nasıl heceleyeceğini öğrendikten kısa bir süre sonra ilk romanını yazmaya karar verdi. Kariyerine hayran hikâyeleriyle başladı ancak daha sonra asıl isteği olan özgün kurgular üzerine yoğunlaştı. Mizah ve aşkın bir arada olduğu romanları oldukça sevildi.

Mariana, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Coloradoʼdaki Pagosa Springs adlı küçük bir kasabada yaşıyor. Yazıyormuş gibi yapmadığı zamanlarda bilimkurgu, fantastik veya tarihi romantizm romanları okuyor. Yazarın kitapları hakkında haber almak için www.marianazapata.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitabı:

- *Lukov'dan Sevgiler*

Tarihteki en mükemmel yeğen olan sevgili Isaac için...

Birinci Bölüm

Haziran
3 Haziran 2008

Sevgili Aaron,

Benim ismim Ruby Santos ve Askerlere Yardım Vakfı sayesinde yeni eşleşmen benim.

Geçmişte Askerlere Yardım'a katıldın mı yoksa bu ilk seferin mi bilmiyorum ama programa dair ayrıntılı bilgin yoksa –sen merak etmeden– Houston, Teksas'tan Ruby adındaki bu insanın sana neden e-postalar veya mektuplar gönderdiğini açıklayayım. (Bundan sonra benden e-postalar alman bir ay kadar sürecektir, o yüzden işler biraz tuhaflaşabilir. Bu işi çözdükten sonra daha önce yolladığım mesajları göndermemeye çalışacağım, çünkü bu sıkıcı olacaktır.)

Vakfın yönetmeliğine göre –nereye sevk edildiysen– sana haftada bir ulaşmam gerekiyor. Bana nerede olduğun gibi detayları söylemiyorlar. Tek bildiğim senin astsubay çavuş olduğun. Lütfen bana nerede olduğunu söylemek zorundaymışsın gibi hissetme. Benim için bir önemi yok. E-posta mı yoksa mektupları mı tercih ettiğini bilmediğim için aynı anda ikisini de yazacağım. Hangisini tercih ettiğini bana bildirebilirsin.

Zengin sayılmam ama umarım arada bir sana hediye sepetleri gönderebilirim. Umarım anlarsın. Çok yoğun olduğuna eminim o yüzden seni çok fazla sıkmayacağım.

Uzun süreliğine bu işte olacağımızdan, birbirimizi tanımamız için birkaç soru soracağım. Umarım bu senin için de uygundur. :)

1. Aaron'ı mı yoksa başka bir ismi mi kullanıyorsun?

2. Görevinde kaç ayın kaldı?
3. Eğer sana evden tek bir şey gönderebilseydim ne isterdin?

Senden haber almayı sabırsızlıkla bekleyeceğim ama çok meşgulsen, o da sorun değil. Yine de sana her hafta yazacağıma söz veriyorum.

İyi dileklerimle,
Ruby

***

8 Haziran 2008

Sevgili Aaron,

Ben Houston'dan, Askerlere Yardım eşleşmen Ruby.

Umarım iyi durumdasındır ve e-posta veya mektubu almışsındır.

Sana geçen hafta sorduğum soruları beni biraz tanıman için cevaplayacağım.

1. Ruby ismiyle anılıyorum. Ancak Rubella –bana ancak annem böyle seslenir– ve Squirt –akraba olduğum veya beni ailem dolayısıyla tanıyan herkesin çağırdığı ismim– olarak da bilinirim.
2. Yok, çünkü görev yapan ben değilim.
3. Eğer rolleri değişmiş olsaydık, kesinlikle mikrodalgaya atılmaya hazır peynirli makarna paketlerini özlerdim ve en çok isteyeceğim şey de onlar olurdu. Lütfen tek oturuşta ne kadarını yiyebileceğimi sorma.

Hakkımda anlatabilecek pek bir şey yok ama sormak sormak istediğin ne varsa sorabilirsin.

İyi dileklerimle,
Ruby

***

15 Haziran 2008

Sevgili Aaron,

Yine ben, Ruby. Umarım iyisindir. Mektuplarımdan hiç eline geçen oldu mu? E-postalarım sana ulaşıyor mu? Mesajlarımın

doğru yere gittiğinden emin olmadan sana e-postayla yeni bir şey göndermeyeceğim. Ulaştırılamadı olarak bana geri dönmediler ama kendimi sağlama almayı tercih ediyorum. :)

Eğer bana normal posta yoluyla cevap yolladıysan, henüz elime geçmedi. Eğer yollamadıysan, o da sorun değil. Bu tür şeylerin zaman aldığını biliyorum.

Çoktan sorduğumu biliyorum ama daha önce Askerlere Yardım'a katıldın mı? Bu işi yaptığım üçüncü askersin ve genellikle birbirimizi tanımak için sorular sorarız. Umarım burnumu soktuğumu düşünmüyorsundur. Çocukken ilkokulumdaki program sayesinde diğer ülkelerden mektup arkadaşları edinmiştim ve eğlenceli olduğunu düşünmüştüm. Askerlere Yardım ise bunun yetişkin versiyonu gibi.

Senin için daha fazla sorum var.

1. Video oyunları oynuyor musun?
2. Tek çocuk musun yoksa kardeşlerin var mı?
3. Pizza mı cheeseburger mi?

Yakın zamanda senden haber almayı umuyorum,
Ruby

***

23 Haziran 2008

Sevgili Aaron,

Ben Ruby Santos, Askerlere Yardım eşleşmen.

Eğer sorun değilse, geçen hafta sana sorduğum soruları aşağıda cevaplayacağım.

1. Video oyunları: Şansım olduğunda video oyunları oynamaktan gerçekten çok zevk alıyorum. Eski Nintendo cihazım hâlâ çalışıyor ve stresli olduğum zamanlarda saatlerce Ördek Avı oynadığımı bilirim.
2. Kardeşin var veya yok: İki erkek, iki kız kardeşim olacak kadar şanslıyım (ya da şanssızım). Sıralamada dördüncüyüm.

3. Pizza veya cheeseburger: Her daim cheeseburger.

Umarım dünyanın her neresindeysen her şey yolundadır.

***

29 Haziran 2008

Sevgili Aaron,

Ben Ruby.

Umarım iyisindir. Senden haber alamadım ve bu tür şeyler olduğunu bilmeme rağmen endişelendim. Hâlâ aynı e-postaları ve mesajları gönderiyorum, umarım seni sıkmıyorumdur.

Sana ne göndereceğimi bilmiyorum. Daha fazla soru sormak rahatsız edici gibi geliyor. O yüzden buna biraz ara vereceğim. Umarım korkunç şakalardan rahatsız olmazsın çünkü onları çok seviyorum. İşte askerlerle ilgili bir tane:

Başçavuş, genç bir askere, "Bu sabah seni kamuflaj eğitiminde görmedim, asker," demiş.

Asker, "Çok teşekkür ederim, efendim," diye cevaplamış.

İyi dileklerimle,

Ruby

İkinci Bölüm

Temmuz
5 Temmuz 2008

Merhaba Aaron,

Ben Houston'dan seni "evlat edinen" Ruby.

Umarım iyisindir. Geçen haftaki şakayı beğenmemişsindir diye bu mektupta şakalar yapmayacağım. O zaman daha fazla soru! Yine!

1. Çubuk kraker mi cips mi?
2. Yaz sporları mı kış sporları mı?
3. Köpekler mi kediler mi?

Umarım her şey yolundadır.

En iyi dileklerimle,

Ruby Santos

***

12 Temmuz 2008

Sevgili Aaron,

Ben AYV eşleşmen Ruby, namı diğer bozuk plak.

Gerçekten iyi olduğunu umuyorum. Hâlâ senden e-posta veya mektup almadım ama mesajlarımın bir şekilde sana ulaştığını umuyorum.

Geçen hafta sorduğum soruları cevaplayacağım.

1. Çubuk kraker mi cips mi? Cips, Fritos tercihimdir.
2. Yaz sporları mı kış sporları mı? Kış sporları.
3. Köpekler mi kediler mi? İkisi de. Aslında yavru domuzlar -bence- köpek veya kedileri geçer.

Umarım kendini bırakmıyorsundur.
İyi dileklerimle,
Ruby

ooo

19 Temmuz 2008

Merhaba Aaron,

Ben Ruby. Bu hafta işlere biraz renk katmak için kartpostal gönderiyorum. Ailemle beraber Orlando'dayım –diğer taraftaki Mickey Mouse'a bak– umarım Mickey seni en az benim kadar gülümsetiyordur.

Ruby S.

ooo

26 Temmuz 2008

Sevgili Aaron,

Ben Ruby. Houston'daki evime geri döndüm. Eğer merak ediyorsan tatilim iyi geçti. Baya bronzlaştım bile. Bu, ailemle Orlando'ya altıncı defa gidişim ve orada hiçbir zaman sıkılmıyorum.

Senin için daha fazla sorum var:

1. Daha önce Orlando/Disney'de bulundun mu?
2. Elma mı portakal mı?
3. Pasta mı turta mı?

En iyi dileklerimle,
Ruby

Üçüncü Bölüm

Ağustos
2 Ağustos 2008

Sevgili Aaron,

Umarım iyisindir. Senden bir cevap alamadığım için iyi olduğunu kesinleştirmek ve adresini/e-postanı tekrar kontrol etmek adına vakıfla bağlantıya geçtim. Umarım aşırı tepki göstermiyorumdur. Bunu daha önce yaptığımı biliyorum ama bütün askerler e-posta yoluyla en azından ayda bir defa bana ulaşırlardı; sana baskı yapmaya çalışmıyorum, sadece doğru bilgilere sahip olduğumdan ve yanlış insanlara veya adreslere bir şey göndermediğimden emin olmak istiyorum.

Bunun kulağa ne kadar ilgi meraklısı gibi geldiğinin şimdi farkına vardım ama böyle bir niyetim yoktu.

Umarım iyisindir. Geçen ay seni kayırdığım için bir şaka daha bırakacağım. :)

Bir grup asker tertip halinde dururken eğitmenleri, "Pekâlâ aptallar öne çıkın," dedi.

Ekipten sadece bir kişi dikkatini verirken diğerlerinin akılları başka yerdeydi.

Eğitmen, yerinden ayrılmayan askerin yanına gidip onunla göz göze geldi.

Asker gülümseyerek, "Epey varmış, değil mi efendim?" dedi.

En iyi dileklerimle,

Ruby Santos

ooo

9 Ağustos 2008

Sevgili Aaron,

Bu hafta yine işleri değiştirip sana farklı bir şey göndermeye karar verdim. Ekte gönderdiğim resim dünyadaki en sevdiğim şey. On sekiz yaşındayken satın almıştım. Kız kardeşim üniversiteden mezuniyet hediyesi olarak İzlanda'ya gitmişti ve beni de yanında götürmüştü. Oradaki ufak bir dükkânda yazıcı bulmuştum. Üç kopya satın alarak bir tanesini en iyi arkadaşıma verdim. Bazen kötü bir gün geçirdiğimde dünyanın benden ve hayatımda yaşanan kötü ne varsa ondan daha büyük olduğunu hatırlamak hoş oluyor. Kuzey ışıklarının üzerimde böyle bir etkisi var. Çok güzel değil mi?

Umarım iyisindir.

En iyi dileklerimle,

Ruby

***

19 Ağustos 2008

Aaron,

Askerlere Yardım Vakfı birkaç gün önce bana geri döndü ve hâlâ görev başında olduğunu, sana ulaşmak için doğru bilgileri verdiklerini söylediler.

Üzerine düşündüm. Belki de uyum yakalayamamışızdır ya da yanlış bir şey yapmış/yazmışımdır. Ama sorun değil. Bu sana gönderdiğim son mektup/e-posta olacak. Beni vakıftaki başka bir kişiyle değiştirecekler. Mektuplarını zamanında almaya devam edeceksin.

Erkek kardeşim donanmada askerdi. Bana denizaşırı askerlerin ne kadar yalnız olduklarını ve canlarının sıkıldığını söylediğinde bu programa katıldım. Herkesin benimki kadar büyük ve boğucu bir ailesinin olmadığını unutmak çok kolay oluyor.

Kardeşim Irak'tayken birbirimize mektuplar yazmak bizi gerçekten yakınlaştırmıştı. Etrafın başkaları tarafından sarılı olsa bile yalnız hissetmek çok iyi anladığım bir şeydir.

Görev yerinde –dünyanın neresindeyse– sana başarılar diliyorum. Fedakârlığın ve cesaretin için teşekkür ederim. Kendine iyi bak.

Her zaman en iyi dileklerimle,
Ruby Santos

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 24 Ağustos 2008 13:08
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Askerlere Yardım

Ruby,
Ben Askerlere Yardım'dan Aaron.
Bütün mektuplarını ve e-postalarını aldım... Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.
-A

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 24 Ağustos 2008 13:46
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: YNT: Askerlere Yardım

Ruby,
Yine ben, Aaron. Senden haber alamadım... Baştan başlayabilir miyiz?
-A

Dördüncü Bölüm

Eylül

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 1 Eylül 2008 02:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Merhaba

Merhaba Aaron,

İsmim Ruby, Teksas'ta yaşıyorum. Askerlere Yardım'daki yeni eşleşmen benim.

Eğer programa dair ayrıntılı bilgin yoksa diye sana neden e-posta veya mektup gönderdiğimi açıklayayım. Vakfın yönetmeliğine göre sana haftada bir ulaşmam gerekiyor. Zengin sayılmam ama umarım arada bir hediye sepetleri de gönderebilirim.

Eminim çok yoğunsundur, o yüzden fazla uzatmayacağım.

En azından birkaç ay daha bu işin içinde olacağımız için birbirimizi tanımamız adına birkaç soru soracağım.

1. Aaron'ı mı yoksa başka bir ismi mi kullanıyorsun?
2. Görevinde kaç ayın kaldı?
3. Eğer sana evden tek bir şey gönderebilseydim ne olurdu?

Senden haber duymayı sabırsızlıkla bekliyorum.

En iyi dileklerimle,

Ruby

Not: Bu baştan başlamak olarak sayılır mı?

Not 2: Şimdiye kadar dönüş yapmaman önemli değil. Vakfa beni yeni birine atamaları konusunda yazmayı hep geciktiriyordum.

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 5 Eylül 2008 14:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Merhaba

Ruby,

Yazdığın için teşekkür ederim. Vakıf dolayısıyla bana sağlanan altıncı, göreve başladığımdan beri ikinci eşleşmemsin. Aralarında Teksas'ta yaşayan ilk kişisin. Orada mı doğup büyüdün?

Mektuplar ve e-postalar benim için yeterli. Yazmak için zaman harcamanı takdir ediyorum. Başka bir şey yapmana gerek yok.

İşte sorduğun soruların cevapları.

1. Arkadaşlarım ve ailem bana Aaron veya Hall diye seslenir, orijinal bir şey yok... Aslında bazen de hödük derler. Neden ailen sana Squirt diyor?
2. Görevim sekiz ay sonra bitecek.
3. Evden bir şey alabilseydim pizza olurdu. Peynirli makarna da özlediğim şeyler arasında listede ikinci sırada.

Umarım yakında dönüş yaparsın.

-A

Not: Bu bir başlangıç sayılır. Sana daha önce yazmadığım için özür dilerim. Bunun için iyi bir bahanem yok. Başımdan geçen bazı kişisel sorunlarım vardı... seninle alakalı değil yani. Umarım anlarsın. Tekrar özür dilerim.

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 7 Eylül 2008 01:55
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Teksas ve Lakaplar

Sevgili Aaron,

Yazdığın için teşekkür ederim. Eminim yoğunsundur. Sorun değil. Tek istediğim birinin mesajlarımı aldığından emin olmaktı.

"Evlat edindiğim" üçüncü askersin. Bu tuhaf bir kelime, değil mi? Sanki sen bir yetişkin değilmişsin gibi. Eğer bu görevde ikin-

ci eşleşmensem, bu sana hâlâ mesaj yazan başka biri veya ailen olduğu anlamına mı geliyor yoksa onlarla yürümedi mi? Cevap vermek zorundaymışsın gibi hissetme.

Kaliforniya'da doğdum ama dört yaşından beri Houston'da yaşıyorum. Acaba sen de Teksas'tan olabilir misin?

Sana Aaron diye seslenecceğim. Bana söylemek zorunda değilsin ama merak ediyorum... Sana kim hödük diyor?

Squirt... Herkes bana böyle seslenir çünkü neredeyse altı yıl ailenin bebeğiydim. Aynı zamanda en kısa olanıyım. Ufak kız kardeşim bir "kazaydı" ve bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. :)

Beni pizza göndermek konusunda zor duruma düşürdün. Bunu nasıl yapabileceğimi düşünmem lazım, neyse ki güzel problemleri çözmeyi seviyorum.

Pekâlâ –yaşanmamış gibi davrandığımız zamandaki sorulardan bir tanesini değiştirdim, bundan sonra hafıza kaybımı tekrar devreye sokuyorum– işte üç rastgele sorun:

1. Video oyunları oynuyor musun?
2. Tek çocuk musun yoksa kardeşlerin var mı?
3. Ne tür filmler izlemekten hoşlanırsın?

Umarım iyi durumdasındır.

En iyi dileklerimle,

Ruby Santos

Not: Her şey unutuldu. Merak etme. Bana her hafta yazmak zorunda değilsin. Kendini suçlu hissetmeni sağlamaya çalışmadığıma söz veriyorum. Sadece seni gücendirdiğimden veya mesajlarımın ulaşmadığından endişelenmiştim.

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 8 Eylül 2008 14:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Teksas ve Lakaplar

Ruby,

Diğer askerlerle bütün görevleri boyunca mı eşleşmiştin? Bu programda sahip olduğum diğer aileler bana her hafta yazıyor. Sa-

nırım vakfa geçen yıllara kıyasla daha az asker kayıt yaptırdı ve bu yüzden bazılarımıza birkaç aile yazıyor... Şikâyet ettiğimden değil.

Louisiana'da doğup büyüdüm ama askere yazıldığımdan beri çok fazla taşındım. Birkaç kere arkadaşlarla Teksas'ta bulunmuştum.

En iyi arkadaşlarım bana hödük der.

Eğer sorun değilse ben de sana Ruby diyeceğim.

İşte soruların cevapları.

1. Eğer video oyunları olmasaydı ekibimin yarısı aklını kaçırmış olurdu. Biri sürekli *Halo* turnuvası düzenliyor.
2. Bir kız bir de erkek kardeşim var.
3. En sevdiğim filmler... 80'li yılların aksiyon filmlerini seviyorum ama bu konuda seçici değilim. Her şeyi izlerim. Peki ya sen?

Senden yakında haber almayı umuyorum.

-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com

Tarih: 12 Eylül 2008 00:05

Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Konu: Filmler ve Diğer Şeyler

Sevgili Aaron,

Senden önceki askerlerden biri turunu tamamlayıp evine döndü. On bir aylığına eşleşmiştik. Diğeri ise... vakıftan bizi değiştirmesini istemek zorunda kaldım. İşler biraz tuhaflaştı. Sana daha fazla insanın yazması güzel. Tanıdığım biriyle askerlerle mektup arkadaşlığı konusunu konuşuyordum ve bana sivillerden çok askeri personel için buluşma siteleri olduğunu söyledi. Muhtemelen bu yüzden daha az asker kaydoluyordur. Bu konuda sözüme güvenme.

Eğer sormamda bir sakınca yoksa Louisiana'nın neresindensin? Buna cevap vermek istemezsen sorun değil.

Ruby diyebilirsin. :)

80'li yılların aksiyon filmleri derken hangileri acaba? Jean-Claude mu? Arnold mu? Steven mi? Yargılamıyorum, sadece meraktan soruyorum.

En sevdiğim film mi? Bu zor bir soru. Orijinal *Cleopatra* filmini yüzlerce defa, *Yaratık*'ı binlerce defa, *Beetlejuice*'i milyonlarca defa, *Star Wars* serisini ise çok daha fazla izlemişimdir. Peki ya sen?

Halo dışında bir şey oynuyor musunuz?

Bir kız ve bir erkek kardeş kulağa hoş geliyor. Benim iki kız kardeşim, iki de erkek kardeşim var.

İşte senin için daha fazla soru:

1. Çubuk kraker mi cips mi?
2. Yaz sporları mı kış sporları mı?
3. Kediler mi köpekler mi?

En iyi dileklerimle,
Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 17 Eylül 2008 13:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Filmler ve Diğer Şeyler

Ruby,

Nasıl tuhaflaştı?

O ilişki siteleri hakkında çok fazla reklam gördüm. Eminim bu yüzden daha az kişi vardır. Sanırım bu konuda hiç düşünmemiştim.

On sekiz yaşına kadar Shreveport'ta yaşadım. Oraya hiç gittin mi?

Bahsettiğin bütün aktörler o filmlerde var... Ayrıca Bruce'u söylemeyi unuttun.

Cleopatra hakkında bir film mi var? Bunu duymamıştım.

Sürekli oynadığımız üç oyun: *Halo 3*, *Rock Band* ve *Bioshock*. *Call of Duty* ve *Guitar Hero* yarışta sonraki sıradalar.

Soruların cevapları.

1. Cipsler ama Fritos değil. Daha çok tuzlu ve sirkeli olanlar.

2. Daha önce kış sporlarını tercih ettiğini söylemiştin, neden? Sanırım yaz sporlarını seviyorum. Louisiana'da çok fazla kış sporumuz yok. Lisede top oynuyordum.
3. Köpekler ama yaşanmamış gibi davrandığımız e-postalarda bahsettiğin ufak domuzlar konusunda sana katılıyorum... Kesinlikle çok tatlılar. Babamın evde kral çoban köpeği var. Onu çok seviyorum.

Dört kardeş kulağa... ilginç geliyor. Yakın mısınız?
Yakında konuşmak üzere.
-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 20 Eylül 2008 02:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Video Oyunları, Kardeşler vs.

Sevgili Aaron,

Diğer asker eşleşmem konusunda soruna gelirsek... Tuhaf derken tuhaf işte. Uygunsuz ve... tuhaftı. HAHA. Gerçekten bilmek istiyorsan anlatırım.

Daha önce Shreveport'a geldiğimi söyleyemeyeceğim. *Mardi Gras* için New Orleans'ta bulunmuştum ve tatile giderken Louisiana'dan geçmiştim ama sadece benzin için durduk. New Orleans'a bir kere gitmek bana yeterli gelmişti.

Nasıl Bruce'u unuturum? *Lethal Weapon*'ı onlarca defa izlemişimdir. Annem onu erkek arkadaşı olarak görüyor. *Cleopatra* eski bir film. 60'lı yılların klasiklerinden. Kostümler mükemmeldir. Bu yüzden defalarca izledim.

Halo ve *Bioshock*'u anlıyorum. Ama *Rock Band*?

Lisede ne tür toplarla oynuyordun? İzlediğim tek spor artistik buz pateni. *Friday Night Lights* sayılmıyorsa –bir televizyon dizisi– diğer sporlara ilgi duymuyorum.

Kral çoban köpeğinin nasıl bir şey olduğunu araştırmam gerekti. Sadece Alman çoban köpeklerini duymuştum. İsmi nedir?

Ufak domuzlardan hoşlansam da sahip olduğum tek evcil hayvan Sylvester adında bir dağ gelinciği.

Erkek ve kız kardeşlerimle iyi geçiniyorum. Bunu söylüyorum ama yarın birinin beni nasıl sinirlendiği hakkında şikâyet edeceğimden eminim. Muhtemelen buna alışıksındır, eğer değilsen, kendini şanslı saymalısın.

Sana rastgele sorular sormaya devam etmemi ister misin? Anlatmamı istediğin bir şey var mı? Ya da konuşmak istediğin bir şey? İyi bir dinleyiciyimdir. Sen nasıl istersen.

Daha fazla şaka duymak ister misin? Sen karar ver.

Umarım iyisindir.

En iyi dileklerimle,

Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 22 Eylül 2008 15:17

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: YNT: Video Oyunları, Kardeşler vs.

Ruby,

Şimdi eşleştiğin o askerle neler olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorum. Aklıma bazı düşünceler soktun.

Daha önce *Mardi Gras* için New Orleans'ta bulunmadım.

Lethal Weapon konusunda alaycı mı konuştun emin olamadım ama olmadığını varsayacağım. *Cleopatra* hâlâ tanıdık gelmedi ama pek klasik film izlediğimi de söyleyemem. Aklıma gelen tek klasik, üvey annemin eskiden ayda bir izlediği *Rüzgâr Gibi Geçti*... Nefret ederdim. Filmdeki kostümlere mi meraklısın?

Bioschock'un ne olduğunu biliyor musun? Öncesinde *Ördek Avı* oynadığını söylemiştin, o yüzden ben de benzer oyunlar beklemiştim. Oyunlara ilgi duyuyor musun?

Futbol oynadım. Sevdiğimden... veya profesyonel oynayacağımdan filan değildi ama yapılacak bir şeydi.

İzlediğin tek spor artistik buz pateni mi? Bu spordan sayılıyor mu? Buz hokeyi, evet. Artistik buz pateni, sayılmaz. Neden? *Friday Night Lights* filmini izlemiştim ama dizisini hiç izlemedim.

Köpeğin ismi Aries. Eğer askerde olmasaydım onu benimle yaşaması için yanımda getirirdim ama çok fazla uzakta kalıyorum... bu onun için adil olmazdı.

Neden dağ gelinciğine Sylvester adını verdin?

Kardeş olaylarını anlıyorum. Hepimiz iyi anlaşıyoruz. Onları pek fazla görmüyorum, sanırım bu yüzden. Neredeyse en küçükleri olduğunu söylemiştin, erkek/kız kardeşlerin kaç yaşındalar?

Benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Programdaki diğer eşleşmelerim hayatları ve çocukları hakkında bana yazıyorlar. Bazen bir kaçış bulmak hoş oluyor. Sıkıcı olduğunu düşünsen de her şeyi yazabilirsin çünkü buradaki duruma kıyasla muhtemelen öyle değildir.

Çocuğun var mı?

Ekibimdeki çocukların bazılarıyla şakalarını paylaştım. Daha fazlasını göndermekten çekinme. Bana her konuda mesaj atabilirsin.

Neden hep gecenin bir yarısı ayakta olduğunu sorabilir miyim?

-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 24 Eylül 2008 03:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Merhaba 2. Kısım

Merhaba Aaron,

Madem ısrar ediyorsun, sana diğer askerle neler olduğunu anlatacağım. Bana "kasık" fotoğraflarını göndermeye başladı – ya da teknik olarak anlatmam gerekirse aradığım kelime tenis ile kafiyeli– ve karşılığında resimler istedi. *Tenis* resimleri istemedi ama ne demek istediğimi anlamışsındır. Ülkem için yapacakla-

rımın bir sınırı var. Çıplak resim göndermek ise bu sınırlardan biri. Lütfen insanların mahrem bölgeleri hakkında konuştuğum için beni mazur gör. Ama sen sordun.

Senden çok daha akıllısın. *Mardi Gras* tekrarlamak istemeyeceğim bir denevimdi. Ne beklediğim konusunda bir fikrim olduğumu düşünmüştüm. Hiçbir fikrim yokmuş.

Lethal Weapon konusunda kimin alay etme cüretinde bulunabileceğini bilmiyorum ama ben olmadığım kesin. Annem olsa beni döverdi. *Rüzgar Gibi Geçti* konusundaki nefretini paylaşıyorum. Konudan ve karakterlerden nefret etmiştim ama kostümlere bayıldım. Evet, güzel kostümleri ve makyajları olan filmleri seviyorum. Sana *Cleopatra* hakkında iki şey söyleyeceğim. Yapılmış en pahalı filmlerden biri ve başkarakter altmış beş kıyafet değiştiriyor. Çılgınca değil mi? Buna cevap vermek zorunda değilsin. Herkesin bu tür şeyleri ilginç bulmadığını biliyorum ve hiç sorun değil.

HAHA! *Ördek Avı* en sevdiğim oyun ama daha önce birkaç kere *Bioschock* oynadım. Arkadaşlarımdan iki tanesi ciddi oyun sevdalısı. Bir tanesi bilgisayarda, diğeriyse konsolda oynamaktan hoşlanıyor. O yüzden biraz bilgim var.

Artistik buz pateninde ne sorun var? Eğer bir spor olmasaydı olimpiyatlarda bulunmazdı. Baya atletikler. Muhtemelen ufak kız kardeşimin artistik buz patencisi olduğunu bilmelisin, bu yüzden ilgi duyuyorum. Santos ailesinin resmi sporu.

Aries, kral çoban köpeği için mükemmel bir isim. Sen mi yoksa baban mı seçti?

Dağ gelinciğimin adını iki ay sonra değiştirmek zorunda kaldım çünkü orijinal ismi Logan ona pek uymuyordu. Onda "Logan" kişiliği yoktu. Darmadağınıktı. Dağ gelincikleri tahmin ettiğinden çok daha fazla kişiliğe sahipler.

En büyük ağabeyim yirmi dokuz yaşında, ondan sonra yirmi altı yaşındaki ablam geliyor. Diğer ağabeyim yirmi beş yaşında, sonra yirmi üçünde olan ben ve on sekizindeki ufak kız kardeşim geliyor. Uzaktayken kardeşlerini özlüyor musun?

Birini tanımak her zaman tuhaf bir durum ama eminim üstesinden geliriz. Pek bir şey yapmıyorum. Çalışıyorum, televizyon izliyorum ve haftada birkaç kere arkadaşlarla ya da ailemle rastgele şeyler yapmak için dışarı çıkıyorum. Bazen ufak kız kardeşimle, arada sırada ise iş için seyahat ediyorum ama o kadar da sık değil.

Eğer aklına bir şey geliyorsa bana herhangi bir konuda soru sorabilirsin.

Henüz çocuğum yok ama gelecekte bir gün olmasını umuyorum. Senin çocuğun var mı?

Senin için iyi bir fıkram var:

Torun: Savaşa katıldın mı, büyükbaba?

Büyükbaba: Evet, savaş pilotuydum.

Çocuğun annesi: Illinois'de askerlik yapmıyor muydun, baba?

Büyükbaba: Evet, bilmenizi isterim ki bir tane bile düşman uçağı Missouri'den öteye geçemedi!

Hoş bir bayatlığı var değil mi?

Son ama en önemli soruna cevabımı sen can sıkıntısından uyuklamadan önce ekleyeyim, gece kuşuyum ve işimi en iyi o zamanlarda yapıyorum. Bu yüzden geceleri geç saatlerde ayaktayım.

En iyi dileklerimle,

Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 27 Eylül 2008 14:14

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: YNT: Merhaba 2. Kısım

Şu konuyu açıklığa kavuşturalım. Benden önceki asker sana 'tenisinin' resimlerini mi gönderiyordu? Bu iş nasıl başladı ki? Ülkenin -çıplak fotoğraflar olsun ya da olmasın- bağlılığını takdir ettiğini söylersem durumu düzeltir mi? Bunu şaka olarak söylemek istemiştim.

Mardi Gras'da ne oldu? Yine farklı senaryolar düşünmeme sebep oldun. Aralarından herhangi biri gerçekleşmiş olabilir... Çoğu hiç de hoş değil. Orada hiç bulunmamamın bir nedeni var.

Cleopatra çekilmiş en pahalı filmlerden biri mi? Altmış beş kostüm değişme olayını ilk okuduğumda kulağa o kadar... havalı... gelmemişti ama şimdi düşünüyorum da çok fazla kostüm varmış. Sanırım kot pantolon ve tişörtten oluşmuyorlar.

Oyun konusuna hiç girmeyeyim. En son uzun bir izne çıktığımda... beni *World of Warcraft*'tan uzaklaştırmak için birinin müdahale etmesine ihtiyacım olmuştu. İki hafta boyunca tuvaleti kullanmak veya yemek almak dışında bilgisayar karşısındaki pozisyonumu hiç terk etmedim. Hiç *WoW* oynadın mı?

Kız kardeşin artistik buz patencisi mi? Televizyonda izlediğimiz olimpiyatlarda olanlar gibi mi?

Aries, eski üvey annemin ismiydi. Eskiden mitoloji ve folklor üzerine eğitim veriyordu.

Neden dağ gelinciğine Logan ismini verdin? Wolverine yüzünden mi?

Yirmi üç yaşında mısın? Daha büyük olduğunu sanmıştım. En büyük kardeşle en küçüğü arasında on yaş olması o kadar da kötü değil. Anne babanı çılgına çevirdin mi? Benimkileri özlüyorum ama o kadar fazla değil. Ben ortanca çocuğum.

Eminim hayatın benimkinden çok daha ilginçtir. Gerçekten. Her gün aynı şeyler oluyor. İş, yemek, antrenman, uyku ve video oyunları.

Benim de çocuklarım yok. Evli misin? İki numaralı asker gibi görünmek istemem, sadece çocuğun olmasını umduğunu söyleyince merak ettim.

O şaka... :) Bayat ama güzel.

Bütün gece ayakta kalarak ne iş yapıyorsun?

-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 30 Eylül 2008 01:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Tenisler ve Diğer Merakla Konular

Merhaba Aaron,

Elbette penis fotoğraflarının arkasındaki hikâyeyi öğrenmek istiyorsun. Ağzımı bozduğum için kusura bakma. E postaları mızda o noktaya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. İki numaralı askere "Smith" adını verdim. Smith bana kendi fotoğraflarını göndermeye başladığında beş aydır birbirimizle iletişim halindeydik. Çok sorun değildi. Her zaman nazikti, benim hakkımda sorular soruyordu. Birbirimizi tanıma işleri... Ondan iki ay kadar sonra ilk olarak yüzünün, sonra da pek de iyi olmayan bir şekilde vücudunun fotoğraflarını atmaya başladı. Bir şey demedim. Sonra telefonumun ekranında yarı yarıya uyarılmış bir versiyonla karşılaştım. Sosisin tamamı ve yumurtalar peşinden geldi, ne demek istediğimi anlarsın. Yok ben almayayım. Rastgele bir adama malum bölgelerimin fotoğrafını atacağıma öncephede gönüllü hemşire olmayı tercih ederim.

Çoktan sana askerle olanları yazdım, *Mardi Gras*'da ne olduğunu düşündüğünü bana sen söyle. Ben de doğru mu yanlış mı olduğunu söyleyeyim.

Aklıma gelen daha pahalı filmler *Titanik, Karayip Korsanları, Su Dünyası* ve Örümcek Adam. Bunların hepsi *Cleopatra*'dan otuz yıl sonra çıktılar. Çılgınca, değil mi? Haklısın, kostümlerden hiçbiri kot pantolon ve tişörtten ibaret değildi. Hepsi çok şatafatlı. Bir yerde sadece kadının karakterin kıyafetleri için neredeyse iki yüz bin dolar harcadıklarını okuduğumu söylemek istiyorum.

Daha önce *WoW* oynadım mı? On sekiz yaşındayken kendi *WoW* loncamı yönetiyordum, sağ ol. Üniversitenin ikinci sömestrinde yani kendimi toparlamazsam sınıfta kalacağımı gör-

meye başladığımda bırakmak zorunda kaldım. *MMORPG** çok tehlikeli. Mağazalarda oyuna kaşınmaya başlamadan bakamıyorum bile. Smeagol'un saplantısını çok iyi anlıyorum. Şaka yok. Bilgin olsun, Smeagol, *Yüzüklerin Efendisi*'nde bir karakter.

Kız kardeşim olimpiyatlara katılmak için hak kazanmaya çalışıyor. Çocuklara özel olan büyük bir yarışmada iki yıl peş peşe bronz madalya kazandı. Dokuz yaşında kaymaya başladı ve profesyonellerin çoğu ilk defa zar zor yürümeyi öğrendiklerinde buza çıkıyorlar. O yüzden hepimiz bu kadar kısa sürede böylesine yol aldığı için mükemmel olduğunu düşünüyoruz. Gördüğün gibi onun hakkında bütün gün konuşabilirim.

Lisede bütün sömestri İngilizce olarak Yunan Mitolojisi işleyerek geçirdim. Hâlâ birçoğunu hatırlıyorum. Ayrıca çok fazla kitap okurum.

Ona *X-Men*'den esinlenerek isim vermedim. Logan en sevdiğim televizyon dizilerinden biri olan *Veronica Mars*'taki bir karakter.

Kardeşlerin kaç yaşında? Hâlâ Louisiana'da mı yaşıyorlar? Haklısın on yılda beş çocuk baya fazla. Annemin nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum ama babamla evliliğinin sürmemesinin bir nedeni de buymuş gibi hissediyorum. Bizimle nasıl başa çıkacakları konusunda fikir birliğine varamadılar. Annem de çılgındır.

Kaç yaşında olduğumu sanmıştın? Sen kaç yaşındasın?

Hayatın ne kadar sıkıcı olsun ya da olmasın, eğer birine dert anlatmak istersen buradayım. Önyargılarımı düşük tutacağım.

Bir yeğenim var. Evli değilim ama sevgilim var. Çocuk sahibi olma durumu benim için gelecekteki bir hayal ama acele filan etmiyorum. Dört çocuk istiyorum. Evli misin?

Ne iş mi yapıyorum? Terziyim. Yengem kuru temizleme dükkânında müdür ve ondan baya bir tamir işi alıyorum. HEM DE ÇOK. Kendi gelinlik dükkânı olan bir halam var ve ona da yar-

* Büyük çapta çoklu oyunculu rol yapma oyunlarının kısaltması. (ç.n)

dımcı oluyorum. Gelinlikler, on altı ya da on beş yaza özel doğum günü tarzlarında elbiseleri de dikiyorum... Eğer dikilmesi gereken bir şey varsa muhtemelen yaparım veya yapmışımdır. Bağımsız işlerim de var, kostümler filan ama bu sabit bir şey değil. Halamın yardımcı olmam için haftada iki gün gelinlik dükkânına gelmemi istemesi dışında istediğim her zaman çalışabilirim. Güzel ama çok fazla uyumuyorum.

Ne kadar süredir askeriyedesin?

En iyi dileklerimle,

Ruby

Beşinci Bölüm

Ekim

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 1 Ekim 2008 16:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Tenisler mi?

Ruby,

Yarı yarıya uyarılmış... Sosis ve yumurta... Yüksek sesli kahkaha attığım için odanın yarısını korkuttum. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Ciddi olmam gerekirse sana böyle şeyler gönderdiği için Smith'in başı büyük belaya girebilir. İsmi neydi? Mahrem bölgelerin hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu konunun peşini bırakacağım. :]

Mardi Gras'da neler olduğunu tahmin etmeye varım. Yürüyüş esnasında biri üzerine mi kustu?

Sana cevap vermeden önce film hakkında araştırma yaptım. Filmin neredeyse iflas ettiği söyleniyor. Sanırım binlerce defa izlediğin diğer filmlerdeki kostümleri de seviyorsundur?

WoW işini çok farklı bir boyuta taşıdın. Kendi loncanı mı yönettin? Neredeyse başarısız olacağına şaşırmamalı. Günlerce duş almadın mı? Acemi birliğinden sonra tekâmül eğitimine gittiğim çocuklardan biri eskiden oyuna çok fazla bağımlıymış. Bu konuda konuştuğumuzda gözleri doluyor. Ben de konusunu açmayı bıraktım. Smeagol'ün kim olduğunu biliyorum. *Yüzüklerin Efendisi*'ni izledim. Beni biraz takdir edebilirsin. Sadece 80'li yılların filmlerini izlemiyorum.

Kız kardeşin olimpiyatlara girmeye hak kazanmaya mı çalışıyor? Vay canına. Dünyalı olmam gerekirse hayatımda hiç artistik buz patenci izlemedim ama herkes bir konuda en iyisi olmadan olimpiyatlara girilemeyeceğini bilir.

Yoksa e-posta adresinin RubyMars olmasının sebebi *Veronica Mars*'tır?

Kız kardeşim şimdi yirmi beş yaşına girdi, ağabeyim ise otuz bir yaşında. İkisi de Shreveport'ta yaşıyor. Annemle babam boşandı mı?

Askerlere Yardım'a kaydolanların çoğunun ailesi olduğunu söylemiştim. Otuzlu yaşlara yakın olacağını sanmıştım. Ben yirmi sekiz yaşındayım.

Bunu eskisi kadar çok duyamıyorsun, yani kadınların çocuk istediğini... Seni ne mutlu ediyorsa onu yap. Ben de evli değilim. Sevgilinle beraber mi yaşıyorsun?

Aşağılık herif gibi gözükmek istemem ama işin bu mu? Dikiş dikmek?

Neredeyse on bir yıldır askeriyedeyim. Zaman çok hızlı geçti... E-postalarından birinde ağabeyinin deniz piyadesi olduğunu söylemiştin. Kaç yıl askerlik yaptı? Nerede görevlendirilmişti ya da turdaydı?

Yakın zamanda senden haber almak dileğiyle.

-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 3 Ekim 2008 05:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Kesinlikle Tenisler

Aaron,

Endişeni takdir ediyorum ama kaygılanmana gerek yok. Eminim benim, "Iyyy. Bu da ne?" yorumum onu bir süreliğine travmaya sokmak için yeterli olmuştur. Ayrıca vakıftakiler onu programdan attılar veya bana attıklarını söylediler. Birkaç ay önce

MySpace'te aratmayı düşündüm ama vazgeçtim. Onu ömrüm boyunca yetecek kadar gördüm.

Evet, yürüyüşte biri üzerime kustu ama bunu yapan benim arkadaşımdı ve sadece ayakkabılarıma kustu. Tahminlerine devam et.

Duş sorusu aldatıcı bir soru muydu? Madem –mektup– arkadaşıyız sana gerçeği söyleyeceğim. Evet. *WoW*'a kendimi çok fazla kaptırdığım için en fazla beş gün duş almadan geçirdim. Ablam bütün aileyi bu çileden kurtarıp duş almam için bana elli dolar verdi.

Kostümler kesinlikle filmleri sevme sebebim. Dolaplar, görsel efektler, makyajlar... Düşünürsen baya mükemmeller. Gördüğün gibi, ben öyle düşünüyorum. :)

Yüzüklerin Efendisi serisinin kitaplarını okudun mu yoksa sadece filmlerini mi izledin? Yargılamıyorum, sadece soruyorum. Eğer kitapları okuduysan ekstra puan alacaksın.

İnternette araştırma yapacak vaktin olduğunu sanmıyorum ama kız kardeşimin videolarına bakabilirsin. İsmi Jasmine. Soyadımız aynı.

Veronica Mars bağlantısını bulduğun için tebrikler. İşle alakalı durumlar için yetişkin bir e-posta adresim var. Bu benim eğlence/spam e-posta adresim.

Kardeşlerinin aynı şehirde yaşaması ne hoş. Baban hâlâ orada yaşıyor mu? Hepimiz hâlâ Houston'da yaşıyoruz. Evet, annemle babam boşandı. Ben sekiz yaşındayken boşandılar ama evleri ondan bir yıl önce ayırmışlardı.

Ne zaman çocuk istediğimi söylesem büyük ağabeyim sanki neden onları istediğimi, hayatımın geri kalanında bekâr kalıp kalabalığa karışmak istemediğimi anlamıyormuş gibi beni azarlıyor. Bir kızı var, dürüst olmam gerekirse annesi kazara hamile kaldı. Gördüğüm şekliyle bu benim hayatım, benim vücudum, onunla istediğimi yapabilirim. Hayatlarından farklı şeyler isteyen diğer insanları yargılamıyorum; onun hayatımla ne yaptığım

konusunda neden bir söz hakkı olsun ki? Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Bu konuda fazla derine daldım. Belli ki hiç zayıf noktam sayılmaz. :)

Evli değilsin ama hayatında özel biri var mı? Ve hayır, sevgilimle beraber yaşamıyorum.

İnsanların bana bunu ne kadar çok sorduğunu bilemezsin. *Bu işi mi yapıyorsun, bundan geçimini sağlıyor musun...* Normal bir durum. Eğer bilmek istiyorsan, dikiş dikmeye altı yaşında başladım. Cadılar Bayramı için hiç giyilmemiş bir Uyuyan Güzel kostümü istiyordum. O yüzden annem giymediği bir sürü kıyafeti bana fırlatıp bir çaresini bulmamı söyledi; bize neredeyse her şeyi böyle öğretti, bisiklet binmeyi nasıl öğrettiğini başka bir gün anlatırım. Halalarımdan bir tanesi terziydi. Ona yapmak istediğim kostümden bahsedince bana yardım etti ve büyüdükçe bana öğretmeye devam etti. Çok sevinmiştim. Çalışacak kadar büyüdüğümde hafta sonları yarı zamanlı bir işe ihtiyacım vardı ve yengem -kuru temizleme dükkânında müdür olan- beni işe aldı. Ondan sonra boş zamanlarımda kostümlerimi yapmaya devam ettim. Diğer insanlar kendi kostümlerinde yardımcı olmamı isterlerdi... Zaten gerisi malum. Gelinlik dükkânı olan halam beni işe aldı falan filan... Kız kardeşimin yarışmalardaki buz pateni kıyafetleri de dikiyorum. Annem ona kıyafet almayı karşılayamıyordu, o yüzden ben de onun için dikmeye başladım. Bilgin olsun diye söylüyorum, ona yaptığım ilk kostümler berbattı.

Bu, bilmek istediğimden çok daha fazlası olabilir. :)

Askerlikte kariyer yapmak istiyor musun? Ağabeyim beş yıl deniz piyadeliği yaptı. En son görevlendirmesinde bombalı bir kaza geçirdi ve şarapneller yüzünden ciddi şekilde yaralandı. Neredeyse öleceğinden çok emindim ama annemle bu konuda çok gizemli davranıyorlar, kesin şekilde konuşmadılar. Ayağı aksıyor ve insanlara yaralarını göstermeyecek kadar dar görüşlü.

Sanırım kaza olmasaydı askerliğe devam ederdi ama kim bilir? Hayatta ve iyi olduğu için mutluyum. Hiç kimsesi olmayan bir çok arkadaşı hakkında bir sürü hikâyesi var. O yüzden, *yalnız ve bir yabancıyla olsa bile bir çeşit etkileşime ihtiyaç duyan kaç kişi olabilir* diye düşündüm.

Umarım seni çok sıkmadım. Bu beklediğimden çok daha uzun oldu.

İyi dileklerimle,

Ruby

* * *

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 5 Ekim 2008 13:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Iyy

Ruby,

Sanırım buradaki erkeklerin yarısı "Iyy" yorumuna ne kadar çok güldüğüm için aklımı kaybettiğimi düşünüyor. Hâlâ gülüyorum. Gönderdiğin her e-postayı açtığım gibi güleceğim beklentisine girmeye başlayacağım. Eğer Smith'e ulaşmam konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver. Teklifim hâlâ geçerli.

Devam mı? *Mardi Gras*'da daha fazlası mı yaşandı?

Duş yapmadan bir hafta bile geçirmedin mi? Bu acemi seviye sayılır. Geçmişte görevdeyken duş yapmadan bir ay geçirmiştim. Bir noktada 2003 yılında Irak'taydım ve uzun süre duş alamadık. Bir grup insanın koltuk altlarını yıkamak için sabun kullanmadan altı hafta geçirdiğini düşün. Bu süreçte üniformalarımızı veya çoraplarımızı da değiştirmedik. Bir de bunu düşün.

Kostümleri çok iyi olan başka hangi filmler var?

Bana ekstra puan yok. Sadece *Yüzüklerin Efendisi* filmlerini izledim. Sanırım sen seriyi okudun? Daha önce bu türde birkaç kitap okudum, hepsi de turda olduğum zamanlardı.

Bir dahaki izin günümde vaktim olunca kız kardeşini araştıracağım.

Birden fazla e-postası olduğunu duyduğum ilk insansın ama arkadaşlarımın çoğunun birden fazlasına ihtiyacı olmazdı. Onlara kimse e-posta yollamak istemezdi zaten.

Ağabeyim babam için çalışıyor ve tek başına yaşıyor ama ablam hâlâ babamla yaşıyor. Otizm spektrum bozukluğu var. Sanırım bir gün isterse kendi evine çıkmakta sorun yaşamayacak. Şimdilik babamın yanında iyi durumda.

Çocuk sahibi olmayı veya olmamayı hiç düşünmedim. Senin istediklerin veya istemediklerin neden başkalarını ilgilendiriyor ki? Senin tercihin. Çocukları seviyorum. Belki bir gün bir veya iki tane çocuğum olur... Dördü bilemeyeceğim.

Artık hayatımda özel biri yok. Dürüst olmak gerekirse... Başlangıçta bu yüzden sana yazmadım. Kız arkadaşım buraya geldikten hemen sonra benden ayrıldı. Hiç beklemiyordum.

Sevgilinle ne kadar süredir berabersin?

Buz pateni kıyafetleri mi? Houston'da mı? Orayı bir artistik buz patencisinin gelebileceği son yer olarak görüyorum. Hepsinin kuzeyden geldiklerini sanıyordum. Dikiş dikmek konusunda daha iyi olmak için aldığın dersler var mı? Yine hödük gibi görünmek istemem ama buz pateni kıyafetleri diye bir şey olduğundan bile haberim yoktu. Ben sadece kenar dikebiliyorum.

Ağabeyin için üzüldüm. Bu tür şeyler düşündüğünden çok daha fazla yaşanıyor. Aramızda kalsın... Ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Bazı günler, özellikle işlerin burada iyi olmadığı zamanlarda, kendimi başka bir şey yapmaya hazır hissediyorum. Diğer zamanlar ise birkaç yıl daha dayanabileceğimi düşünüyorum. Bilmiyorum. Askeriyede olmak, lisede pizza salonunda çalışmak ve babama yardım etmek dışında yaptığım tek şey. Başka ne yapabilirim ki?

Söylediğin gibi, olabileceğini düşündüğümden daha derine daldın. Zayıf bir noktan filan da değil. :)

Hiç sıkılmadım. Onlara söylemekten hoşlandığın gibi diğer "evlatlıklarımdan" mektuplar almayı seviyorum ama seninkiler

beni güldürüyor. Bana her şeyi anlatabilirsin ve onların da komik olacaklarına eminim.

Kuzey ışıkları gibi resimleri –eğer elinde varsa– istediğin zaman gönderebilirsin.

Senden yakından haber almayı umuyorum,
Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 6 Ekim 2008 02:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Duşlar, Kostümler ve Diğer Şeyler

Aaron,

En sevdiğim şeylerden birinin insanları güldürmek olduğunu bilmelisin. "İnsanlar" derken gerçekte kendimi kastetmiştim. Oyun başlasın.

Evet, daha fazla şey başımıza geldi. Üzerime kusulmasının başıma gelen en kötü şey olduğunu bile söyleyemem. Tahmin etmeye devam et.

Duş almadan bir buçuk ay mı? Iyy. :) Eğer her gün duş almazsam, iki kilometrelik bir alanın boşaltılması gerekiyor. Kokular kötüleşince senden daha rütbeli biri duşların inşa edilmesini mi emretti? Ağabeyimin duş karavanlarından bahsettiğini kısmen hatırlıyorum. Bir bölükte kaç tane adam var? Umarım buna pişman olmam ama aynı üniformayı ne kadar süreliğine giydin/veya giyiyorsun?

Kostümleri çok iyi olan filmler... *Bir Geyşanın Anıları, Kırmızı Değirmen, Rüzgâr Gibi Geçti* ve *Yüzüklerin Efendisi*. Çok fazla var. Bunlar kıyafet konusunda en sevdiklerimden birkaç tanesi. Bu filmleri izledin mi?

Yüzüklerin Efendisi kitaplarını okudum ama tanıdığım birçok insan gibi tekrar tekrar okumadım. Uzaktayken kitap okuyor musun?

Videoların bir yere kaçtığı yok. İki hafta sonra Moskova'da büyük bir yarışması var. Nasıl geçtiğini sana bildiririm.

Lütfen ailen hakkındaki meraklı sorularımın hiçbirine cevap vermek zorundaymışsın gibi hissetme. Daha önce yüksek işlevli otizmi olan birkaç insanla tanışmıştım. Bir tanesi evliydi ve güzel bir işi vardı.

Sen uzaktayken eski sevgilinin senden ayrılması gerçekten hoş olmamış. Ağabeyimin görevdeyken ve turdayken bu tür şeylerin çok fazla olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Onlara ne diyorlardı? *Sevgili John* mektupları mı? Sen gittiğinde kendini neyin içine soktuğunu zaten biliyordu. Uzun süredir beraber miydiniz? Senden ayrılması için iyi bir nedeni olup olmadığını sormak istiyorum ama beklenmedikse, olayları tahmin edebiliyorum. Yine işim olmayan konular hakkında sorular sormaya başladım. Eğer istemezsen buna cevap verme.

Tasarlama ve tadilat işleri yapıyorum. Eğer iğneye, ipliğe veya dikiş makinesine ihtiyacı olan bir şey varsa bu problemin üstesinden gelebilirim. Ayrıca hayır, Houston'da insanlara sattığım her şey buz pateniyle alakalı değil. Hazır ol, aklını başından almak üzereyim: Bir internet sitem var. İnsanlar oradan sipariş veriyorlar. Bana ölçülerini gönderiyorlar ve ben de dikiyorum. Ama çok az özel sipariş dikebiliyorum. Reddetmek zorunda kaldıklarım oluyor çünkü kıyafetleri belirli zamanda bitirmek için bazen işten izin alamıyorum ya da ölçülerini birebir almak için müşterilere gidemiyorum. Buz pateni elbiselerini ve kostümlerini Rusya'ya, Fransa'ya, bir kere de Japonya'ya sattım. Çoğunlukla piyasadaki büyük markaları karşılamayan genç artistik patenciler için indirimli kıyafetler yapıyorum. Pahalı bir spor ve eskiden çoğu patenci zengin ailelerden geliyormuş ama şimdilerde durum pek öyle değil. Bazı buz patencilere de artık kullanmadıkları kostümleri tekrar satmalarında yardımcı oluyorum.

Dikiş dikmek ve tasarlamak hakkında daha iyi olmaktan bahsetmiştin. İğne işçiliği, kalıp yapma ve moda tasarımı hakkında

yakın zamanda evimin yakınlarındaki devlet okulunda dersler almaya başladım ve birkaç seminere gittim. Zamanının çoğunda bana bağıran ama kesinlikle çok fazla şey öğreten Ukraynalı bir kadın için stajyerlik yaptım.

Ne kadar yaralı asker olduğunu gördüğümde çok şaşırdım. Ağabeyim haftada iki kere o toplantılara gidiyor. Bir keresinde ben de yanında gitmiştim. Bu durum kalbimin kırılmasına sebep oluyor. Bütün yaralar fiziksel değil ve insanlar bunun farkına varmıyor. Eminim zamanı gelince ne yapman gerektiğinin farkına varacaksın.

Askeriyeye yazılmanı sağlayan nedir?

Eğer istersen yıllar boyunca topladığım birkaç tane daha resmim var. Bir keresinde ağabeylerimin duvarlarında çıplak kadın fotoğrafları olan ne kadar fazla deniz askeri olduğu konusunda konuştuklarına kulak misafiri olmuştum. Fotoğrafları kimin veya ne fotoğrafının yanına koymak istersen koyabilirsin.

Bu yazı çok uzun oldu ama sana komik bir şey anlatmak istiyorum, o yüzden izin ver de anlatayım. Bu sabah –ya da öğlen vakitlerinde, aynı şey– telefonda arkadaşımla konuşuyordum. O kadar dikkatim dağınıktı ki kahvaltı gevreği kâseme portakal suyu döktüm.

En iyi dileklerimle,

Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 8 Ekim 2008 14:17

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: YNT: Duşlar, Kostümler ve Diğer Şeyler

Ruby,

... biri üzerine mi işedi? Bu kelimeyi yazarken ifademi ciddi tutamadığımı bilmeni isterim.

Kimse duşların inşa edilmesini emretmedi. Duş karavanı yanıp kül olmuştu. Çocuklardan birkaç tanesi çaresiz hale gelince

endüstriyel kahve makinesi bulup sıcak suya bağladılar ve bir duş haline getirdiler. Pek iyi olmadı ve duş alırken çamurun için de durman gerekiyordu ama hiç yoktan iyiydi. Son görevimde de aynı şey olursa diye suyla doldurup duş alabilmen için güneşte bırakacağın o çantalardan aldım. İşe yaradı. Benim bölüğümde iki yüz tane terli adam vardı. Her hafta tişörtleri ve çorapları değiştiriyorduk. Yani düşündüğün kadar kötüydü.

Bu filmlerden hiçbirini izledim. Kostümlerin havalı olduğu konusundaki sözüne güveniyorum. Belki eve döndüğümde onlara bakarım.

Kız kardeşinle yarışma için Moskova'ya gidecek misin?

Biraz okudum... Yurtdışına gidip yapacak bir şey bulamadan önce kendimi bu konuya pek vermemiştim. Bir çoğumuz zaman geçirmek için kitap okuyoruz. Evde olduğumda film izlemeyi tercih ediyorum.

Burnunu bir şeylere sokmuş olmuyorsun. Ben de aynısını sorardım. Paige'nin yüksek işlevli otizmi var. Babam onun hakkında çok endişeleniyor... sanırım ben de öyle... ama bir gün isterse tek başına yaşayabileceğini biliyorum. Sosyal etkileşimler konusunda sorun yaşıyor ama ne kadar dürüst ve nazik olduğunu takdir edemeyen kişiler zaten hayatında olmamalı.

Ünlü bir tasarımcısın ama çaktırmıyor musun? Ukraynalı bayanla olan stajın neredeydi? Başka bir staj daha ayarlayabilir misin yoksa tanıman gerekenherkesi tanıyor musun? Diktiğin o... kostümlerin... fotoğraflarını göndersene.

Haklısın. Bir insanın en kötü yaraları her zaman dışta olmuyor.

Askeriyeye katıldım çünkü başka yapacak bir şey yoktu. Eğer merak ediyorsan hâlâ yok. Üniversitede bütün gün bir sınıfta oturmak istemedim ve o zamanlar ilgilendiğim teknik bir okul yoktu. Babam için de çalışmak istemedim. Askeriye iyi bir fikir gibi görünmüştü. Şimdi geriye dönüp baktığımda orduya katılarak doğru olanı yaptığımı biliyorum. Eğer evde kalsaydım, kim bilir ne yapıyor olurdum ya da nasıl bir hale gelirdim. Belki iyi belki kötü olurdu. Kim bilir.

Askeriye birçok derginin batmamasını sağlıyor. Şaka yapmıyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, sekiz yıldır duvara 'üstsüz' kadın posteri asmadım.

Bugün kötü bir gündü ama mesajın kendimi iyi hissetmemi sağladı. Belki her şey yoluna girecektir. Hâlâ iki yıl daha askerlik yapmam gerekiyor. Bir yolunu bulacağım.

Portakal suyu hikâyesi beni güldürdü. Formundasın. Başka hangi şakaların var?

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 10 Ekim 2008 03:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Maymuncuk Aleti

Aaron,

Tam hedeften vurdun. *Mardi Gras*'da biri ayakkabılarıma işedi. Sanırım bu en kötüsüydü çünkü yabancı biriydi. Tahminlerine devam et. Boktan şov anılarını anlatma olayı sona ermedi.

Kahve makinesinden bir duş mu? Hiç yoktan iyidir. Şu anda olduğun yerde duş karavanı var mı? Ayrıca kıyafetlerini her hafta değiştirmen konusuna yorum yapmayacağım.

Hayır, onunla Moskova'ya gitmeyeceğim. Çok pahalı. Uluslararası sıralama etkinliklerine sadece koçuyla katılıyor. Eğer finallere yükselirse, yolculuğu kredi kartımdan karşılayacağım. Genellikle böyle yapıyorum.

Şimdi beni merak ettirdin. Neler okuyorsunuz? Fantastik kitaplar dediğini biliyorum ama başka ne okuyorsun?

Umarım sorduğum için pişman olmam ama babana yakın mısın? Sen uzaktayken o veya kardeşlerin sana yazıyor mu?

Ünlü mü? İşte şimdi beni güldürmeye çalışıyorsun. Kız kardeşime kısa programı için -bu rutinlerinden biri, eğer başlıktan anlamadıysan, elbiseler arasında en kısa boyu olan- diktiğim

kıyafetin fotoğrafını gönderirim. Bir stajyerlik daha yapsam iyi olurdu. Her zaman öğrenecek daha fazla şey var ama bilmiyorum. En son evden ayrıldığımda herkes ağlamıştı ve kuzenlerimin yaşadığı Philadelphia'ya gitmiştim. O zamanlar on dokuz yaşındaydım. Şimdi daha fazla sorumluluğum var. İşlerimden uzakta kalmaktan korkuyorum.

Bu sebepten dolayı askeriyeye katılmak kulağa mantıklı geliyor. On sekiz yaşındayken hayatıyla ne yapacağını kim bilebilir ki? Belki birkaç insan biliyordur ama çoğunun bir fikri yok. Ağabeyim disiplini öğrendi ve kişilik olarak daha da gelişti. Annemin gösterdiğinden daha fazla kararlılık ve mesuliyet öğrendi. Annem, ağabeyimin gençken her şeyden kurtulmasına izin verirdi. Asla kabul etmese de gözde evladı ağabeyimdir.

Duvarlarına üstsüz kadın resimleri asan kimseyi suçlayamam. Oradayken bakacak güzel bir şeye ihtiyacın olabilir. :)

Kötü bir gün geçirdiğini duyduğuma üzüldüm. Daha önce söylediğim gibi, eğer dertleşmek istersen ben buradayım. Sadece cevap vermeni istemiyorum demen yeterli, ben de tek kelime etmem. İnsan bazen konuşmak ve karşılığında bir fikir duymak istemeyebilir, biliyorum.

Mahvolmuş kahvaltımın en azından birimizi mutlu ettiğine sevindim. :P Bu o kadar da komik değil ama dün akşam yemeğime biber koymaya çalışırken bütün kapak açıldı. Tabağımda neredeyse üç çorba kaşığı biber vardı. Ufak kız kardeşimle birbirimize şakalar yaparız. O yüzden onun yaptığını biliyorum. Bilerek onu suçlamadım. Beni tongaya düşürdüğünü bilmesini istemiyorum. İntikamımı o bir karşılık beklemiyorken planlayacağım.

İyi olman dileğiyle,

Ruby

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 13 Ekim 2008 13:22
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Maymuncuk Aleti

Ruby,

Boktan şov... Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun? Arkadaşından başka biriyle gittin mi? Üzerine yağmur yağdı mı diye sormak istiyorum ama bu çok bariz olacak. Boka mı bastın? Detaya girmemi istersen, insan bokunu kastettim.

Duşlarımız var. Su çok iyi değil. Bize gözlerimizi açmamamızı ve ağzımıza girmemesini söylüyorlar ama idare etmeye çalışıyoruz. Başka görevde su kamyonuna bir noktada bize su tutmaları için para verdiler çünkü aynı şekilde duş yerlerinin olmadığı bir durumdaydık. Buradayken gerçekten sıcak suyu takdir etmeye başlıyorsun.

Eğer kardeşin dereceye girerse finallerin nerede olacağını biliyor musun?

Ne okuyoruz... çok fazla fantezi, gerilim, gizem, mahkeme draması tipte şeyler... Biraz da aşk romanları var. *Halo* çoğumuzun kaldırabileceği en aksiyonlu oyun. Dinlenmek aklımızı buradaki şeylerden uzak tutuyor. Sürekli kitaplarımızı paylaşıyoruz. Kitap okuyor musun? Bana okuyup okumadığını söylediysen hatırlamıyorum.

Babamla iyi anlaşıyoruz. Askerde olmamdan hoşlanmıyor ama en azından haftada bir kez konuşup mesajlaşıyoruz. Çok fazla şikâyetçi olamam. Kız kardeşim de erkek kardeşim de bana yazıyorlar ama çok sık değil... Belki ayda bir defa.

Kız kardeşinin buz pateni kostümü müzeye ait bir şeymiş gibi görünüyor. Bunu sen mi diktin? Gerçekten mi?

Sana neden üzgün olduğumu anlatayım. Çoktan haberlerde görmüş olabilirsin ama devriyedeyken iki asker öldürüldü. Onlardan birini birkaç yıldır tanıyordum. Beraber Almanya'ya atanmıştık. Askeriye –bu tür şeyler ne zaman olsa– cesetleri teşhis edip ailelerine ulaşmaları için zaman vermek adına internetimizi

kesiyorlar. Bu sefer iki gün boyunca kesildi. Çocuklardan birinin kardeşi, öğrendiğinde bana mesaj attı çünkü ona beraber olduğumuzu söyleyip "ne olur ne olmaz" diyerek e-postamı vermişti. "Ne olur ne olmaz" dünyadaki en berbat dört kelime, insanların sana aksini söylemesine izin verme. En kötüsünü beklemeden edemezsin... bu aptalca olur ama... bilmiyorum... berbat olan durum ise bir parçam bunu yapmamış olmasını diliyordu. Birinin kız kardeşine... ufak kardeşinin ölmüş olduğuna inanmak istemeyen birine... doğru olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Yalan söylemeyeceğim, ona geri yazmak karnıma ağrıların saplanmasına sebep oldu.

Şakalar burada baya büyük bir olay haline getiriliyor. İnsanların yarısı duygular ve stres yüzünden yanlış anlaşılsa bile... Birkaç gün önce hediye sepeti geldi. İçindekileri paylaşmayı teklif edince neredeyse bir kavgaya sebep oldu. M&M ile Skittles paketleri bir kutuda karışmıştı. Ayrıyken güzeller. Beraberken? O kadar da değil.

Yakında senden haber almayı umuyorum.

-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 10 Ekim 2008 03:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Kakalı Su?

Aaron,

...boka bastığımı nasıl bildin? Başına geldi mi?

Sormaya korkuyorum ve "K" harfini tekrar kullandığım için üzgünüm ama suda kaka mı vardı? Suyun ağzına girmesini bu yüzden mi istemiyorlar? Dişlerini fırçalama konusunda ne yapıyorsun? Şişe suyla mı?

Eğer ufak kardeşim başarırsa –ki başaracağını düşünüyorum– finaller aralık ayında Fransa'da olacak. Annem ve kocası bana kardeşimle Rusya'ya gidecekleri söylediler. Vize başvurusunda bulun-

dular ama şimdiye kadar cevap gelmedi, o yüzden uçak biletleri için uğraşıyorlar. Ufak olan o, herkes onu şımartıyor.

Kitapları paylaşmak çok mantıklı. Hepinizin açgözlü olmadığına sevindim. Para için kitapları değiş tokuş yapmaya başlayabilirsin. İhtiyacın olduğunu söylemiyorum ama bu işi yürütebilirsin. Sanırım hapishanede birçok kişinin bir çeşit değiş tokuş sistemi kurduğunu duymuştum. Romantik ve fantastik kitapların üs boyunca dolaşıp durması kulağa hiç çılgınca gelmiyor. Herkesin "sonsuza kadar mutlu yaşadılar" tarzında bir şeyler okumaya ihtiyacı var. Şimdi bana doğruyu söyle, yargılamıyorum. Kaç tane okudun?

Herhangi bir konuda ve her şeyi okumayı seviyorum. :)

Beni çok fazla şımartıyorsun. Evet, o kıyafeti ben diktim. Yapmam neredeyse yüz saat aldı.

Bir kalbin ve vicdanın var, tanıdığın birini kaybetmen zor olacaktır. Kolay olması gerektiğinden şüpheliyim. Arkadaşına ve diğer askerlere üzüldüm. Üzgünüm demekten başka ne yapabileceğimi bilmiyorum, bu kulağa yetersiz geliyor ama umarım ne demek istediğimi anlamışsındır.

M&M ve Skittle paketlerini karıştırmak mı? Bu çok acımasızca. Böyle bir şeyi asla yapmazdım. Yalan söylüyorum. Bir keresinde kız kardeşimle birlikte deniz askeri olmayan ağabeyimin hava yastığına hile karıştırdık. Bu harcadığım en iyi yüz dolardı.

Umarım iyisindir.

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 19 Ekim 2008 13:44

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: YNT: Kakalı Su?

Ruby,

Server birkaç gündür çalışmıyordu. Daha erken yazmadığım için özür dilerim.

Benimle olan arkadaşlarım dışında kimseye itiraf etmedim ama bir kere boka basmıştım. Kulübe katılmanı takdir ediyorum.

Suda kahverengi madde dışında her şey var. Ağzını şişe suyla çalkalaman gerekiyor. İhtiyacı karşılamak için suyu o kadar hızlı temizlemeye çalışıyorlar ki tam olarak filtrelenmiyor. Ancak yıllar öncesine göre daha iyi. Birkaçımız suda çok fazla mineral olduğu için böbrek taşı düşürdük. Buna bir de askeri hazır yiyecekler yüzünden kabızlığı da ekleyince, bağırsaklar bayram ediyor.

Neden dolandırıcı bir tip olduğun fikrine kapılıyorum? Beni takas sistemine başlatmaya çalışmanı... komik buldum. Bu aramızda kalsın tamam mı? Dört tane aşk romanı okudum. İki tanesi çok bayağıydı ama diğerleri kötü değildi. Evdeyken marketteki rafların neden dolu olduğunu şimdi anlıyorum. Bazen ölüm kalım meselesi olmayan konularla baş etmek hoş oluyor.

Neler okumaktan hoşlanıyorsun?

Bir elbiseyi dikmek için yüz saat mi? Bu normal mi?

Ağabeyin hava yastığı şakasını hak etmek için ne yaptı?

Bu e-posta kısa olduğu için üzgünüm. Herkes e-postalarını kontrol etmek istiyor.

Umarım iyi bir hafta geçirmişsindir.

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 22 Ekim 2008 03:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Kaka Kulübü

Aaron,

Bu konuda endişelenme bile. İyi olduğuna sevindim.

Beni üyesi olduğumu itiraf ettiğim için pişmanlık duyduğum bu özel kulübe davet ettiğin için teşekkür ederim. :) Ne zaman ve neden üzerine bastın? Üzerine = kaka.

Sudan böbrek taşı. Vay be. Su kaybı yaşamamak için çok fazla su içmek zorunda kaldınız, değil mi? Bir arkadaşım böbrek taşı

düşürmüştü. Neredeyse doğum yapmak kadar kötü olduğunu söylemişti ve... senin... cinsel... kısımlarına sahip değil... ne demek istediğimi anladın.

Ben mi? Dolandırıcı mı? Yakalandım. Annemle babam ayrıldıktan sonra paraya sıkışmıştık Hatta kendi Cadılar Bayramı kostümümü yaptığımdan bahsetmiştim, hatırladın mı? Limonata yapıp her hafta sonu çocuk bakmıştım. Çalışacak kadar büyüdüğümde arabam olmadığı için normal bir işe giremedim ve herhangi bir yere yürümek için çok uzakta yaşıyorduk. Annemin eğer otobüse binersem süt kutularının üzerindeki *aranan* fotoğraflarından biri olacağımı düşünmesine hiç girmiyorum. Aklında bulunsun, 80'li yıllardan beri insanlar kayıp çocuklarının resimlerini süt kutularının üzerine koymuyor.

Neyse işte hafta sonları yengeme tamir işlerinde yardım edip kız kardeşim ve sınıfındaki diğer kızlar için rastgele buz pateni kıyafetleri dikmek, okuldan sonra çalışmamayı telafi edecek kadar yeterliydi.

Eğer istersen sevdiğin iki aşk romanından bahsedebilirsin. Merak ettim. Meraktan kastım, o kitapları okumak istiyorum.

Yargılamak yok tamam mı? *Alacakaranlık*'ı sayamayacağım kadar çok defa okudum. *Simyacı*, *Aşk ve Gurur* ve *Narnia Günlüklerini* defalarca okudum.

Ona diktiğim elbisenin kumaşı üzerinde çalışmak zor ama boncuklar ve kristallerle işlendiğinde tam bir baş belası haline geliyor. Eğer başka biri fiyatı sorsaydı onlara bir bacak ve kola mal olduğunu söylerdim ya da hayır derdim ama kız kardeşime hayır diyemiyorum. Yüzlerce insanın önünde pejmürde görünerek paten kaymasını istemedim.

Ağabeyim Şükran Günü'nden önce tuzla şekerin yerini değiştirmişti. Bütün tatlılar mahvolmuştu ve hindi... olamaz. Hayır. Ağabeyim başına geleni hak etti. Sonunda yemek almak için KFC'ye gitmek zorunda kalmıştık. Eğer görmek istersen telefonumda onun ve hava yastığının videosu var. Hayatımdaki en sevdiğim şey.

Bu haftanın aptalca hikâyesi: Dün cam veranda kapısına çarptım. Hâlâ alnımda kızarıklığı var. Bunun keyfini çıkar.

Kendine iyi bak,

Ruby

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 26 Ekim 2008 13:41
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Kaka Kulübü

Ruby,

Mardi Gras'da sen de karanlık bir köşeye işedin mi? Bir keresinde müzik festivalinde boka basmıştım. Günlerce sinirimi bozmuştu ve ayakkabılarımı atmak zorunda kalmıştım.

Çölde susuz kalmamak zor. Gün içinde çok fazla su içiyorum ve sürekli işiyorum. Saatlerce durmadan terliyorsun ama bazı günler yeteri kadar su içtiğini düşünsen de iki kere tuvalete gidebiliyorsun. İşte o zamanlarda endişelenmen gerekiyor.

Okuduğum kitapların isimlerini hatırlamıyorum. Yalan söylemiyorum, gerçekten. İsimler tanıdık geldi. Eminim markette onları ellerinde taşıyorlardır.

Bahsettiklerin arasından sadece *Narnia Günlükleri*'ni okudum ama gerisini okumadım. Parıldayan vampirler benim tarzım değil. :) Hayatımda ikinci defa okuduğum tek kitap *Ender'in Oyunu*. Onu okudun mu?

Annenin kaçırılacağını düşünmesi beni güldürdü. Eğer seni sevmeseydi, endişelenmezdi. Limonata paralarını dikiş makinesi almak için kullandın mı? Kız kardeşimde kıyafetlere boncuklar koyan şeyler var. Sende var mı? Erkek ve kız kardeşlerine yakın, anne babanla mesafeli olduğundan bahsettiğini hatırladım. Yakınlarda mı yaşıyorlar? Tekrar mı evlendiler?

Kız kardeşinin elbisesindeki bütün boncukları sen mi işledin? Elbisede binlerce boncuk varmış gibi görünüyor.

Pekâlâ, ağabeyin hakkındaki konu şimdi mantıklı göründü. Şükran Günü yemeğini mahvedemezsin. Dersini aldı mı? Ailemde eşek şakaları yapmazlar. Eğer ben yaparsam, hepsi aklını kaybeder ama senin ailen gibi olamaz.

Alnının fotoğrafını gönder.

-A

***

Kimden: Aaron Tanner Hall mail@mail.mil
Tarih: 30 Ekim 2008 12:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Teşekkür ederim

Ruby,

Gönderdiğin paket bugün elime ulaştı. Pizza paketim için teşekkür ederim. Donmuş kuru peynir mi? Adım adım talimatlarını iki defa okudum. Eritmenin işe yarayacağını nasıl keşfettin? Çoktan insanlar... filmleri, resimleri ve atıştırmalıkları benden satın almaya çalışıyor. Tuzlu ve sirkeli cipsler en fazla iki gün daha yanacaktır. Çok teşekkür ederim.

Umarım iyisindir.

-Aaron

Altıncı Bölüm

Kasım

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 1 Kasım 2008 02:01
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Sürpriz!

Aaron,

Paketin eline geçmesine sevindim! Oraya ne kadar zaman varacağından emin değildim. Ağabeyime bir şeyler göndermek dışında –bana hiçbir zaman eline geçtiğini söylemedi veya teşekkür etmedi– sadece bir kişiye daha –tenis adama değil– hediye sepeti göndermiştim. Ağabeyimi benimle Target mağazasına sürükleyip sana bir şeyler seçmem konusunda yardım etmeye zorladım. Oraya gelene kadar bozulmayacak peyniri nasıl göndereceğim konusunda düşündüm –çok fazla seçenek yoktu– ve üzerine baya deney yaptım. Rehidre edip doğru su ve peynir ayarını tutmak için yarım kilo donmuş paketi harcadım. Dünyadaki en lezzetli pizza değil, eğer sevmezsen duygularımı incitmiş olmazsın. :)

Dün sana birkaç kitap alıp gönderdim. Sadece kitap, başka bir şey değil. Çok heyecanlanma. Umarım sürprizleri seviyorsundur. Ben sevmem.

Ben mi? Karanlıkta işeyecek bir köşe bulmak mı? Yakalandım. Şu an gülerken ağlıyorum. İşerken bir arkadaşımın bana göz kulak olmasını sağladım. Şimdi ona mesaj atıp hatırlatmam gerekiyor ki o da gülebilsin. Tanıdığın biri sana bunu yapmak zorunda olduğunu mu söyledi? İşeyecek hiçbir yer yoktu!

Günde kaç kere işediğim hakkında endişelenmek hiç düşünmediğim bir şey. Sana şişe su mu veriyorlar yoksa şişeleri tekrar mı kullanıyorsun?

"Kitapların ismini hatırlamıyorsun." Tamam. Pekâlâ. Ne okuduysan yargılamayacağıma küçük parmak sözü veriyorum. Hadi, hadi.

Alacakaranlık'ı çıktığı gibi okudum. On dokuz yaşındaydım. Burası yargılanmanın olmadığı bir alan hatırladın mı? :) *Ender'in Oyunu*'nu okudum mu diye soruyorsun gerçekten? Gökyüzünde ay var mı? Şaka yapıyorum. Evet, okudum ve çok hoşuma gitti.

Annemin beni sevdiğini biliyorum. Eğer birini sevmezsen, ona karşı çok korumacı olamazsın ve annemden daha koruyucu biri yoktur. Eğer bana istediğim her şeyi verebilseydi, bunu mutlaka yapardı. Babamdan ayrıldıktan sonra hepimiz onunla kaldık. Babam San Francisco'ya geri taşındı. Ailesinin çoğu orada yaşıyor. Burada, Houston'da yaşayan bir kız kardeşi var. Ailemin buraya –Teksas– taşınmasının tek sebebi annemin ailesi. Babam burada yaşamaktan nefret etti. Buradaki nemin çocukken Filipinler'de yaşadığı zamanları hatırlattığını söylerdi.

Babamı hâlâ yılda en az bir kere görüyorum. Ziyarete geliyor ve ben de onu Kaliforniya'da ziyaret etmeye çalışıyorum. Birkaç yıl önce üç tane havalı çocuğu olan hoş bir kadınla evlendi. Diğer yandan annem... Babamdan sonra üç kere daha evlendi. Dört numaralı kocası benden beş yaş büyük.

Jasmine için hazırladığım kıyafette bin iki yüz dört tane boncuk/pul var. İyi tahmin ettin.

Ağabeyim dersini almadı. Bu yıl Noel'de bir tava dolusu brownie getirdi. Esrarlı brownie. Küçük kız kardeşim dışındaki herkes kafayı bulmuştu. Muhtemelen çocukluğumdan beri geçirdiğim en iyi Noel'di. Annem sonrasında çok kızsa da baya eğlenceliydi.

Ailen neden şaka yapmıyor? Çok mu ciddiler? Bunda bir sorun olduğundan değil, sadece merak ediyorum.

Kapıya çarpmamın fotoğraf veya videosu yok ama böyle bir an yaşadım. Ben, yani dört numaralı koca, gülerek yerlerde yuvarlandı. Annem mutfaktan çıktı. Şansa sadece onlar görmüştü, yoksa bunun lafını bir değil iki ömür boyunca dinlerdim. Annem herkese neler olduğunu mesajla anlattı. İşte benim ailem de böyle...

Bir konserdeydim, eve yeni geldim. Kulak tıkaçlarımı evde unutmuşum ve kulaklarımın eskisi gibi duyacağını sanmıyorum. Uykusuzluktan bayılmak üzereyim. Umarım iyisindir.

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 3 Kasım 2008 15:27
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Tuhaf şey

Ruby,

Bana kutuyu gönderdiğin için gerçekten teşekkür ederim. Gönderdiğim mesajı tekrar okudum ve kulağa istediğimin yarısı kadar bile minnettar gelmiyordu. Dehidre edilmiş peyniri denemeyi nasıl düşündüğünü bilmiyorum ama zekiceydi. Çoktan bir pizzayı yedim ve hiçbir şikâyetim yok. Bu berbat haftadan sonra ihtiyacım olan şey evden bir parçaydı. Her şeyi talimatlarında söylediğin gibi mikrodalgada ısıttım. Geriye kalanları streç filme sarmak ya da yarın yemek arasında kararsız kaldım. Başka bir zaman olmayabilir diye bir şeyleri saklamamaya uğraşıyorum, anlıyorsun değil mi? Hangi kitapları gönderdiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ederim. Gerçekten.

Ruby... İşemek konusunda şaka yapıyordum...

Günde bir kumanyanın verildiği bir devriye atlattım. İstediğimiz kadar su alabiliyoruz. Kıymetini biliyorum. Şişelemeyi yapan şirket tekrar kullanmasın diye işimiz bittikten sonra şişeleri ezmemiz söyleniyor.

Yemin ederim ki kitapların isimlerini hatırlamıyorum. Eğer kapaklarını görürsem tanırım. Öyle bir şey olursa sana söylerim.

Ender'in Oyunu, filmini çekmelerini istediğim kitaplardan bir tanesi... Ama her iddiasına girerim ki kitabı kadar iyi olmayacaktır.

Hâlâ babanla bağlantıda olman güzel ama annenin senden birkaç yaş büyük biriyle evlendiği gerçeğini aşamıyorum. Bu tuhaf mı? Umurunda mı?

Ağabeyin hepinizin kafasının iyi olmasını mı sağladı?

Büyürken ailem sıkı Baptistti ve ikisinin de ailesi... büyükbabamlar... çok fazla tutucuydu. Hiçbirinin güldüğünü veya kahkaha attığını hatırlamıyorum. Babam iyi bir adamdır. Biyolojik anneme iyi bir insan demezdim ama ben ufakken iyiydi. Hiçbir şey... tuhaf... görünmüyordu. Ortaokula başlayıp en yakın arkadaşımın evinde zaman geçirmeye başlayınca işlerin ne kadar değişik olduğunun farkına vardım. Şimdi benim için çok büyük bir mesele değil. Babam yeterince mutlu ve biyolojik annem... Hiçbir zaman mutlu olabilecek mi bilmiyorum ama bu onun sorunu.

Hangi konsere gittin? Güzel vakit geçirdin mi? Çalışmadığında neler yaparsın? Eğlencesine ördekler öldürdüğünü biliyorum ama başka ne yapıyorsun?

Eski sevgilim bana e-posta gönderdi. Bir iş başvurusunda beni referans olarak eklediğini bilmemi istemiş. Bunun iyi bir fikir olduğunu nereden çıkardı bilmiyorum. Hayali telefonuma cevap vermemi ya da onu birinin işe alması için e-postaya cevap yazmamı mı bekliyordu? Eski sevgilinden referans ister miydin ya da bu, düşündüğüm kadar aptalca bir istek mi? Aklım başımdan gitti ama belki yorgun olduğum içindir. Sen söylesene.

Eğer istemezsen soruma cevap vermek zorunda değilsin. Bazen kadınları hiç anlamıyormuşum ve asla anlamayacakmışım gibi hissediyorum. Üzerine alınma... Seni kastetmemiştim.

-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 4 Kasım 2008 01:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Hayır

Aaron,

Mesajın yeterliydi ve peynir deneyimin boşuna olmadığım için içim rahatladı. :) İkinci bir görüş için annemin kocasına denettim. Fazla bir şey fark ettiğinden değil, çünkü bir yemeği üzerindeki küfü kazıdıktan sonra yediğini görmüştüm.

Eğer başka biri olsaydın ve konuşmamız daha farklı olsaydı, şu anki halimden daha utanmış olurdum ama sanırım o noktayı geçtik. Toplum içinde işedim. Bunu kabulleniyorum.

İşemekten bahsederken... şişelere mi işiyorsun? Ağabeyim bana Afganistan'dayken havanın soğuk olduğunu, banyoya gitmek için yataktan asla kalkamayacağını söylemişti. Onun yerine yana doğru yuvarlanıp şişenin içine işemiş. Bunu askeriyede filan öğrendiğinden değildi. Annem, ailece gittiğimiz araba yolculuklarında zaman kazanmak adına kendi gitmek zorunda olmadığı sürece tuvalet için durmayı reddettiğinden ağabeylerim bu konuda ustalaşmışlardı.

Katılıyorum. Filmini çekmelerini çok isterim ama o kadar iyi olacağını sanmıyorum. Ama o kostümleri düşünsene!

HAHA! Her koca bir öncekinden daha genç ve yakışıklı. Annem beni doğurduğunda yirmi sekiz yaşındaydı, bunu göz önünde bulundur. Babamdan sonraki iki numaralı kocası ondan üç yaş gençti. (Annem babamdan on yaş daha genç). İki yıllığına beraberdiler. Üç numaralı koca ise ondan on yaş gençti ve sekiz yıl boyunca beraberdiler. En sevdiğim oydu. Dört numaralı koca bir yıldır bizimle. Aynı şirkette çalışıyorlar ve öyle tanıştılar. Sonra bir baktım, onu Şükran Günü ve Noel'e getirdi. Ardından evlendiler.

Ablam birçok defa evlenmesinden hoşlanmıyor ve erkeklerin bu kadar genç olmasından nefret ediyor. Geri kalanımızın

umurunda değil. Benim değil. Annem yaşını göstermiyor. Eğer sözlükte genç erkek avcısı kelimesine bakarsan büyük ihtimalle annemin ismini örnek olarak kullanmışlardır. Eğer başarabiliyorsa, ben kim oluyorum da ona genç bir adam bulmamasını söylüyorum ki? Bunun üzerine uzun süre düşündüm. Babamdan ayrıldığı için canı yanıyordu ve bir şey kanıtlama çabasındaydı ama üzgün kalmak için kendine izin vermedi. Dürüst olmam gerekirse babamın hâlâ bu konuda kıskançlık yaptığını düşünüyorum. Belki daha fazla sevdiğim taraf olmamalı ama... Yürü be anne! Anlarsın ya?

Bu büyük bir bilgi bombasıydı.

Noel'deki o brownieler sayesinde akıllarımız uçmuştu, Aaron. Abartmıyorum. Genellikle aileler toplandığında insanların evlerine götürdüğü geri kalan yemekler olur, değil mi? Bir tane bile yoktu. BİR TANE BİLE. Eğer market açık olsaydı, eminim atıştırmalık almak için taksiyle giderdik. Bütün gece boyunca kahkaha attık. Ufak kız kardeşim bir dilim almak için diyetini bozacak gibi olunca ağabeyim ona izin vermediğinde bir şey döndüğünü bilmem gerekiyordu. Bir tarafım bu yıl tekrar yapmasını umuyor ama bakacağız. Belki ona imada bulunabilirim. Lütfen bizi polise şikâyet etme.

Dini bakış açısını anlıyorum. Kült tipinde dini bir ailede yetiştirilen arkadaşım var. Etek giymez, saçını yukarıda toplamaz veya televizyon izlemezdi. Biz lisedeyken evden kaçıp gitmişti. Annem babamla boşanana kadar sıkı bir Katolik sayılırdı. Sonra kilisenin o kadar da önemli olmadığına karar verdi, haha. Şimdi sadece aile vaftizlerinde ve belki de paskalyada kiliseye gidiyor. Biyolojik annenle ilişkinin çok iyi olmadığını duyduğuma üzüldüm.

En iyi arkadaşınla birbirinizi ne kadar süredir tanıyorsunuz?

En sevdiğim grubu izlemeye gittim. Kendilerine *The Cloud Collision* diyorlar. Muhtemelen onları duymamışsındır. Orta ayarda çığlıkların ve mükemmel vokallerin olduğu bağımsız bir

rock grubu. Birkaç yıldır hayranlarıyım. Yakınlarda ne zaman çalsalar onları izlemeye gidiyorum.

Televizyonda ördekleri öldürmediğim zamanlarda kitap okuyorum veya aileme şakalar yapıyorum. Sinemaya gitmeyi severim. Eskiden kostüm oyununa baya sarmıştım –eğer ne olduğunu bilmiyorsan açıklayabilirim ama video oyunları oynadığından bilmediğini sanmıyorum– ama arkadaşlarım toplantılara gelmeyi bıraktı ve ben de çok fazla çalıştığım için eskisi kadar eğlence için kıyafet yapamıyorum. Yeni şeyler de denemeyi seviyorum. Yakınlarda kickbox dersleri almaya başladım ve ondan önce de bir süre aikido yapmıştım. Festivallere ve müzelere gitmeyi seviyorum.

Umarım eski sevgilin kafayı sıyırmış dediğimde haddimi aşmıyorumdur. Seni referans olarak kullanırken aklından ne geçiyordu? Eğer ikiniz iyi bir şekilde ayrılmış olsaydınız anlardım ama bana söylediğin kadarıyla durum hiç de böyle görünmüyor.

Kayıtlara geçsin, yirmi üç senedir kadınım ve çoğu zaman kendimi hâlâ anlayamıyorum. İyi şanslar.

Umarım iyisindir.

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 9 Kasım 2008 14:51
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Evet

Ruby,

Gecikme için tekrar özür dilerim. Bir kere daha kararma yaşadık. Zorlayıcı bir haftaydı.

Sanırım bu noktada vücut... olayları hakkında konuşmak konusunda bir sıkıntımız olduğunu düşünmüyorum. :]

Şişelere işemek konusunda ustalaştım. Ayağa kalkmadan işemek konusunda ders bile verebilirim. Afganistan'da kışlar çok fena, ağabeyin bu konuda haklı. Sıcak yatağından çıkıp da dışarıda işeyemezsin.

Sen ve kostümlerin... Buradakilerle *Karanlık Şövalye*'yi izledik ve kendimi aktörlerin ne giydiklerine bakarken buldum. Bundan dolayı seni suçluyorum.

Dört numaralı koca, annenden yirmi yaştan daha genç mi? Baban kıskanıyor olmalı. Ben kıskanırdım. Çok fena bir kadın olmalı.

Kız kardeşine yedirmemeyi iyi düşünmüş. Eminim ona uyuşturucu testi yapıyorlardır, değil mi? Liseden beri özel brownie yemedim. Eğer ağabeyin Noel için biraz getirirse, bu anı senin üzerinden yaşamak zorundayım. Kayıta al. Seni polise ihbar etmezdim.

Biyolojik annem konusunda üzülme. Nasılsa yirmi yıldır hayatımda değil.

İki tane iyi arkadaşım var. Sana bahsettiğim arkadaşımı yedinci sınıftan beri tanıyorum, yani on sekiz yıldır. Diğer iyi arkadaşımla da lise birinci sınıfında tanıştım.

The Cloud Collision grubunu duymadım ama ismi hoşuma gitti.

Kostüm oyununun ne olduğunu biliyorum. Hangi karakterleri yapmıştın? Her zaman büyük toplantılarından birine gitmek istemişimdir. Neden aikido dersleri almaya başladın? Sadece müzikle alakalı festivallerde bulundum ama sadece iki tanesine gittim ve bir tanesi Almanya'daydı. Baya... çılgıncaydı.

Eski sevgilimin bana bunu yazarken ne düşündüğünü bilmiyorum. Sorabileceği diğer insanlar var... anlamadım. Bu şekilde aptalca şeyler yapan eski sevgililerin var mı? Evet de lütfen, benden daha kötülerine sahip olan insanları öğrenmeyi sorun etmezdim. Çıktığım bütün kızlar tam bir şeytandı. En iyi arkadaşım, çılgın ve yalancı kızlar için mıknatıs gibi olduğumu söylüyor.

Umarım iyisindir.

-Aaron

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 10 Kasım 2008 00:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Merhaba

Kararma konusuna üzüldüm. Umarım yine tanıdığın biri değildir.

Çadır durumun nasıl? Ağabeyim herkes bir yıl önce Orta Doğu'dayken, görev aldığı yerde çok fazla yedek asker olduğunu, yeterli alan olmadığı için dışarıda uyumak zorunda olduğunu söylemişti. Sivrisineklerin ve farelerin ne kadar kötü olduklarından yakınırdı. Iyy. Sen yerde yatarken üzerinde gezindiklerini hayal ettim.

Batman'in kıyafetlerini takdir etmene aptalca memnun oldum. Tasarımcının takım için kendi kumaşını üretmesi gerektiğini okuduğumu hatırlıyorum. Çok aptalca ama bunun insanın aklını başından alan bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu detaylardan keyif alabileceğim filmlerden hoşlanıyorum.

Annem çok fena bir kadındır. Yeni üvey babam olmayacağın konusunda söz verdiğin sürece sana fotoğrafını gönderirim. Dört numarayı seviyorum.

HAHA! Kaydetmeye değer bir şey olursa diye Şükran Günü için telefonumu yakınımda tutacağım. Eminim olacaktır. Uyuşturucu testi soruna gelirsek: Evet, ufak kardeşim test ediliyor. Paranoyak biridir. Hastalandığında sadece aspirin ve temel antibiyotiklerden alıyor.

Üçünüz iyi arkadaş mısınız? Onlar ne iş yapıyor?

Kostüm oyununa bayılıyorum. Birçok kostüm yaptım ama en sevdiğim *Beşinci Güç*'tü. Filmi izledin mi? Ben de hep büyük toplantılara gitmek istemişimdir! Sadece çevremde olanlara gittim. Aikido derslerini sıkıldığım ve evin yakınındaki spor salonu yılbaşı indirimi yaptığı için alıyorum. Ablamı da benimle başlamaya ikna ettim ama birkaç ay sonra bıraktı. Spora hiçbir zaman çok meraklı olmadım. Eğer yakında bir top görsem arkamı dönüp aksi yönde yürürüm ama dövüş sanatlarını seviyorum.

Almanyadaki festivaller çılgınca ve insan kalabalığı çok fazla, değil mi? Oradaki turun ne kadar sürdü?

Eski sevgilinle ne kadar süredir beraberdin?

^^Buna cevap vermek zorunda değilsin. Çılgın ve yalancı kız mıknatısı olman konusuna gelirsek, bunun için sadece kendini suçlaman gerek demek istemiyorum ama onlarla çıkmaya karar veren sensin, değil mi? :) Sana takılıyorum. Kısmen. Kendine çektiğin tipte kadınlar konusunda saçmaladığını düşünürdüm ama büyük ağabeyim de aynı senin gibi. Ablam onun bütün 'zırdeli' olanları kendine çektiğini söylüyor. Bu kesinlikle doğru. Üç farklı kadın anahtarla arabasını çizdi. Yeğenimin annesi ise şeytanın ta kendisi. Ağabeyimin takipçi sapıkları oldu. Ya delilerden hoşlanıyorsunuz ya da yeni bir radara ihtiyacınız var.

Seninle bir fıkra paylaşmayalı uzun zaman oldu. İşte geliyor:

Sahte bir spagettiye ne dersin?

... im-pasta. *

Rica ederim.

Umarım iyisindir.

-Ruby

°°°

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 10 Kasım 2008 00:25
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Özür dilerim

Aaron,

Umarım sana doğruyu söylemediğim için beni affedersin ama bu işe daha fazla devam edemeyeceğim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Artık yalanlara katlanamıyorum.

Benim bir erkek arkadaşım yok. Hiçbir zaman olmadı. Seninle yazışmaya başladığımızda erkek arkadaşım olduğunu uydurdum çünkü 'tenis' elemanından sonra paranoyak olmuştum. Seni tanımaya başlayıp hoşlandıktan sonra onun gibi olmadığını

* Yazar burada *imposter* yani sahtekâr kelimesiyle makarna anlamına gelen *pasta* sözcüğünü kullanarak kelime oyunu yapmıştır. (ç.n)

anladım. Başından beri sana karşı dürüst davranmadığım için özür dilerim ama umarım neden yaptığımı anlarsın.

Tövbekâr yalancı,

Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 12 Kasım 2008 12:07

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: YNT: Özür dilerim

Diğer konular hakkında sana daha sonra yazacağım ama öncelikle sahte erkek arkadaşın hakkında yazmak istedim.

Kızgın değilim. Anlıyorum. Sevgilin hakkında ne kadar üstü kapalı konuştuğunu görünce bir şeylerin yolunda olmadığını düşünmüştüm. Çoğu kız, erkek arkadaş konusunu açar... Yani birini ayrıca elde etmeye çalışmadıkları sürece... Eğer sadece bu konuda dürüst davranmadıysan sorun değil ama başka bir şey daha varsa çok şaşırırım. Böyle biri gibi görünmüyorsun.

Bana yalan söylediğin tek konu bu, değil mi?

Birkaç gün önce Teksas'a doğru bir kasırganın geldiğini duydum. Sorunsuz şekilde atlattınız mı?

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com

Tarih: 12 Kasım 2008 04:05

Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Konu: Çok üzgünüm

Aaron,

Yemin ederim ki sana sadece bu konuda yalan söyledim. Daha fazla söylemeye devam edemedim.

Özür dilerim. Sana yalan söylediğim için endişelenerek kendimi hasta edecektim.

-Ruby

Not: Kasırganın en kötü kısmı bize vurmadı. Sadece biraz yağış oldu. Asıl fena olan geçen yılki kasırgaydı. Sorduğun için çok kibarsın.

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 14 Kasım 2008 13:32
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Çok üzgünüm

Ruby,

Her şey yolunda. Anlıyorum. Zaten bana erkek arkadaşın olduğu ama onunla yaşamadığın dışında bir şey söylemedin. :]

-Aaron

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 14 Kasım 2008 02:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Özür Dilerim 2. Kısım

Aaron,

Sana söylemediğim bir şey aklıma geldi. Hâlâ annem ve dört numarayla beraber yaşıyorum. Bu kadar. Herkes ailemle yaşadığımı biliyor, gizlemeye filan çalıştığımdan değil ama sana bunu söylemediğim için sahtekâr gibi hissediyorum. Geriye dönüp bakınca kendimi başka bir yerde yaşıyormuş gibi göstermemişim ama...

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 16 Kasım 2008 13:37
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Özür Dilerim 2. Kısım

Ruby,

Bu konuda yalan söylemiş sayılmazsın. Ailenle yaşamanda ne sorun var ki?

-Aaron

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 17 Kasım 2008 01:02
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Çok Özür Dilerim

Bunda bir sorun olduğunu düşünmüyorum ama on sekiz yaşından beri bana taşınma zamanının geldiğini söyleyen insanlar var. Ama kira ucuz –elektrik ve su faturasını ödüyorum– ve kendime ait bir odaya ek olarak çalışabildiğim bir odam daha var. Ayrıca annem çoğu zaman akşam yemekleri pişiriyor. Hâlâ onunla yaşadığımı önemsemiyor. Sanırım bunu tercih ediyor. Dürüst davranmadığım konuların sadece bunlarla sınırlı olduğuna söz veriyorum.

-Ruby

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 19 Kasım 2008 14:42
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Özür dilerim

Taşınmanın zamanı mı geldi? Neden? Eğer beni çılgına döndürmeseydi hâlâ evimde yaşamayı tercih ederdim. Orada olmaktan mutlu ve memnunsan kimseyi dinleme.

-Aaron

ooo

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 20 Kasım 2008 03:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Çok Özür Dilerim

Haklısın. Büyük ağabeyim ve ablam on sekiz yaşına gelince taşındı. Üniversite için Austin'e gittiler ve Jonathan da deniz kuvvetlerine katıldı. Houston'da okula gitmeye karar verdiğim için burayı hiç terk etmedim. Hepsi başarılı oldu ve kendimi onlarla

karşılaştırmamam gerektiğini biliyorum... Aptalca olduğunun farkındayım ama kendimi karşılaştırırken buluyorum. Hepsi taşınmak istemem için aptal olmam gerektiğini söylüyor. Ben mutluyum. Çoğunlukla. Genellikle. Şikâyet ediyormuş gibi görünmek istemem.

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 21 Kasım 2008 12:41
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Özür dilerim

Tek başına yaşamak, ailenle yaşamaktan daha farklı Ruby. Eğer mutlu değilsen... Belki bir arkadaşınla birlikte kendi evini kiralamayı araştırmalısın. Hayat senin hayatın.

-A

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 22 Kasım 2008 02:08
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: YNT: YNT: Özür dilerim

Mutsuz olduğumdan değil, mutluyum. Mutluyum ama... gece yarısından önce evde olmadığım zamanlarda annemin bana on altı yaşındaymışım gibi davranmaması hoş olurdu –abartmıyorum, sadece gece ikiden önce evde olmayınca beni arıyor– yani niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama arada sırada canımı sıkıyor. Hepsi fazla korumacılar. Buna minnettarım. Bir yükmüş gibi göstermemeliyim.

Neyse, baştan başlayalım mı?

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 23 Kasım 2008 11:41
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: YNT: YNT: Özür dilerim

Konuyu kapatıyorum ama tek diyeceğim şey bunun senin hayatın olduğu... Ne istersen onu yap. Bu, büyüdüğün evde yaşamak olsun ya da olmasın... Babam askeriyeye katılmamı istemedi ama yine de katıldım çünkü bunu yapmak istemiştim.

Baştan başlayabiliriz.

-A

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 23 Kasım 2008 11:51
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Merhaba

Ruby,

Ölen askeri tanımıyorum ama yine de berbat bir durum... Yüreğimin düğümlenmesine sebep oluyor, çünkü bu her an herkesin başına gelebilir.

Buradaki çadır durumu çok kötü değil. Her birinde yirmi asker var. En iyi kısmı da havalandırmamızın olması. Burası sıcak oluyor, yazları yaklaşık 55 derece... Çöldeyiz ama kışları gün içinde hâlâ sıcak olsa da geceleri serin oluyor. Savaşın başlangıcında havalandırma olmadan görev yapmıştım... Havalandırmanın olması kesinlikle bir lütuf.

Sivrisinekler en kötüsü. Evdekilerden daha akıllılar. Burada onlar hakkında saatler süren konuşmalar yaptık. Sivrisinek filelerimiz var ama içeri girmek için altlarından sürünüyorlar. Bunu nasıl yapacaklarını biliyorlar. Fareler kötüleşebiliyor ama bir çoğumuz dikkatli olmaya çalışıyoruz. Fareler varsa yılanlar da vardır. Kim ne derse desin bir yılanın etrafta dolanmasını istemezsin. Her akşam yatağımı kontrol ediyorum.

Çok şapşalsın ama kostüm gibi şeyleri fark edip onlar hakkında heyecanlanmak çok hoş. Ne demek istediğini anlıyorum

fakat olaylar benim için tam tersi işliyor. Artık savaş filmlerin den keyif alamıyorum. İçindeki her şeyi eleştiriyorum.

İzci sözü, anneni ne kadar güzel görünürse görünsün dört numaradan kaçırmayı deneyeceğim.

Üçümüz de arkadaşız. Liseden bu yana tanıdığım Max rafine ride çalışıyor. Ortaokuldan tanıdığım Des ise itfaiyeci.

Beşinci Güç'ü izledim. Bana biraz inancın olsun. Hangi kos tümleri yaptın? Turuncu kıyafeti olan Mila'ya karşı yıllarca süren bir hayranlığım vardı. Aikidoda hangi kuşaktasın?

Almanya'daki festivaller çok çılgınca. Yanımda hiç fotoğrafım yok ama bir sürü insan duştun ve onu kafanda üçe katla.

İki yıldır "beraberdik" fakat muhtemelen sadece iki ayını yüz yüze geçirmişizdir. İddiaya varım iki ay demek bile abartıdır. Bir yıllığına İtalya'ya göreve gitmiştim, sevgilim ondan önce bana yakın bir yerde yaşamıyordu. Üssü ziyaret ettiği zaman bir ar kadaşın arkadaşı vasıtasıyla tanıştık. Ciddi bir şey değildi ama...

Onlarla çıkmayı benim tercih etmem konusunda haklı oldu ğunu söylemeyeceğim. :] Yirmi yaşındayken bir kere arabamı anahtarla çizdiler ve birkaç tane de neredeyse sapığım haline ge len eski sevgilim oldu. Acısını anlıyorum.

"Hiç erkek arkadaşım olmadı" derken ne demek istedin?

Umarım sen de iyisindir.

-Aaron

Not: Bu baştan başlamak olarak sayılır mı? :] Her zaman ger çeği biliyormuşum gibi davranabiliriz.

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 24 Kasım 2008 01:11
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: YNT: Merhaba

Aaron,

Filelerin altına girmeyi bilen sivrisinekler mi? Fareler ve yılan lar mı? Nasıl söylesem? Yok almayayım? Sylvester yüzünden fare lerle aramın iyi olacağını düşünebilirsin ama cevabım kesinlikle olumsuz. Yılanlar mı? Asla olmaz, Jose. Aptal gibi hissediyorum

ama kafamda iki ile ikiyi toplayıp dünyanın o tarafında kışın soğuk olabileceğini düşünemedim. "Çöl" diye düşününce akla mont giyilecek hava değil de "sıcaklık" ve "sıvı kaybı" geliyor.

Sana birkaç ay önceki Disney kartpostalını gönderdiğim Orlando seyahatimizden annemle dört numaraya ait bir fotoğrafı gönderiyorum. Beni pişman etme. ;)

Arkadaşların hâlâ Louisiana'da mı yaşıyor?

Leeloo kostümü, yani Mila karakterini yaptığımı duyduğuna seveceksin. Peruğu hâlâ elimde var. Aynı zamanda opera şarkısı olan Diva Plavalaguna'yı da yaptım. Makyaj çok gereksiz şekilde uzun zaman aldı ama sonuç güzeldi. Aikidoda sadece sarı kuşağım var.

Söylediğim için kusuruma bakma ama eski sevgililerin aptal gibi görünüyor. İtalya'da görev yapmanla bir sorunu yoktu ama şimdi mi dert oldu? Kuşkulu görünüyor. Başına böyle bir şey geldiği için gerçekten üzgünüm.

Eğer mutsuz hissediyorsan ve gülmeye ihtiyacın varsa sana ağabeyimin eski sevgililerinin bazı hikâyelerini anlatabilirim. :)

"Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı" ne anlama geliyorsa o manaya geliyor. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı.

Umarım sivrisinekler seni çok fazla yememişlerdir.

-Ruby

Not: Bedazzler'a* sahip olup olmadığımı sorduğunu unuttum. Cevabım hayır. O zamanlar fakirdik. Annem bana ucuzcu dükkanından bir yapıştırıcı ve taşlar almıştı. Aynı şey. :)

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 25 Kasım 2008 15:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: YNT: Merhaba

Ruby,

Sıcak yüzünden çok çabuk bunalan bir askerim var. Ona göz kulak olmalı ve sürekli yeterince su içtin mi diye sormalı-

* Çocuklar için taş ve boncuk işleme seti. (ç.n)

yım, yoksa hastalanıyor. O kadar sıcak ki çok boğucu oluyor. HMMWV'de* oturduğunda neredeyse bütün gün saunada oturuyormuşsun gibi hissettiriyor. Fareler her şeyin içine girebilirler. Bir ay kadar önce bir tanesi sandığıma girip ramenimi yedi.

Fotoğrafını gönderdiğin kişinin annen olmasına imkân yok.

İki arkadaşım da hâlâ Shreveport'ta yaşıyor. İzne ayrıldığımda onlarla kalıyorum. Atandığımda olabildiğince sık ziyaretime gelmeye çalışıyorlar ama genellikle ben onları ziyaret ediyorum. Sonra da beraber bir yerlere gidiyoruz.

Opera sanatçısı gibi görünmeyi nasıl başarabildin? Bütün vücudun mavi miydi? Leeloo kostümüne ait hiç fotoğrafın var mı?

İtalya'da ya da burada olmak arasında çok fazla fark olmadığını hiç düşünmemiştim... Bu beni düşündüğümden daha fazla rahatsız etti. Daha önce hiç yalan söylememişti ama söylediyse bile nasıl bileceğim, değil mi? Bu konuda düşünmem gerek. Bittiğinde çok uzun süre o kadar sinirliydim ki... Kendime hâkim olmak zorunda kaldım. Yeterince öfkelendim. Bu durumla işim bitti.

Hiç... ama hiç... erkek arkadaşın olmadı mı?

Böcekler en kötü olanlar değil ama yine de yeterince kötüler.

Şu anda ne tür bir elbise üzerinde çalışıyorsun? Gelinlik mi buz pateni elbisesi mi?

-Aaron

Not: Fotoğraftaki senin annen değil.

ooo

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 26 Kasım 2008 00:38
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: İğrenç, Evet ve Eveeeet

Aaron,

Askerlerinin çoğundan haberdar olmak zorunda mısın? Resmi görevli olmayan astsubay değil misin? Eğer sandığıma bir fare

* *High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle*: Yüksek hareket kabiliyetli çok amaçlı vasıta. (ç.n.)

girseydi içindeki her şeyi atardım. :) Onları yakalamak için tuzaklar kuramaz mısın?

Gönderdiğim fotoğraf yüzde yüz anneme ait. Kendisi elli bir yaşında. Çocukluğumda annem ve babamın çekilmiş bir fotoğrafını sana gönderiyorum. Hiç yaşlanmadı, değil mi?

Arkadaşlarının ziyarete gelmesi ne hoş. Bir daha hiç Shreveport'a döneceğini düşünüyor musun? Umarım sorduğum için kabalık etmiyorumdur ama neden gittiğinde babanla kalmıyorsun?

Diva kostümü için ÇOK FAZLA vücut boyası ve tek parçalık streç bir giysi siparişi vermem -hem de iki kere- gerekmişti ve neredeyse mahvedecektim. Bu hayatımdaki en stresli tasarım olmuştu. Kumaş tam bir kâbustu. O kostümü tekrar yapmaktansa kardeşime bir düzine -dikimi yüz saat sürmesine rağmen- kıyafet dikmeyi tercih ederim. Opera kıyafetinin fotoğrafını ekliyorum. Dolabımda asılı duruyor. En iyi arkadaşım makyaj efektlerine baya ilgi duyuyor ve yapmama yardımcı oldu.

Eski sevgilin konusunda hayallerini yıktığım için kendimi aşağılık biri gibi hissediyorum. Bir şey söylememeliydim ama kim bilir sana ne konuda yalan söyledi... "Her şeyin bir sebebi vardır" derler. Bunun doğru olduğundan emin değilim ama muhtemelen en iyisi buymuş. Belki. Eğer biraz uzaklık ilişkinizin parçalara ayrılmasına yetiyorsa, bu sana bir şey anlatmalı. Herkes böyle bir duruma sinirlenirdi. Bunda yanlış olan bir şey yok.

Eğer detaya girmemi istiyorsan bir tane erkek arkadaşım oldu. İlkokulda. Damon White. Neredeyse bir haftalığına beraberdik.

Şu anda iki elbise üzerinde çalışıyorum. Bir tanesi halamın dükkânı için, çok fazla problem yaşadığı bir gelinliği benim üstlenmemi istedi. Üzerinde çalıştığım diğer kostüm gelecekte altın madalya kazanabilecek altı yaşında bir çocuk için. Onların fotoğraflarını da ebeveynleriminkinden sonra ekliyorum. Benim favorim buz pateni için olan. Bunları dikmeyi gelinliklerden daha çok seviyorum. Kimseye söyleme. Sen ne düşünüyorsun?

Babam birkaç günlüğüne ziyarete geliyor. Çok heyecanlıyım.

-Ruby

Not: Yemin ederim ki o benim annem.

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 28 Kasım 2008 12:15

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: Daha Fazla Yalan

Ruby,

Ben astsubayım. Emrimdeki adamların çoğunun beraber yaptıkları "işleri" var ama hâlâ onları kontrol ediyorum. Eğer unutmayacaklarını sanıp bazı şeyleri hatırlatmazsam kendimi asla affetmem.

Eğer farelerin mahvettiği ramenlerden başka bir şey atarsam diğer askerler bunun için çöpleri karıştırır. Gönderdiğin ıslak mendillerden birazını her şeyi temizlemek için kullandım. Her şey yolunda. En azından hastalanana kadar...

İşte şimdi yalan söylüyorsun. Fotoğraftaki kadının elli bir yaşında olmasına imkân yok. Otuzlu yaşlarındaymış gibi görüyor. O ablan, değil mi?

Arkadaşlarımı tarif etmek için hoş kelimesini kullanmak duruma uygun görünüyor. Hah.

Max ile kalmak çok daha kolay. Babam eski odamı antrenman odasına çevirdi.

Kostüm doğrudan filmden çıkmış gibi görünüyor. Filmler için kostüm tasarlamayı düşündün mü? Elinde başka ne var?

Yanlış bir şey yapmadın. Bir şey söylediğin için teşekkür ederim. Çoğunlukla üstesinden geldim ama... Kahretsin Ruby. Zordu. Bana e-posta attıktan sonra çok sinirlendim... ama iyi bir noktaya parmak bastın. Bu arada onu çok fazla düşünüyorum -o şekilde değil, genel olarak- geriye dönüp düşününce yaptığı ve söylediği şeylerin ne kadar şüpheli göründüğünün farkına vardığım bir sürü durum var. Kiminle takıldığı ya da aradığımda

neden telefonuna bakmadığı gibi... Belki aklımda öyle canlandırıyorum ama içimde bir his var. Her şeye yeniden öfkelenmedim desem yalan söylemiş olurum. Aptal gibi hissetmekten nefret ediyorum. O kadar çok berbat ilişkim oldu ki şimdiye kadar akıllandığımı ve alışkın olduğumu sanırsın.

Erkek arkadaş durumu hakkında üstü kapalı konuştuğunu fark etmedim sanma. Beni daha çok meraklandırıyorsun. Neden kimseyle çıkmadın? Ben yirmi üç yaşına geldiğimde... Çok fazla kız arkadaşım olmuştu.

Eğer kocaman prenses elbiselerini seviyorsan gelinlik güzel görünüyor. Sever misin? Buz pateni elbisesi daha çok hoşuma gitti. İşlerin hiç azalıyor mu yoksa her zaman üzerinde çalışacağın bir şey var mı?

^^ Buna cevap vermek zorunda değilsin. Beni ilgilendirmez. Umarım babanla eğleniyorsundur.

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 29 Kasım 2008 02:22
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Yalan mı? Asla (Artık Değil)

Aaron,

Seni askerlerine karşı korumacı bir anne ayı gibi hayal edebiliyorum ama dırdır etmen onları hayatta tutuyorsa... üstesinden gelebilirler. Çok fazla sorumluluk gerektiriyor, değil mi? Askeri okula atanıp memur olmayı düşündün mü? Belki okul işini çoktan yapmışsındır. Genelleme yapıp varsayımda bulunmaktan nefret ediyorum.

HAHA! Hayır! Ablamın bir fotoğrafını ekledim. Birbirlerine çok benziyorlar ama annemin ondan büyük olduğunu görebilirsin. Sana hak veriyorum, kız kardeş gibi görünüyorlar. Yemin ederim ki annem ellili yaşlarının başında. İyi genler, cilt ürünleri ve anneme kalırsa hayatında hiç sigara içmemesinin yardımı olmuş. Akşam yemeğinde şaraptan öte bir şey içmiyor.

Sen "hoş" kelimesini kullanmaya karar verene kadar arkadaşlarının iyi olduklarına inanabilirdim. Öyle böyle uydurukçu değilsin, sadece pizza uydurmakla da kalmıyorsun. Arkadaşlarınla gençken başınızı her türlü belaya soktunuz, değil mi?

Yaptığım ve hâlâ elimde olan birkaç tane kostümü daha e-postaya ekledim. Bir tanesi *Hayalet Sürücü*'nün kadın versiyonu, diğeri de Darth Maul. İki kostüm de yıllardan beri dolabımda asılı duruyor. Sanırım onları internette satmayı deneyeceğim. Diktiğim ve bir daha kullanmayacağımı bildiğim diğer kostümleri çoktan sattım. Düşündüğünden çok daha fazla kostüm oyunu seven kız var... Aynı zamanda çocukları için kostüm almaya niyetlenecek kadar mizah anlayışı olan birçok ebeveyn mevcut.

Kostüm tasarımı işini her daim yapacak kadar yaratıcı değilim, ayrıca ödemelerinin yapılması için büyük işlere güvenmek baya göz korkutucu geliyor. Ya devamlı iş bulamazsam? Ya fikir üretemezsem? Şu anki gidiş hızımla bir gün taşınmaya hazır olacağımı biliyorum. Mevcut işimle kendi ufak mekânımı -bir ev arkadaşıyla beraber- karşılarsam hâlâ yemek yemeye param kalabilir.

Kimse aptal gibi hissetmeyi istemez. Gerçekten seni aldattığını düşünüyor musun?

Erkek arkadaş olayını sürekli gündeme getireceğini bilmeliydim. Evet, hayatımda hiç ama hiç ilişkim olmadı. Birkaç randevuya çıktım ve hepsi bundan ibaret. Uzun bir süre bir adama ilgi duydum. Yakın zamanda başka bir adamla şansımı denemeye ve biriyle gerçekten çıkmaya karar verdim.

Çok derken kaç tane sevgilin vardı?

Sana sürekli beni ilgilendirmeyen sorular soruyorum. Senin sorunun cevabına gelirsek kendimi sürekli meşgul tutacak kadar işim var. Neredeyse her zaman meşgulüm. Gelinlik dükkânı olan halam eskiden kendine çok fazla elbise dikerdi. Sonra daha fazla "meşgul" -tembel- olmaya ve fazla zaman alacak işleri bana bırakmaya başladı. Geçen yıl neredeyse hiçbir şey yapmayıp bütün elbiseleri bana diktirdi. En büyük önceliğim kuru temizleme

işini yapan yengem. İkisini dengeleyip ayrıca ek işimi yapmak gittikçe zorlaşıyor.

Babam gitti. Sadece beş günlüğüne buradaydı ama güzel vakit geçirdik. Deniz askeri olan ağabeyimin evinde kaldı. Beraber birkaç müzeyi gezdik. Yakınlardaki iskeleye yolculuk yapıp sinemaya gittik. Genellikle gün ortasında yapacak işlerim olmadığı ve o saatlerde herkes işte veya antrenmanda olduğundan babamla o zaman boşluğunda vakit geçirmek için erken kalkıyordum. Akşamları herkesle vakit geçiriyordu. Birkaç ay içinde onu ziyaret etmek için Kaliforniya'ya gitmeye söz verdim.

Umarım iyisindir.

-Ruby

Not: Evet, o benim annem. Üstesinden gel artık.

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 30 Kasım 2008 13:22
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Üstesinden Gelemiyorum

Ruby,

Hiçbir zaman memur olmak istemiyorum. Burada yeterince politikayla baş etmek zorunda kalıyorum. Memur olmak şu anki seviyeyi altından kalkmaya niyetim olmayan bir kademeye taşıyacaktır. Ayrıca, tanıştığım memurların yarısı yetkili dallamaların tekiydi. Hepsi değil ama birçoğu öyle.

"Annen" ve "ablan" ikiz gibi görünüyorlar. Büyükannen nasıl görünüyor? Onlara benziyor musun? Bunu şüpheci bir şekilde sormak istemedim. Sana birden "tenis" fotoğrafları göndermeyeceğim. Merak etme.

Hah. Evet, gençken başımıza bir sürü... iş açmıştık. Problem yakalanmakta değildi. Eskiden napalm bombası yapıp elektrik hatlarıyla uğraşırdım... İyi zamanlardı. Geriye bakınca nasıl bir parmağımı bile kaybetmediğimi bilmiyorum.

Kostümlerin mükemmel. Neden kendini yeterince yaratıcı olarak düşünmediğini bilmiyorum. Senin yaptığını yapacak başka kimse bilmiyorum. Kostüm oyunlarına makyajlarıyla filan mı çıkıyorsun? En fazla *Hayalet Sürücü* kıyafetini sevdim.

Gerçekten yeteneklisin. Laf olsun diye söylemiyorum. Bunu unutma.

Kıskanç biri değilim. Bilmiyorum... Belki ona yeterince dikkatimi vermedim. Eski bir sevgilimin bana bunu ilk söyleyişi değil. Biz beraberken onun arkamdan iş çevirmesini beklemezdim ama şimdi? Olursa şaşırmayacağım. Beklemem gerekirdi. Benden aniden ayrıldı. Hemen ardından ona birinin olup olmadığını sormak için e-posta attım... Öfkeliydim. Durumun bu olmadığını, başka birinin olmadığını söyledi. Ortak arkadaşlarımızdan birine neler yaptığını ve biriyle beraber olup olmadığını sormak için kendimi ikna edemiyorum. Sormalı mıyım?

Bekle bir dakika... Birini o kadar uzun süredir seviyordun ki başkasıyla çıkmak istemedin mi? Neden seninle olmak istemedi? Hoş bir kız gibi görünüyorsun. Başka birini neden bekleyesin ki? Ondan ne kadar süredir hoşlanıyorsun? Bütün bunlar aklımı başımdan aldı. Kötü bile olsa, on sekiz yaşını ilişkisi olmadan geçen kimse tanımadım.

Sırlarımı ifşa etmem. Hah.

Şaka yaptım, hemen anlatıyorum. On altı yaşından beri sevgilim olarak adlandırdığım kızlar mı? Yirmi civarında, sayısını unuttum. Otuzdan fazla değil.

Babanla kaliteli zaman geçirdiğine sevindim. Kaliforniya oldukça hoş bir yer. Ne zaman ziyaret etmeyi düşünüyorsun?

Umarım iyisindir.

-Aaron

Not: Üstesinden gelemiyorum. O kadının senin yaşında çocukları olması imkânsız.

Yedinci Bölüm

Aralık

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 1 Aralık 2008 05:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Üstesinden gel

Aaron,

Bazen e-postalarımız hakkında ağabeyimle konuşuyorum ve ona memurlar hakkındaki görüşünü söylediğimde kahkaha attı. Söylediklerini alıntılıyorum, "Memurlardan diğer memurlar dışında kimse hoşlanmaz."

Annem ve kız kardeşim çok güzeller. Elimde anneannemin fotoğrafı yok. Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmazmış. Sanırım ruhunu çaldığını filan düşünüyordu. Duyduklarıma bakılırsa oldukça geleneksel fikirleri olan biriymiş. Şaka yapmıyorum. Ben doğmadan önce öldü ama söylenene göre güzellik kraliçesiymiş. Ona hiç benzemiyorum. Annemin kızıl saçları var, benimkilerse ne anneminki gibi kırmızı ne de babamınki gibi siyah olmaya karar vermiş. Aslında çilleri, bronzlaşamayan teni ve göz rengine kıyasla saçım onunkine daha çok benziyor. Ne anneme ne de babama benziyorum, daha çok ikisinin karışımı gibi, aynı zamanda değil gibi... Ağabeylerim bana "sütçü adamın bebeği" diyorlar çünkü benim dışımda herkes birbirlerine benziyor.

Anarşistin Yemek Kitabı'nı okudunuz, değil mi?

Teşekkürler. Kostümlerimi beğendiğine sevindim. Leeloo kostümü dışında genellikle yüzleri kapalı olan karakterleri yapı-

yorum. İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa yüzümü boyadıktan sonra kendimi karaktere bürünmüş veya daha dışa dönük hissediyorum Sanki kendim gibi değilim. Özgüvenimi artırıyor. Kulağa tuhaf bir tip gibi geliyorum ama doğrusu bu.

Sorduğundan değil ama sadece şüpheyle yaşamanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Tekrar bir araya gelmeyi planlamıyorsan, neden kendine işkence edip daha fazla sinirleneceksin ki? Yaptı veya yapmadı. Her şekilde üzüldüm... Tekrar bir araya gelmek istiyor musun? Yargılamıyorum, sadece soruyorum.

Kendimi aptal gibi hissettiriyorsun. Olay şu, herkes bu kişiye karşı hislerimi biliyor. Ailem bile. Gizli tutmaya filan çalışmıyorum. Hayatım boyunca ondan hoşlandım. O, kurgu karakterler dışında âşık olduğum tek insan. Belki ona âşıkmışım gibi hissettim. Artık bilmiyorum. Suçu sadece genç ve aptal olduğuma atmak istemiyorum ama bunu söylemek sanki sorumluluktan kaçmak gibi hissettiriyor. Klasik bir büyük-ağabeyinin-en-yakın-arkadaşına-âşık-olma-durumu... Gerçek hayatta olması dışında...

Ben de daha önce erkek arkadaşı olmayan başka birini tanımıyorum. Bunu bilmediğimden değil. Ufak kız kardeşimin bile –ne kadar meşgul olsa da– birkaç erkek arkadaşı oldu.

Yirmi küsur sevgili... Hmm. En uzun ilişkin ne kadar sürdü? Aklımda matematiğini yapmaya çalışıyorum ve bir tane en az üç yıllık ilişki yaşamış olmalısın.

Babamı önümüzdeki yıl ziyaret etmeyi düşünüyordum. Nisanda belki. Kaliforniya'da yaşadın mı?

-Ruby

Not: Yemin ederim ki o kadın yirmi dört yıl önce beni dünyaya getirdi. Kabullen bunu.

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 4 Aralık 2008 14:29
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Asla (Kabullenemem)

Ruby,

Ağabeyinin memurlar hakkındaki yorumu beni güldürdü. Bu konuda sözümüze güven. Kesinlikle doğrusu bu. Memurluk için belirli tipte bir insan olman gerekiyor. Eğer bir tanesiyle tanışsaydın anlardın.

Eminim ablan da –annen gibi– yaşı ilerledikçe kendinden çok daha küçük adamlar seçmeye başlayacaktır. Annene benzesen de benzemesen de endişelenecek bir şeyin olmadığına eminim. Bir sorum var. Ağabeyinin arkadaşları sana asıldı mı?

Bu kitabı okuduğumuzu nerden bildin?

Yüz boyama sebebini anlıyorum. Sanki bir rolün içine giriyormuşsun gibi... bunda yanlış olan bir şey yok.:] Seni ne mutlu ediyorsa... Bir sebepten dolayı seni utangaç biri olarak hayal etmekte zorlanıyorum ama bu konuda sözüne güveniyorum.

Eski sevgilim konusunda haklı olduğunu biliyorum ama hâlâ içime sinmiyor. Kendi kendime ne yaptığının bir önemi olmadığını söyleyip duruyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yıllarımı boşa mı harcadım? Sanırım beni en çok bu rahatsız ediyor. Hayır, onunla tekrar barışmak istemiyorum. İlişkimiz bitti.

Aptal değilsin. Kendini bu şekilde hissetmene sebep olmak istememiştim. Umarım bunu biliyorsundur. Sen hoş bir kızsın. Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi? Bu kadar uzun zamandan sonra vazgeçmeni sağlayan ne oldu? Ezik veya aptal değilsin. Sadece... Şaşkınım... Şoke oldum. Hayatını bu şekilde dondurabilmen için bir şeyler hissetmen gerekiyor.

Eminim birkaç tane erkek arkadaşın olmadığı için hayatının aşkını filan kaçırmamışsındır. Bana sorarsan hayatın kulağa baya güzel geliyor.

En uzun ilişkim ayrıldığım eski sevgilimleydi.
Daha önce Kaliforniya'da yaşamadım ama birkaç kere gittim.
-A
Not: Sana bu konuda hiç inanabilecek miyim bilmiyorum.

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 5 Aralık 2008 01:13
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: İsmim Ruby ve Ben Aptal Değilim

Aaron,

Ablam kendinden küçük adamları seçmeyecek çünkü o eşcinsel. Son kız arkadaşıyla birkaç yıl boyunca beraberdiler ama ablam çocuk isterken kız arkadaşı istemiyordu. Zaten başından beri ondan hoşlanmamıştım. Anatalia -ablam- için yeterince iyi biri değildi. Ufak kız kardeşin olduğu için eminim sen de erkek arkadaşı olması konusunda aynı şekilde hissediyorsundur.

En büyük ağabeyimin arkadaşları her zaman anneme asılıp onu dikizliyorlar. Gerçekten biraz tuhaf, rahatsız edici ve biraz-dan çok daha fazla tuhaf bir durum. Anneme -ağabeyimin arkasından- her zaman MILF* filan dediklerini hatırlıyorum. Deniz askeri olan diğer ağabeyim de eşcinsel ve erkek arkadaşlarının yarısı da öyle olduğu için onların etrafındayken işler o kadar kötü değil. Hepsi büyük ağabeyime ağızlarının suyu akarak bakmakla meşguller. :)

Hah! O kitaptan sende de olduğunu biliyordum çünkü ağabeyim Jonathan da -deniz piyadesi olan-) aynısını yapmıştı. Her konuda okuduğumu sana söylemiştim. Bazen bir şey denerken uzaktan izlememe izin verirdi. Bazı durumlarda deneyebileceği şeyler konusunda öneriler bile verirdim.

Evet, sadece kısmen çıplak olduğumda ve insanlar bana fazlasıyla ilgi gösterdiklerinde utangacım. İnsanlardan bir ömre yete-

* (İng.) Orta yaşlı, seksi kadın. (ç.n)

cek kadar ilgi gördüm. Artık hoşuma gitmediği gibi beni rahatsız ediyor. Genellikle seksen yaşında -bunlar ufak kız kardeşimin sözleri- biri gibi giyiniyorum ama alıştığımdan biraz daha çekici olsa da kostüm giymeyi eğlenceli buluyorum. Açıklama yapmadan veya yargılama olmadan başka biri gibi davranmak gayet eğlenceli. Mesela kadınların oldukça seksi kıyafetler giymesinin Cadılar Bayramı olduğu için sorun yaratmaması gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Sevgilinle beraber olduğun zamandan bir şey öğrenmiş olmalısın. Tam bir vakit kaybı olmamalı. Kendini iyi hissettirecekse bir liste yap. Her şeyin bir sebebi vardır, hatırladın mı?

Sana söyledim... Herkes ondan hoşlandığımı biliyordu. Bir sır değildi. O da biliyordu. Bazı zamanlarda bunu açıkça belli ettim. Bir seferinde o kadar belli ettim ki... Ertesi gün sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Özellikle gençken ilgisini çekmek için söylediğim ve yaptığım şeyleri düşününce utanıyorum. Yaşlandıkça daha sağduyulu hale geldim ama... ahh. Reddedilmeyi kaldıramıyorum ve o zamanlar benden hoşlanmaması bana böyle geliyordu. Bunun beni korkak gibi gösterdiğini biliyorum ama neden kendime yalan söyleyeyim ki? Sonunda aylar önce biriyle düzenli bir ilişkiye başladı. Onu annemin doğum günü partisine getirdi ve ciddi görünüyorlardı. Kalbim biraz -hem de çok- kırıldı. O akşam ve birkaç akşam daha ağladım -gerçeği bilmek istiyorsan bir ay boyunca her gece ağladım- ama böyle olduğuna seviniyorum. Hayatıma devam etmem gerekiyordu. Her zaman birileriyle çıkardı ama o zamanlar hiç ciddi gibi görünmezdi.

Zavallı biriyim.

Böyle hissetmeme sebep olmak istemediğini biliyorum. Sadece çok fazla zaman harcamışım gibi geliyor. Söylediğin gibi... Ama ben de sana söylemiştim, kimse aptal gibi hissetmekten hoşlanmaz. Ailemin durumun farkında olduğunu ve bu işten bir şey çıkmayacağını bildiklerini düşünmek kendimi daha kötü hissetmemi sağladı. Bir de aklımı meşgul edecek, kapıma da-

yanan binlerce adam da yoktu. Şimdi aptallığım için bahaneler üretmeye başladım.

Tamam o zaman.

Umarım iyisindir.

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 8 Aralık 2008 12:09

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: Sen Aptal Değilsin

Ruby,

Bu hiç beklemediğim bir gelişmeydi. Ağabeyin ve ablan her zaman eşcinsel olduklarını biliyorlar mıydı? Sen biliyor muydun? Büyük ağabeyin için ateşli bir anneye sahip olmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. En iyi arkadaşlarımdan birinin annesi de çok ateşli bir kadın. Ne zaman lafı açılsa çok sinirlenirdi. Elbette bu bizim daha fazla yorum yapmamızı sağlardı.

Kitaptaki neleri yaptı?

Seksen yaşında biri nasıl giyinir? Seni gözümde pembe süveter ve siyah ayakkabı giymiş, gözlük takarken canlandırıyorum. Söylerken abartmıyordum, yarı çıplak veya değil, hiç de utangaç biri görünmüyorsun. Bana yalan mı söylüyorsun?

Bir liste yapmamı söylemiştin, işte karşında.

Eski sevgilimle yaşadığım ilişkiden -bütün sevgililerim buna dahil aslında- öğrendiklerim:

1. Kimseye güvenme.
2. Kız arkadaşınla aynı tuvaleti paylaşırken tuvalet kapağını kapalı tut.
3. Herkes yalan söyler.

Aramızda zavallı olanın kim olduğunu biliyoruz ve o sen değilsin.

Herkes kalbi kırılıyormuş gibi hisseder. Lisedeki ilk gerçek sevgilim beni aldattı ama yine de devam ettik. İlkinden bir ay sonra beni yine aldattı. Elbette ona ikinci bir şans verdiğim için

aptal gibi hissettim. Beni bir kere aldatırsan sen utan, ikincide kanarsam ben utanayım saçmalığını bilirsin eminim... Sen ufak bir çocuktun. Ondan hoşlandığın halde aksi gibi rol yapmanın imkânı yoktu. Oyunu büyüdükçe öğreniyorsun. :] Sana ilgilenmediğini söyleyerek ağlamana sebep olsa bile, eğer hislerini bilip bu konuda hiçbir şey yapmadıysa ne gözyaşlarına ne de zamanına değmezmiş. Sanırım onun yüzünden ağladığın için benim kalbim de biraz kırıldı. Bu senin için gerçeklerle yüzleşmeni sağlayan bir olay olmalı. Bana ne söylemiştin? *Her şeyin bir sebebi vardır* gibi bir şeydi sanırım.

Fikrimi sorduğundan değil ama biriyle çıkmayı denemelisin. Birkaç kişiyle. Arayı kapatmanı sağlayacak çok fazla şeyin var. Güzel ilişkileri olan bazı kişiler tanıyorum.

-A

Not: Ben buradayken hayatını ikimiz için de yaşa, tamam mı? Aptalın tekinin "seni reddetti" diye herkes edecekmiş gibi düşünmene sebep olmasına izin verme. Seninle ilişkiye girmeye çalışan bir dizi oğlanın sırada olmadığına inanmakta zorlanıyorum.

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 9 Aralık 2008 03:33
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Merhaba

Aaron,

İkisi de eşcinsel olduklarını her zaman biliyorlardı ama aralarından ilk açıklayan ablam oldu. Ablam Tali on altı veya on yedi yaşındayken lezbiyen olduğunu -ağabeyimden hemen önce- duyurdu ama annem Tali'nin öyle olduğunu her zaman bildiğini söyledi. Barbie bebeklerini öpüştürdüğü videoları var. Eskiden onların evli olduklarını söylerdi. Ablam konusundaki heyecanını söndürdüğüm için üzgün... değilim. HAHA. Ağabeyim on altı yaşındayken açıkladı. Sanırım annemin -hatırlarsan annemin uzun bir süre sıkı Katolik olduğunu ve o ağabeyimin en sevdiği

çocuğu olduğunu söylemiştim– bu konuyla nasıl başa çıkacağından korkuyordu ama annem üstesinden gayet iyi geldi. Hem de çok iyi. Her zaman içinde böyle bir "his" olduğunu iddia etti. Ağabeyim açıklamadan önce birkaç tane kız arkadaşı olmuştu ama ilişkileri uzun sürmedi. O ve gey olduğunu duyurmayan arkadaşları durumlarını iyi gizlemişlerdi. Geriye dönüp baktığımda bunu yapmak zorunda kaldıklarını görmek beni üzüyor.

Ağabeyimin tam olarak ne yapmaya çalıştığını hatırlamıyorum. Tek bildiğim hiçbirinin işe yaramadığı ve kitaptan ne zaman bir şey yapmaya çalışsa neredeyse ölecek olduğu... Ellerini ve kaşlarını yaktığında annem ne yaptığını anlayıp bu işe bir son verdi. Eğer "işe son vermenin" ne anlama geldiğini merak ediyorsan, kıçına şaplağı vurduğu anlamına geliyor. On beş yaşında olsun veya olmasın, annem onu dövmüştü. Sanırım onu sadece o zaman disipline etmişti.

^^Bu hâlâ gülmeme sebep oluyor. :)

HAHA! *Grease* filmindeki Pink Lady havasında görünüyormuşum gibi konuştun. Gözlük takmıyorum, işle alakalı bir şey yapmam gerekirse düz tabanlı ayakkabılar ve hırka giyiyorum.

Yardıma ihtiyacın var. Seninkine cevap olarak işte bir liste de benden gelsin:

1. En iyi arkadaşlarına güvenebilirsin, değil mi? (Eğer istersen bana güvenebilirsin.)
2. İşerken tuvaletin kapağını açık tutmak iyi bir şey. Yarı uykuluyken ıslak bir tuvalet kapağına oturmayı dene.
3. Herkes yalan söylemiyor. Eski sevgilin hariç... ve ben de söyledim. Bu konuda hâlâ üzgünüm.

Aldattığı için affettiğin sevgilin ilk aşkın mıydı yoksa ilk kız arkadaşın mı? Yemeğe gelen kız arkadaş olayından sonra iki ay kadar üzüntüden harap olmuştum. Birkaç gün veya gece değildi. Ağladım, ağladım, biraz daha ağladım. Arkadaşlarımdan biri ailemden birinin öldüğünü sandı. Öyle gibi hissetmiştim. Hayal

olduğunu bilsen de biriyle beraber olmayı o kadar uzun zaman hayal edince durumlar zorlaşıyor. Bir parçam bir gün yola geleceğini düşünüyordu ama hayaller dünyasında yaşıyordum. Öğrenerek edinebileceğim bir deneyimdi. Gerçekten hoş ve iyi bir adamdır. Ona kızgın kalamadım. Ona kızacak bir şeyim olduğundan değildi. Hata bendeydi.

Biriyle çıkmak istiyorum ama nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Bir önerin var mı? Şimdiye kadar dışarıda buluştuğum beş kişiyi arkadaşlarım ayarlamıştı. Barda birileriyle tanışmanın kötü fikir olduğunu biliyorum. Zaten barlara da gitmem. Ee? Yirmi küsur sevgilisi olmuş ilişki gurusunun bir önerisi var mı?

Ben de iyi ilişkileri olan çok kişi tanıyorum ama kötü ilişkilere sahip birçok kişi de var. Kötü bir ilişkiyle vaktimi harcamak istemiyorum.

Umarım iyisindir. Bugün Alman çoban köpeği görünce aklıma sen geldin.

-Ruby

Not: Evet, hayatımı ikimiz için yaşayacağım. Suçluluk psikolojisine biraz daha asılmalısın. :)

Not 2: İnan bana, çıkma teklif etmek için sırada bekleyen hiç kimse yok. Benim gibi kızlardan hoşlanan çok az erkek var. Benden hoşlandığını düşündüğüm arkadaşlarımın çoğu çıkma teklif etmek için çok utangaçlar ve ben de hoşlandıklarımın peşine düşecek kadar cesaretli değilim. Bu işler ne tuhaf ilerliyor.

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 19 Aralık 2008 13:11
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Merhaba

Ruby,

Yine internet kesintisi oldu.

Ağabeyinin bir ilişkisi var mı? Görev yaparken nasıl sır olarak saklayabildi?

Anneni ağabeyini döverken düşündüm de... Beni güldürdü. Gerçekten annen çok başka bir şey, değil mi?

Muhafazakâr olmakta bir sorun yok. Kendince sebeplerin var. Ne istersen onu giy.

İşte sana bir liste daha:

1. Arkadaşlarımın bazılarına güvenebilirim. Sen dahil.
2. Kullanmadan önce oturağı silmek o kadar da büyük bir mesele değil.
3. Herkes yalan söyler, ben bile. Ayrıca seni yalan söylediğin için affettim. Hiç olmamış gibi davrandığımızı sanıyordum?

O benim ilk aşkımdı. Her konuda ilkimdi, anlarsın ya. Yalan söylemeyeceğim, o zamanlar dünyam sanki sona ermiş gibi hissettim... Birkaç yılda bir bana nasıl olduğumu sormak için mesaj atıyor. Lise arkadaşlarımdan biriyle evlendi, birkaç tane çocuğu oldu. Onların adına mutluyum.

Sanırım bu adama çok fazla itibar ediyorsun. Annenin evine birini getirmesiyle senin nasıl başa çıkacağını bilmesi gerekiyordu. Her şekilde sen yanlış bir şey yapmadın. O senden daha büyüktü, bu yüzden daha mantıklı davranması ve sana karşı nazik olması gerekiyordu. Bu tam bir saçmalık. İyi bir adam bunu yapmazdı. Bil diye söylüyorum.

Kesinlikle erkeklerle barlarda veya kulüplerde buluşma. Eğer mümkünse arkadaşının arkadaşlarıyla da çıkma. Bu tip durumda işler her zaman tuhaflaşır. Peki kickbox sınıfı? Ya da kostüm oyunu toplantıları? Başka şeyler düşünmeme izin ver. Kızlarla tanıştığım yerlere dair çoğu fikrim senin işine yaramaz.

Hayatının geri kalanı boyunca evli olacağın birini bulana kadar bütün ilişkiler kötüye dönüyor.

Birkaç gün önce çadırımda yavru bir köpek belirdi. Sırayla onu besliyoruz. Evcil hayvan... sahibi olmamıza... izin verilmiyor ama diğer ekiplerden bazıları köpekler bulup onları sahiplendiler ve kâğıtlarını bile aldılar. Çok tatlı bir şey. Buradaki

elemanlardan birinin kamerası var. Fotoğrafını çekmeye çalışıp sana göndereceğim.

-A

Not: "Senin gibi kızlar" derken ne demek istedin?

Not 2: Seni suçluluk psikolojisine soktuğum için hiç pişmanlık duymuyorum.

Not 3: Bana kız kardeşinin paten yarışmasından hiç bahsetmedin. Finallere çıkabildi mi?

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 20 Aralık 2008 14:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Teşekkür ederim

Ruby,

Yeni kutun şimdi elime geçti. Sadece kitap gönderdiğini sanıyordum? :] Seni ufak yalancı... Bu akşam pizza yapacağım ve gönderdiklerini inceleyeceğim. Üzerimdeki ranzada yatan çocuk içine bakıp bir tane seçti bile. Ben bitirene kadar bekleyebileceğini söyledim. Buradaki kimseye güvenemem.

Şekerler, çoraplar ve peynirli makarna paketleri de güzeldi.

Minnettarım.

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 21 Aralık 2008 02:55
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Rica ederim

Aaron,

Yalancı, yalancı sana kimse inanmaz... İşte o benim. Kutunun eline ulaşmasına sevindim! Çoraplar ayağına uydu mu? Ne

kadar uzun olduğundan emin değildim. Fikir edinmek için seni MySpace'te aratmaya çalıştım ama bulamadım.

^^^Bunun beni sapık gibi gösterdiğinin şimdi farkına vardım ama niyetim kötü değildi. Seni arkadaş olarak eklemeye filan çalışmadım.

Annem ve ablam konusundaki yorumların konusunda kötü bir niyetinin olmadığını biliyorum. :) Ağabeyimin bir ilişkisi var. Erkek arkadaşıyla üç yıl önce tanıştı ve son iki yıldır beraberler. İyi bir adam. O kadar ateşli, komik ve arkadaş canlısı ki kız kardeşimle beraber ona biraz âşık gibiyiz. Aslında, ailemdeki herkes ona âşık. Bu, ağabeyimin canını çok sıkıyor. Deniz kuvvetleri olayındaysa... Kimseye gey olduğunu söylemedi. Uzun süredir olmadığı biri gibi davranmanın çok zor olduğunu düşünüyorum ama başardı. Yalan söylemek zorunda kalacak olsa da her zaman görev yapmak istemişti. (Bak yine yalan konularına girdik.) Eğer bilirlerse insanların ona karşı ne kadar kabullenici olacağından endişeliydi.

Annemin ne kadar fena olduğunu hiç bilmiyorsun. Çocukken bizim hakkımızda veya bize bir şey söylediğinde, hoş görünmeyen bir şey yapıldığında annemi görmeliydin. Bize nankör, tembel, aptal veletler diyebilirdi ama bir öğretmen ekstra yardıma ihtiyacımız olduğunu söylerse gücenmesinden dâhi filan olduğumuzu sanırdın. Çocukları hakkında –onun dışında– kimse ileri geri konuşamaz.

Senin için kendi listemi hazırladım:

1. Aries'e de güvenebilirsin. :P Neden arkadaşlarından sadece bazılarına güvenebilirsin?
2. İşenmiş bir tuvalet oturağına oturmayı dene. İşemekten suçlu olan kişinin bu konuda bilinçli olmasının önemini ondan sonra söyleyebilirsin.
3. Belki hepimiz yalan söyleriz ama beyaz yalan ve aşağılık yalan arasında fark var. Bunu bir düşün.

İlk kız arkadaşın *o* kızmış. Anlıyorum. En iyi iki arkadaşımın da lisedeki sevgilileri onları aldatmıştı. Şimdi düşününce lisede bildiğim bütün ilişkilerin başına bu gelmişti, aldatanlar sadece erkekler de değildi. Sanırım kural buydu. Hepimizin büyümesi gerekiyor. Hiç aldattın mı?

Uğruna ayılıp bayıldığım o adam iyi biri. Cidden. Gözümde pembe gözlük yok. Haklısın, belki durumu farklı idare edebilirdi ama bunu ben de yapabilirdim. Çok uzun zaman önce benden hoşlanmadığını kabul edip kendimi bunun için zorlamayabilirdim. "Kızlarla tanıştığım yerlere dair çoğu fikrim senin işine yaramaz." Ah kardeşim... Seni yargılamamaya çalışacağım ama işimi zorlaştırıyorsun. Haha. Çoktan barlarda ve kulüplerde insanlarla tanışmanın kötü bir fikir olduğunu söyledim, sensei.

"Hayatının geri kalanı boyunca evli olacağın birini bulana kadar bütün ilişkiler kötüye dönüyor." Gerçekler konusunda farklı bir bakış açısı. :)

Eğer kameran varsa bana yavru köpeğin fotoğrafını gönder! Eğer yoksa önemli değil. Karşılığında dağ gelinciğim Sylvester'ın fotoğrafını ekliyorum.

Ayrıca kız kardeşim –Jasmine– yarışmasında iyi bir dereceye giremedi. Bu yüzden konusunu hiç açmadım. Kısa programından sonra üçüncü sıraya yerleştirildi ki bu o kadar da kötü değil. Bir gece önce hastalanmıştı ve çok halsizdi. Serbest kayışında sinirleri bozuldu ve iki kere düştü. Altıncı olarak eve döndü. Ailemdeki kimse bahsini bile açmadı. Hassas bir konu olduğu anlaşılıyor mu?

-Ruby

Not: Benim gibi kızlar. Bu kulağa çok daha kötü geliyor. Ben *seksi*, gerçekten özgüveni olan ya da komik biri değilim. Şapşal şeyler yapmayı seviyorum ve bu konuda bir problemim yok. Çoğu erkek koca memeli, büyük popolu kızlardan ya da komik, girişken kızlardan hoşlanıyor... En azından böyle düşünüyor-

muş gibi davranıyorlar. Ben bunlardan hiçbiri değilim. Neysem oyum. Sadece Ruby yani.

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 24 Aralık 2008 13:01
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Rica ederim

Ruby,

İlk olarak mutlu Noeller, çılgın sapık kız.

İkinci olarak çoraplar ayağıma uydu. Bir beden küçüğü yerine XL boyutta aldığını görünce rahatladım. İleride aklında kalması için söylüyorum -bana bir şey almak zorunda olduğun için değil- ayakkabı olarak 46 numara giyiyorum. Boyum 1.88.

MySpace hesabımı bir süre önce iptal ettim ama eğer beni arkadaş olarak ekleseydin kabul ederdim.

Şunu bilmelisin ki... Sana en son yazdığım zamandan bu yana *Simyacı*'yı okudum. Eminim sorun etmezsin ama çoktan bir arkadaşımın ödünç almasına izin verdim. Dün akşam gönderdiklerinden adı *Karanlığın bir şeyi* olan kitaba başladım... Adı çok uzun ve şu an aklıma gelmiyor. Bu gidişle gönderdiğin bütün kitapları iki hafta içerisinde bitireceğim.

Ağabeyin ve sevgilisi nerede tanıştı? Bu kadar uzun süre sırrını nasıl tutmayı başardığını bilmiyorum ama zor olmalı. Onu suçladığımı söyleyemeyeceğim. Aynı oranda umursayanlar ve umursamayanlar olacaktır.

Annen herkese patronluk mu taslıyor? Kocasına bile mi?

Beyaz yalan ile aşağılık yalan arasında fark var. Sana bu konuda hak veriyorum. Arkadaşlarımdan sadece birkaçına güvenebilirim çünkü biri arkandan iş çevirmişse her zaman tekrar yapacağı ihtimali vardır.

Yalanlardan bahsetmişken... Aşağılık bir herif olup yalan söylemek istediğimi itiraf ediyorum ama doğrusunu anlataca-

ğım. Gençken... ve aptalken... birkaç kız arkadaşımı aldattım. Üzerinden en az on yıl geçmiştir. Artık aynı kişi değilim. O zamanlar ergendim.

O adamın "iyi" biri olduğu konusunda sana hiçbir zaman inanacağımı sanmıyorum ama nasıl biliyorsan öyle yap, Rube. Seni sessizce... ve yargılanmayan alanın dışında yargılayacağım. Bil diye söylüyorum, seni önemseseydi hayatına devam etmen için bir işaret vereceğini hâlâ düşünüyorum.

Ne? Gerçek bu. Çoğu kötü kararlarda barların etkisi vardır. Benden örnek al. Bunu bildiğine sevindim. Daha önce oralarda ve partilerde kadınlarla tanışmıştım. Bunu yapma. Sana bunu yapacak birine de güvenme.

Belki karamsar oldu ama evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanıyor. Sevgilin en azından paranın ve çocuklarının yarısını alamaz.

^^^Benim berbat bir şansımın olması senin de başına bunların geleceğini göstermez.

Sylvester tatlıymış. Tahmin ettiğimden daha kahverengi.

İşte yavru köpeğin fotoğrafı. Kameram yok ama yanımdaki birinci sınıf bir askerin var. Yavru köpek onu bulduğumuzdan beri biraz kilo aldı... Bu arada düşündüğümüz gibi erkek değil, dişiymiş. Ona Ax ismini verdik.

Kız kardeşinin başına kötü şeyler gelmiş. Çok canı sıkıldı mı?

Tekrar mutlu Noeller. Ailenle nasıl geçirdiğini ve "özel" brownielerden alıp almadığını anlat.

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 25 Aralık 2008 05:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: İyi ki Doğdun İsa

Mutlu Noeller, asker. :)

XL bedeni aldığıma sevindim. İçimden bir ses kısa olmadığını söylüyordu. Altıncı hissimin haklı olduğunu ummak zorunda

kaldım. Çok küçük olacağına çok büyük olmasının daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Neden MySpace hesabını iptal ettin? Artık kendi hesabıma pek girmiyorum ama hâlâ hesabım var. Şimdilerde genellikle Facebook'a giriyorum.

Simyacı hakkında ne düşünüyorsun? Umarım *Karanlığın Sol Eli*'ni sevmişsindir. Beni çok fena etkilemişti. Gelecekte sana daha fazla kitap göndermem gerekiyor. Ayrıca haklısın, onları paylaşman umurumda değil. Onlar senin. İyiliği etrafa yay.

Nasıl bir sır olduğuna bağlı, genellikle birine söylemeden bir günden fazla içimde tutamam. Duruma göre değişir. Ama hak veriyorum, nasıl ağzından kaçırmadı aklım almıyor. Sevgilisiyle bir gece barda tanıştılar. Muhtemelen onlarınki bu şekilde başlayıp hâlâ sürmeyi başarabilen bildiğim tek ilişki. Sanırım sevgilisinin on yaş daha büyük olmasının faydası var. Adam hayatını düzene sokmuş ve ağabeyimin genel saçmalıklarına –yani saçma sapan şeyler üzerine sinirlenip sonra o konular hakkında konuşmayarak işin içinden kaçmasına– izin vermiyor.

Annem çok otoriterdir. Sanırım kocası bundan hoşlanıyor... Bu konuda beni rahat bırak, ağzıma kusmuk tadı geldi. Haha.

İkiyüzlü olmak istemem ama bugün bir yalan daha söyledim. Ufak kız kardeşim Jasmine kıyafetinin içini gösterip göstermediğini sordu ve ona hayır dedim. Ama iç çamaşırını kıyafetinin üzerinden görebiliyordum. Birkaç ay önceki biber kazasının karşılığını aldı. Sana bunu anlattığımı hatırlıyor musun? Pişman değilim.

Bekle bir dakika. Burada bir şeyi atlıyormuşum gibi hissediyorum. Bana istemediğin bir şey söylemek zorunda değilsin ama geçmişte onlara güvenemeyeceğin ne yaptılar ve neden hâlâ onlarla arkadaşsın?

Eski sevgililerini aldatman hoş olmamış ama en azından bunu kabul edip artık yapmıyorsun, sanırım. Sessizce yargılayan sadece sen değilsin. (Şaka yaptım.)

Bu noktada hoşlandığım adamın iyi biri olduğu konusunda seni ikna etmeye çalışmayacağım çünkü bana inanmayacaksın ama... eskiden bana ödevlerimde yardımcı olurdu. Birkaç defa benim yerime yapmıştı. Artık onu düşünmemeye çalışıyorum. Gerçekten hayatıma devam etmek istiyorum.

Erkekleri seçmemem gereken noktalar -barlar ve partiler- konusunda: Yalnız öleceğim. Harika. Teşekkür ederim.

Sanırım evliliklerin yarısının boşanmayla sonuçlandığı konusunda haklısın ama... annemin dördüncü evliliğini yaptığını biliyorsun. İkinci boşanması çok kötüydü, en azından onun için duygusaldı ama üçüncü boşanması oldukça barışçıl geçti. Bunları bilsem bile, bir gün benimle uzun süreli bir ilişkiyi isteyecek birini bulabileceğimi umuyorum. Birine şansını denemesini söyleyecek son insan olduğumu biliyorum ama denemeden bilemezsin, değil mi?

Ax'e bayıldım! Neden bu ismi seçtiniz? Sizinle çadırda uyuyor mu? Kürkü sarı olduğu halde Labrador ile Akita karışımı gibi görünüyor. Gülüşünden çok tatlı olduğunu görebiliyorum.

Kız kardeşim devam edemediği için üzgün müydü? Beni onunla gitmem için *Golden Corral*'a -sınırsızca yemek yiyebileceğin bir büfe, senin yaşadığın yerde yoksa diye diyorum- davet etti ve sonrasında da donut yemeye gittik. Muhtemelen bunun senin için bir anlamı yoktur ama onu tanısaydın, antrenmanları ve diyeti söz konusu olduğunda samuray disiplinine sahip olduğunu bilirdin. Kuzenim bir seferinde bir dilim pasta yerse ona yüz dolar vereceğini söylemişti ama Jasmine hayır dedi. Hepimizin onun için endişelendiğini söyleyebiliriz. Söz konusu Jazz olunca, kaybetmeyi onun kadar hazmedemeyen biriyle tanışmamışsındır.

Birazdan Noel için bulaşacağız. Hâlâ paketlemem gereken hediyeler var. :) Bana şans dile.

Tekrar mutlu Noeller, hödük olmayan Aaron.

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 24 Aralık 2008 13:01
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: İyi ki Doğdun İsa

Ruby,

Neden kısa olmadığımı düşündün?

Facebook'u duydum ama bir profilim yok. Belki döndüğümde bir bakarım. MySpace hesabımı iptal ettim çünkü bağlantıda

kalmak istemediğim herkes bana e-posta atabiliyordu... Ayrıca eski sevgilim arkadaş olduğum kızları kıskandı. Çok fazla olduğundan değildi ama bu konuyu duymaktan sıkılmıştım. Sürekli kavga etmektense iptal etmek daha kolay göründü.

Çok erken konuşmuşum. *Karanlığın Sol Eli*'nde çok fazla ilerleyemedim. Bu aralar günlerimiz çok uzun geçtiği için çadırıma gidene kadar tek yapmak istediğim mümkün olduğu kadar uyumak oluyor. Bitirdiğimde neler hissettiğimi sana söylerim. *Simyacı* beni seçimler ve seni nereye yönlendirdikleri konusunda düşünmeye yöneltti. Tekrar okumayı planlıyorum.

Barda tanışmalarına rağmen ilişkiyi yürütebilen insanları hiç duymamıştım. Orada tanışanlar genellikle sadece tek gecelik ilişkiler için beraber oluyorlar.

Kızı arkadaşım olan elli küsur yaşında bir kadını –yapmamaman gereken bir şekilde– düşünmeme sebep oldun. Teşekkür ederim.

Kız kardeşinin iç çamaşırı görünür şekilde dolaşmasına izin verdiğine inanamıyorum. Bu çok üçkâğıtçı ama hoşuma gitti. :] Sana asla şaka yapmamam gerektiğini bana hatırlat.

Bana kötülük yapan insanlarla hâlâ arkadaşım çünkü üzgün olduklarını biliyorum. Ama bu, onlara eskisi kadar güvenmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Sana o adamın aşağılık herifin teki olduğunu söylemem gece boyunca bunu düşünmeme sebep oldu. Eski sevgililerime ulaşıp hödüklük ettiğim için özür dileme fikri cazip geliyor. Ne düşünüyorsun? Gerçekten artık o türde bir insan değilim.

Senin için ödevlerini yaptı ama yine de seni ümitlendirdi. İkna olmadım. Suçlu hissetmiş gibi görünüyor. Yani kulağa şerefsiz biriymiş gibi geliyor.

"Yalnız öleceğim" yorumuna yüksek sesle güldüm. Yalnız ölmeyeceksin. Kiliseye gidip birini bulsan?

"Denemeden bilemezsin" demekle ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım bir gün askeriyeden çıkınca yalnız hissedersem

bir köpek edineceğimi her zaman biliyordum. Boşanmanın insana neler yaptığını gördüm ve kendimi bu pozisyona hiçbir zaman sokmak istemiyorum.

Askerlerden birinin doğum günüydü, o yüzden köpek yavrusunun ismini koymasına izin verdik. Aklına gelen en iyi şey buydu. Şimdiye kadar bir köpekten ne kadar fazla şey alabileceğinin... sana ne kadar neşe verebileceğinin farkına varmamıştım. Karşılıksız aşk... bunu başka bir yerde elde edemezsin. Ax geldiğinden bu yana genel olarak herkesin ruh hali daha iyi durumda. Abartmıyorum. Hâlâ üzerinden bütün pireleri temizleyemedik ama temizlediğimizde birinin yatağında uyuyacağına eminim.

Burada Noel için çok fazla şey yapmadık. Bazı çocuklar birkaç hafta önce Noel ışıkları asmışlardı ama hepsi bu kadar. Birlik komutanı bazılarımıza puro verdi. Benimkini özel bir gün için saklayacağım.

Diyetinin ne kadar sıkı olması gerektiğini düşünmemiştim. Umarım kardeşin tekrar eski haline döner. Kimse her daim kazanamaz.

Şubatta tur arası iznime ayrılabileceğimi yeni söylediler. İki hafta içinde ailem ve arkadaşlarımı görmek için Louisiana'ya gideceğim. Su tesisatını özledim.

Daha öncesinde sana mesaj yazamazsam, mutlu yıllar.

-Aaron

ooo

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 29 Aralık 2008 03:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Merhaba

Kısa olmadığına dair içimde bir his vardı. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

Facebook'ta çok fazla insan yok, o yüzden bir şey kaçırmıyorsun. İlk başta üniversite arkadaşlarım için kaydolmuştum.

Umarım *Karanlık*'tan hoşlanırsın. En sevdiğim kitaplardan biri.

Arkadaşlarımın verdiği bütün kötü kararlar barda tanıştıkları adamlarlaydı. Eğer kötü bir karar vermek istersem boş mideyle market alışverişine giderim.

Annem hakkında gözünde bir görüntü mü canlandı? Şimdi benim de aklımda bir görüntü canlandı. Rahat bırak beni, bir kere daha ağzıma kusmuk tadı geldi. Teşekkür ederim.

Birçok şey olabilirim ama şakalarımı ciddiye alırım. :)

Güvenilmeyen arkadaşlar konusundaki sorularımı şimdilik bırakacağım ama sana çok güvenilir bir insan olduğumu söyleyebilirim. Adice veya kötü bir şey hiç yapmadım. :)

Gençken aldattığın için seni çok fazla yargılamıyorum. İstersen onlarla bağlantıya geç veya geçme. Eğer değişmeseydin bunu yapmanı söylerdim ama sana kalmış bir şey. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu uzmanlık alanımın dışında çıkıyor.

Beni dinle ve... güven. Onunla aramızda olanların bu şekilde gelişmesi benim suçumdu.

Kilisede bir adamla tanışmak mı? Gerçekten bana bunu önerdin mi?

Eğer yalnız kalırsan köpek sahiplen mantığını haklı buluyorum. Bir köpek ne zaman birinin kalbini kırdı ki? Ama... neyse. Eğer istemiyorsan bir gün evlenmen gerektiğini sana söylemeyeceğim. Ne yaptığını ve ne istediğini biliyorsun. Rivayete göre hayatında hiç ilişkisi olmamış bekâr bir teyzem var. Söylediğin gibi evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanıyor. Annemin bazı boşanmalarını ne kadar kötü karşıladığını biliyorum. Berbattı. Seni ne mutlu hissettiriyorsa onu yap. Birini sevip o kişiyle evlenmeyebilirsin. Aynı şey. En azından öyle olmalı.

Köpekler gerçekten en iyisi. Bir gün benim de bir köpeğim olacak. Annemin alerjisi var. Ax sizinleyken hepinizin neşelenmesine sevindim. Çok zaman alır ama sana bit şampuanı gönderebilirim. Beni haberdar et.

Sigara içiyor musun?

Noel gayet iyi geçti. Velayet kâğıtları konusunda şanslıyız. Yeğenim Noelleri annesiyle geçirdiği için bizim şovumuza şahit olmuyor. Esrarlı brownie yoktu ama ablam jel şatları yaptı ki bu daha sonra likör dolabının açılmasına sebep oldu ve ufak kız kardeşim dahil hepimiz zil zurna sarhoş olduk. Geceyi bera-

ber geçirmek zorunda kaldık. Televizyon koltuğunda uyandım ve yerde, koltukta uyuyakalmış insanlar vardı. Ağabeyimi merdivenlerde uyurken buldum. Bir fotoğraf gönderiyorum çünkü paylaşmamak için çok komik.

Jasmine hâlâ surat asıyor ama yakınlarda Çin büfesine gittik ve yumuşak servis edilen dondurma bölümüne gittiğimizde sadece bir külah yedi. Hedefim ona kötü şeyler söyleyip sinirlendirmek ve sırf beni uyuz etmesi için tekrar paten kaymaya başlamasını sağlamak. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum çünkü kötü şeyler söyleme konusunda iyi değilim ama ona başka nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Umarım bu kararımdan pişman olmam. Nasıl sonuçlandığını sana söylerim.

İzne çıktığın için senin adına heyecanlandım. Fazlasıyla duş almak dışında başka sağlam planların var mı?

Kendimi biraz kötü hissetmeye başladım. Mesajım kısa olduğu için özür dilerim. Umarım gıda zehirlenmesi değildir.

İyi olman dileğiyle,

-Ruby

°°°

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 31 Aralık 2008 17:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Merhaba

Mutlu yıllar, Aaron! :)

-Rube

Sekizinci Bölüm

Ocak

7 Ocak 2009

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 7 Ocak 2009 12:01

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: Ivır Zıvır

Ruby,

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum... Sonunda beni fazlasıyla etkilemeye başladı. Her turda başıma geliyor ama bu sefer normalden daha kötü ve erken gelmeye başladı. Bu aralar herkes gergin. İki gün önce, gece yarısı birinin çadırların yakınlarında bağırmasına uyandık. Bir askerin artırılmış gerçeklik cihazı yanındaydı ve ileri geri yürürken sayıklıyor, bağırıyor... Ağlıyordu... Nasıl olduğunu tarif edemiyorum bile. Dürüst olmam gerekirse korkutucuydu. Buradan çıktıktan sonra herkes hayatında bir kere ağlamıştır... İşler böyle yürüyor. Ev hasreti çoğalınca veya evde bazı şeyler olunca "normaldir" ama bu şekilde değil. O asker gibi değil. Hiç ümidin kalmamış gibi. Bilmiyorum. Hayatımın geri kalanını bunu tekrar görmeden geçirebilirdim. İnsanların buradan çıktığında kırılma noktasına ne kadar yakın olduklarıyla karşı karşıya kalmak kafamı baya kurcaladı... Düşünmemeye çalışıyorsun ama oluyor işte. İyi olduğunu düşünüyorsun... ama değilsin. Başına gelip gelmeyeceği konusunda her zaman endişelenip merak ediyorsun.

Senin güvenilir biri olduğunu tahmin edebiliyorum, Ru. :]

Eski sevgililerimle bağlantıya geçmedim. Muhtemelen de geçmeyeceğim. Üzerine düşündüm. Zamanımı onları arayarak

geçirmek istemiyorum çünkü başka türlü ulaşma şansım yok. Hiçbirinde kalıcı bir hasar bıraktığımı sanmıyorum. Âşık filan değildik zaten.

^^^ Bu kulağa berbat bir bahane gibi geliyor mu?

Erkeklerle kilisede tanışmak konusunda ne sorun var?

Sana söylediğim gibi, ben yaptım diye senin başına da aynısı gelecek diye bir şey yok. Belki güzel bir ilişki bulabilirsin. Umarım bulursun.

Eğer pire şampuanı göndermen sorun olmazsa, izin için eve döndüğümde sana parasını veririm. Bir arkadaştan rica ederdim ama gönderene kadar bir ay geçecektir.

Bütün ailen kontrolden çıkmış durumda. Kim Noel kutlamalarına jel şatı getirip sonra sarhoş olur ki? Gerçekten, bir anlığına sanırım biraz kıskandım. Ağabeyinin fotoğrafı çok komikti. Yüzündeki "tenisi" sen mi çizdin?

Kardeşine ona kötü şeyler söyleyerek mi bir şeyler yaptırıyorsun? Sıkı diyeti olan birinin hıncını yemekten çıkarabildiğini gözümde canlandırabiliyorum.

İzindeyken iki hafta boyunca koskoca bir hiçlik içerisinde dinleneceğim. Görevi bitirip eve döndüğümde gerçek bir tatile çıkmak istiyorum.

Umarım iyi hissediyorsundur.

-Aaron

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 14 Ocak 2009 13:11

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: Hey

Ruby,

Senden bir haber alamadım. İyi misin?

-A

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 18 Ocak 2009 14:09
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Hey

Ruby,
Her şey yolunda mı?
-Aaron

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 22 Ocak 2009 13:55
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Lütfen oku

Eğer seni kızdıracak bir şey yaptıysam veya söylediysem özür dilerim. En azından beni iyi olduğundan haberdar et.
-A

ooo

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 23 Ocak 2009 12:44
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: YNT: Lütfen oku

Seni korkuttuğum için özür dilerim. Gerçekten çok hasta hissediyorum ama çoğunlukla hayattayım. Yılbaşı gecesi telefonumu tuvalete düşürdüm ve yeni bir telefon alamadım.

Yirmi dokuzuncu yaşın kutlu olsun. Sana bir mesaj göndermek istemiştim ama umarım anlarsın.
-R

ooo

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 24 Ocak 2009 12:58
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Sonunda

Endişelendim. Ne oldu?

Kafana takmana gerek yok. Teşekkür ederim. Doğum günü olaylarını çok abartmıyorum.

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com

Tarih: 25 Ocak 2009 01:05

Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Konu: Biraz biraz ölüyorum

Grip bronşite çevirdi, o da zatürreye döndü. Yaşayacağımı biliyorum ama öyleymiş gibi hissetmiyorum. Sanki ölmüşüm ve biri beni -Buffy gibi- yalnızca yarıya canlandırmış gibi hissediyorum.

Seni korkuttuğum için cidden özür dilerim. Bir şey yapamayacak kadar hastaydım ve telefonumun bozulmasının da yardımı olmadı. Sonunda kız kardeşimin bana bir tane almasını sağladım.

E-postalarımızı özledim. Umarım iyisindir.

-R

Not: ^^Buffy derken Buffy, Vampir Avcısı'nı kastettim.

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 27 Ocak 2009 14:22

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: İzin verilmedi

Ruby,

Ben de senden haber almayı özledim. Bana yazmamana neden olacak bir şey yaptığını düşünmüştüm.

Bronşit ve zatürreye nasıl yakalandın? Doktora gittin mi?

Dayan biraz. Bu kadar kötü olduğuna üzüldüm.

-A

Not: Buffy'nin kim olduğunu biliyorum. Birkaç kere izlemiştim. Kız çok ateşliydi.

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 25 Ocak 2009 01:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: YNT: İzin verilmedi

A,

Yanlış bir şey yapmadın. Bunu yazmak bile beni yoruyor. Çok halsizim. Yedi kilo kaybettim. Her yerim ağrıyor. Beni neyin hasta ettiğini bilmiyorum ama doktora gitmek için çok bekledim. Ailemdeki herkes uykumda öleceğimden endişeleniyor. İyi misin?

-Ruby

Not: Kesinlikle kız ateşliydi.

•••

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 28 Ocak 2009 12:18
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: YNT: İzin verilmedi

Ruby,

Bir ayda yedi kilo nasıl kaybettin? Bu çok fazla. "Ailem uykumda öleceğimden endişeleniyor" laflarınla senin hakkında daha az endişelenmeme yardımcı olmuyorsun.

Ben iyiyim. Bildiğin gibi her zamanki şeyler. Nasıl olduğunu merak etmekle meşgulüm. Zatürreden ölebilir misin? Tavuk suyuna noodle çorbası ve çok fazla su iç.

-Aaron

•••

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 25 Ocak 2009 15:28
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: YNT: YNT: YNT: İzin verilmedi

Deniz askeri olan ağabeyim bana iskelet diyor. İnsanlar beş kilo verse iyi olabileceklerini söylerler ya? Belki beş kilo versem

iyi olurdu ama kesinlikle yedi kilo değil. En korkutucu kısım da acıkmamam. Ben her zaman aç olurdum.

Ailemin fazlasıyla koruyucu olduğunu söylemiştim. Herkes endişeli. Ne zaman hastalansam gece uyanık kalmaya çalışıyorlar. Odamda maske takmamı sağlıyorlardı.

Eğer yaşlıysan veya tedavi olmazsan zatürreden ölebilirsin. Merak etme. İlaçlarımı alıyorum ve bağışıklık sistemimi güçlendirmek için etrafımdakilerin her dediğini deniyorum. Sanki çok halsiz gibiyim. Merdivenlerden inerken nefessiz kaldım. Dişlerimi otururken fırçalıyorum. Acınası haldeyim.

Ağabeyimin erkek arkadaşı iki kere tavuk suyuna noodle çorbası getirdi. Organik filan. Onu boşuna sevmiyormuşum.

Ax nasıl?

Yakında izne ayrılmıyor musun?

-R

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 31 Ocak 2009 12:01
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YEMEK YE

Ruby,

Ağabeyinin sana iskelet demesinin bir yararı yok. Şimdi yemek yiyor musun?

Odanda maske takmak mı? Gerçekten mi? Herkese mi yoksa sadece sana karşı mı böyleler?

Yapabileceğim bir şey var mı?

Ax iyi durumda. Sana fotoğrafını gönderiyorum. Başka bir köpek gibi görünüyor. Dün akşam benimle uyudu.

Önümüzdeki hafta yola çıkmam gerekiyor ama çok heyecanlı değilim. Nakil aracına binene kadar inanmayacağım. İçimde bir his var... Bakacağız.

-Aaron

Not: Bir şeyler ye.

Not 2: Çok fazla şey ye... Herhangi bir şey...

•••

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 31 Ocak 2009 16:05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Aç Değilim

İştahım hâlâ eskisi gibi değil ama biraz daha iyiyim. Bugün iki tane tost yedim. Tartıya çıkardım ama istemiyorum. Lütfen benim için endişelenme. İyi olacağım.

Evet, maske takmamı istediler, haha. Hayır, sadece bana karşı böyleler. Bazen kendimi özel hissetmemi sağlıyorlar. En azından beni çılgına çevirmedikleri zamanlarda... Bir süreliğine ilaç kullanmam gerekiyordu. Bir yıl önce ameliyat oldum. Bu onları daha gözlemci ve daha endişeli hale getirdi. Ben iyiyim, ama... içlerinden biri endişelenmeden öksüremiyorum bile. Cidden şikâyet etmiyorum. Beni sevip önemsedikleri için şanslıyım.

Bana fırsat bulabildiğinde yazman yeterli olacaktır. Ağabeyimin DVD'den oynattığı maraton programları dışında bir eşlikçim yok.

Ax yepyeni bir köpek gibi görünüyor. Çok tatlı. Bana daha fazla fotoğrafını gönder.

Umarım iznine çıkarsın. Eğer sen dönene kadar haberlerini alamazsam iyi eğlenceler. Ve su tesisatının keyfini çıkar.

-Ruby

Not: Tostuma biraz tereyağı sürdüm.

Dokuzuncu Bölüm

Şubat

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 4 Şubat 2009 14:38
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Tost ve Süpermen

Ruby,

Hâlâ buradayım. Üç gün içerisinde ayrılabileceğimi söylüyorlar. Bakacağız.

"Neredeyse öleceğinden" endişeleneceğim. Kim bana pizza malzemeleri gönderecek? :]

Tostla kutlama mı yapıyorsun? Şu anda sana kafamı sallıyorum. En azından biraz sebze veya meyve bul.

Ne tür bir ilaç almak zorunda kaldın ve ne ameliyatı oldun? Yine üstü kapalı konuştuğunu fark etmedim sanma. Bu hiçbir zaman iyiye işaret olmuyor.

Seni eğlendiren ben olup da tam tersi gerçekleşmeyince çok üzücü oluyor. Burada yeni veya ilginç bir şey yok. Dün akşam çadırımdaki çocuklardan bazıları savaşı Süpermen mi yoksa İsa mı kazanır diye bir saat boyunca konuştular. Uyuyamadım ve kendimi uzun süre bunu düşünürken buldum.

Diktiğin veya yaptığın bütün elbise/kostümleri ertelemek zorunda kaldın mı?

Ax'ın daha fazla fotoğrafını ekledim. Burada beni güldüren nadir şeylerden biri.

-A

Not: En azından tostunun üzerine biraz krem peynir sür. Kalori almalısın, kızım.

•••

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 5 Şubat 2009 05.05
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: YNT: Tost ve Süpermen

Aaron,

Hâlâ orada mısın?

Bugün merdivenlerden iki kere inip çıktım. Bu bir gelişme. İki dilim tereyağlı tost yiyip biraz hazır çorba içtim. Mutlu musun? :)

Eğer ölürsem vasiyetime ailemden birinin sana pizza malzemeleri göndermeye devam etmesi konusunda not bıraktığımdan emin olacağım.

Bilerek üstü kapalı konuşuyordum. Doğruyu söylemem gerekirse mesaj üzerinden bunu sezmen biraz şaşırtıcı. Genellikle herkesle sağlığım hakkında konuşmam ama bunu sadece insanların ailem gibi davranmalarından endişelendiğim için yapıyorum. Söylediğim gibi sağlığımın yerinde olmadığından değil... Ay sızlanan bir bebek gibiyim! :) Kalp yetmezliğim vardı. Birkaç yıl önce bu yüzden ameliyat oldum. Artık iyiyim. :)

Süpermen... İsa'ya karşı. Bu ikiliyi hiç eşleştirmemiştim. Küfür gibi geliyor ama Süpermen kazanırdı, değil mi? Ağabeyim uyumakta zorlandığında kampın üzerinden geçen uçakları saydığını söylerdi. Bunu daha önce yaptın mı?

Tasarımlarımın hepsi ya ertelendi ya da iptal edildi. "Anlayışlı" davranan birkaç patenci anneden aldığım terbiyesiz mesajları okumalıydın. Bilerek hasta olduğumu ve para kazanmak *istemediğimi* sanabilirdin. Kuru temizlemecideki tamir işlerimin başkasına verilmesi gerekti. Ve gelinlik dükkânı olan halam... Beni fena azarladı. Ne kadar para kaybettiğimi düşünmemeye çalışıyorum ama çok zor ve bu, panik yapmama sebep oluyor.

Herkesi hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi cidden kötü hissediyorum. Birine söz verdiğimde tutmaya çalışırım.

Ax'in fotoğrafları için teşekkür ederim. Kocaman traktör tekerleğinin üzerinde poz verdiğini bastırıp çerçeveleteceğim. Çok güzel.

Umarım sivrisinek ve farelerle aran iyidir. :)

-Ruby

Not: Üzerine tereyağı koydum. Gerçek tereyağı, sahte olanlardan değil. Yeterli mi?

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 8 Şubat 2009 12:45
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Bazen merak ediyorum

Ruby,

Hâlâ buradayım...

Yine üstü kapalı konuşmaya başladın, Rube. Bir kalp rahatsızlığın var ve ameliyat mı oldun? Eğer bana sadece bu kadarını söylemek istiyorsan, sorun değil. Beni ilgilendirmediğini biliyorum. Ancak eğer söylemek istersen bilmek isterim. Kalp problemlerini araştırdım ve... çok fazla varmış. Şimdi bunu yapmamış olmayı diliyorum.

Bu noktada umarım merdiven inmekten çok daha fazlasını yapmışsındır. Ve boğazından çorbadan başka şeyler de geçmiştir... İnternet bir süreliğine gitmişti, biz de devriyeye gönderildik.

Beni kim miras alırsa kitap gönderdiğinden emin ol.

^^^ Sana takıldığımı biliyorsun, değil mi?

Her daim Süpermen kazanır. Fakat dürüst olmam gerekirse bazı çocuklar İsa için iyi noktalara parmak bastılar. Eğer dine küfür sayılırsa ikimiz de aşağı yuvarlanacağız. Aşağı, anladın mı? Hah.

Kampın üzerinden ne kadar sıklıkla hava taşıtı geçtiğini tahmin bile edemezsin. Zamanla onları duymamayı öğreniyorsun, yoksa onları saymayı bırakamaz ya da uykunu alamazsın. Her zaman oradalar. Neredeyse her zaman.

Birikimin var mı? Eğer paraya ihtiyacın varsa ailenden biraz ödünç alabilir misin? O annelere seni rahat bırakmalarını söyle. Eğer elbiselerine öksürürsen çocuklarını hasta edersin... sonra onlar da kayamazlar. Halanın elbiseler üzerine çalışamadığın için sorun çıkarmaya hakkı yok. Zaten sana yapman gerekenden daha fazla iş verdiğini söylememiş miydin?

Sivrisinekleri besliyorum ve Ax fareleri uzak tutuyor. Onlarla oynamaya çalışıyor.

-Aaron

Not: Stres iyileşmen için iyi bir şey değil. Bil diye söylüyorum.

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 9 Şubat 2009 23:11
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: E-postalarım olmadan turlarını nasıl atlattın? Şaka yapıyorum.

Aaron,

Sana her şeyi anlatmadığım için özür dilerim. Biraz hassas bir konu. Sanırım beni farklı şekilde düşünmeni istemedim. Düşüneceğinden değil ama... özür dilerim. Bunu beklemeye hakkım yoktu. Eğer o ameliyatı sen olsaydın, ben de her şeyi bilmek isterdim.

İşte hikâyesi... Ufakken başım dönerdi, bayılacak gibi hissederdim ve kalbim çok hızlı atardı. Bir süre bir şey söylemedim. Genç ve aptal derken ne demek istediğini anlıyorum. :) Sonunda bir gün anneme söyleyince beni doktora götürdü ve testler yaptılar. Belli ki çocukken böyle hissetmemen gerekiyormuş. Görünüşe göre *Wolff-Parkinson-White* adında bir sendromum varmış. Kısaca kalbimin üst ve alt odacıkları arasında ekstra sinir

yolu mevcutmuş. Bu sinir yolu yüzünden baypas edilen bir yumru varmış, bu kalbimin çok hızlı atmasına sebep oluyormuş. Bir süre üstesinden gelmek için beta blokerler kullandım ama birkaç yıl önce sorunu çözmek için ameliyat oldum. Her şey yolunda gitti. Ben iyiyim. Bundan sonra da iyi olmam gerekiyor. Annem bilmesi gerektiği konusunda kendini suçladı. Annesinin ben doğmadan önce öldüğünü söylediğimi hatırlıyor musun? Kalp yüzünden aniden ölmüştü ve doktorlar benimle aynı şeye sahip olabileceğini, bu konuda hiç tedavi olmadığını düşündüler. Bu yüzden, kalbimle alakalı bir şey olmasa bile sağlığım konusunda endişeleniyorlar.

Umarım bunu okurken uyuklamamışsındır.

Annem ve kocası sırayla öğlen molalarında beni kontrol etmek için eve geliyorlar. Bana çocukluğumdakinden -kalp olayımdan önce- daha iyi baktıklarına yemin edebilirim. O zamanlar bulaşıcı bir şeyim olsa da beni okula gitmeye zorlardı. Market alışverişini sadece kısmen ölüyormuş gibi hissederek atlattığımı bilmek hoşuna gidecektir.

Pizzalar ve kitaplar. Tamamdır. Hepsi aşk romanı. Haha.

Dalga geçtiğini biliyorum. Sanırım buralarda olmasaydım görevinin geri kalanında beni özlerdin. Mailin konu ismine bak...

Hava araçları sana nerede olduğunu hiç unutturmuyor ha?

Biriktirdiğim biraz param var. Çoğunu dergilerdeki ve birkaç sitedeki reklamlara, üzerinde çalışacağım daha pahalı kumaşlara harcıyorum. Eğer paraya çok ihtiyacım olsaydı annemden veya büyük ağabeyim Sebastian'dan isteyebilirdim. Sadece birkaç rahatsız edici yorumla bana borç verirlerdi. Terbiyesiz ebeveynlerle başa çıkabilirim ama gelinlik dükkânı olan halam çok farklı bir hikâye. Evvelsi gün ondan beni ağlatan bir sesli mesaj aldım. Anneme veya babama söyleyemem çünkü çok kızarlar. Bana resmen ihtiyacı olan elbiseyi bitirmediğim için bu ay parasız kalacağını söyledi. Kendimi kötü hissediyorum ama bilerek hasta filan olmadım ki...

Şimdi aklıma geldi. Sivrisineklerden sıtma hastalığı kapabilir misin?

Yakında arkadaşlarından haber aldın mı?

İznini sormak istemiyorum ama -tekrar bahsetmediğine göre- işlerin yolunda gitmediğinden endişeliyim.

-Ruby

Not: Daha fazla yiyorum. Neredeyse iki kilo aldım.

Not 2: Ölümün kıyısından dönmekle meşgulken buluşma sitelerine kaydoldum. Profilimi yayınlamadım ama yakında bunu yapacağım. Ufak adımlar atıyorum.

Not 3: Bu e-postada Debbie Downer* gibi davrandığım için özür dilerim.

•••

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 14 Şubat 2009 16:17
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Akışına bırakacağız.

Ruby,

Kalbinin vücudundaki en önemli kısım olduğunu biliyorsun değil mi? Neden bana söylemek istemediğini anlıyorum ama sana farklı davranmayacağım. Çoğunlukla. :] Ailenin neden bu kadar korumacı olduğunu daha iyi anlıyorum. Büyükannenin kalp problemi yüzünden ölmesinin duruma yardımı olmamış. Problemi düzeltmek için ne tür bir ameliyat geçirdin?

Çocukken hasta numarası mı yapıyordun? Annen bu yüzden mi seni okula gitmeye zorladı? Ya da gerçekten kendini kötü mü hissediyordun?

İçimde görevde olmasam bile e-postalarını özleyeceğime dair bir his var.

* Sık sık kötü haberler getirerek insanların moralini bozan *Saturday Night Live* karakteridir. (ç.n)

Evet, günün her saati kafanın üzerinde *Apache* uçunca nerede olduğunu unutamıyorsun.

Umarım yapmak zorunda kalmazsın ama para isteyebileceğin insanlar olduğuna sevindim. Halana gelirsek... Eskiden o gelinlikleri onun diktiğini söylememiş miydin? Neden sen hastayken onların üzerinde kendi çalışmıyor ki? Kıyafet endüstrisi konusunda bir şey bilmiyorum ama babamın iş yerinde çalışanlardan biri işe gelemezse babam işe koyulurdu. Seni üzmesine izin verme. Kötü bir karar verip suçunu senden çıkarmak istiyormuş gibi görünüyor. Üzerine ağlamaya değecek biri değil, Ru. Bazı insanları ne kadar çok uğraşsan da mutlu edemezsin.

Irak'taki ilk seferimde –herkesin kötü rüyalar görüp kabız olmasına yarayan– sıtma karşıtı piller vermişlerdi. Şimdi çok büyük bir sorun olmadığını keşfettikleri için iyi durumdayız. Sivrisinekler sadece can sıkıcı oluyorlar.

İki arkadaşım da bana haftada bir e-posta atıyor. Eskisi kadar sık değil. Konuşmaktan çok hayatta olduğumdan emin olmaya çalışıyor gibiler. Bizim e-postalarımız gibi olamaz.

Eğer yeterince yediğini düşünüyorsan muhtemelen hâlâ yeteri kadar yemiyorsundur.

Hangi siteye kaydoldun? Profilin nasıl?

İzin hakkında tekrar bir şey duymadım...

-Aaron

Not: Cidden, halanın saçmalıkları yüzünden ağlama tamam mı? Yanlış bir şey yapmadın.

o o o

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 15 Şubat 2009 22:55
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Arkadaşlar

Aaron,

Kalbimin ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ukala şey. Herkes teşhis üzerine o kadar korktu ki... Ben korkamadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Annemin yatak odasında ağ-

ladığına veya büyük ağabeyim Seb'in mutfakta Jonathan'a -deniz piyadesi olan- zırıldadığına kulak misafir olduğumu asla unutamayacağım. Babam yapabileceği bir şey olmasa da hemen Houston'a geldi. Bunun için kendimi çok suçlu hissetmiştim. Olduğum ameliyat kateter ablasyonu adında bir işlem. Kateter adındaki kabloların ucunda elektrodlar var. Kalbimdeki bir damar boyunca ilerlettiler. Elektrodlar problem yaratan ekstra dokuyu yok edecek ısıyı radyo dalgalarıyla oluşturuyor. Bu süreç boyunca uyumuyordum bile ve ertesi gün eve döndüm. :) Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş.

Hasta numarası yapmamıştım, teşekkür ederim. İki ağabeyim yaptı, haha. Ben bunu asla yapmayan uslu çocuktum.

Bilgin olsun diye söylüyorum, ben de e-postalarını özlerdim. Birinden para istemektense kendi kolumu kesmeyi tercih ederim ama gerekirse yapacağım. En son büyük ağabeyim cüzdanımı unuttuğum için bana yirmi dolar borç verdiğinde bana ondan otuz dolar ödünç aldığımı söylemeye çalışmıştı. Benimle sadece dalga geçtiğini biliyordum ama ailemdekiler böyleler işte. Benimle sonsuza kadar bu konuda dalga geçerler. İstekte bulunmak zor bir şey değil. Sadece tam bir baş belası.

Halam eskiden katalogdan olmayan elbiseleri kendi dikerdi. Bana işin temelini o öğretmişti. Sanırım kendimi ona borçlu filan hissediyorum. Eskiden çok nazikti ama bir sebepten dolayı on veya on bir yaşımdan beri nazik olmayı bıraktı. Onun canımı sıkmasına izin vermemem konusunda haklı olduğunu biliyorum ve elbiselerin bitirilebilmesi için durumu farklı ele alabileceğinin de farkındayım ama ona bunu söyleyemem. Beni dinlemez, onu sadece daha çok sinirlendirmiş olurum. Halamı geri aramaktan çekiniyorum. Biraz hassas biriyim. Bu tür şeyler üzerine ağlarım. Daha dün bebek bir fil hakkında video izlerken ağladım. Sen bile daha önce beni ağlattın. Sadece bunu sana söylemedim.

O zamanlar susuz kalmanın üzerine bir de kabızlık mı? Bu kulağa kâbus gibi geliyor. En azından artık o ilacı almak zorunda değilsin.

Onay vermen için her gün ne yediğimi yazmaya başlamamı ister misin?

....

(Cırcırböceği cıvıltısı.)

Çiftler buluşuyor nokta com sitesine kaydoldum. Arkadaşlarımdan biri buluşma sitesi işlerini biliyor ve bu sitedeki erkeklerin daha az ürkütücü olduklarını söyledi. Başta bir sürü soru soruyorlar. Hâlâ hepsini cevaplayamadım. Üç aylık bedava deneme sürem var. Çocuklar konusunda ne düşünüyorsun, ideal buluşman nasıldır, sıralaman gerekirse senin için en önemli kişi kimdir... Bu tipte şeyler soruyor. Biraz heyecanlandım ama haftalardır ilk defa kafein aldığım için olabilir. Başka bir arkadaşımın bahsettiği bedava bir site daha var... Bilemiyorum. Kalitesiz görünüyor.

Umarım izne çıkmayı başarabilirsin. :) İşlerine burnumu sokuyormuş gibi görünmek istemem ama şimdiki görevinde kaç ayın kaldı? Üç mü?

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 16 Şubat 2009 12:08
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: YNT: Arkadaşlar

Ruby,

Kalbinden geçen kabloların sıcaklık yayarak kalp dokusunu öldürmesi hiç de büyütülecek bir şey değil.

Eğer anlamadıysan diye söylüyorum, kinayeli konuştum. Şimdilik çenemi kapalı tutacağım ama... Anlıyorum. Zaten iki ağabeyin var, bir tanesine daha ihtiyacın yok.

Halanın canını sıkmasına veya kendini kötü hissettirmesine izin verme. Yanlış bir şey yapmadın. Eğer anlamıyorsa bu onun suçu.

Bebek filin video linkini gönder. :] Benim için ağlama, Ru. Hepsinin üstesinden gelebilirim.

Patlak yangın musluğuna benzeyen ishaldense kabızlık daha iyidir. Bir keresinde çoğumuz yemekhanedeki bozulmuş et yüzünden gıda zehirlenmesi geçirdik. Seyyar tuvaletlerin hepsinin maksimum kapasiteye kadar kullanıldığını hayal etsene... Kokuyu yüz metre öteden alabiliyordum.

Yediklerinin listesini göndermeni sorun etmezdim... Biraz daha kilo aldın mı?

Profilini tamamladın mı? Eğer düşündüğüm siteden bahsediyorsan, yapma. Kiliseye git. Hastanede, hayvan barınağında filan gönüllü ol. O siteye katılma.

Bana hâlâ izne çıkabileceğimi söylediler ama bu dediklerinin gerçekleşmediği ilk sefer değil. Buradaki çocuklardan eşi ve çocuğu onları gönderip geride kalan olmayı tercih ederim. O kadar bencil olmayı istemiyorum. Etrafta olmadığımda ağlayacak kimsem yok. Üç aydan kısa bir sürede evde olacağım. Üstesinden gelirim.

Daha iyi hissediyor musun?

-A

Not: Ax'in yeni fotoğrafını ekledim.

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 17 Şubat 2009 16:15
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Trompet gibi ishal

Aaron,

Sana kalp olayım hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O yüzden bu konuda uzlaşalım. :) :) :) Önemsediğin için teşekkür ederim. Kendime dikkat etmeye çalışacağıma söz veriyorum. Başıma kalp ritmi bozukluğunun gelme olasılığı çok düşük ama eğer olursa, bu problemi düzeltebilirler. Hayatımın çoğunu herkesin bu konuyu büyütmesiyle... Beni olmam gerekenden daha fazla endişelendirip korkutmalarıyla... Yaptığım her şeyi bir kere daha düşünmeme sebep olmalarıyla yaşadım. Artık beni

kontrol etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Aikidoya başladığımda annemi duymalıydın. Ailemle defalarca Disney'e gittiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Yıllarca oyuncaklardan hiçbirine binemedim çünkü herkes benim için endişeliydi. Şimdi bile yeğenimi götürmek için gittiğimizde sadece ufak çocukların bindiklerine biniyorum. Her zaman paraşütle atlamak istemişimdir ama aynı sebepten yapamadım. Bilinçaltımda -on yıldan uzun bir süredir- yapmaktan korktuğum o kadar şey biriktirdim ki çocukluk halim bu konuda bir kere bile düşünmezdi.

Kendini terapistim gibi hissetmene sebep olduysam özür dilerim. Lütfen devam et.

Halam dünyanın en büyük drama kraliçesi. Hakikaten beni bazen korkutuyor, Aaron. Büyük ablamla beraber onun bipolar olduğunu düşünüyoruz. Dün bana yakında daha fazla iş vermek konusunda "düşüneceğini" ama bana "gerçekten" gücendiğini söyleyen sesli bir mesaj bıraktı. Cidden, bırakmak istiyorum. Çok uzun bir süredir bırakmak istiyordum. Yoruldum ve tavırları çok canımı sıkıyor. Eğer işi bırakırsam onun projelerine yetişmek için genellikle geri çevirdiğim rastgele işleri alabilirim. Bunun üzerine düşüneceğim.

İshal mi? Seyyar tuvalet mi? Olamaz. Bir keresinde tatildeydik ve hepimiz gıda zehirlenmesi geçirdik. İki banyoyu paylaşan sekiz kişi. Bir daha asla. Sadece koku yüzünden kusacaktım.

Aha aha aha. Üç kiloya yaklaştım. Hâlâ yolda yatan ceset gibi hissediyorum ve hiç halim yok ama daha iyiyim. Birkaç tane buz pateni kıyafetini bitirmem gerekiyor. Onlar üzerinde çalışıp hayatta kalmaya çalışacağım. Bana şans dile.

Hayır, hâlâ online profilimi bitirmedim ama bitireceğim. Neden kiliseye gitmemle kafayı bozdun? Daha önce kiliseye gittin mi? Orada tek bir erkek bile yok. Barınakta gönüllü olmak konusundaki önerini okumamış gibi yapacağım. Bunu daha önce hiç yapmadığını şimdi anladım. Düzgün bir adam bulmak göründüğünden çok daha zor. Bazen çoktan ilişkileri varmış ya da yedekte kalmış numaracı tiplermiş gibi geliyor. Üzerine alınma. Yedekte kalmış veya numaracı değilsin.

Tekrar özür dilerim, Aaron. Gidememen çok kötü ama bu kadar özverili davranmanın çok takdir edilesi olduğunu düşünüyorum. Çoğu insan bunu yapmazdı. Eminim sonraki aylar en azından hızlı geçecektir. Havalimanına indiğinde seni alacaklar mı? Sorarak çok aceleci mi davranıyorum? Tatile gitmek istediğini söylemiştin, aklında bir yer var mı?

Kendimi çok daha iyi hissediyorum ama hâlâ eski halime dönemedim. Dün birkaç boncuk dikerken iğneyi on kere parmağıma batırdım. Bu hiç de iyi bir rekor değil.

Ax'in tatlılığına dayanamıyorum. Onu Amerika'ya getirmek için kâğıt işlemlerini başlatan oldu mu?

-Ruby

•••

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 17 Şubat 2009 23:50
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: [konu yok]

Aaron,

Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama içimi dökmek istedim ve kiminle konuşacağımı bilmiyorum.

Annem bugün hepimize göğsünde bir kitle bulunduğunu ve biyopsi yapılacağını söyledi. Kanser olabileceğini düşünüyorlar.

Ağlamak istiyorum.

Yalan söyledim. Şu anda ağlıyorum.

-R

•••

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 18 Şubat 2009 15:15
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Üzgünüm

Aaron,

Dün akşamki e-posta için özür dilerim.

Endişeleneceğin yeterince problemin var. Benim senin için burada olmam gerekiyor, tam tersi değil. Sadece aklıma ilk sana söylemek geldi.

Haddimi aştığım için beni affet.

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Tarih: 20 Şubat 2009 14:22
Kime: RubyMars@mail.com
Konu: Kes şunu

Ruby,

Haddini falan aşmadın. Özür dileme. Mektup arkadaşı olmayı bırakalı çok oldu. Bunun üzerinden geçtiğimizi sanıyordum. :]

Annen için çok üzüldüm. Ne zaman biyopsi yapacaklar? Sana bunu birdenbire mi söyledi?

İlk mesajına cevap vereceğim.

Hayır, üsse hiçbir tanıdığım gelmedi. Sorun değil. Alıştım. Tatilden bahsetmen çok komik çünkü bu konu hakkında bir e-posta cevapladım. Max, Des ve ben en son birbirimize e-posta gönderdiğimizde izne ayrılamadığım için İskoçya'ya gitme planları yapıyorduk. Max'in ailesi İskoç ve yıllardır oraya gitmekten bahsediyor. İndirimli bir tur buldu ve bizi onunla gitmemiz için davet etti. Ufak kız kardeşi, onun arkadaşı ve hepimizin tanıdığı başka bir çocuk daha geliyor. Ne kadar çok kişi olursa indirim o kadar artar. Hiç fotoğraflarını gördün mü veya oraya gittin mi? Harika görünüyor. Ondan sonra bir haftalığına Florida'da yazlık bir evde kalabiliriz ama her şey izin alıp alamayacaklarına bağlı.

Biri kilonu sorduğunda gücenen insanlardan mısın? Şimdi ne yapıyorsun? Umarım her şey yolundadır ve kendini iyi hissediyorsundur.

Neden kiliseye bu kadar karşısın? Orada tanışabileceğin birileri olması gerekiyor. En son kiliseye gitmemin üzerinden çok uzun zaman geçti. "Yedekler" yazdığına güldüğümü bilmelisin. Bu kelimenin liseden beri kullanıldığını duymamıştım. Erkek-

lerin hödük olduğu konusunda yanıldığını söylemek isterdim ama... yanılmıyorsun. Rütbe olarak altımda bulunan askerlerden bazıları iyiler ama geri kalanının... Yirmili yaşlara nasıl geldiklerini bilmiyorum.

Ax'in kağıtları hakkında bir şey duymadım ama bir yolunu bulmaya çalışmalıyız. Çok karmaşık bir durum çünkü yanımıza bir hayvan alıyoruz ama diğer askerlerin yaptığını biliyorum.

Annen için gerçekten üzüldüm. Teknoloji ve ilaçlar artık gelişiyor... Ayrıca hepinizin desteğine sahip. En kötüsünü bekleyemezsin. Hepinizi düşüneceğim. Ne zaman ihtiyacın olursa yaz. Bana karşı utangaç olmayı bırakmıştın, hatırladın mı?

-Aaron

***

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 21 Şubat 2009 00:58
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: YNT: Kes şunu

Aaron,

Beni ağlattın. Bu aralar normalden daha fazla duygusalım ve bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim. Mektup arkadaşından öte olduğumuzu düşünmüştüm ama seninle ne kadarını paylaşabileceğim konusunda varsayımda bulunmak istemedim. Söylediğim gibi yazmayı düşündüğüm ilk kişi sendin. Eğer en iyi arkadaşım veya ailemden herhangi biri o yazdıklarımı görseydi, şimdiye ölmüş olurdum. Bu da insanı düşündürüyor.

Biyopsi dün yapıldı. Sonuçları yakında çıkar. Biyopsinin yapılması için dört numaralı kocayla birlikte yanındaydık. Bana evde kalmamı söyledi ama bunu yapacak değildim. Hepimiz çok sarsıldık. Birbirimize o kadar yakınız ki ona bir şey olabileceği fikri...

Sadece düşüncesi bile ağlamama sebep oluyor. Sen arkadaşlarını kaybetmişken şikâyet ettiğim için ahmak gibi hissediyorum.

Kimseyi kaybetmedim, belki de bu yüzden böyleyim... Böyle bir şeyi nasıl atlatabiliyorsun? Bizimkilerin bunu nasıl sorun etmediğini anlayamıyorum. Darmadağınık haldeyim. Özür dilerim. Herkes salı günü akşam yemeğine geldi. Bu bir işaret olmalı çünkü hafta içinde asla bütün aileyi çağırmaz. Annem birden, "Mamografimde anormal bir şey buldular. Çoktan kan testi yaptırdım ve şimdi biyopsi yapılması gerekiyor," diye –sanki hiçbir önemi yokmuş gibi lazanyasını yiyordu– ortaya atarken masada oturuyorduk. Yemek masasının daha önce bu kadar sessiz olduğunu hiç sanmıyorum. İçimdeki bir ses bir daha asla öyle olmayacağını söylüyor. Genellikle benim dışımda herkes konuşmak için birbirine bağırırdı ama o zaman herkes sessizdi.

Konuşmayı ele geçirdim. Tekrar ağlamadan önce konuya dönelim.

Hayır, kilo sorularına alınmıyorum. Sadece sana kaç kilo olduğumu söylemeyeceğim. :) Verdiğim kiloların hepsini geri almadım. Kostümler güzelce tamamlandı. O zamandan beri üç tane daha yaptım. Ama günlük işimde fazla gerideyim. Son iki günde toplam sekiz saat uyku uyudum.

Kilisede bekâr erkek yok! Bu da ne? On dokuzuncu yüzyılda mıyız? Haha. Bekâr erkekler kiliseye gitmez, işte o kadar. En azından benim gittiğim kiliselere gitmiyorlar. İnanılır gibi değil. Giden birini tanıyor musun? Eminim tanımıyorsundur. Yeğenimin okulunda bekâr bir baba bulmak konusunda daha fazla şansım var. Şimdi düşündüm de iyi bir üvey anne olurdum.

Annemin durumuna dair en kötü şey, iyi olma olasılığının yüksek olduğunu bilmem ama buna rağmen her akşam yatağımda yatarken en kötüsünü düşünmeden edememem. Bitmek bilmeyen bir döngü. Ufak kız kardeşim bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Göğsünü her ay nasıl kontrol etmesi gerektiği ve bunun için yıllık mamografisini beklemek zorunda olmadığı hakkında bağırarak uzun bir konuşma yaptı. Onu öldürmek istedim. Olan olmuştu. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Neden yorum yapmak zorunda hissetti ki?

Konuşmayı yine ele geçirdim. Özür dilerim.

Ax'i sahiplenmeye çalışırken başın yerel hükümetle belaya girebilir mi?

-Ruby

***

Kimden: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil

Tarih: 22 Şubat 2009 12:01

Kime: RubyMars@mail.com

Konu: Kes şunu hemen

Ruby,

Ağlama. Sana en iyi arkadaşlarıma bile söylemediğim şeyler anlatıyorum. Bunu onlara asla söyleme. :]

Biyopsiden haber var mı?

Bu konudan bana bahsettiğin için kendini kötü hissetme. Arkadaşlarıma olanlar... Bu konuda konuşmakla ilgili bir sorunum yok. Sen annene yakınsın. Üzüleceksindir. Bak, eğer gerçekten annenin başına bir şey geleceğini düşünseydim sana başa çıkmayı öğrendiğimi söylerdim. O yüzden söyleyecek bir şeyim yok. Şu anda onun için güçlü ol. Siz de birbirinize yaslanabilirsiniz.

Eğer istersen her zaman konuşmak için burada olacağım. Hızlı Mesajlaşma veya benzer bir uygulama kullanıyor musun? Açtığım ama hiç kullanmadığım bir Skype hesabım var.

Tekrar işe başladığını duyduğuma sevindim. Günlük işlerini ne zaman yapabilirsen o zaman yapmaya çalış. Bir gecede iyileşmeni bekleyemezler. Tavrı hakkında halanla konuştun mu?

Kilisede çıkma teklif edebileceğin bekâr bir erkek olmalı. Hadi ama. Kiliseye giden kimseyi tanıyıp tanımadığım konusundaki soruna cevap vermeyeceğim. Ne tür bir erkekle çıkmayı istiyorsun ki?

Seni üvey anne olarak hayal etmek gülmemi sağladı. Çocuklara karşı sert olmak yerine onlarla oynamakla meşgul olacaksındır. Eminim.

Kız kardeşinin sızlanması muhtemelen annenin duymak istemediği bir şeydi. Seni anlıyorum. Anneni sevdiğin için onun

hakkında endişelisin. Bunda yanlış olan bir şey yok. Hayatlarından çıktıktan sonra bir şeyin veya birinin değerini bilmenin anlamı kalmıyor. Bu bana her zaman baya sahte görünmüştür.

Ax'i ülke dışına çıkarabiliriz. Sadece yakalanmadığımızdan emin olmamız gerekiyor. :]

Biraz daha dayan. Aklım sizlerde.

-Aaron

•••

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 23 Şubat 2009 21:11
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: İddia

Aaron,

Ağlamamamı söyledin ama biraz daha ağladım. Bu bir lanet.

Annem iyi. Sertlik iyi huyluymuş. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. Bana güzel haberi söylediğinde ağladım. Sanki omuzlarımdan yüzlerce kilo ağırlık kalkmış gibiydi. Sadece hasta olduğu için de böyle hissetmiyordum.

Aramak zorunda değilsin, eminim arayacağın daha iyi insanlar vardır ama numaram 832-555-5555. Skype kimliğim ise... Tahmin et? RubyMars. Bak, sana yarın e-posta atacağım. Şu anda bir sebepten dolayı moralim bozuk ve senin buna ihtiyacın yok. Rahatlamak için biraz ağlayacağım. Belki stres atmak için *Ördek Avı* oynarım. Hayatı kutlamak için masum dijital ördekleri yakalamaktan daha iyi bir şey yoktur.

-Ruby

•••

Kimden: RubyMars@mail.com
Tarih: 24 Şubat 2009 10:04
Kime: Aaron.Tanner.Hall.mil@mail.mil
Konu: Milyonuncu kere özür dilerim

Aaron,

Dün yazdığım e-posta için özür dilerim.

Eski halime kısmen geri dönmüş gibi hissediyorum ama annemin hastalığını düşünmek karnıma çok kötü ağrılar girmesine sebep oluyor. Hayatın ne kadar belirsiz olabileceğini unutmak çok kolay. İnsanların -ölmeden önce- değerini bilmek konusunda çok haklısın.

Ne tür bir erkekle çıkmak isteyebileceğimi sordun. Çoğunlukla nazik, eğlenceli, benimle bir şeyler yapmaktan hoşlanan ve dürüst biri olmasını istiyorum. Ayrıca bir işi olsun. Eğer benden uzun olursa hoşuma gider ama aynı boyda olmamız engel teşkil etmez. Çok bir şey istemiş olmuyorum. Ne düşünüyorsun? Neyi *istemediğimi* daha iyi biliyorum.

Eğer üvey anne olsaydım disiplin konusunda sorunum olmazdı. Anladın mı? Çocukların gönlünü onlarla oynayan ve eğlenceli bir insan olarak kazanırdım.

Çene çalmama falan katlandığın için tekrar teşekkür ederim. Minnettarım.

Seninle bir süredir fıkra paylaşmıyordum. İşte geliyor:

Okyanus kıyıya ne söylemiş?

...

Hiçbir şey. Sadece dalgalandı.*

İyi olman dileğiyle. Ax'ı benim için okşa.

-Ruby

* Aynı zamanda "el sallamak" anlamında da kullanılan "dalgalanmak" fiiliyle kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n)

Onuncu Bölüm

Mart

3 Mart 2009
12:08

AHall80: Uyanık mısın?

RubyMars: Evet?

RubyMars: Aaron?

AHall80: Merhaba

RubyMars: Vay canına.

RubyMars: Merhaba. Beni hazırlıksız yakaladın, özür dilerim. Nasılsın?

AHall80: İyi... Sen?

RubyMars: Hâlâ hayattayım, çok fazla şikâyet edemem. :)

RubyMars: Bana mesaj attığına inanamıyorum.

RubyMars: Hâlâ işlere yetişmeye çalışıyorum.

AHall80: Eğer çalışıyorsan seni rahat bırakayım.

RubyMars: Hayır, bunu kafana takma. Yorgunum ve gözlerim şaşı bakmaya başladı. İşleri batırıp da düzeltmek için daha fazla iş çıkarmadan önce ara vermem gerekiyor.

RubyMars: Gerçekten sen misin?

AHall80: Evet haha :|

AHall80: Ne üzerinde çalışıyorsun? Kostüm mü günlük işler mi? Yoksa gelinlik mi?

RubyMars: Günlük işler. Heyecanımı hissedebiliyor musun?

AHall80: Buraya kadar hem de. Çok fazla işin kaldı mı?

RubyMars: Çoktan kastın nedir?

AHall80: İşinin bitmesine günler mi kaldı?

RubyMars: Yapmam gerektiği kadar iş yapamamak beni gerginleştiriyor ama sanırım paranoyak olmaya başladım. Kim yeterince işi olmadığından şikâyet eder ki?

RubyMars: Boş boş çene çalıyorum. Üzgünüm.

AHall80: Hah. Sorun değil. Nasılsın?

RubyMars: Üç hafta önce hissettiğimden çok daha iyiyim. İki ay öncesine göre hâlâ berbat.

RubyMars: :)

AHall80: Yemek yiyor musun?

RubyMars: Evet, Aaron Anne. Beş kilo aldım.

RubyMars: Sana çok... samimi mi davranıyorum? Kendini tuhaf hissetmeni istemem.

AHall80: Hayır. Tam da beklediğim gibisin.

AHall80: Hızlı kilo alıyorsun.

RubyMars: ...

AHall80: Sana takılıyorum. Kilo aldığına sevindim.

AHall80: Bu sefer de ben mi çok samimi davranıyorum?

RubyMars: Hayır, tam da beklediğim gibisin.

RubyMars: :)

RubyMars: Kabızlık nasıl?

AHall80: ...

RubyMars: ...

AHall80: ...

RubyMars: Soru hoşuna gitmedi mi?

AHall80: ...

AHall80: Buluşma sitesi profilini tamamladın mı?

RubyMars: Hâlâ kabızsın diye varsayıyorum.

AHall80: Kimsin sen?

RubyMars: Yorgunum. Çok fazla uyumadım. Kız kardeşim yorgun olduğumda çok girişken olduğumu söyler.

AHall80: Anlıyorum. Şimdi bildiğim için bir dahaki sefere hazırlıklı olacağım.

AHall80: Neden uyuyamıyorsun?

RubyMars: İşleri yetiştirme stresi yüzünden. Çok geç yattım. Elbisesini diktiğim buz patenci bu akşamki antrenmanı bittikten sonra ölçüsünü bizzat almamı istedi ve otel odamın parasını vermediğinden dün akşam ölçüsünü almak için Austin'e arabayla gidip sonrasında doğruca eve gelmek zorunda kaldım. Uykuya dalmamla kız kardeşimin onunla kahvaltı yapmam için kapıma vurmaya başlamasına kadar sadece üç saat uyuyabildim. Eve dönüp doğruca işe başladım. Erken sabahların insanı olmadığım kesin.

AHall80: Genellikle hangi saatte kalkarsın?

RubyMars: Pas.

AHall80: Nasıl olduğunu şimdi anladım.

AHall80: Buranın yargılamama alanı olduğunu sanıyorum.

RubyMars: Öyle...

AHall80: O zaman seni yargılamayacağımı biliyorsun. Genellikle saat kaçta kalkıyorsun?

RubyMars: 11'de.

AHall80: Öğlen 2'de filan diyeceğini sanmıştım. 11 o kadar kötü değil.

RubyMars: Sadece pazar günleri öğlen 2'de kalkıyorum. :)

AHall80: Haha. Bak bu oldu işte.

AHall80: Konunun peşini bırakıyorum. Kahvaltı olarak ne yedin?

RubyMars: Yakında Meksika mutfağı yemekleri yapan bir yer var. Birkaç tane barbaco taco yedim. Kız kardeşim de kendi başına iki tane burrito mideye indirdi. Böyle bir iştahı olduğunu bilmiyordum. Belki yıllardır diyetine çok sadık kaldığı için arayı kapatmaya çalışıyor.

AHall80: Hâlâ paten kaymıyor mu?

RubyMars: Hayır. Koçu tekrar piste ne zaman adım atacağını öğrenmek için her gün arıyor ama kız kardeşim aramalarını görmezden geliyor.

AHall80: Bırakacağını düşünüyor musun?

RubyMars: Umarım bırakmaz ama kim bilebilir. Çoğu artistik buz patencinin kariyeri kısa sürüyor. Sana birçoğundan daha geç başladığını ve kaybetmeyi kolay kaldıramadığını söylemiştim.

AHall80: Onun iyiliği için bir şeyler yapacağını sanıyordum?

RubyMars: Annem yapmamamı istedi.

AHall80: Neden?

RubyMars: Çünkü tam tersi bir etki yapacağını düşünüyor. Onu kızdırırsam gerçekten buz patenini bırakmak istediğine karar verecek. Sonra bütün hayalleri yok olacak.

AHall80: Hmm

RubyMars: Evet... Endişelendiğim halde hâlâ yapabileceğimi düşünüyorum ama ona karşı kötü şeyler söyleyebileceğimi sanmıyorum. Gittikçe daha huysuzlaşmaya başladı. Paten kaysa da kaymasa da onu seveceğim ama bırakması çok yazık olur. Herkes birçok insanın sahip olmadığı bir yeteneği olduğunu biliyor. Bunu yapmak için doğduğunu paten kayışını izlediğin an anlarsın.

RubyMars: Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama doğruyu söylüyorum.

RubyMars: Abuk sabuk konuşmaya başladım. Özür dilerim. Ax nasıl?

AHall80: Abuk sabuk konuşmuyorsun, kız kardeşinin paten kaymasını hakkında konuşmanı dinlemeyi seviyorum. Umarım kendi başına üstesinden gelir.

AHall80: Ax iyi durumda. Sırayla hepimizle uyuyor. Sanırım en çok beni seviyor.

RubyMars: Ayyy.

AHall80: Onu ne zaman görsem gülümsememe sebep oluyor... Etrafımızda daha fazla takılmaya başlayana kadar ne kadar az güldüğümün farkına varmamıştım.

RubyMars: Onun için tasma veya kayışa ihtiyacınız var mı? Bit şampuanı gönderme şansım olmadığı için özür dilerim ama zatürre...

AHall80: Boş ver. Kafana takma. Birinci sınıf erlerden birinin karısı gönderdiği eşyaların arasına ekledi.

RubyMars: Kitaplar ne âlemde?

AHall80: Gönderdiklerini bitirdim. *Da Vinci'nin Şifresi*'ni tekrar okumaya başladım.

RubyMars: Seveceğini biliyordum!

RubyMars: Daha fazla kitap için takas yap...

AHall80: Sen ve takas işlerin haha

AHall80: *Hobbit* okuyan birini gördüm. Belki onunla takas ederim.

RubyMars: Kesinlikle bunu yapmalısın

RubyMars: Sana daha fazla kitap gönderdim ama ne zaman eline geçeceğinden emin değilim.

AHall80: Teşekkürler Rube. Minnettarım. Arkadaşlarım geçen hafta bana bir paket gönderdi. Ama içinde kitap yoktu.

AHall80: Hey, gitmem lazım. Sana yine mesaj atarım.

AHall80: Birden gittiğim için kusura bakma.

RubyMars: Sorun değil. Kendine iyi bak!

AHall80: Teşekkür ederim

AHall80: Görüşürüz

°°°

8 Mart

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba

RubyMars: Nasıl gidiyor?

AHall80: İyi. Bildiğin gibi. Senin?

RubyMars: Eh. Daha iyi zamanlarım olmuştu ama iyiyim.

AHall80: Eh mi? Sorun nedir?

RubyMars: Dün kovuldum.

AHall80: Ne?

AHall80: Nereden?

RubyMars: Kuru temizleme işinden.

AHall80: Neden? Patronun yengen olduğunu sanıyordum.

RubyMars: Öyle.

RubyMars: Öyleydi. Anlarsın ya.

RubyMars: Beni işten çıkardı.

AHall80: Neden? Hasta olduğun için mi?

AHall80: Sorununun halanla olduğunu sanıyordum?

RubyMars: Kısmen. İş konusunda ne kadar geride kaldığımdan endişelendiğimi, ben hastayken tamir işlerini yapması için nasıl başka birini bulduğunu... ve bu aralar nasıl normalden daha az iş verdiğini söylemiştim, hatırladın mı? Delirdiğimi sanıyordum ama görünüşe göre "yardımcı" olacak birini bulmuş ve bu insan benden daha ucuza iş yapıyormuş...

AHall80: Böylece seni işten çıkardı.

RubyMars: Halam hâlâ onunla çalışmamı istiyor ama çok acımasızca davranıyor. Kadın geçmişte arkadaşımın beraber olduğu, istediğini elde etmek için üzerinde berbat bir ters psikoloji uygulamaya çalışan şerefsiz sevgilisinden bile beter. Şu anda onu düşünmemeye çalışıyorum. Gerçekten canımı sıkıyor.

RubyMars: Ağladım. Yine.

RubyMars: Kendi yengem beni nasıl kovar? Kötü hissettiğini söyledi ama bu bir *işmiş*. Annem çok kızgındı. Kendi kardeşini -yengemin kocasını- aradı ve evlendiği canavar için onu epey azarladı.

AHall80: Rubes, çok kötü olmuş. Üzgünüm.

RubyMars: Ben de üzgünüm. Sahip olduğum tek işti. Ayrıca, tamir etmem gereken son kıyafeti teslim ettikten sonra kıçıma tekmeyi vurması duygularımı gerçekten incitti. Sanki bana daha önce söyleseydi, işi bitirmeyeceğimi veya yarım yamalak yapacağımı düşünüyordu. Bunu asla yapmazdım.

RubyMars: Bunun iş hakkında bir karar olduğunu biliyorum ama :(:(:(

AHall80: Hayır. O senin yengen ve onun için kaç yaşından beri çalıştığını söylemiştin? On altı mı? Bana da merhametsizce göründü. Hasta olmayı sen seçmedin.

AHall80: Halan konusunda da bir şey yapman gerekiyor.

RubyMars: Evet. Bütün ailem, dayımın ailesini tekrar görmemek konusunda boykot ediyor. Bu kendimi biraz iyi hissetmemi sağladı ama o kadar fazla değil.

AHall80: Boykot etmeliler. Ben de öyle yapardım.

AHall80: Gelinlikçi halan konusundaki yorumumu görmezden geldiğini fark etmedim sanma. Ona bir şey söylemen gerekiyor. Sen söylemek istemiyorsan bunu annen veya baban yapsın, bağlantıyı kesmesini söylesinler. Ama sen söylemelisin.

RubyMars: Söylemem gerektiğini biliyorum ama...

RubyMars: Yüzleşmelerden nefret ediyorum.

RubyMars: Bütün vücudum titremeye, karnım ağrımaya başlıyor ve midem bulanırken kendimi tuhaf hissetmeye başlıyorum.

AHall80: Bu hareketleriyle ona sadık olmanı hak etmezken, kadını mutlu etmeye çalışarak kendini hasta edeceksin. En kötü ne olabilir ki? Onu sinirlendirmek mi yoksa hayatının geri kalanında onu mutlu etmek için endişelenmek mi istersin?

RubyMars: ...

AHall80: ...

AHall80: Biraz düşün tamam mı?

RubyMars: Tamam. :)

AHall80: Şimdi ne yapacağına dair bir fikrin var mı?

RubyMars: Hiçbir fikrim yok.

RubyMars: Annemin kocası çalıştıkları şirketin işe alım yaptığını -başlangıç seviyesi pozisyonunda- söyledi. Bu bir seçenek.

AHall80: Nerede çalışıyorlar?

RubyMars: Muhasebe firmasında.

AHall80: ...

RubyMars: ...

AHall80: ...

RubyMars: ... Ne?

AHall80: Öylece pes edecek misin?

RubyMars: Pes etmek istemiyorum.

AHall80: O zaman neden bu işi düşünüyorsun?

RubyMars: Çünkü yaptığım meslekte bir iş bulmak kolay değil.

RubyMars: Bir çocuk gibi sızlanıyorum. Özür dilerim. Ufak bir bebeğim ama sızlanan cinsten değil. Canım çok sıkkın. Yaptığım işten vazgeçmek istemiyorum ve... Kendime de kızgınım. Daha fazla para kazanabileceğim bir şey yapabileceğimi biliyorum. Daha önce çok kazanmıyordum ama yaptığım işi seviyordum. İş fırsatları için gazeteye ve Craigliste baktım ama asgari ücretten bir dolar bile fazla ödeyen bir şey bulamadım. On altı yaşından beri o kadar az kazanmadım.

AHall80: Bir çocuk gibi sızlanmıyorsun.

AHall80: Belki birazcık :]

RubyMars: :)

AHall80: Para biriktirdiğini söylemiştin?

RubyMars: Evet, ama çok fazla değil.

AHall80: Ne kadar süre idare edebilirsin?

RubyMars: Harcama alışkanlığımı değiştirmezsem iki ay yetebilir. Eğer mecbursam daha uzun süre yetmesini sağlayabilirim.

AHall80: İkimizin de nefret edeceğini bildiği bir iş için acele etme.

AHall80: Daha fazla buz pateni elbisesi siparişi alabilir misin?

RubyMars: Deneyebilirim. Günlük işim yüzünden aldığım siparişleri kısıtlıyordum. Daha hızlı dönüş sağlayacak reklamlar vermeyi düşünüyordum ama doğruyu söylemem gerekirse bu bana daha fazla paraya mal olacak. Ağabeyimin erkek arkadaşı olanları duyup kötü hissettiği için köpeğine yağmurluk ve bandana dikmemi istedi.

AHall80: Daha önce köpek kıyafetleri yaptın mı?

RubyMars: Hayır ama bir çaresini bulacağıma eminim. Kız kardeşime yaptığım, sana da fotoğrafını gönderdiğim kıyafetten daha zor olamaz.

AHall80: Ben bile yapabileceğini biliyorum.

AHall80: Hey, gitmem lazım. Yakında konuşuruz.

AHall80: Pes edip bir işe girme tamam mı?

RubyMars: Peki. :) Girmeyeceğim.

RubyMars: Kendine iyi bak. Yakında konuşuruz.

AHall80: Görüşürüz Ruby Cube.*

***

13 Mart

AHall80: Merhaba

RubyMars: Sana da merhaba

RubyMars: Bu bir mucize. Saat burada öğlen 12.

AHall80: Biliyorum... Uyanık olman bir mucize.

RubyMars: Aha aha

AHall80: Nasıl hissediyorsun?

RubyMars: Uykulu ama iyiyim. :) Sen?

AHall80: Grçktn yorgunum

AHall80: Çok uzun bir gündü

RubyMars: Yatağına yat.

AHall80: Birazdan yatacağım. Sadece seni kontrol etmek istemiştim.

RubyMars: Uyumalısın. Ben iyiyim. Merak etme, hâlâ yeni bir işe girmedim.

AHall80: Merak ediyordum ama duyduğuma sevindim.

AHall80: Tekrar normale döndün mü? İyi hissediyor musun?

RubyMars: Evet, şimdi iyiyim. Tekrar normal yemeye başladım.

RubyMars: Sen iyi misin?

AHall80: Evet, her şey gayet iyi.

* Yazar "Rubick's Cube" yani "zekâ küpü" için kelime oyunu yapmıştır. (ç.n.)

AHall80: Annen iyi durumda mı?

RubyMars: Annem iyi. Hâlâ biraz şımartıyoruz ve annem de hepimizin ona daha iyi davranacağını bilseydi doktora daha önce gideceğini söyleyerek ilginin keyfini çıkarıyor.

AHall80: Bu...

RubyMars: Korkunç. Biliyorum, annem aklını kaçırdı.

AHall80: Hah.

RubyMars: Amerika'ya dönmeye hazır mısın?

AHall80: Hiç bu kadar hazır olmamıştım.

AHall80: Max, İskoçya hakkında bilgiler gönderip duruyor. Her ihtimali düşünerek heyecanlanmamaya çalışıyorum ama gittikçe zorlaşıyor.

RubyMars: :) Bu hem çok hoş hem de çok korkunç.

AHall80: Gerçek bu.

RubyMars: Biliyorum.

RubyMars: :)

AHall80: Uyumak üzereyim. Yakında uygulamaya girmeye çalışacağım.

RubyMars: Tamam. İyi uykular.

AHall80: İyi geceler, Rube.

•••

16 Mart

AHall80: Rubes

RubyMars: Merhaba.

RubyMars: Nasılsın?

AHall80: İyiyim. Sen?

RubyMars: Çok iyiyim.

RubyMars: Haberlerim var. Bil bakalım ne oldu?

AHall80: İş mi buldun?

RubyMars: Hayır.

RubyMars: Hatırlattığın için minnettarım.

RubyMars: :/

RubyMars: Bir randevum var.

AHall80: Kiminle?

RubyMars: Bir arkadaşım dün akşam beni grup yemeğine davet etti ve bir süredir tanıdığım bir adam oradaydı. Daha öncesinde arkadaş sayılmazdık ama anlaşıyorduk ve eve gitmeden önce bana çıkma teklif etti. Seni düşünüp tabii dedim.

RubyMars: Şimdi kısmen pişmanım ama boş ver demek istemiyorum. Sanırım korkaklık ediyorum.

AHall80: Evet.

RubyMars: ...

AHall80: Onu tanıyor musun?

RubyMars: Yeterince iyi tanıyorum. Gerçekten iyi biri ama yaşı benden küçük.

AHall80: Kaç yaş küçük?

RubyMars: İki yaş.

AHall80: Yani kaç yaşında? Yirmi bir mi?

RubyMars: Evet.

AHall80: Hmm

RubyMars: Hmm ne?

AHall80: Yirmi bir yaşındakiler dangalaktırlar. Çok fazla yüz vermemeye çalış.

RubyMars: Tanrım! Ne tür bir kız olduğumu sanıyorsun?

AHall80: İyi bir kız. Bunu demeye çalışıyordum.

RubyMars: :) İyi güzel.

RubyMars: Bedava yemek yiyebileceğimi ummak dışında bir beklentim yok haha.

RubyMars: Ablam bunu yazdığımı görseydi beni öldürürdü.

RubyMars: Birkaç hafta önce para babası yaşlı bir sevgili bulmak konusunda şaka yaptım ve bana yarım saat öğüt verdi.

AHall80: Nasıl geçtiğini bana haber ver. Onun evine gitme.

AHall80: Para babası yaşlı bir sevgiliye ihtiyacın yok.

RubyMars: Gitmeyeceğim. Söz. Sadece yemek yiyeceğiz.

RubyMars: Biliyorum. :)

RubyMars: Lafı geçmişken, yirmi bir yaşındayken hödüğün teki miydin?

AHall80: Evet, o zamanlar hödüğün tekiydim. Deneyimlerimi anlatıyorum.

AHall80: :]

AHall80: İş avı nasıl gidiyor?

RubyMars: Kötü ama New York'taki birkaç kızdan buz pateni kıyafeti siparişi aldım ve popüler bir erkek artistik patencinin koçu bugün bana yazdı. Bakalım neler olacak. Ablam köpeğine bandana yapmam için para veriyor. Bunun da nasıl olacağına bakacağız. Acıdığı için verdiği işe hayır demeyeceğim.

AHall80: Güzel

RubyMars: Neler olduğu hakkında seni bilgilendiririm ama rastgele bir şeye atlamayacağım konusunda söz veriyorum. Sadece şansımı deniyorum.

AHall80: Bunu yapma zamanın gelmişti.

RubyMars: Hey, Ax'ın tasmalı fotoğraflarını gönderdiğin e-postayı dün aldım. Eğer sen gitmeden önce eline geçeceğini bilseydim ona bandana gönderirdim.

AHall80: Bana Aries için bir tane yap. Sana parasını veririm.

RubyMars: Onun için bir tane yapacağım ama bana parasını ödemek zorunda değilsin. Sadece nereye göndermem gerektiğini söylemen yeterli.

AHall80: Benim bir işim var, senin yok. Parasını ödeyebilirim.

RubyMars: Tek gördüğüm, "bıdı bıdı bıdı." Bana postalayabileceğim bir adres söyle.

AHall80: ...

RubyMars: ...

AHall80: Otoriter olan sadece annen değil.

RubyMars: :)

RubyMars: Bana adresi gönder.

AHall80: Bunu biraz düşüneceğim.

AHall80: Gitmem gerekiyor.

AHall80: Yakında konuşuruz.
RubyMars: Tamam görüşürüz.
AHall80: Görüşürüz RC

°°°

19 Mart

AHall80: Merhaba
RubyMars: Merhaba
AHall80: Gönderdiğin kutu bugün elime geçti. Teşekkür ederim.
RubyMars: Rica ederim. Umarım sürekli aynı şeyleri gönderdiğim için sıkılmamışsındır ama güzel bir şeyi neden mahvedeyim ki?
AHall80: Hepsi güzeller. Sana daha önce bir şey göndermemeni söylemiştim ama kitaplara ve yemeğe hayır diyemeyeceğim.
RubyMars: Sormayı unuttum. *Hobbit* için takas yaptın mı?
AHall80: Evet. Çoktan bitirdim ve *Yüzüklerin Efendisi*'nin ilk kitabı için iki tane Dan Brown kitabını takas ettim.
RubyMars: Bu adil bir takas olmuş. Bana düşüncelerini söyle.
AHall80: Söylerim.
RubyMars: Yakın zamanda vakfın gönüllülerinden sana bir şey gönderen oldu mu?
AHall80: Birkaç hafta önce çoraplardan, ıslak mendilden ve atıştırmalıklardan oluşan kocaman bir kutu aldım.
RubyMars: Kulağa eğlenceli geliyor.
AHall80: Öyleydi. Her şeyi yedim. :]
RubyMars: Parti manyağı. :)
RubyMars: Ne zaman temelli olarak döneceğine dair bir haber aldın mı?
AHall80: Henüz değil ama her şey planlanmış görünüyor. Sekiz hafta içinde gitmem gerekiyor. Hayatımın en uzun sekiz haftası.
RubyMars: Eminim öyledir.
AHall80: Canım nasıl berbat, yağlı, kalın hamurlu pizza çekti bilemezsin. Tadını çoktan alabiliyorum.

AHall80: Sıcak duş... Gerçek bir yatak... Her yerde klimalar...

RubyMars: Temiz kıyafetler?

AHall80: Temiz kıyafetler. Temiz çoraplar. Kum yok.

RubyMars: Temiz iç çamaşırı.

RubyMars: Kum yok mu? Plaja gideceğini sanıyordum?

AHall80: Plaj daha farklı. Orada su var. Uçsuz bucaksız bir çöl değil.

RubyMars: Sanırım bu mantıklı.

RubyMars: Ağabeyim bir keresinde hedefinin bir daha asla kum görmemek olduğunu söylemişti.

AHall80: Cidden öyle.

RubyMars: Lafımın devamında bunu söyleyip erkek arkadaşıyla iki kere Cancun'a gittiğini söyleyecektim. HAHA

AHall80: O farklı bir şey. Kum saçmalığını atlattım.

AHall80: Bir daha asla.

RubyMars: Bu bir daha askere yazılmayacağın anlamına mı geliyor?

AHall80: ...

RubyMars: Nasıl istersen. Yargılamıyorum. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz.

AHall80: Bu konuda konuşmak istemediğimden değil...

RubyMars: Ama konuşmak istemiyorsun.

AHall80: :] Aynen.

RubyMars: Konuyu değiştireceğim o zaman.

RubyMars: Yakınlarda büyüğe çıktın mı?

AHall80: Üç gün önce.

RubyMars: Şaka mı yapıyorsun?

AHall80: Keşke.

RubyMars: AARON

AHall80: Biliyorum. BİLİYORUM.

RubyMars: Canın acıdı mı?

AHall80: Iıı, çıktığında mı?

RubyMars: Aman Tanrım!

RubyMars: Aaron

RubyMars: Karnını kastetmiştim.

RubyMars: Karnın acıdı mı?

RubyMars: Nefes alamıyorum

RubyMars: Ya da yazamıyorum

RubyMars: Makatından... bahsetmedim.

RubyMars: Aaron?

RubyMars: Aaron?

RubyMars: Orada mısın?

RubyMars: AARON?

AHall80: Nefes alamayan veya cevap yazamayan tek kişi sen değilsin.

RubyMars: AHAHA ağlıyorum.

AHall80: Ben de

AHall80: Ben de

RubyMars: Demek istediğim... Bana kıçının acıdığını da söyleyebilirsin. Yani sanırım.

AHall80: Ruby, dur

RubyMars: Gerçekten. Bana anlatabilirsin. Yargılamam.

RubyMars: Olur böyle şeyler.

RubyMars: Sanırım.

AHall80: Dur

RubyMars: Nefes alamıyorum

AHall80: En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum.

AHall80: Herkes bana bakıp ne halt olduğunu merak ediyor.

RubyMars: Olan makata oldu.

AHall80: HOŞÇA KAL

RubyMars: Gülmeme engel olamıyorum

AHall80: Benden bir daha asla haber alamayacaksın

RubyMars: Gözlerimden yaş geldi.

AHall80: Hoşça kal. Hayalarımı bulduğumda sana yazarım.

RubyMars: Seni tanımak güzeldi.

AHall80: HOŞÇA KAL

ooo

22 Mart

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba

RubyMars: Nasılsın?

RubyMars: "Nasılsın" derken genel olarak sordum, vücudunun belirli bir parçasını değil...

AHall80: ...

AHall80: ...

AHall80: Bunu asla unutturmayacaksın değil mi?

RubyMars: Sence?

AHall80: Bunun olumsuz bir yanıt olduğunu düşünüyorum.

RubyMars: :)

RubyMars: Hâlâ buna gülüyorum.

AHall80: Eminim gülüyorsundur

AHall80: Kapalı kapılara yürüyen kadın

RubyMars: Aha aha

RubyMars: Hayalarını bir yerde bulduğunu sanıyorum?

AHall80: ...

RubyMars: Bunu evet olarak algılıyorum.

RubyMars: Bil bakalım ne oldu?

AHall80: Kabız olmadın mı?

RubyMars: Evet çünkü yeterince peynirle kaplanmış brokoli yedim ama bundan başka bir şey oldu.

AHall80: Nedir?

RubyMars: O çocukla buluştum.

AHall80: Yirmi bir yaşındakiyle mi?

RubyMars: Evet. Sadece kısmen tuhaftı.

AHall80: Ne yaptınız?

RubyMars: Önce çizgi roman dükkânına, sonrasında da kahve içmeye gittik.

AHall80: Çizgi roman dükkânı mı?

RubyMars: Çizgi romanları seviyor. Ben resimli romanları daha çok seviyorum. Hikâyeler daha iyi ve uzun oluyor.

AHall80: Hmm

AHall80: İyi vakit geçirdin mi?

RubyMars: Evet. Biraz utangaç ama iyi biri.

AHall80: Seni almaya geldi mi?

RubyMars: Ona yaşadığım yeri mi söyleyeyim? Delirdin mi?

AHall80: Akıllı kız

RubyMars: Hadi canım... Çizgi roman dükkânında buluştuk ve kahveci de aynı alışveriş merkezindeydi. Okul için erken kalkması gerektiğinden bütün gece dışarıda filan kalmadık.

RubyMars: Ayrılmamızın ardından birkaç hafta sonraki vize sınavları bitince onunla tekrar dışarı çıkmayı ister miyim diye sordu.

AHall80: Evet dedin mi?

RubyMars: Evet. Ne düşünüyorsun? Ona âşık filan değilim ama vakit geçirmeyi sorun etmiyorum. Bir kere daha şans verip nasıl geliştiğine bakarım diye düşündüm.

AHall80: "Onunla vakit geçirmeyi sorun etmiyorum..."

AHall80: Hmm

AHall80: Onunla git

AHall80: Vakit geçirmeyi sorun etmediğim kızlarla daha kötüsünü yapmıştım.

AHall80: Ve işte buradayım.

RubyMars: Evet, eminim öyledir.

RubyMars: Ama yine de buluşma profilimi bitireceğim. Neden olmasın?

RubyMars: "Ve işte buradayım." Kahretsin Aaron. Sadece yanlış kişileri seçiyorsun, işte o kadar.

AHall80: Uslu kız

AHall80: Uslu kızları seçtiğimi hiç söylemedim, daha çok "şimdilik uslu" olanları.

RubyMars: "Şimdilik uslu"

RubyMars: ...

RubyMars: Demek istediğim, belki doğru kızı bulman gerektiğiydi. Barda değil.

RubyMars: Belki seni kilisede veya barınakta bekliyordur.

AHall80: Tam bir baş belasısın Ru.

RubyMars: Evet, fikirlerin senin üzerinde kullanıldığında hoşuna gitmiyor ha?

AHall80: ...

AHall80: Ufak kız kardeşin nasıl?

RubyMars: Tamam, konuyu değiştiriyoruz.

RubyMars: Başımın belası. Hâlâ piste çıkmadı. Ne yapacağımı bilmiyorum.

AHall80: Onu sürüklesene.

RubyMars: Benden çok daha uzun ve güçlü.

AHall80: Boyun kaç? Bir videosuna baktım, kısa görünüyor.

RubyMars: Baktın mı?

RubyMars: Benim boyum 1.55 cm. Kız kardeşim 1.60 cm.

RubyMars: Ciddi anlamda güçlüdür. Seni kandırmasına izin verme.

AHall80: Onu götürebilirsin.

AHall80: Neden kısa olduğunu bilmiyorum?

RubyMars: Doğrusu ondan korkuyorum. Anlamak için kardeşimi tanıman gerekiyor.

RubyMars: Annem 1.52 cm. Ailemde çok büyük bir mesele değil. Hepimiz kısayız. Çoğu zaman bunu düşünmüyorum bile.

AHall80: Neden ondan korkuyorsun?

AHall80: Ağabeylerin de kısa mı?

RubyMars: Çünkü o delinin teki. Şu anda hiçbir şey umurunda değil. İşler onun istediği gibi gittiğinde seni belki biraz önemseyebilir. En iyi gününde bile tanıdığım en acımasız insandır. Onu *Glee* izleyerek direkt kutudan dondurma yerken yakaladım. Kötüye gidiyor.

RubyMars: Ağabeylerimden biri 1.67 cm. Diğeri de 1.72 cm olduğunu iddia ediyor ama bir tarafından uyduruyor.

AHall80: *Glee* korodaki çocuklar hakkında bir dizi değil mi?

RubyMars: Yaklaştın. Evet, o dizi. Kötü bir kombinasyon. Sonun başlangıcı gibi. Bir şey yapmam gerektiğini biliyorum...

Ama kimse ona bir şey söylemek istemiyor. Hepsi surat asmasına izin veriyor. İşe gitmek zorunda olmasa evden dışarı çıkacağına şüpheliyim.

AHall80: Bir şey yap

RubyMars: Yapacağım ama onu zorla piste götürmeyeceğim. Aslında, bir fikrim var...

AHall80: Nedir?

RubyMars: Sanırım yoğun olmadığıma göre ona en güzel buz pateni elbisesini dikeceğim. Güzel olanlara dayanamaz.

AHall80: Mutlaka yap

RubyMars: Öyle mi düşünüyorsun?

AHall80: Evet

AHall80: Düğün işi yapan halanla konuştun mu?

RubyMars: Evet.

AHall80: Ne dedi?

RubyMars: Onunla üzerinde çalışmamı istediği bir elbise hakkında konuştum.

AHall80: Ruby...

RubyMars: Biliyorum, biliyorum.

AHall80: Yapabilirsin. Sana inanıyorum.

RubyMars: Bana çok iyi arkadaşlık yapıyorsun hödük olmayan Aaron

AHall80: Eğer kendini savunmana sebep olabilirsem daha iyi bir arkadaş olacağım.

AHall80: İçimde sana gerektiği kadar ödeme yapmadığına dair bir his var.

RubyMars: :)

RubyMars: Muhtemelen ödemiyor. Artık bana ne ödediğine bakmıyorum.

AHall80: En azından ondan zam iste.

RubyMars: Daha yeni ne kadar parasız olduğundan şikâyet ediyordu.

AHall80: Şimdilik konunun peşini bırakacağım ama senden faydalandığını bildiğinin farkındayım.

RubyMars: Biliyorum...

AHall80: Gitmem gerekiyor ama bir şey söylemeyi düşün. Gerçekten.

RubyMars: Düşüneceğim.

AHall80: Yakında mesaj atarım. Görüşürüz

RubyMars: Görüşürüz Aaron.

ooo

24 Mart

AHall80: Rubes

RubyMars: Merhaba

RubyMars: Her şey ne durumda?

AHall80: Güzel. Gidip biraz Halo oynayacağım.

AHall80: E-postanı kontrol et.

RubyMars: Tamam, bir saniye.

RubyMars: Çok yakışıklı!

AHall80: Sana Ariese bir şey göndermek zorunda olmadığını söylemiştim.

RubyMars: Böyle söylediğini biliyorum ama babanın posta kodunu verdin ve elimde kalmış kumaşlarım vardı. Ona çok yakışmış.

AHall80: Max onu görmüş ve üç tane daha yapabilir misin diye soruyor. İki tane Husky ve bir Labrador melezi köpeği var.

RubyMars: Elbette yapabilirim.

AHall80: Sana ne kadar göndermesini söylemeliyim?

AHall80: Bana bedava yapacağını söylemesen iyi edersin.

RubyMars: Neden?

AHall80: Ne neden? Neden onları bedavaya yapamaz mısın?

RubyMars: Evet.

AHall80: Çünkü onları satmalısın

AHall80: Ayrıca ikimizin de işi var ve senin yok

RubyMars: ...

AHall80: :] Sana ödemesine izin ver. Ona her birinin 20 $ veya daha fazla olduğunu söyleyeyim mi?

AHall80: Daha fazla bir fiyat söyleyebilirsin.

RubyMars: 20 $ mı? Çıldırdın mı?

AHall80: 15

RubyMars: Hayır!

AHall80: 14.99

RubyMars: Ne zaman baş belası biri haline geldin?

AHall80: Bana da bulaştırdın.

AHall80: 10

RubyMars: 10 $ çok fazla. Eski kumaş toplarımdan yaptım ve bandanalar ters çevrilebilenlerden bile değil. Ayrıca arada sen varsın.

AHall80: 9 $?

RubyMars: Dur. Her biri 5 $. Bu son teklifim.

AHall80: Emin misin?

RubyMars: Kesinlikle

AHall80: Tamam. Onları gönderdiğin adrese mi?

RubyMars: Evet, sapık takipçi

AHall80: ...

RubyMars: ...

AHall80: İş avı nasıl gidiyor?

RubyMars: Korkunç ama birkaç elbise siparişi daha aldım. Ağabeyimin arkadaşı ve annesi köpek bandanaları sipariş etti. Az da olsa bir şeydir. Annem beni evden atmadıkça iyi olacağım. Birisi ısmarlamadığı sürece dışarıda yemek yok ama sorun değil.

AHall80: Bunun dışında iyi durumda mısın?

RubyMars: Evet, iyiyim. Şimdi taşınmadığım için gerçekten minnettarım. :)

AHall80: Bana ne diyordun? Her şeyin bir sebebi vardır mı?

RubyMars: Evet.

AHall80: Gördün mü?

RubyMars: Evet, görüyorum, bb

AHall80: Bb mi?

RubyMars: Baş belası. :)

AHall80: Heh

AHall80: Gitmem gerekiyor. Sana yakında mesaj atarım.

RubyMars: Tamam görüşürüz!

AHall80: Görüşürüz RC.

***

27 Mart

AHall80: İyi misin?

AHall80: Sana mesaj atmadan önce e-postanı gördüm.

RubyMars: Fiziksel olarak iyiyim. Max bandanaların parasını gönderdi. Aynı zamanda sipariş etmediğimi bildiğim üç top kumaş teslim aldım.

AHall80: Aa?

RubyMars: Bana "aa" deme. Onları sen mi gönderdin?

AHall80: Rica ederim Rubes

RubyMars: Aaron. Bunu yapmak zorunda değildin!!!!

AHall80: Yapmak istedim. Erken doğum günü kutlaması.

RubyMars: Doğum günümün yaklaştığını nasıl bildin?

AHall80: Sapık takipçiyim hatırladın mı? :]

AHall80: Max'ten seni Facebook'ta aratmasını istedim.

AHall80: Doğum gününü oraya yazmamalısın. İnsanlar kimliğini çalabilir.

RubyMars: Belli ki.

RubyMars: ...

RubyMars: Benim için bir şey yapmak zorunda değilsin.

AHall80: Tamam.

AHall80: Kumaşlar kötü değil, değil mi? Onları Max seçti.

AHall80: Onu bir gün Hawaii tişörtlerinden giyerken gördüm... Onun yerine Desie seçtirmeliydim.

RubyMars: Hayır, güzeller. Sana birazdan fotoğraflarını e-postayla gönderirim. Çok şaşırdım. Teşekkür ederim Aaron. Gerçekten.

AHall80: Onlarla daha fazla bandana yapabileceğini düşündüm... Köpek süveteri veya para kazanabileceğin herhangi bir şey. Bunun doğum günü kartından daha çok hoşuna gideceğini düşündüm.

RubyMars: Bunu çok daha fazla sevdim.

RubyMars: Bu çok fazla. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

AHall80: Teşekkür ederim Aaron?

RubyMars: Aha aha aha

RubyMars: Teşekkür ederim Aaron! :)

RubyMars: Gerçekten, teşekkür ederim. Gönderdiklerinden Ariese bir şeyler dikeceğim.

AHall80: Kumaşları bu yüzden göndermedim.

RubyMars: Biliyorum ama çok fazla kumaş gönderdin. Bunları kargoyla göndermek çok pahalıya mal olmuştur.

RubyMars: İstesen de istemesen de göndereceğim.

AHall80: ...

AHall80: Peki

RubyMars: İki taraflı olacaklar. Gözümde canlandırabiliyorum.

RubyMars: Teşekkürler!!!

RubyMars: Teşekkür ederim. Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu ay başıma gelen en güzel şeydi.

AHall80: Evet, rica ederim.

AHall80: Sadece kısa süreliğine programa girdim ama doğum günün kutlu olsun takipçi kız.

RubyMars: Teşekkürler takipçi oğlan. Günümü güzelleştirdin.

AHall80: :] Yakında sana yazarım.

RubyMars: Tamam, güvende ol. :)

°°°

30 Mart

AHall80: Rubes

RubyMars: Merhaba sapık takipçi

AHall80: ...

AHall80: İkinci buluşma hakkındaki e-postanı aldım. Nasıl gitti?

RubyMars: Gerçekten iyiydi. Hokey maçına bileti vardı. Sonrasında yemek yedik.

AHall80: Houston'un hokey takımı mı var?

RubyMars: Profesyonel hokey takımı değil, sadece yerli bir rekreasyon ligi.

AHall80: Kız kardeşinden haberi var mı?

RubyMars: Hayır. Kimseye o tembel tenekeden bahsetmiyorum. Çocuğun arkadaşı takımda oynuyor.

AHall80: Hâlâ paten kaymaya gitmedi mi?

RubyMars: Hayır...

AHall80: Kahretsin.

AHall80: Onun için dikeceğin elbiseye ne oldu?

RubyMars: Neredeyse bitirmek üzereyim ama şimdi şüphe duymaya başladım.

AHall80: En kötü ne olabilir ki?

RubyMars: Bana bağırıp elbiseyi yere fırlatabilir?

AHall80: Böyle davranırsa sen de ona bağır ve elbiseyi sat.

RubyMars: :)

AHall80: Başka yapacak bir şeyin yok zaten.

RubyMars: Sana tatlı olduğunu söylediğim lafı geri alıyorum.

AHall80: Haha

AHall80: Bana daha önce böyle olduğumu söyledin mi?

RubyMars: Hayır haha

AHall80: Sana bez gönderdiğim zamanı hatırlıyor musun?

RubyMars: Kumaş. Evet, hatırlıyorum.

RubyMars: Sana çorap gönderdiğim zamanı hatırlıyor musun?

AHall80: Şu an onu giyiyorum

RubyMars: Hayır, giymiyorsun.

AHall80: Hayır, giymiyorum. Kirliler. :]

RubyMars: Senin makatın hakkında konuştuğumu sandığın ama aslında karnından bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?

AHall80: ELVEDA
RubyMars: Haha
RubyMars: Ahaha
RubyMars: Gülmeme engel olamıyorum.
AHall80: Doğum günün kutlu olsun.
AHall80: Sana her şeyin en iyisini diliyorum Rubes.
RubyMars: Teşekkür ederim Aaron.
AHall80: Gitmem gerekiyor ama yakında mesaj atarım.
AHall80: Tekrar doğum günün kutlu olsun.
AHall80: Görüşürüz Ruby Cube
RubyMars: Görüşürüz. Teşekkürler!

On Birinci Bölüm

Nisan

2 Nisan 2009

AHall80: Merhaba

RubyMars: Sana da merhaba

AHall80: Doğum günün nasıldı?

RubyMars: Güzeldi. Herkes bize geldi ve yemek için dışarı çıktık. Restoranda bana bir dilim pasta getirip iyi ki doğdun diye şarkı söylediler. Aileme bakarak bunu bana yaptıkları için kafamda onlara lanet okdum.

AHall80: Bunu her yıl yapıyorlar mı?

RubyMars: Hayır. Nefret ettiğimi bildikleri için değiştirip duruyorlar. Ne zaman yapacaklarını veya yapmayacaklarını hiç bilemiyorum, çünkü her zaman yapsalar onlarla doğum günümde yemeğe çıkmayı bırakırdım.

AHall80: Zavallı Ruby

RubyMars: Güzel bir gündü.

AHall80: Hediye aldın mı?

RubyMars: Evet. :) Annemle dört numaralı kocası, kıyafet ve kapağı imzalanmış *Buffy- Vampir Avcısı*'nın ilk sezon DVD'sini aldılar. Babam onu ziyaret etmek için bilet alırken kullanabileceğim hediye kartı gonderdi. Büyük ağabeyim Seb 50 $ verdi. Jonathan da bana 50 $ ve makyaj malzemesi için hediye kartı verdi. Sevgilisi çok güzel bir şal almış ama giymekten korkuyorum çünkü iki yüz dolara mal olduğundan baya eminim. Ablam Tali de bana 50 $ ve kumaş dükkânı için hediye kartı verdi. Ufak

kız kardeşim gerçekten çok güzel bir özel yapım kartvizit hediye etti. Arkadaşlarım ise bir paket Fritos, birkaç DVD ve hediye kartı gibi rastgele şeyler hediye ettiler. Güzeldi.

AHall80: Bunu duyduğuma sevindim.

AHall80: İyi misin?

RubyMars: Evet, gayet iyiyim. Sen?

AHall80: Gayet iyi mi? Bugün ne yaptın?

AHall80: Fena değil.

RubyMars: Birkaç bandana üzerine çalıştım ve kız kardeşimin yeni elbisesinin üzerindeki bazı detayları neredeyse bitirdim. Sonrasında kickboxa gideceğim. Günün nasıldı?

AHall80: Her gün aynı şey :] Yakında gideceğimi bildiğimden günler daha uzun geliyor.

AHall80: Kickboxa aylık mı üye oluyorsun?

RubyMars: Eminim öyledir.

RubyMars: Hayır. Yıllık bilmem kaç ders olarak satın alması daha ucuz oluyor.

AHall80: Bana gönderdiğin kitapları burada kalan bazı askerlere versem senin için sorun olur mu? Hepsini değil, sadece bazılarını.

RubyMars: Elbette sorun olmaz. Onlar sana hediyemdi... Ve hepsi ikinci el kitaplardı. İstediğini yapabilirsin.

AHall80: Ben de böyle düşünmüştüm ama emin olmak istedim. Uyuyamazsam diye geri dönüş yolunda uçakta okuyacak bir şeye ihtiyacım var.

RubyMars: İlk yirmi dakikadan sonra uykuya dalacağına eminim.

AHall80: Bu konuda sana karşı iddiaya girmeyeceğim haha

RubyMars: Geri döndüğünde ilk iş pizza yemekte kararlı mısın?

AHall80: Pizza ve bira.

AHall80: Gerçek bira.

RubyMars: Orada gerçek biranızın olmadığını unuttum... ve daha önce bira içtiğinden bahsetmiştin.

AHall80: Evet. Alkolsüz olanlardan ama mümkünse almayayım. Bazıları çaresiz olduklarında içiyorlar ama paramı boşa harcamamayı tercih ederim. Bira ve sigara herkesin evdekileri özlemesini sağlıyor.

RubyMars: Daha önce söylememiştin. Sigara içiyor musun?

AHall80: Hayır.

AHall80: Pek sayılmaz. Bazen çok stresli olduğumda içiyorum.

RubyMars: Birinin sana verdiği puroyu içtin mi?

AHall80: Henüz değil. Gideceğim güne saklıyorum.

AHall80: Buluştuğun çocukla ne oldu?

RubyMars: Bana mesaj atıyor. Ne zaman buluşabileceğimizi sordu.

AHall80: Sen ne söyledin?

RubyMars: Belki yakında dedim. Ondan hoşlanıyorum ama... Bilmiyorum. Sanki ondan daha fazla hoşlanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Mesajlarımız hâlâ biraz garip ve böyle olmaması gerekiyor sanki. Bilmiyorum.

AHall80: Nasıl tuhaf?

RubyMars: Sanki ikimiz de birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyormuşuz gibi.

AHall80: Ah

RubyMars: Bu normal mi?

AHall80: Sanırım.

AHall80: Eğer söylemem gereken bir şey varsa sadece sevgilimle mesajlaştım.

RubyMars: Çok romantik.

AHall80: Biliyorum, bu yüzden hâlâ bekârım.

RubyMars: Şaka yapmak istemiştim, üzgünüm.

AHall80: Şaka yaptığını biliyorum. Sorun değil.

AHall80: Yapacak bir şey yok.

RubyMars: :)

RubyMars: Neyse, şimdiye kadar ona âşık olmadıysam ikimizin de zamanını harcadığımı düşünüp duruyorum. Ne demek

istediğimi anlıyor musun? Annem, babamla tanıştığı gün ona deliler gibi âşık olduğunun farkına vardığını söyledi.

RubyMars: Beraber kaldıklarından değil ama ne demek istediğimi biliyorsun.

RubyMars: Aynı şeyi evlendiği bütün adamlar için de söylemişti. Romantik olmasa bile uyumu en başta ya yakalarsın ya da yakalamazsın.

RubyMars: En iyi iki arkadaşımla başından beri iyi geçiniyoruz.

AHall80: Hah

AHall80: Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Haklısın. Sanırım ortada özel bir bağın olduğunu bilmen gerekiyor.

RubyMars: Kız kardeşim bana kafamda bir şeyler uydurup çok fazla şey beklediğimi söylüyor.

AHall80: Ne beklediğini düşünüyor?

RubyMars: Mükemmel birisini.

AHall80: Böyle biri yok.

RubyMars: Olmadığını biliyorum. Ben de mükemmel değilim. Sadece tuhaf bir arkadaşlıktan fazlasını hissetmem gerektiğini düşünüyorum ama... Ne hissettiğimi bilmiyorum. Yeterli değil. Sanki ondan haber almazsam onu özlemeyecekmişim gibi geliyor. Mesaj atmak için çaba harcamıyorum. Kendimi ona bir şeyler anlatırken bulmuyorum. Oturup onu düşünmüyorum.

AHall80: İlk görüşte tutkun olduğum biriyle tanıştığımı sanmıyorum Rubes. En azından arkadaşlıktan fazlasını hissetmem gereken biri için.

RubyMars: Hiç mi?

AHall80: Evet.

AHall80: Ama beklemelisin. Başına gelmeyeceğini söylemiyorum, sadece benim başıma gelmedi.

RubyMars: Belki ona bir şans daha vermeliyim.

AHall80: Ya da vermemelisin.

RubyMars: ...

RubyMars: Hiç uğraşmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?

AHall80: Bunu düşünüyorum. Sanırım ilk seferde haklıydın.

Eğer o şekilde bir ilgi duymuyorsan kendi vaktini ve onların vaktini harcıyorsun. Bir günden daha fazla sürmesini istiyorsan ufak olsa da bir şey gerekiyor.

AHall80: Keşke bunu bilseydim. Beni deli kız arkadaşlarımdan kurtarırdı.

RubyMars: Ruby ile Dersler, merkezi standart zamana göre saat 1'de. Bizi izlemeye devam edin.

AHall80: Olamaz

RubyMars: :)

AHall80: İlişki profiline ne oldu?

RubyMars: Henüz bitirmedim. Sürekli erteleyip duruyorum. İçimde yapma isteği yok. Belki yakında oraya geri dönerim. Buluşmadan daha önemli endişelenecek şeylerim var.

RubyMars: Eğer yine kiliseye gitmemden veya köpek barınağında gönüllü olmamdan bahsedersen...

AHall80: Bahsetmeyeceğim.

RubyMars: Ama düşünüyordun, değil mi?

AHall80: Belki :]

RubyMars: Bir ilişki için tekrar hazır olduğunda kiliseye katılacak mısın?

AHall80: ...

RubyMars: ...

AHall80: Elveda

RubyMars: Haha, ben de öyle olduğunu düşünmüştüm.

AHall80: Barınakta gönüllü olacağım.

RubyMars: Kahrolası bir yalancısın.

AHall80: :]

AHall80: Yok, gerçekten böyle iyiyim. Hayatımın geri kalanına yetecek kadar drama ve saçmalıkla uğraştım.

RubyMars: Eski sevgilini kafandan atabildin ama değil mi?

AHall80: Evet, sana onun hakkında mesaj yazdığımdan beri hiç düşünmedim.

AHall80: Gitmem lazım. Yakında mesajlaşırız tamam mı?

RubyMars: Bana uyar. Dikkatli ol.

AHall80: Sen de. Görüşürüz Ru.

***

6 Nisan 2009

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba sapık takipçi

RubyMars: Nasılsın?

AHall80: İyiyim. Sen?

RubyMars: İyi. :)

AHall80: Bugün toplanmaya başladım. Başka ne bırakacağıma karar vermek istedim.

AHall80: Bunun için çok erken ama yapacak daha iyi bir şeyim yok ki.

RubyMars: Neleri bırakmayı düşünüyorsun?

AHall80: Bazı kitaplar, kartlar ve duş çantam.

AHall80: En kötü iç çamaşırım.

RubyMars: Eski iç çamaşırlarını isteyen biri çıkar mı?

AHall80: İsteyerek değil

RubyMars: Haha, yanında çok iç çamaşırı getirdin mi?

AHall80: Evet

AHall80: Yetersiz kalmasındansa çok götürmenin daha iyi olduğunu zor yoldan öğrendim.

RubyMars: Lekeli çamaşırlarını bırakabilirsin.

AHall80: Lekeli çamaşırlar mı?

RubyMars: Ağlıyor musun yoksa tek ağlayan ben miyim?

AHall80: Sadece sen.

AHall80: İç çamaşırlarımda sıfır leke olduğu konusunda seni temin edebilirim.

RubyMars: Sıfır ha?

AHall80: Belki sıfır değil... ama iki tane.

RubyMars: Bu çok daha olası gözüküyor.

RubyMars: Haha

RubyMars: Bu noktaya nasıl geldik?

AHall80: Toplum içinde işemekten bahsediyordun

RubyMars: ...

AHall80: Bütün arkadaşlarınla iç çamaşır lekeleri hakkında konuşuyor musun?

RubyMars: Sadece en çok sevdiklerimle. :)

AHall80: Ne kadar şanslıyım. :]

AHall80: Artık o kadar da beyaz olmayan birkaç eski çamaşırım var.

RubyMars: Artık kahverengiler mi?

AHall80: ...

AHall80: Evet ama düşündüğün sebepten dolayı değil. Kirliler çünkü her gün duş alamıyorum. O yüzden beyaz çamaşır satın almamam gerektiğini biliyorum.

RubyMars: Iyy. Evet, onları bırak.

RubyMars: Gitmeden önce yapman gereken bir şey var mı?

AHall80: Genellikle olmaz. Bizim yerimize geçecek askerler yakında gelirler. Sonrasında sadece etrafta oturup, uçarak uzaklaşmak için sıramızı beklemek zorunda kalacağız.

RubyMars: Uçuşunun ne kadar uzun olduğunu sormak istiyorum ama belki sonra söyleyebilirsin.

AHall80: Evet. Eğer bir anda ortadan kaybolursam gittiğim içindir ama en kötüsünü beklememen adına seni haberdar etmeye çalışacağım.

RubyMars: En azından ne zaman üsse döneceğine dair beni haberdar eder misin? İyi olduğunu bileyim diye?

RubyMars: Bir şey yapmak zorunda değilsin.

AHall80: Evet ama o zamana kadar hâlâ vaktimiz var

AHall80: Seni haberdar ederim

RubyMars: Oraya gittikten sonra ne yapacaksın?

AHall80: Bir haftalık uyum sürecinden sonra otuz günlük iznim olacak. Kamyonetimi Max'e bıraktım. O yüzden Louisiana'ya uçtuktan sonra bir haftalığına İskoçya'ya, bir hafta da Florida'ya gideceğim. Üsse dönmeden önce de evde birkaç gün geçireceğim.

RubyMars: İskoçya'ya gideceğin için çok mutluyum. Arkadaşlarınla güzel vakit geçireceğini düşünüp senin üzerinden deneyimleyeceğim.

AHall80: :]

AHall80: Yazlık ev işini de ayarladık.

RubyMars: Nerede kalacaksın? Güney Florida mı?

AHall80: Hayır. Sadece balık filan tutacağız. San Bas adında bir kasabada kalacağız.

RubyMars: Hiç duymadım.

AHall80: Daha önce birkaç kere oraya gittim.

AHall80: Gitmem lazım. Sana yakında mesaj atarım.

RubyMars: Tamam, görüşürüz!

ooo

9 Nisan 2009

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba. Nasılsın?

AHall80: Erkek kardeşimden strese girmeme sebep olan bir e-posta aldım.

RubyMars: Her şey yolunda mı?

AHall80: Aşağılık bir herifin teki kız kardeşimle uğraşıyormuş ve kız kardeşim kimseye söylememiş

RubyMars: Onunla nasıl uğraşıyormuş?

AHall80: Adam babam için çalışıyor. Ağabeyimin bildiğine göre, kız kardeşime asılıyormuş... Dokunmasından hoşlanmadığını bildiği halde ona dokunuyormuş

AHall80: Şu an sinirden titriyorum

AHall80: Dünyanın bir ucundayım ve hiçbir şey yapamıyorum

RubyMars: Bu kulağa aptalca ve küstah gelebilir ama ben de sinirlendim. Üstelik kardeşin akrabam bile değil. Ağabeyin nasıl öğrendi?

AHall80: Babam biri düştükten sonra güvenlik kayıtlarına bakmış ve orada görmüş. Kız kardeşime bu konuyu sormuş, o da adamın bir süredir yaptığını itiraf etmiş. Uygunsuz... bir şey

değil çünkü eğer öyle olsaydı çoktan ölmüştü. Sadece kollarına veya omzuna filan dokunuyormuş. Çoğu insan için nasıldır bilmiyorum ama kız kardeşim için önemli bir durum. Hayatı boyunca bana sadece iki kere sarıldı. İnsanlara karşı... nasıl tepki vermesi gerektiğini... ne söylemesi gerektiğini, nasıl etkileşimde bulunacağını bilmediği için sessiz kalıyor ve göz teması kurmaktan çekiniyor.

AHall80: İşte Ruby... Bu benim kız kardeşim

AHall80: Titriyorum

AHall80: Güçlükle yazabiliyorum

RubyMars: Eğer bu benim ufak kız kardeşimin başına gelseydi, ben de aynı şekilde hissederdim.

RubyMars: Baban veya ağabeyin ne yaptı?

AHall80: Babam onu kovdu ama bu pek bir şey değiştirmiyor. Herkes kardeşimin otistik olduğunu biliyor ve bu aşağılık ondan faydalanmaya çalıştı.

AHall80: Üzgünüm

RubyMars: Ne için?

RubyMars: Senin için ne yapabilirim?

RubyMars: Neredeyse bir yıldır kickbox dersi alıyorum. Hava yastığına bubi tuzağı kurabilirim, biliyorsun.

RubyMars: Söylemen yeterli, hemen yaparım.

RubyMars: Kimse benim yaptığımı bilmez.

RubyMars: Ruby ve Aaron tarzı trendeki yabancılar.

RubyMars: Orada mısın?

AHall80: Evet, buradayım

AHall80: Sadece kafamı

AHall80: Sallamakla meşgulüm

AHall80: Birinin ölmesini isterken beni nasıl güldürebildiğini bilmiyorum

AHall80: Teşekkür ederim

RubyMars: :) Konuyu hafife almaya çalışmıyorum, sadece bunu bana bağlayamayacakları için kendi sınırlı-intikam-yetenek-setimi teklif ediyorum.

AHall80: Hafife almadığını biliyorum Rubes ama teşekkür ederim

AHall80: Gerçekten

AHall80: "sınırlı yetenek seti"

RubyMars: :)

RubyMars: Bir kısmını birkaç ay önce izlediğim filmden çaldım.

RubyMars: Şaka bir yana yapabileceğim bir şey var mı? Gerçekten bir hava yastığına tuzak kurabilirim. Şimdilerde her şeyi nasıl yapabileceğini anlatan videolar var. Senin için yapabilirim. Çünkü bu Jazz'e yapılsaydı... Birini öldürürdüm.

AHall80: Teşekkür ederim ama çoktan kendimi iyi hissetmeye başladım. Benim için başının belaya girmesini istemiyorum.

RubyMars: Başım belaya girmez çünkü kimse öğrenemez.

AHall80: ...

RubyMars: Gerçekten çok üzüldüm sapık takipçi. Abilerim, kız kardeşlerim ve ben söz konusu olduğunda her şeyi yapabileceğimize dair güvenim tam. Birinin ailesiyle uğraşıp duramazsın. Onlar da bana yardımcı olurdu.

AHall80: :] Eğer aklıma bir şey gelirse seni haberdar ederim.

RubyMars: Bir süreliğine aikido dersi aldığımı da unutma.

RubyMars: Bunu seni güldürmek için söyledim.

AHall80: Güldürdün.

AHall80: Gitmem lazım ama sana sonra mesaj atarım.

AHall80: Teşekkür ederim Rubes

RubyMars: Rica ederim.

RubyMars: Bu konuda üzüldüğün için iyi bir ağabeysin.

AHall80: İyi bir ağabey olabilirim.

AHall80: :] hoşça kal

RubyMars: Hoşça kal

•••

11 Nisan 2009

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba.

AHall80: Yine internetimiz kesildi.

RubyMars: Tahmin ettim. İyi misin?

AHall80: Yorgunum ve günler çok uzun.

RubyMars: Sadece dört hafta içinde İskoçya'yı turlayacağını ve çok güzel olacağını düşünmeye çalış. Beş hafta sonra da plajda uzanıyor olacaksın.

AHall80: Eminim bu yüzden günler uzun gibi geliyor

AHall80: Buradan çekip gitmeye hazırım. Sürekli bunu düşünüp duruyorum. Düşünmemeye çalışıyorum çünkü bir saat sonra neler olacağını bilemezsin ama günlerimin geçmesini sağlayan tek şey bu.

RubyMars: Anlıyorum.

RubyMars: Dikkatinin dağılmasını ister misin?

AHall80: Evet

RubyMars: Bir çıkma teklifi aldım.

AHall80: Yirmi bir yaşındaki tarafından mı?

RubyMars: Hayır, ağabeyimin arkadaşı tarafından.

AHall80: ...

AHall80: Boşa ümitlenmeni sağlayan adam mı?

RubyMars: Hayır. O değil. Deniz askeri olanın arkadaşı. Ağabeyim kendi önerdi.

AHall80: Yani bununla bir sorunu yok mu?

RubyMars: Yok. Arkadaşını bir süredir tanıyorum. Ağabeyim sevgilisiyle aynı eve taşınmadan önce ev arkadaşıydılar. İyi biri.

AHall80: Diğer elemanın da iyi olduğunu söylemiştin

RubyMars: Senin de iyi biri olduğunu düşünüyorum.

AHall80: Ne demek istediğimi biliyorsun

RubyMars: Biliyorum. Ama bu seferki gerçekten iyi biri... Senin gibi. Bana karşı her zaman oldukça tatlı davrandı ama bu konuda hiçbir zaman bir şey söylemedi veya yapmadı. Ağabeyimin doğum günü için onun evindeydim ve bana çıkma teklif etti.

RubyMars: Gerçekten çok ateşli. Bu beni geriyor ama kendimi tuhaf hissetmeyeceğim biriyle tanışmayı beklersem... yetişkin bezlerini kullanacak yaşa geleceğim.

RubyMars: Sana neden ateşli olduğunu söylediğimi bilmiyorum. Özür dilerim. Sanki bunu umursuyor veya duymak istiyormuşsun gibi.

AHall80: Bana her şeyi söyleyebilirsin

AHall80: Seni nereye götürüyor?

RubyMars: Bilmiyorum. Onu perşembe günü aramamı söyledi. Böylece cuma günü dışarı çıkabilirmişiz.

AHall80: Neden seni aramak için bütün bir hafta bekliyor?

RubyMars: ...

RubyMars: Diğer insanlarla da çıkıyor, değil mi?

AHall80: Bilmiyorum ama...

RubyMars: Sorun değil. Bir beklentim yok. Ona âşık filan değilim. Sadece dışarı çıkıp biraz deneyim kazanmaya çalışıyorum.

AHall80: Bunu söylememeliydim Ruby. Özür dilerim. Belki meşguldür.

RubyMars: Belki.

AHall80: Bak, gitmem lazım ama bunu söylediğim için özür dilerim.

RubyMars: Sen bir şey yapmadın. Sorun değil. Güvende kal.

ooo

18 Nisan 2009

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba sapık takipçi

AHall80: Buluşman nasıl geçti?

RubyMars: Korkunç.

AHall80: Nasıl korkunç?

AHall80: Bir şey mi yaptı?

RubyMars: Hayır. Diğer adamın lafını açtı.

AHall80: Seni boşa ümitlendirenin mi?

RubyMars: Evet. Çok havalı bir restoranda yemek yiyorduk. "Sana çıkma teklif etmeyi bekliyordum," diyerek kendimi tuhaf hissetmemi sağladı. Çok büyük bir şey değil, değil mi? Ben de

"Gerçekten mi?" dedim, o da "Evet. Hunter'ı kafandan atman için sana biraz zaman vermek istedim," dedi.

RubyMars: Kusmak istedim Aaron. İştahım kaçtı ve zatürreden ölmediğim sürece iştahım asla kaçmaz.

AHall80: Malum elemanın ismi Hunter mı?

RubyMars: Evet.

AHall80: Siktir

RubyMars: Evet. Ben de öyle düşündüm.

RubyMars: Herkes biliyormuş! Herkes!

RubyMars: Ailemin bunun farkında olduğunu bilmek bir şey ama ağabeyimin arkadaşının da bilmesi... Tam bir aptalım. Kusmak istediğimi bildiğinin farkındaydım çünkü hemen geri vites attı. Sorun olmadığını söyledim ama sorun vardı işte. Kendime kızgındım.

RubyMars: Çok aptalım.

AHall80: Yanlış bir şey yapmadın.

RubyMars: Yaptım. Bu durumu farklı şekilde halledebilirdim. Yıllar önce onu kafamdan atıp hayatıma devam edebilirdim ama yok... Ruby hiç bunu yapar mı!

RubyMars: Ben bir aptalım.

AHall80: Sen aptal değilsin

AHall80: Herkes bir noktada karşılığını alamadığı birini severken bulmuştur kendini...

AHall80: Bunu biliyorsun. Herkes biliyor.

RubyMars: Ama aptal gibi yıllar boyunca sürdürmemişlerdir.

RubyMars: Ben...

RubyMars: AHH

RubyMars: Benden hoşlanan bir adam vardı. Benim hiçbir fikrim yoktu çünkü ahmak gibi hayatımın yarısı boyunca benimle ilgilenmeyen birine hayranlık duyuyordum.

AHall80: Sen ahmak değilsin.

AHall80: Bu adamdan hoşlanıyor musun?

RubyMars: Ondan "hoşlandığımı" söyleyemem. Üzerine pek düşünmedim. İyi biri ve göze hitap ediyor.

RubyMars: Buluşmanın geri kalanında farklı davranmamaya çalıştım ama sinirli olduğumun ve utandığımın farkındaydı.

AHall80: Sen yanlış bir şey yapmadın, bunu unutma.

RubyMars: Bunu deneyeceğim.

RubyMars: Yine de... Ona kafayı taktığımı bütün dünya biliyor mu? Acınası haldeyim. Bir deliğe kıvrılmak ve dışarı hiç çıkmamak istiyorum.

AHall80: Sen acınası halde değilsin.

AHall80: Artık onu kafandan çıkardın ve hayatına devam edebilirsin, değil mi?

RubyMars: Öyle.

AHall80: Rahatla.

RubyMars: Söylemesi kolay. Bu kadar gururlu olduğumu hiç düşünmemiştim ama sanırım öyleyim.

AHall80: İyi durumdasın. O sadece bir adam.

AHall80: Sakin ol.

RubyMars: Peki.

AHall80: Ailede kaybetmekten hazzetmeyenin ufak kız kardeşin olduğunu sanıyordum?

RubyMars: Aha aha aha

RubyMars: Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

RubyMars: Neyse, sen nasılsın?

AHall80: İyiyim

AHall80: Ben de konunun peşini bırakıyorum

AHall80: Stres çok fazla. Herkes buradan gitmeye can atıyor. Aynı şeyler.

RubyMars: :)

RubyMars: Bu çılgınca şeylerin olmasından daha iyi değil mi?

AHall80: Hem evet hem hayır.

AHall80: Şikâyet etmemem lazım.

RubyMars: Konuyu değiştireceğim.

RubyMars: Kız kardeşin ve ciğeri beş para etmez hakkında yeni bir şey duydun mu?

AHall80: Babam bana e-posta gönderdi. Paige'nin iyi olduğunu ve kendi haline döndüğünü söyledi. Şimdiye kadar tuhaf davrandığını fark etmemiş.

AHall80: Babamı tanıdığım için onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmiştir ama bu konuda bir şey söylemeyecek.

RubyMars: Üzgünüm Aaron.

RubyMars: Eğer yapabileceğim veya söyleyebileceğim bir şey varsa, anlat bana.

AHall80: Tamam.

AHall80: Bana bir şey söyle

AHall80: Herhangi bir şey

RubyMars: Bu yeterince açıklayıcı değil. :)

RubyMars: Kız kardeşime elbisesini verdim.

AHall80: Fotoğraf gönder.

AHall80: Ne söyledi veya ne yaptı?

RubyMars: Evde yalnızken onun odasına gidip verdim. Uzun süre elbiseye baktı. Gerçekten ağlayacağını düşündüm ama sonra bana sarılıp teşekkür etti.

RubyMars: Bugün odasının önünden geçerken onu yatağının kenarında oturup boşluğa bakarken buldum. Umarım paten kaymaya geri dönmeyi düşünüyordur ama kim bilir...

RubyMars: Sana şimdi bir fotoğrafını gönderiyorum. Şimdiye kadar diktiğim en iyi elbise.

RubyMars: Ama...

RubyMars: Eğer üzerine denerse olacağını sanmıyorum. Düzenli olarak antrenman yaptığı zamanki ölçülerini kullandım.

AHall80: Belki onu içine girebilmesi için motive eder.

AHall80: Vay canına. Az önce eki açtım. Gökkuşağı deseni mi yaptın?

RubyMars: Evet. :) Daha çok kızıl bir temada, küllerinden doğan bir Anka kuşu yapmayı düşünmüştüm ama gökkuşağı fikri birden aklıma geldi. Ayrıca öbürü kadar depresif değil. Sadece kaybetti, ölmedi ya... Yükseliyormuş ya da evrim geçiriyormuş gibi göstermek istedim. Ölmekten çok hayatını yaşamakla alakalı.

RubyMars: Bu kulağa mantıklı geliyor mu bilmiyorum ama... Belki de üzerine çok fazla düşünüyorum.

AHall80: Anlıyorum. Bir Anka kuşu daha çok yeniden doğuşla alakalı olurdu. Sen daha çok sonraki hayatı düşünüyordun.

RubyMars: Evet! Aynen öyle.

AHall80: Yaptığın ufak kanat gibi şeyi görebiliyorum. Vay canına. Gerçekten Ruby. Vay...

AHall80: Eğer kardeşin bunu istemezse giyebilecek birine vermelisin. Bu elbise dolapta kalmayı hak etmiyor.

RubyMars: Teşekkür ederim.

AHall80: O adamdan haber aldın mı?

RubyMars: Hangisi?

RubyMars: ^^ Bu bir çapkın gibi göründüğüm ilk ve tek sefer.

AHall80: Genç olan.

RubyMars: Bana birkaç hafta önce mesaj attı ama çoktan vaktini harcamayacağımı kafama koymuştum.

AHall80: Uslu kız

RubyMars: :)

AHall80: Gitmem lazım. Sana yakında mesaj atarım.

RubyMars: Tamam. Görüşürüz. Güvende kal.

AHall80: Sen de öyle RC

***

21 Nisan 2009

AHall80: Başına gelen güzel bir şey söyle bana.

RubyMars: Sana da merhaba.

RubyMars: Bugün işimden ayrıldım.

AHall80: ...

AHall80: Cidden mi?

RubyMars: Cidden.

AHall80: Ne oldu?

RubyMars: Sonunda patladım. Halamla elbisede yapmayı istediği bir değişim konusunda konuşmak için dükkânına git-

tim. Bana gerçekten kötü şeyler söylemeye başladı... Öylece dururken ağlamak istedim. Ağlamadım. Bu yüzden bir ödülü hak ediyorum ama ağlamak istedim. Sonra benden daha az paraya benim kadar iyi birini bulabileceği hakkında bir şeyler söylemeye başlayınca aklıma sen geldin ve ona işi bıraktığımı söyledim.

AHall80: Ne söyledi?

RubyMars: Akrabası olduğum için şanslı sayıldığımı yoksa beni çok uzun zaman önce kovacağını, işimin standartın altında olduğunu, ailemin beni çok uzun süredir şımarttığını ve artık on altı yaşında olmadığımı... Büyümem gerektiğini... Bir sürü saçmalık işte.

AHall80: ...

RubyMars: Daha önce kimse benimle o şekilde konuşmamıştı. Gerçekten duygularımı incitti.

RubyMars: Bunu söylediğim için muhtemelen çocuk gibi görüneceğim ama kimin umurunda. Sana yalan söylemek istemiyorum. Halamın yüzüne filan gülmüşüm gibi de göstermek istemiyorum. Keşke yapsaydım.

AHall80: Çocuk gibi görünmüyorsun Rubes. Halan cadaloz bir kadın gibi geliyor. Sanki mutsuz bir insanmış gibi.

RubyMars: Acımasız ve mutsuz biri. Kocası sürekli onu aldatıyor. Onun için üzülüyorum ama bunun acısını neden benden veya diğer herkesten çıkarmaya çalıştığını anlamıyorum.

AHall80: Aldatılsın veya aldatılmasın, bu beni sinirlendirdi.

AHall80: Hem de çok

AHall80: İşten kesin olarak ayrıldın, değil mi?

RubyMars: Evet. Ellerim terlemeye başladı ve kusmak istedim. Kalbim hızla atmaya başladı ama işi bıraktım. Ona da, "İşi bıraktım," dedim.

RubyMars: Bir yanım olay çıkarmadığım için pişmanlık duyuyor. Ona ortaparmağımı göstermem, "Benden daha iyisini asla bulamayacaksın. Buna pişman olacaksın," gibi güzel bir şey

söylemem ya da dükkândan çıkarken manken filan devirmem gerekiyordu.

RubyMars: Yazık oldu.

RubyMars: Kusmayayım diye bu konu hakkında şaka yapmaya çalışıyorum.

RubyMars: O kadar da işe yaramıyor.

AHall80: Ah Ruby.

AHall80: Sana hem gülüyorum hem de acını hissediyorum.

AHall80: Kusma.

RubyMars: Artık bir işim yok Aaron.

AHall80: Bir işin var. Kendi başına yaptığın işlerin.

AHall80: İşi bırakmak zorundaydın. Bunu biliyorsun.

RubyMars: Biliyorum.

AHall80: Orada sonsuza kadar çalışamazdın. O gelinlikleri dikmekten hoşlanmıyordun bile, değil mi?

RubyMars: Evet...

AHall80: Ve sana çok az para veriyordu, değil mi?

RubyMars: Evet...

AHall80: O zaman problem nedir?

RubyMars: Sadece korkuyorum. Hiçbir zaman işsiz kalmadım ve iki aydan kısa bir sürede iki işimi de kaybettim.

RubyMars: Kusacağım. Gerçekten.

AHall80: Kusmayacaksın.

AHall80: Nefes al.

AHall80: Bu iş sende. İyi olacaksın.

AHall80: İşten ayrıldığın için seninle çok gurur duyduğumu söylemeliyim.

RubyMars: :)

RubyMars: Şimdi beni farklı şekilde ağlatacaksın.

RubyMars: Bunu söylediğin için teşekkür ederim.

AHall80: Sana doğruyu söylüyorum.

AHall80: Eminim işi bırakman çok korkutucudur.

RubyMars: Gerçekten öyle.

RubyMars: Sanırım sakinleşmek için dört numaralı kocanın içki zulasına dalabilirim. Kalbim hâlâ hızla atıyor.

AHall80: ...

RubyMars: Düşündüğün gibi değil. Bu bir çarpıntı değil.

AHall80: Emin misin?

AHall80: Ciddi ol.

RubyMars: Eminim. Bu şekilde söylediğim için özür dilerim. Merak etme. Ben iyiyim.

AHall80: ...

RubyMars: Gerçekten.

AHall80: Gitmem lazım ama seninle gerçekten gurur duyuyorum Ruby. Korkma. Doğru şeyi yaptın. Her şeyin bir çaresini bulacaksın. Belki tam zamanlı olarak kendi işini yapmaya odaklanma vaktin gelmiştir.

RubyMars: Belki. :)

AHall80: Eğer sonrasında yine korkarsan koşup karşına ilk çıkan işe girme.

RubyMars: Beni bu kadar iyi tanıman gözümü korkutuyor.

AHall80: Hah

AHall80: Gitmem gerekiyor. İyi olacaksın.

AHall80: Yakında konuşuruz. Hoşça kal.

RubyMars: Görüşürüz.

ooo

23 Nisan 2009

AHall80: Ee?

RubyMars: Bu aralar doğrudan konuya giriyorsun.

RubyMars: Ne sorduğunu çoktan biliyorum.

AHall80: ?

RubyMars: Başka bir işe girmedim.

AHall80: Güzel.

RubyMars: :)

RubyMars: Anneme neler olduğunu anlattım ve o da kendini kaybetti. Arabadan çıkarken pantolonunu yırttığından beri yüzünün o kadar kızardığını görmemiştim.

RubyMars: Telefonunu eline alıp halamı aramaya ve haddini bildirmeye hazırdı ama onu durdurdum. Konunun peşini bırakmasını, kendi kendime hallettiğimi söyledim. Çok etkilenmiş göründü. Bana sarıldı.

AHall80: Etkilenmeli. İşinden böyle ayrılan kimseyi tanımıyorum.

RubyMars: ...

RubyMars: Görmedin mi?

AHall80: Evet. Başka bir iş bulmadan kim istifa eder ki?

RubyMars: Şaka yapmıyorsun.

AHall80: Şaka yapmıyorum.

AHall80: :] Doğru olanı yaptın.

RubyMars: Bunu bana söylememişsin gibi davranacağım ama teşekkür ederim.

RubyMars: Tek bildiğim sürekli fırça yemek istemediğimdi. Beni her aradığında veya mesaj attığında karnımın ağrımasından sıkıldım.

AHall80: Bu iş sende.

RubyMars: Bu iş bende.

RubyMars: Belki yeterince söylersem inanmaya başlarım.

AHall80: Haha

AHall80: Bu iş sende.

RubyMars: :)

RubyMars: Orada işler nasıl?

AHall80: İyi. Ax'in kâğıtlarını ayarladık. Eşyalarımı kime bırakacağımı da biliyorum. Çantam toparlandı. Gitmeye hazırım.

RubyMars: Senin adına çok sevindim.

AHall80: Ben de. İskoçya'ya gitmeye de hazırım. Max e-posta üzerinden yolculuk planlarını da gönderdi.

RubyMars: Listede ne var?

AHall80: Edinburgh, bazı ufak kasabalar, bir kale, Skye'de üç gün.

RubyMars: Skye ne oluyor?

AHall80: Bir ada. Hemen şimdi araştır. Orada filmler çekiyorlar.

RubyMars: Pekâlâ bekle.

AHall80: Bakıyor musun?

RubyMars: Bakmamalıydım. O kadar kıskandım ki bu günah olmalı. Şimdi oraya gidebilmek için para biriktireceğim bir işe girmem lazım.

AHall80: Senin gelmen için yer var mı diye bakabilirim?

RubyMars: Param yok, hatırladın mı?

RubyMars: :) Yine de teşekkür ederim. Bir gün param olacak.

AHall80: Özür dilerim Ruby

RubyMars: Ne için? Bir tatili hak ediyorsun. Heyecanını öldürmek istemiyorum.

AHall80: Heyecanımı öldürmüyorsun. Bu şekilde söylemek istemediğini biliyorum.

AHall80: Bu ay babanı görmeye gitmen gerektiğini hatırladım.

RubyMars: Üvey çocuklarıyla ilgili bir şey çıktı. Güzel olan şey bana verdiği hediye kartı gidiş dönüş biletleri karşılamaya yetecek miktarda, o yüzden ne zaman istersem gidebilirim. Belki temmuzda.

RubyMars: İşime yaradı. Şu anda para harcamamam lazım.

RubyMars: Annem ve dördüncü kocası Hawaii'ye gidiyor. Oraya hiç gittin mi?

AHall80: Hawaii mi? Hayır. Ama gitmek istiyorum.

AHall80: Artık turistlerin doldurduğu büyük yerlere katlanamıyorum. Çok fazla insan, çok fazla gürültü... Yok almayayım.

RubyMars: Anlıyorum. Ağabeyim de öyle. Tema parkı veya turist tuzakları olmayan bir sürü yer var.

AHall80: Haklısın.

AHall80: Gitmem lazım ama yakında mesaj atarım.

RubyMars: Tamam. Güvende kal.

AHall80: Sen de. Görüşürüz RC

o o o

25 Nisan 2009

AHall80: Hey Rubes

RubyMars: Hey.

RubyMars: Her şey yolunda mı?

AHall80: Çoğunlukla.

RubyMars: Kötü bir gün mü?

AHall80: En iyisi sayılmaz.

RubyMars: Üzüldüm

RubyMars: Yapabileceğim bir şey var mı?

AHall80: Aklımı olanlardan uzaklaştırabilir misin?

RubyMars: Tamam.

RubyMars: Düşünmeme izin ver. Yakınlarda benim veya tanıdığım birinin başına aptalca bir şey gelmedi...

AHall80: Annenin sana bisiklet sürmeyi nasıl öğrettiğini anlatacaktın...

RubyMars: Bunu unuttum! Tamam. Anlatıyorum.

RubyMars: Çok uzun bir hikâye değil.

RubyMars: Aslında biraz aptalca. Sana bunu neden anlattığımı bile bilmiyorum.

AHall80: Yine de söyle.

RubyMars: Emin misin?

AHall80: Anlat bana.

RubyMars: Tamam.

RubyMars: Bizimle sürekli ileri geri konuştuğunu ama diğer insanların bunu yapmasına izin vermediğini söylediğimi hatırladın mı? Dediğimi aklında tut.

RubyMars: Muhtemelen altı yaşındaydım ve babam destek tekerleğini çıkarmamı istiyordu. O zamanlar hâlâ beraberlerdi. Ama babam her zaman yumuşak başlı olandı ve bana öğretmeyi başaramadığı her seferinde –bisiklet devrilmek üzereyken veya bir şeye çarparsam filan– pes edip tekerlekleri takardı. Çok büyük bir olay değil, değil mi?

RubyMars: Annem sonunda öğrenemememden sıkıldı ve bir gün düştükten sonra babama tekrar denemek istemediğimi söylerken evden dışarı çıktı. Ağladığımdan çok eminim. Neyse, yanımıza gelip beni işaret ederek, "Bisikletine bin. Biri beceremediğine göre sana ben öğreteceğim," dedi. Ben de bisiklete bindim çünkü annemle uğraşmamam gerektiğini çoktan öğrenmiştim. Ben binerken oturağı tuttu ve bana bazı talimatlar verdi. Babamın her seferinde söylediği şeyleri... Denge kur, ellerini gidonda tut tarzında şeyler.

RubyMars: Bisikleti ve beni yürütmeden önce kulağıma eğilip, "Eğer bunu ilk seferinde yapmazsan Rubella, önümüzdeki ay boyunca banyo ve mutfak temizleme görevi sende, tamam mı tatlım? Yapabilirsin. Sana inanıyorum," dedi.

RubyMars: Evet, kahrolası bisikleti sürmeyi o seferde öğrendim HAHA.

AHall80: Bu şekilde olacağını düşünmemiştim.

RubyMars: Aynı şeyi zamanı gelince Jazz'e de yaptı. Onu duydum. Beş yaşındaki ufak bacakların o kadar hızlı pedal çevirdiğini hayatında görmemişsindir.

RubyMars: Araba sürmeyi öğrenme vaktim geldiğinde ablama bana öğretmesi için yalvardım, çünkü annemin saçmalıklarımdan bıkınca ne tür tehditler savuracağından endişeliydim.

AHall80: HAHA

AHall80: Bana araba sürmeyi babam öğretti

RubyMars: Nasıl geçti?

AHall80: Güzel. İyi bir sürücüyümdür.

RubyMars: Bu hiç de ukala değil.

AHall80: Öyleyim. Gerçek bu işte.

RubyMars: Çok mütevazısın. Ne tür bir arabayla sürmeyi öğrendin?

AHall80: Beyaz sedanıyla. Beyaz arabaların içinin daha soğuk olduğunu hep söyler.

RubyMars: Annem de aynı şeyi söylüyor!

AHall80: :]

AHall80: Kaç yaşındaydın?

RubyMars: On yedi. Sigortamı karşılamak için önce işe girmem gerekti. Sen?

AHall80: Sürücü belgemi on beş yaşında aldım ve on altı yaşında kullanmaya başladım.

RubyMars: Gösteriş budalası.

AHall80: Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Otuz yaşına gireceğime inanamıyorum. Hâlâ çoğu zaman kendimi on altı veya on sekiz yaşında sanıyorum.

RubyMars: Biliyorum. Liseden mezun olmamın üzererinden neredeyse yedi yıl geçtiğine inanamıyorum. O zamandan beri hayatımda ne yaptım ki? Anlarsın ya?

AHall80: Ben de öyle.

AHall80: Ne yapacağımı hiç bilemedim ama planım asker olmak değildi.

AHall80: Ne yapmak istediğimi hâlâ bilemiyorum.

RubyMars: Önünde koca bir hayat var. İstediğini yapabilirsin. Akıllısın, sorumluluk sahibisin ve kafanı çalıştırmayı biliyorsun.

AHall80: Bunlara sahip miyim bilemiyorum.

RubyMars: Doğrusu bu. Öyle olmasaydı söylemezdim.

RubyMars: Bir yerlerde insanların en fazla otuzlu yaşlarındayken mutlu olduğunu okumuştum.

AHall80: Gerçekten mi?

RubyMars: Evet, sanırım o noktada kendini daha iyi tanıyorsun ve hayatını düzene oturtmuş oluyorsun.

RubyMars: Eğer durum buysa, kendimi toparlamam için altı yılım var haha. Her dakikasına ihtiyacım olacak.

AHall80: Bir yolunu bulacaksın.

RubyMars: Her şey kötüye gidebilir. Bir kutu Blue Bell yerken ağlamadığım zamanlarda kendime bunu söylüyorum.

AHall80: Blue Bell ne?

RubyMars: ...

RubyMars: Şaka yapıyorsun.

AHall80: Hayır, o ne ki?

RubyMars: ...

AHall80: Evet, şaka yapıyorum. Louisiana'da satıyorlar.

RubyMars: Şükürler olsun, dondurularak kurutulmuş dondurmayı dünyanın bir ucuna nasıl göndereceğimin bir yolunu bulmaya çalışacaktım.

AHall80: HAHA

AHall80: Olağanüstü bir şeysin

RubyMars: :) Oldukça sevimli olduğumu söylerler.

AHall80: Bunu kim söyledi? Annen mi?

RubyMars: ...

AHall80: ...

RubyMars: ...

AHall80: :]

RubyMars: Sana bir seferinde iyi biri olduğunu söylemiştim, lafımı geri alıyorum.

AHall80: HAHA

AHall80: Arkadaş olduğumuzu sanmıştım?

RubyMars: Artık resmen en yakın arkadaşımsın.

RubyMars: Bunu sana neden şimdi söylediğimi bilmiyorum. Herhangi bir baskı yok. Tuhaf olmasını istememiştim. Başka arkadaşlarım da var. Sadece seninle daha farklı.

RubyMars: Senden tanıdığım herkesten daha çok hoşlanıyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun.

RubyMars: Gittikçe durumu kötüleştiriyorum.

RubyMars: Yazmayı bırakıyorum.

AHall80: Ne demek istediğini anladım. Sen de benim en yakın arkadaşımsın.

RubyMars: :)

AHall80: Tekrar yazmaya başlayabilirsin

RubyMars: Pişman olacağım bir şey söylemekten korkuyorum.

AHall80: Ne gibi?

RubyMars: Bilmiyorum. Pişman olacağım bir şey.

AHall80: Ne?

RubyMars: Utanç çukurunu daha da derinleştirmeyeceğim
AHall80: Çoktan bir çukur kazmıştın, diğeri ne?
RubyMars: Sen de insan bokuna bastın!
AHall80: Toplum içinde işemekten bahsediyordum Ruby.
RubyMars: Ah.
RubyMars: Ondan
AHall80: Evet, ondan
AHall80: :]
AHall80: Kabul ediyorum.
AHall80: Gitmem lazım ama yakında mesaj atarım.
RubyMars: Tamam, görüşürüz ve güvende kal.
AHall80: Sen de.

***

26 Nisan 2009

AHall80: Merhaba
RubyMars: Merhaba.
AHall80: Fıstık ezmesi mi reçel mi?
RubyMars: Bu aldatmaca bir soru mu?
AHall80: Hayır.
RubyMars: Reçel.
AHall80: Tanrı'ya şükürler olsun.

AHall80: Akşam yemeğinin son bir saati fenaydı. Beş askerin fıstık ezmesinin reçelden daha iyi olduğu konusunda tartışmasını dinledim. Akıllarını kaçırdıklarını söyleyemeyecek kadar yorgundum.

RubyMars: Sen de reçel takımından mısın?
AHall80: Her zaman
RubyMars: Güzel. Fıstık ezmesini daha fazla sevmen gibi aptalca bir şey yüzünden arkadaşlığımızı bitirmek zorunda kalmadım. Ama arkadaşlığımızı sevgiyle anardım merak etme.
AHall80: Hah
AHall80: Aaron ve Ruby. Huzur içinde yatsınlar. 2008-2009

RubyMars: Gözlerim doldu

RubyMars: "Sonsuza kadar Ruron"

AHall80: Ruron mu? Ruby + Aaron mı? Bu çok akıllıca.

RubyMars: Bu ilişiğimizin ismi

AHall80: Ne ilişiği?

RubyMars: Seni zavallı, tatlı ve masum çocuk

RubyMars: İlişik. İlişmek. Benim (...) ilişiğim var.

AHall80: Neden bahsettiğini anlamadım

RubyMars: Bugün arkadaşlığımızın bittiği gün.

RubyMars: Bu terimi daha önce duymadın mı?

AHall80: Hayır

AHall80: Gerçekten.

AHall80: "Bugün arkadaşlığımızın bittiği gün"

AHall80: Ruby...

RubyMars: Seni affediyorum o zaman. Böyle garipliklerden çok anlamadığını unuttum.

RubyMars: İlişiğimiz... İLİŞki gibi, hayran dünyasında iki karakterden de hoşlanıp ilişkileri olması gerektiğini düşünmek gibi.

RubyMars: Hayran dünyası ne biliyor musun?

AHall80: Ne olduğunu biliyorum.

RubyMars: Tamam. Buffy'yi izlemiştin. Angel'ı hatırlıyor musun? Vampiri? Buffy + Angel = Bangel.

AHall80: Anladım.

AHall80: Diğer adamı daha çok sevmiştim

RubyMars: Spike mı?

AHall80: Evet

RubyMars: Evlen benimle.

RubyMars: Sanırım seni seviyor olabilirim.

AHall80: Haha

AHall80: Tamam

RubyMars: Şaka yapmıyorum. Evlen benimle. Teklifim geçerli.

RubyMars: Takılıyordum, şaka yapıyorum. :)

RubyMars: Dizinin ne kadarını izledin?

AHall80: ...

AHall80: Yedi sezon?

RubyMars: Zaten yedi sezon var.

RubyMars: Aaron

RubyMars: Bugün gözlerim ikinci defa doldu

AHall80: Max, dört veya beş yıl önce göreve başladığımda bütün sezonların kayıtlarını göndermişti. O da izledi ama bunu asla kabul etmez

RubyMars: Söylediğimi geri alıyorum. Bugün arkadaşlığımızın sonsuzlaştığı gün haha

AHall80: :]

AHall80: Bana uyar

RubyMars: Güzel haha

AHall80: Gitmem gerekiyor ama yakında mesaj atarım Ruron

RubyMars: Tamam, görüşürüz Ruron.

***

28 Nisan 2009

AHall80: Birini pataklamak istiyormuş gibi hissettin mi?

RubyMars: Sana da merhaba

RubyMars: Sadece bir veya iki defa.

RubyMars: Neden?

AHall80: Kimi?

AHall80: Sadece sınırlarımı zorlayan yeni bir eleman. Çok saf ve aptal biri.

RubyMars: Kimi dövmek mi istedim?

RubyMars: Üzgünüm. Onunla kavgaya mı tutuştun?

AHall80: Evet

AHall80: Kavga etmedim ama etmek istedim. Daha önce hiçbir şey görmemiş veya yapmamış aptal erin teki olduğunun, hiçbir şey bilmediğinin farkındayım... ama ağzından saçmalıklar çıkarken çenemi kapalı tutmak zordu.

RubyMars: Lisede arkamdan konuşan bir kızı dövmek istemiştim. Bir yıl önce arabama çarpan yabancıyı da fena benzetmek istedim. Hepsi bu kadar.

RubyMars: O tür insanlar en beteri.

AHall80: Lisede biri sana zorbalık mı yaptı?

RubyMars: Zorbalık denemez. Tek yaptığı onu duyabileceğim yerlerde kısık sesle aptalca yorumlar yapmaktı. Sadece ilk on seferinde canımı sıkmıştı.

AHall80: Durması için bir şey yaptın mı?

RubyMars: Hayır.

AHall80: ...

RubyMars: Beni o kadar rahatsız etmediğini söyledim ya. Sadece genel olarak nefret dolu bir insandı. Büyük bir mesele değil. Ama yapabilseydim, bir süreliğine kıçına tekmeyi basmak istemiştim.

RubyMars: Kocaman göğüsleri vardı. Bir seferinde eğilmişti, memeleri sutyeninden dışarı çıktı çünkü meme uçlarının sutyeninden taştığı belliydi. Görebiliyordun. Ben de gördüm ve ona bir şey demedim.

RubyMars: Aynı zamanda o zamanlar sinemaya gittiğimde erkek arkadaşının onu aldattığını gördüm ama yine bir şey demedim.

RubyMars: Şimdi düşününce suçluluk hissediyorum.

RubyMars: Rastgele saçmalıklarımla konuşmayı ele geçirdim. Özür dilerim. Bana aptal erden bahset.

AHall80: Bir şey yaptığın yok. Artık ona o kadar sinirli bile değilim.

AHall80: O kıza ne olduğunu biliyor musun?

RubyMars: Acımasız kıza mı?

AHall80: Evet

RubyMars: Bilmiyorum. Şimdi içimden onu araştırmak geldi haha.

RubyMars: Birini dövdün mü hiç?

AHall80: Dövmek mi? Hayır. Kavgaya karıştım mı? Evet

RubyMars: Ne uğruna?

AHall80: Hiçbir şey. Lisede sarhoş ve aptaldım.

RubyMars: Çok sıradan. Ağız sulandırıcı bir şey istiyordum.

AHall80: Hah, maalesef. Böyle bir şey olmadı.

RubyMars: Sayıları bir milyonu bulan kız arkadaşların için de mi kavga etmedin?

AHall80: Bir milyon kız arkadaşım olmadı.

AHall80: Ayrıca kesinlikle olmaz. Bir kız uğruna kavga etmem.

RubyMars: Sadece 999.999 kız arkadaşın oldu

AHall80: ...

AHall80: Elveda

RubyMars: :)

RubyMars: Hâlâ buradasın.

AHall80: En fazla yirmi küsur tane olmuştur. Çoğu bir ay çıktığım kızlardı.

RubyMars: Bay Sadakat buradaymış.

AHall80: ...

AHall80: Hayatım üzerine yemin ederim, seninle e-postayla ve mesajla konuştuğumdan beri diğer askerler bana olan saygılarını o kadar kaybettiler ki, bunu bir daha hak edebilecek miyim bilmiyorum. İnsanlar senin yüzünden yüksek sesle kahkaha attığımda beni ciddiye alamıyor.

RubyMars: Tek derdin bu olsun.

AHall80: Kahretsin Ruby

RubyMars: Haha

RubyMars: Eğer bir anlamı varsa ben sana saygı duyuyorum.

RubyMars: Çoğunlukla.

AHall80: "Çoğunlukla"

AHall80: ELVEDA

RubyMars: :) :) :)

AHall80: Konuyu değiştiriyorum. İyi misin?

RubyMars: Evet. Sen?

AHall80: Ben de iyiyim.

AHall80: Aklıma seni getiren bir şaka duydum.

RubyMars: Paylaşsana.

AHall80: İnekler ne okumayı sever?

RubyMars: Çoktan gözlerim dolmaya başladı

AHall80: Sürü kayıtlarını

RubyMars: Hayatımın geri kalan günlerinde değerini bileceğim bir hazinesin.

AHall80: Hoşuna gideceğini biliyordum. Sana söylemem gerekiyordu.

AHall80: Gitmem lazım ama sana yakında yazarım RC

RubyMars: Görüşürüz Ruron

RubyMars: Güvende kal.

°°°

30 Nisan 2009

AHall80: Merhaba

RubyMars: Sana da merhaba.

AHall80: Ne yapıyorsun?

RubyMars: Hiçbir şey. Koltukta oturdum, sıkıntılarımı yemeğe gömerek televizyon izliyorum.

AHall80: Seni rahat bırakmamı ister misin?

RubyMars: Hayır.

AHall80: Ne izliyorsun?

AHall80: Bugün biri ilk *X-Men* filmini açınca aklıma sen geldin

RubyMars: Şu an kendimden çok memnunum.

RubyMars: *Project Runaway* maratonu izliyorum.

AHall80: O ne?

RubyMars: Tasarımcıların kariyerlerini yükseltmek için yarıştıkları bir şov.

AHall80: Bunu bilmeliydim. :]

RubyMars: İkinci bardak ramenimi yiyorum. Aklıma sen geldin.

AHall80: HAHA

AHall80: Güzeldir. Burada olmadığım zamanlarda yemiyorum ama alıştım artık.

RubyMars: Bil bakalım ne oldu?

AHall80: Ne oldu?

RubyMars: Dün yine bir randevuya gittim.

AHall80: Kiminle?

RubyMars: Ağabeyimin arkadaşıyla.

RubyMars: Hoşlanmadığınla çıktım, beni boşa ümitlendirenle değil.

AHall80: Seni sinirlendirdiğini sanmıştım.

RubyMars: Sinirlendirdi ama arayıp bilim müzesindeki özel bir sergiye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Son seferde olanlar yüzünden ona hayır diyecektim ama... Utandığım için gitmek istemezsem... Bana gitmemi söyleyeceğini düşündüm.

AHall80: Evet

RubyMars: Ben de gittim. Güzeldi.

AHall80: Sana asılmaya çalıştı mı?

RubyMars: Beni öptü.

RubyMars: Hepsi bu kadar. Hoştu.

RubyMars: Orada mısın?

AHall80: Evet

RubyMars: Her şey yolunda mı?

AHall80: Evet

AHall80: Onunla yine görüşecek misin?

RubyMars: Beni yarın sinemaya davet etti. Pankek servis ettikleri bir sabah seansı varmış.

AHall80: Erken mi kalkacaksın?

RubyMars: Evet. Bunu soran ilk kişi değilsin. :)

AHall80: Tamam

RubyMars: Filmi izlerken uyuyakalmadığım sürece eğlenceli olacağını düşünüyorum.

AHall80: Bunu yapma.

RubyMars: Yapmam. Umarım.

RubyMars: Gerçekten nazik biri. Bana bir şey yapmaz.

AHall80: Eğer öyle söylüyorsan

RubyMars: Onu yıllardır tanıdığımı söylemiştim. İyi bir insan.

AHall80: Tamam

RubyMars: ...

RubyMars: İyi misin?

AHall80: Evet

RubyMars: Kötü bir gün mü geçiriyorsun?

RubyMars: Seni rahat bırakmamı ister misin?

AHall80: Hayır.

AHall80: Sorun yok

RubyMars: Tamam.

RubyMars: İyi.

RubyMars: Kız kardeşimin işi dolayısıyla tanıdığı bir köpek kuaförüne fazlasıyla bandana sattım.

AHall80: Bu çok güzel.

RubyMars: Ben de öyle düşündüm.

AHall80: Evet

RubyMars: İskoçya veya Florida hakkında yeni bir şey duydun mu?

AHall80: Hayır

RubyMars: İyi olduğundan emin misin?

AHall80: Ben iyiyim

AHall80: Gitmem lazım. Yakında mesaj atarım.

RubyMars: Tamam.

RubyMars: Eğer herhangi bir konuda konuşmak istersen ben buradayım.

AHall80: Biliyorum. Görüşürüz.

RubyMars: Görüşürüz Ruron.

On İkinci Bölüm

Mayıs

16 Mayıs 2009

AHall80: Merhaba
RubyMars: Merhaba.
AHall80: İyi misin?
RubyMars: Evet. Sen?
AHall80: İyiyim
AHall80: İş avı nasıl gidiyor?
RubyMars: Güzel. Daha fazla komisyon işi aldım.
AHall80: Buz pateni kostümleri?
RubyMars: Evet ve biraz da köpek kıyafetleri.
RubyMars: Sorduğun için teşekkür ederim.
AHall80: Sorun ne?
RubyMars: Sorun yok.
RubyMars: Her şey yolunda.
AHall80: Ruby
RubyMars: Aaron.
AHall80: Ruby
RubyMars: Aaron.
RubyMars: Ben iyiyim.
AHall80: Bir şeylerin yolunda gitmediği belli.
AHall80: Zar zor cevap yazıyorsun
AHall80: Normalde böyle değilsin
RubyMars: ...
AHall80: ...

AHall80: Sorun ne?

RubyMars: Bir şey yok.

AHall80: Bana söyler misin?

RubyMars: Sadece seni sinirlendirebilecek bir şey söylememeye çalışıyorum.

AHall80: Beni sinirlendirecek mi?

RubyMars: Evet.

AHall80: Neden bahsediyorsun?

RubyMars: En son mesajlaşmamızda tuhaf davranmıştın ve bana neredeyse iki haftadır yazmadın. Sana iki kere e-posta attım, geri dönmedin. Kızgındın. Bunu bilmek için yüzüne bakmam gerekmiyor. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlayan sadece sen değilsin.

AHall80: Kızgın değildim

RubyMars: Bir şeye kızgın olmadığın konusunda ısrar edecek misin?

AHall80: ...

RubyMars: Eski sevgilinle mi alakalı?

AHall80: Hayır. Hiç de değil.

RubyMars: ...

RubyMars: Pekâlâ, tamam.

RubyMars: Eğer benimle alakalı olmayan bir şey canını sıkıyorsa sorun değil. Eğer istersen bu konuda konuşabileceğimizi biliyorsun. Ama tuhaf davranıyordun. Sen de bunun farkındasın.

AHall80: Tuhaf davranmıyordum.

RubyMars: Sen bilirsin.

RubyMars: İki haftalığına hiçbir sebep olmadan ortadan kayboldun. Haberleri izledim. İnternetin kesilmesi için bir sebep olmadığını biliyorum. Başına bir şey geldiğinden endişelendim.

RubyMars: Biz arkadaşız. Bana bir şey borçlu değilsin. Tek istediğim son seferde söylediğim veya yaptığım bir şeyi tekrarlamamaktı.

AHall80: Hiçbir şey yapmadın RC

RubyMars: ...

AHall80: Cidden

RubyMars: Pekâlâ.

RubyMars: Seninle konuşmayı özledim.

RubyMars: Hepsi bu.

AHall80: Meşguldüm

RubyMars: Tamam.

AHall80: Ben de seninle konuşmayı özledim tamam mı?

RubyMars: Tamam.

AHall80: ...

RubyMars: ...

AHall80: Görünüşe göre çok yakında yola çıkacağım ama yola çıkmadan önce endişelenmeyesin diye sana haber vermeye çalışırım.

RubyMars: Tamam.

AHall80: ...

RubyMars: Kendine dikkat et.

AHall80: Sen de öyle. Görüşürüz Rubes.

RubyMars: Görüşürüz.

***

21 Mayıs 2009

AHall80: Merhaba

RubyMars: Selam.

AHall80: Bana hâlâ kızgın mısın?

RubyMars: Sana hiçbir zaman kızgın değildim.

AHall80: Ben de sana hiçbir zaman kızgın değildim

RubyMars: Tamam

AHall80: Cidden

RubyMars: Emin misin?

RubyMars: İnsanların bana karşı acımasız olduklarından şikâyet ettiğimi biliyorum ama gerçeği kaldırabilirim.

AHall80: Evet, eminim

RubyMars: Tamam o zaman.

AHall80: Gerçekten mi?

RubyMars: Ne?

AHall80: Tek ihtiyacın buydu ve bununla beraber her şey "tamam" mı oldu?

RubyMars: ...

RubyMars: Evet. Neden olmasın ki? Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?

RubyMars: Zaten birkaç kere bir sorun olup olmadığını sordum, şansını kaybettin.

AHall80: Sorun yok

RubyMars: Tamam

RubyMars: Ben de böyle düşünmüştüm. Eğer bir şey yaptığım için kızgınsan, umarım bana söylersin. Eğer konuşmak istediğin bir şey varsa, bana her şeyi anlatabilirsin.

AHall80: Evet

AHall80: Biliyorum

RubyMars: O zaman iyiyiz

RubyMars: Son konuşmamızda birden çıldırmak istememiştim. Özür dilerim.

AHall80: Çıldırmadın

AHall80: Sadece biraz

RubyMars: :)

RubyMars: İyiyiz o zaman?

AHall80: Evet

AHall80: Bu aralar aklımda çok şey vardı. Sana kendini suçlu hissettirmek istememiştim. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Bu aklıma gelmedi.

RubyMars: Anlıyorum. Eminim öyledir. Sorun değil.

RubyMars: Hayat nasıl gidiyor?

AHall80: İyi. Buradan çekip gitmeye hazırım

RubyMars: Eminim.

AHall80: Hey, kız kardeşine ne oldu?

RubyMars: İlk başta bir şey olmadı ama koçu birkaç gün önce annemi aradı. Genç patencilerden bazıları Jasmine'i pistte sıkı çalışırken gördüklerini, insanlar gelmeden önce atlayışlar yapmaya çalıştığını söylemişler. Zafer kazandığımı söylemek için çok erken ama bunların iyiye işaret olduğunu düşünüyorum. Dün garajdaki koşu bandında koştuğunu duydum.

AHall80: İyi, bu çok güzel

RubyMars: Ben de öyle düşünüyorum. :)

RubyMars: Neler olduğundan seni haberdar ederim.

RubyMars: Sana e-posta göndermeyi düşündüm ama göndermedim.

AHall80: Fark ettim.

RubyMars: Aha aha aha

RubyMars: Senden de yeni e-posta filan almadım adamım

AHall80: :]

AHall80: Hâlâ mesajlaştığım tek kişisin. Vakıftaki diğer eşleşmelerimle vedalaştım. Ailem ve arkadaşlarım uçağım kalkar kalkmaz onları haberdar edeceğimi biliyorlar.

RubyMars: Kendimi özel hissetmemi sağlıyorsun.

RubyMars: Eğer beni iki haftadır görmezden geldiğin için yağ çekmeye çalışıyorsan... İşe yarıyor.

AHall80: Hiçbiri beni senin gibi güldürmüyordu

AHall80: Yağ çekmeye çalışmıyorum. :]

RubyMars: Eminim çekmiyorsundur. :)

RubyMars: Lafı açılmışken... Sana birkaç gün önceki komik olayı anlatacağım.

RubyMars: Bu aralar alerjilerim çoğaldı ve hiç ilaç almıyorum. Büyük ağabeyime dairesini boyatmasında yardımcı oluyordum ve camları açık bıraktık. Banyoda meşgul olduğu için çişimi tutuyordum. O kadar güçlü hapşırdım ki... Altıma işedim. Hem de çok. Gizleme imkânım yoktu. Ona olanları söylediğimde yüzünü elleriyle kapatarak yerlere yattı.

AHall80: ...

RubyMars: Komik değil mi?

AHall80: Evet

AHall80: Evet

RubyMars: :) Şansa dairesinde çamaşır ve kurutma makinesi vardı. Kimseye söylemeyeceğine dair bana söz verdi ve şansa bak, hâlâ kimseye söylemedi. Bir gün sarhoşken ağzından kaçırmayacağını umut ediyorum.

AHall80: Bunu kız kardeşime yapmazdım.

RubyMars: O yapar haha

AHall80: Birine söyleyeceğimden endişelenmiyor musun?

RubyMars: Hayır. Bunu bana yapmazsın.

RubyMars: Bu arada kız kardeşin nasıl?

AHall80: Son e-postasından anladığım kadarıyla iyi durumda. Ağabeyim normal haline döndüğünü söyledi.

RubyMars: Duyduğuma sevindim.

AHall80: Ben de

AHall80: Yeni siparişler aldın mı?

RubyMars: Birkaç tane var ama bir tanesi büyük bir iş. Yerel tiyatrolardan biri bana iki gün önce oyunlarının kostümlerini dikmem için ulaştı. Her zamanki kostüm tasarımcısı beklenmedik bir şekilde işten ayrılıp onları yarı yolda bırakmış. Onun işini bitirebileceğimi söyledim. Kostüm provalarından önce üç günüm var ama uykuyla parayı takas edebilirim.

AHall80: Numaranı nasıl buldular?

RubyMars: Aktörlerden biri ablamın arkadaşı. :)

AHall80: İşine ne yarayacaksa.

RubyMars: Ben de öyle söyledim.

RubyMars: Neyse, İskoçya hakkında bir şey duydun mu?

AHall80: Henüz yeni bir şey yok

AHall80: Gitmeye hazırım

AHall80: Yeni birim çoktan geldi. Artık her an yola çıkabilirim

RubyMars: Her yerde klima!

AHall80: Su tesisatı

RubyMars: Bira!

AHall80: Pizza

RubyMars: Temiz kıyafetler!

AHall80: Kum yok

RubyMars: Fare yok

AHall80: Sivrisinek yok

RubyMars: Susuz kalma ihtimali çok az

AHall80: :]

AHall80: Sen bambaşka bir şeysin

RubyMars: Bu iyi bir şey mi?

AHall80: Hem de çok

RubyMars: :)

AHall80: Son birkaç haftanın suçlusu benim.

AHall80: Ben de seninle konuşmayı özledim

RubyMars: Kimse sana benimle konuşamayacağını söylemedi.

AHall80: İnsanı nasıl da suçluluk psikolojisine sokuyorsun

RubyMars: Ama doğru olan bu, değil mi? :)

RubyMars: Sadece sana takılıyorum.

AHall80: Hayır, haklısın. Doğru olan bu.

AHall80: Benim hatamdı

RubyMars: Biliyorum, sorun değil. Seni affediyorum.

AHall80: Herkesi affediyorsun, değil mi?

RubyMars: Çoğunlukla. Kin beslemek çok fazla enerji ve zaman alıyor.

RubyMars: Hayatımı öfkeli geçirmek istemiyorum, anlarsın ya?

AHall80: Biliyorum.

AHall80: Hah

RubyMars: Hâlâ Ruron'un platonik versiyonu gibiyiz.

RubyMars: Eğer hâlâ istiyorsan...

AHall80: ... Evet

AHall80: Gitmem lazım ama yola çıkmadan önce yazarım. İçimde her an olabileceğine dair bir his var.

RubyMars: Tamam. Kendine iyi bak. Eğer gitmeden önce senden haber alamazsam, iyi yolculuklar diliyorum. Horul horul uyumadığın zamanlar için yanına bir kitap aldığından emin ol.

AHall80: Aha aha

AHall80: Seninle konuşmayı özledim.

AHall80: Görüşürüz Ruby Cube

RubyMars: Görüşürüz sapık takipçi

•••

25 Mayıs 2009

AHall80: Bana bir şey söyle

RubyMars: Bugün merdivenlerden düştüm. Çorap giyiyordum ve topuğum merdivenin köşesinden kayıverdi. Kolumu kırmamış olmam bir mucize.

RubyMars: Kıçım her basamaktan domino dizesi gibi indi.

AHall80: Ruby

RubyMars: En hoş anım sayılmaz. Çok şükür evde kimse yoktu.

AHall80: Video yok mu?

RubyMars: Video yok. Hayallerini yıktığım için kusura bakma.

AHall80: Bu, çifte pepperonili bir pizzadan sonra görmek istediklerim listesinde.

RubyMars: Kıçımı parçalamam o listede pizzadan sonra geliyor ha? Onur duydum haha

AHall80: :]

AHall80: Peynirli makarnadan önceki sırada

RubyMars: Haha

RubyMars: Başına utanç verici veya aptalca şeyler geldiğinde bana hiç bahsetmiyorsun.

AHall80: Çünkü gelmiyor.

RubyMars: Yalancı.

AHall80: Hah

AHall80: Bir keresinde iç çamaşırımı ters düz ettim.

RubyMars: Bir kere.

RubyMars: Hadi oradan.

AHall80: :]

RubyMars: Yeni bir şaka duymak ister misin? Uzun bir zaman oldu.

AHall80: Tabii

RubyMars: Dört tekerleği olup sinekleri çeken şey nedir?

RubyMars: Çöp arabası.

AHall80: Şakaların o kadar bayat ki çok iyiler.

RubyMars: Biliyorum!

AHall80: :]

RubyMars: Babamı görmeye gitmek için uçak biletimi aldım.

AHall80: Öyle mi? Ne zaman?

RubyMars: 8 Temmuz. Bir haftalığına gidiyorum.

AHall80: Güzel

AHall80: Gitmem lazım. Hızlıca uygulamaya girip selam vermek istemiştim.

RubyMars: Tabii. :)

RubyMars: Kendine iyi bak.

AHall80: Görüşürüz.

RubyMars: Görüşürüz.

°°°

27 Mayıs 2009

AHall80: Çok yakında gidiyorum.

RubyMars: Gerçekten mi?

AHall80: Hem de çok gerçek.

RubyMars: !!!!

AHall80: :]

RubyMars: Tamam. İyi yolculuklar.

AHall80: Uçuş hiç hoş olmayacak ama buna değer.

RubyMars: Ax, sizinle eve dönüyor mu?

AHall80: Evet, birlik komutanım onu eve götürüyor.

RubyMars: Çok sevindim.

RubyMars: Gerçekten, iyi yolculuklar. Eğer bir daha konuşamazsak, seni tanımaktan gerçekten keyif aldığımı bilmelisin. Ariese benim için kocaman sarıl ve İskoçya ile Florida seyahatlerinin keyfini çıkar. Eğer Facebook hesabı açmayı düşünürsen, orada bir gün fotoğraflarını paylaş. Sana arkadaşlık isteği gönderirsem de kabul et. Ya da etme. :)

AHall80: Sana yakında e-posta atarım.

RubyMars: İyi şanslar. İyi yolculuklar.

AHall80: Teşekkürler Rubes

AHall80: Bir dakika

AHall80: Umarım eşleştiğim en iyi insan olduğunu biliyorsundur. Bu tur sensiz çok daha kötü geçerdi.

AHall80: Başlangıçta olanlar için özür dilerim...

RubyMars: Kafanı takma. Geçmişte kaldı. Seni anlıyorum.

AHall80: Hâlâ bu konuda kendimi kötü hissediyorum.

RubyMars: Çoktan telafi ettin. Üzerine düşünmeye değmez. Anlıyorum.

RubyMars: Aramızda çözdük.

RubyMars: Her şekilde sonunda bana yazdığın için memnunum. Sen olmasaydın şu son birkaç ay çok berbat geçmiş olurdu. Her konuda benim yanımda olduğun için teşekkür ederim.

RubyMars: Gerçekten en sevdiğim arkadaşım haline geldin.

RubyMars: Seni her zaman hatırlayacağım.

AHall80: Üzerine kafa yorma bile.

RubyMars: Yormam.

AHall80: Kentucky'deki üsse vardığımızda sana yazarım. Birden ortadan kaybolmayacağım.

AHall80: Söz veriyorum

RubyMars: Nasıl istersen ama istemezsen de yazmak zorundaymışsın gibi hissetme. Bana bir şey borçlu değilsin.

AHall80: Sana düşündüğünden çok daha fazlasını borçluyum.

AHall80: Hadi ama! Seni öylece unutmayacağım.

AHall80: Buluşmaya gittiğin adamla neler oldu? Ağabeyinin arkadaşı olan? Hani benim hoşlanmadığım?

RubyMars: Hiçbir şey. Sinemaya gittik. Beni başka bir gün barbekü için evine davet etti. İki haftadır şehir dışında. Birkaç gün içinde dönmesi gerekiyor ama sadece mesajlaştık.

AHall80: Anlıyorum

RubyMars: :) Ondan hoşlanıyorum ama ilk görüşte aşk filan değil.

RubyMars: Gitmen gerektiğini biliyorum, iyi uçuşlar ve su tesisatının keyfini çıkar.

RubyMars: Son bir şey daha

AHall80: Tamam

RubyMars: Kakanı yapabilmen için çok fazla lif yediğinden emin ol

AHall80: ELVEDA RUBY

RubyMars: Xoxo

ooo

Mayıs

"*Ne* yaptın sen?"

Başımı utançla yere eğdim ve kahrolası utancın bir kere daha yüzümde, boynumda, göğsümde ve *bütün ruhumda* dalgalanmasına izin verdim.

Aptal, aptal, aptal, *aptal*, *aptal*.

Çok aptaldım.

"Squirt," dedi kız kardeşim, kıkır kıkır gülerek omuzları sarsılırken garsonun on beş dakika önce bizi yönlendirdiği döşemeli koltuğa gittikçe gömüldü. Tabakların ve sofra takımının gürültüsü kahkahası tarafından bastırılmıştı ama nasıl göründüğünü bilecek kadar katılarak güldüğünü duymuştum. Genellikle bana değil de Jonathan veya Sebastian'a gülerdi.

Problem şuydu; kendini gülünç bir manzara haline getirecek kadar katılarak gülmek vardı, bir de ağzından ses çıkmayana kadar gülmek vardı.

Anatalia ya da ona bizim dediğimiz şekliyle Tali, bu ikisinin tam da ortasındaydı. Sanki vücudu ne istediğine karar veremiyormuş gibiydi. Gülmek ya da gülmemek.

"*Bunu yapmadın*," diye neredeyse nefes nefese konuştu.

Ona bakarken bardak altlığıyla beraber bir bardak buzlu suyu kendime doğru çektim. Aaron'a yazdığım affedilmez ve unutulmaz saçmalığı yüzüncü defa hatırlarken yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

Xoxo.

Kahrolası xoxo.

Ayy. Ayy, ayy, ayy!

Hayatımın geri kalanı boyunca. Evrenin varlığının geri kalan zamanı boyunca. *Sonsuza kadar.*

Tali'nin gözleri kocaman açıldı. Yüzü abartılı şekilde kızarmıştı. Ellerini göğsüne götürdü, vücudunun üst kısmı koltuğuna karışacakmış gibi gömülmüştü. Sanki yaptıklarımı aklında canlandırınca ortadan kaybolmak istiyormuş gibiydi. Bu ifadeyi biliyordum. Klavyede gönder tuşuna bastıktan sonra ben de aynı şeyi yapmaya çalıştım. Kara bir deliğin beni içine çekmesini ve ortadan kaybolmayı istemiştim.

"Ruby," diye ismimi çılgınca nefes alarak söyledi.

Maalesef, *Geleceğe Dönüş* işini henüz çözememiştim. Rastgele bir kara delik de belirmemişti. Dizüstü bilgisayarımın ekranını sanki büyülü bir şekilde harfleri yok edecekmiş gibi kapattım.

Ama gerçeği biliyordum.

Aaron da gerçeği biliyordu.

Ona xoxo göndermiştim.

O salak ekranı kapatmak bir şeye yaramamıştı.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar açtığımda hâlâ ekranda olan o kelimeler benimle dalga geçiyordu.

"Bunu neden yaptın ki?" diye bir anda söyledi Tali, elleri hâlâ neredeyse moraran yanaklarını kavrıyordu. Tek ortak noktamız olan koyu mavi gözleri sanki çok güldüğü ve hâlâ gülüyor olduğu için beynine yeterince oksijen gitmiyormuş gibi buğuluydu.

O anı kafamda bir kere daha canlandırmamı sağladı. Neden buna şaşırmıştım ki? "Bilerek yapmadım. Bir an birbirimize mesaj yazıyor, şakalaşıyorduk. Sonra *elveda* yazdı ve ne yaptığımın farkına varamadan öpücük attım." Ellerimi ikimizin görebileceği şekilde önümde tutmayı düşündüm. Böylece onları sarsar, yaptıkları için ayıplayabilirdim. Bana ihanet etmişlerdi. Kendi başlarına hareket etmişlerdi.

Başımızdan geçen onca şeyden sonra...

Kız kardeşim başını geri atıp yüksek sesle güldükten sonra bütün vücudu sonunda titremeye başladı. Katıla katıla gülerken bile gördüğüm en güzel insanlardan biriydi. Parmaklarıyla gözlerine dolduğundan emin olduğum yaşlarını sildiğini gördüm. Tepkisinin bu olacağını bilmeliydim. Bunu beklemem gerekiyordu. Bu yüzden itiraf etmem günlerimi almıştı. Çünkü durum farklı olsaydı ve "xoxo" yorumunu arkadaşına yazan aptal o olsaydı, ben de aynı şekilde davranırdım.

"Sonrasında hiçbir şey söylemedi mi?" Gülerken bile bir şekilde sormayı başardı.

Başımı sallarken yüzünü buruşturup kaş çatmasını izledim. "Bilgisayar ekranımı kapattım. O da oturumunu kapattı."

Omuzlarımı silktikten sonra tam bir başarısızlık ve yenilgiyle düşmelerine izin verdim. Bu noktada hayatımın yarısı başarısızlıklarla dolu gibi görünüyordu. Bir tane daha olsa ne fark ederdi ki?

"Dünya bana karşı" saçmalığına kafayı takmış Jasmine gibi konuşmaya başlıyordum.

"Ah Ruby," Tali sanki acımı hissedebiliyormuş ama aynı zamanda komik buluyormuş gibiydi. İç çekti, ardından boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Sonrasına ona e-posta gönderdin mi?"

Ona gerçeği söylemeden önce suyumdan bir yudum daha almayı bekledim. "Hayır, durumu daha kötüleştireceğini düşün-

düm." Ona söylemediğim şey ise, iki saat boyunca yatağımda kalarak, iki kelimeyi aklımda sürekli döndürdüğüm ve zamanda geriye dönüp o üç saniyeyi, son dokuz aydır gerçekten önemsemeye başladığım arkadaşlığı kurtarmak için tekrar yaşamak istediğimdi.

Bu, kendime sürekli hafife alarak söylediğim bir yalandı ve muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca buna devam edecektim.

Arkadaşlık.

Sanki yüzünü hiç görmediğim adam için bunu hissediyormuşum gibi. *Bu* yüzden işlerin kötü olduğunu biliyordum. Nasıl göründüğünü dahi bilmiyordum. Onu o kadar çekici buluyordum ki bunun bir önemi bile yoktu.

İyi biriydi ama çok iyi değildi. Komikti. Dürüsttü. Gerçekçi görünecek kadar kindardı. Ürkütücü bir tip değildi. Beni anlıyordu ve hâlâ benden hoşlanıyordu.

O yüzden Aaron Hall'dan hoşlanmam şaşırılacak bir şey değildi. Ondan çok hoşlanıyordum. Hem de çok. Çoktan bile daha fazla. Eğer kendime bu konu hakkında düşünmek için izin verirsem, ona olan hislerime "hoşlanmak" bile diyemezdim.

Benimle paylaşmaya niyetli olmadığını bildiğim bir sürü şeye rağmen...

Bu düşünce, kendime aptal olduğumu ve kimseye, özellikle ona karşı hislerimin olmaması gerektiğini hatırlatana kadar sürmüştü. Hayatımın yarısını, bir şeyler yaptığımız halde... beni en iyi arkadaşının ufak kız kardeşinden öte görmeyen birinin peşinden koşarak geçirmiştim. Dersimi almıştım. En azından dersimi aldığımı düşünebilirdiniz. Karşılıksız aşk yoluna tekrar girecek değildim. İnşa ettiğim kalenin ve nelerden oluştuğunun farkındaydım. Arkadaşlıktı.

Dava kapanmıştır. Kapı kapandı, kilit vuruldu. Oraya tekrar dönmeyecektim. Ne bugün ne yarın ne de hiçbir zaman. Sağ ol, almayayım. Kalem, inkâr şehrinin sınırlarında yaşıyordu. Orada mükemmel bir şekilde duruyordu ve öyle de duracaktı.

"Eğer sana tekrar mesaj atarsa ne yapacaksın?" diye sordu Tali, garson masamıza yaklaşırken ikimiz de sessiz kaldık. Adam üç tabak yemeğimizi masaya bırakarak kız kardeşime parıltılı gülümsemesini gösterdi. Ancak kız kardeşim, en az D cup göğüslü bir kadın olmadığı için onu fark etmemişti.

Kocaman sandviçimi ve patateslerimi kendime doğru çekerken hâlâ Tali'nin soluk tenine, koyu kızıl saçlarına ve mavi gözlerine umutla bakan garsona gülümsedim. Zavallı adamın kardeşime karşı hiçbir zaman şansı olmayacağından veya olmadığından haberi yoktu. Ben de o yollardan geçmiştim. Bunun nasıl olduğunu biliyordum. Kız kardeşime, "Hiçbir şey olmamış gibi davranacağım ya da özür dileyip neden yazdığımı bilmediğimi ve çok pişman olduğumu söyleyeceğim," dedim.

Kız kardeşim kendi sandviçini iki eliyle tutup hâlâ masamızın etrafında takılıp benimkinin yanına koyduğu tabak ve sofra takımını ayarlayan garsonu fark etmeden kıs kıs güldü. "Onunla arkadaş kalmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Aaron'dan hiç bahsetmemiş değildim. Bahsetmiştim. Ailemdeki herkesin ondan haberi vardı. Bir-yabancıya-abayı-yaktığım gerçeği dışında onlardan gizlediğim pek bir şey yoktu. Onlara sadece arkadaşça takıldığımızı söylemiştim. "Evet..." derken ihmal edilen garsonun Tali'ye son bir bakış attıktan sonra oflayıp puflayarak uzaklaşmasını izledim.

"O zaman sadece 'benin hatam' de ve umalım da şaka yaptığını anlasın." Bir duraklama olduktan sonra dudaklarını birbirine yapıştırdı. Çenesi titredi.

Ne yapacağını biliyordum, katıla katıla gülmeye başlayınca yine de surat astım.

"Bunu neden yaptın ki Squirt?"

"Bilmiyorum!" diye ona tıslarken gülmemeye ve aynı zamanda utanç içinde hissetmemeye çalışarak başarısız oldum. Her zamanki gibi. "Birden oldu işte. Sanki seninle filan konuşuyormuşum gibiydi."

"Bunu bana hiç yazmadın!"

İnlerken bütün vücudumun yine utançla kızardığını hissettim. "Biliyorum! Bunu hiç kimseye yazmadım." Çünkü yazmamıştım. En çaresiz zamanlarımdayken Hunter'a bile bunu yazmamıştım.

"Kimseye ne yazmadın?" diye sordu biri ve hemen sonra Jasmine yanıma oturup normalde asla yemeyeceği Küba sandviçiyle tatlı patates kızartmasını kendine doğru çekti.

Ellerimi boğazımda gezdirirken Tali'ye başımı salladım, ona hiçbir şey söylememesini anlatmaya çalışıyordum.

Ya beni görmedi ya da hiç umursamadı çünkü bir baktım ki ağzından, "Squirt asker arkadaşına XOXO diye mesaj yazmış," diye kaçırdı.

Jasmine sandviçini ısırmadan önce burnundan alaycı bir ses çıkardı. Ağzı domuz pastırmasıyla doluyken, "Hoşlandığın çocuk mu?" lafına benzer bir şeyler söyledi.

"Ondan o şekilde hoşlanmıyorum," diye yalan söylemeye çalıştım.

Bana ufak çocukmuşum gibi davranan on sekiz yaşındaki kız kardeşim inanmayan bir şekilde kıs kıs güldü.

Gözlerimi devirip iç çekerken gözlerim Tali'nin arkasındaki duvardaydı. Ufak kız kardeşimin bütün bunlardan etkilenmemiş gibi davranmasını ve ablamın ise benim için neredeyse utançtan ölmesini görmezden geldim. "Kes sesini."

"Sen aptallık etmeden önce sana bağlantıda kalacağını söyledi mi?" diye sordu Tali, kızartma kapmak için Jasmine'in tabağına uzanmaya çalışırken. Ya hayal görüyordum ya da ufak kız kardeşim Tali'nin elini kendi kendine çekmesini sağlayacak kadar yüksek sesle gürlemişti.

"Bağlantıda kalacağını söylemişti ama..." Omuz silkip boğazımı temizledim. "Göreceğiz." Amerika'ya döndüğünde işler farklı olacaktı ve hayatı artık aynı insanlar, aynı askeri üs etrafında dönmeyecekti. Anlıyordum.

"Daha önce yazıştığın askerlerle bağlantıda kalmadın, değil mi?" diye sordu Jasmine ısırıklar arasında, genellikle hayatına o kadar odaklanmış olduğu için başka insanlara dikkatini vermediğini belli ediyordu.

"Evet." Ama yine de diğer vakıf eşleşmelerimle konuşmalarım havadan sudan, çocuklarından, bundan veya şundan hoşlanıp hoşlanmadıklarından oluşuyordu. Hiç kimseye ailem veya ilişkimin olmadığından... Ya da onun gibi özel bir şey hiç söylememiştim. Tam bir aptaldım. Daha iyisini bilmesi gereken kocaman bir aptal. Bir kere daha iç çekerken muhtemelen çok fazla şeyi açık etmiştim. "Kim bilir, belki bana tekrar yazmaz. Yazması gerekmiyor."

Çünkü yazması gerekmiyordu. Bana bir şey borçlu değildi.

Kız kardeşlerimin birbirlerine bakışları gözümden kaçmamıştı. İkisi de Aaron'ın bana yazacağını düşünmüyordu. Sanırım ikisi de aldatıcı görüntümün altını görmüşlerdi. Gerçekten, bilmemeyi tercih ederdim.

Yıllar boyunca öğrendiğim bir şey vardı: Birilerini umursamanın ve onların da seni umursuyormuş gibi görünmelerinin günün sonunda bir anlamı yoktu.

Bana verileni kabul edip bununla mutlu olacaktım.

On Üçüncü Bölüm

Haziran

Telefonumdan bildirim sesi geldiğinde kumaş kesiyordum. Bir saattir ters çevrilebilir bandana kalıplarının izini takip etmekle uğraşıyordum ve bir yandan da kullanmayı planladığım diğer kumaşa başlamak istiyordum. Ufak şeylerin beni ne kadar heyecanlandırdığına asla alışamayacaktım ama yakında bitmiş bir ürün göreceğimi bilmek... Diktiğim şeyler köpek bandanası olsa da beni gülümsetti çünkü bunlar benim köpek bandanalarımdı. Başka birinin değil.

Telefonumun ekranına bakmakta acele bile etmedim. Bana mesaj atan herkes saat altıdan sonra genellikle çalışma halinde olduğumu bilirdi. Eğer önemli bir şeyse beni arayabilirlerdi. Kullandığım ikinci kumaştan da kocaman üçgenler keserek yarım saat geçirdikten sonra telefonumu çalışma masamdan kendime doğru çektim.

Sonra yazıyı gördüm.

AHALL80 MESAJ GÖNDERDİ

Kalbim yerinden hopladı.

Hopladığı gibi –yıllardır olmadığı kadar– birden durmuştu sanki.

Skype uygulamasını bilgisayarımda açmayı bırak, telefonumda bile açmayalı iki hafta olmuştu. Yardım organizasyonu aracılığıyla arkadaş olmaya zorlandığım bu adamı düşünmeyi bırakamayalı iki hafta olmuştu. On dört gece boyunca yatağa yatıp her seferinde boş vaktim olduğu için kahrolası X'leri ve O'ları

düşünmüştüm. Çoğunlukla tanımaya başladığım adamı düşündüm. Eve sağ salim varıp varmadığını merak ederken mesajlarını ve e-postalarını özlememeye çalıştım.

Hayatımda defalarca patavatsızlık etmişimdir ama son konuşmamızda yaptığım hepsini geçmişti. Şimdiye kadar sıralamanın en üstündeydi ve başka bir şey onun önüne geçebilir mi bilmiyordum.

Şansımı biliyorsam, sadece düşünerek bile bunu kendime çekmiş olabilirdim ama bu olasılığı sonra düşünmek üzere aklımın derinliklerine gömdüm.

Şu anda düşünmem gereken çok daha önemli şeyler vardı. Aaron'ın haftalar sonra bana mesaj atması gibi... Sözüne sadık kalıp mesaj atmıştı. Ona sapık gibi kucaklama ve öpücük işaretleri göndermemden sonra bile.

Kız kardeşlerimle bu konuda konuştuktan sonra üzerine fazla mı düşündüğümü merak etmiştim. Belki okumamıştı bile? Ya da okumuştur ama onun bebeklerini doğurmaya hazır sayıldığımı veya gizlice ona âşık olup da duygularımı belli etmediğimi sanmamıştır. Haftalardır Aaron'dan haber almamam konusuna takılmamaya çalışıyordum. Yurtdışındaki görevlerinden gelen askerlerin konaklamaya zorlandıklarını duymuştum. Durmadan uçacak değillerdi ya. Son mesajlaşmalarımızın üzerine fazla düşünmememi söylerken ondan asla haber alamayacağımdan endişelendim. Kendime ondan bir daha haber almazsam iyi durumda olacağımı söyledim.

Ama ne zaman ondan haber almadığımı düşünsem kalbim biraz sızlıyordu. Birazdan da öte. Sanki hazımsızlık sorunu yaşıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Daha önce hiç hazımsızlık sorunu çekmemiştim.

Ama benimle bir daha hiç bağlantıya geçmemesini anlardım.

Gerçekten anlardım.

Kız kardeşim yakınlardaki bir yarışma için antrenman yaparken farklı bir insan olmuştu. Hayatının bütün aşamaları o zaman

diliminde değişmişti. Eğer Aaron Amerika'daki üssüne, normal hayatına döndüğünde arkadaşım olmak istemiyorsa bunun için onu suçlayamazdım. Zamanınızı öylece herkese veremezdiniz. Değerliydi.

O yüzden telefonumun ekranında *AHALL80* isminin yanında (2) belirdiğinde kalbim teklemişti, daha önce böyle hissettiğimde...

Bunu düşünmeyecektim.

Onun hakkında endişelenmiştim. Okyanus ötesine uçmuştu. Arkadaşının iyi olmasına sevinmekte tuhaf bir şey yoktu.

Kendime sürekli bunu söylüyordum.

Sonsuza kadar.

Çünkü elimde sadece bu vardı. Her zaman yaptığım gibi bununla yaşamam gerekiyordu.

Makasımı ve bitirdiğim bir yığın muz desenli kumaşı kenara bırakıp ekranımı açtım. Bildirim simgesine basarken isminin ekranımda belirmesiyle oluşan heyecanı ve rahatlamayı görmezden geldim.

Bu iş bendeydi. *Bu iş bende.* Arkadaşlığımıza tamir edilemez bir hasar verseydim, bana hâlâ yazmazdı.

Kendime bunu söyleyip durdum.

10 Haziran 2009
19:49

AHall80: Merhaba
AHall80: Ben hayattayım
RubyMars: Gerçekten sen misin?
AHall80: Hah. Evet.
AHall80: Selam
RubyMars: Asıl sana selam.
AHall80: Eve vardım.
RubyMars: Ben de öyle umuyordum. :) Uçuşun filan nasıldı?

AHall80: Berbat ama on üç saatliğine Bağdat'ta mahsur kalmama değdi. Buradayım, gerisi umurumda değil.

RubyMars: Aynen öyle!

RubyMars: Çoktan biranı içip pizzanı yedin mi?

AHall80: Evet, törenden hemen sonra birkaç kişiyle yemeğe gittik.

RubyMars: Tören mi vardı? Bunu hatırlamıyorum.

RubyMars: Kaç tane bira içtin?

RubyMars: Yargılama olmayan alan, hatırladın mı?

AHall80: Uçak indikten hemen sonra. Sadece iki bira içtim... uzun bir ara verdikten sonra çok abartmak istemedim.

RubyMars: Pepperoni pizza yedin mi?

AHall80: Megaroni.

AHall80: Kalın hamur

RubyMars: Seni gidi parti canavarı

AHall80: Kalpazan.

RubyMars: Haha.

RubyMars: Lütfen çoktan sıcak bir duş aldığını söyle.

AHall80: ...

AHall80: Ruby

AHall80: Evet.

AHall80: Reintegrasyonu bugün bitirdim. Kamyonetim burada olmadığı için yeni bir telefon almaya arkadaşımla gittim.

RubyMars: Göreve gitmeden önceki telefonuna ne yaptın?

AHall80: Gitmeden önce hattı kapattırdım. Tutmamın bir anlamı yok. Telefonumu da sattım.

AHall80: Yeni bir numaraya sahip olmayı önemsemiyorum. Zaten kimse beni aramıyor.

RubyMars: Şu anda telefonundan mı mesaj atıyorsun?

AHall80: Hayır, ucuz bir telefon aldım. Havalı şeylere ihtiyacım yok. Yeni bir dizüstü bilgisayar aldım. Şu anda oradan yazıyorum.

RubyMars: Yeni bir dizüstü bilgisayar da mı aldın?

AHall80: Benimki göreve başlamadan önce bozulmuştu. Yeni bir tane almaya tenezzül etmedim çünkü kum bir şekilde her şeyin içine giriyor. Bu yüzden sana üsteki bilgisayardan mesaj yazıyordum.

AHall80: Dışarı çıkmışken biraz kıyafet filan aldım. Yarın Shreveport'a gidiyorum.

RubyMars: Heyecanlı mısın?

AHall80: Evet

RubyMars: Senin adına mutlu oldum. Döndüğüne sevindim.

AHall80: Ben de öyle

AHall80: Nasılsın?

AHall80: Sana daha önce mesaj atmak istedim ama telefon ve dizüstü bilgisayar durumu yüzünden atamadım.

RubyMars: Güzel. İyi. Her şey yolunda.

AHall80: Daha fazla iş aldın mı?

RubyMars: Biraz. Para konusunda sorunum yok ama daha fazla işe ihtiyacım var. Henüz paniklemiyorum. Bu durumla ne kadar iyi baş ettiğimi görsen gurur duyardın.

AHall80: İyi olacaksın Rube

RubyMars: :)

AHall80: Yeni bir randevun oldu mu?

RubyMars: Evet

AHall80: Ee?

RubyMars: İyi geçti.

AHall80: Kiminle?

RubyMars: Başka biriyle. Bir yıl kadar önce buluştuğum başka bir çocukla.

RubyMars: Biz arkadaş olmadan önce.

AHall80: Bu nasıl oldu?

RubyMars: Bir arkadaşımın arkadaşıydı. Doğum günü için bir kız arkadaşımın evindeydim. O da oradaydı ve bana çıkma

teklif etti. Sanırım bir yıl boyunca biriyle ilişkisi vardı ama ayrıldılar. Ben de kabul ettim. Buluşmaya gittim.

AHall80: Ne oldu?

RubyMars: Ne demek istiyorsun?

AHall80: Buluşmada bir şey oldu mu?

RubyMars: ...

RubyMars: Kendimi o kadar mı açık ediyorum?

AHall80: Bana aylardır mesaj atıyorsun. Yani evet.

AHall80: Ne oldu?

RubyMars: Kötü bir şey olmadı.

RubyMars: Beni öptü ve istediğimden öteye götürmeye çalıştı.

RubyMars: Bazı erkeklerin bir buluşmadan sonra yatağa atlama vaktinin geldiğini düşündüğünü biliyor musun?

AHall80: Yatağa atlamak mı?

AHall80: Ruby

AHall80: Seni zorlamadı değil mi?

RubyMars: Zorlamak mı? Hayır. Sadece... Beklenti içindeydi. Beni sinemaya ve tatlı bir İtalyan restoranına götürmesi ona bir şey borçlu olduğum anlamına geliyormuş gibi. Beni sadece sinirlendirdi. Ondan çok kendime kızdım.

AHall80: Yanlış bir şey yapmadın

RubyMars: Yapmadığımı biliyorum. Sadece ufak bir çocuk gibi hissettim. Onu baştan çıkarmak için ikizler bile orta değildi.

RubyMars: Neden baştan çıkarma kelimesini kullandığımı bilmiyorum.

RubyMars: "İkizler" yorumum için özür dilerim. Bazen erkek olduğunu unutuyorum.

AHall80: ...

RubyMars: Ne demek istediğimi anladın.

AHall80: Evet, evet anladım.

RubyMars: İlk buluşmada böyle şeylerin beklenmesinin makul olduğunu bilmeyen bir tek ben miyim? Malum seksin beklenmesinin üç buluşma filan gerektiğini düşünmüştüm.

AHall80: "malum seks"

AHall80: Kahretsin Ruby

RubyMars: Haha, ne demek istediğimi biliyorsun!

AHall80: Evet

AHall80: Ayrıca evet, yeni olay bu. Bilmeyen tek kişi sensin.

RubyMars: Harika. Teşekkür ederim.

AHall80: Sana bir şey yapmadığından emin misin?

RubyMars: Çok tatlısın. Evet, söz veriyorum ki yapmadı. Hâlâ hayatta. Beklemediğim bir anda beni öptü ve -spoiler alarmı- ufak göğüslerime dokunmaya çalıştı. Durmasını söyledim ve o da durdu.

RubyMars: Hüsrana uğradığını anlamıştım ama sorun değil. Eminim bir daha beni aramayacaktır. Aramasını istediğimden de değil. Domuzun tekiydi.

AHall80: Güzel

AHall80: Bir şey kaçırmış değilsin. O adamı siktir et.

RubyMars: Evet, siktirsin gitsin

AHall80: Profilini bitirdin mi?

RubyMars: Hayır. Ama sanırım bir süreliğine bu olaylarla işim bitti. Mükemmel bir şeyi kaçırdığımı düşünmüyorum.

AHall80: Diğer adamla tekrar buluştun mu? Ağabeyinin arkadaşıyla?

RubyMars: Onunla bir kere. Geçen hafta.

RubyMars: Bir başarısızlık daha.

RubyMars: Akşam yemeği ve film izlemek için evine gittim ve bil bakalım ne buldum?

AHall80: Akşam yemeği ve film izlemek için evine mi gittin? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

RubyMars: Akşam yemeği ve film...

AHall80: ...

AHall80: Hayır.

AHall80: Üç buluşma veya yeni bir buluşma sonrası olayıyla aynı anlama geliyor.

RubyMars: Onlara nereye gittiğimi söylediğimde annemin dört numaraya neden kaş göz işareti yaptığını merak ediyordum.

RubyMars: Ne anlama geldiğini bilmeleri kendimi daha kötü hissetmeme sebep oldu. Annemin evlenmeden önce neredeyse her akşam Ben'in evine yemek için gittiğini hatırladım.

RubyMars: Bu görüntü gözümde canlanmasa da olurdu.

AHall80: Ruby

RubyMars: Konuyu dağıttım. Daha sonra beynimi çamaşır suyuyla yıkarım. Bil bakalım evinde ne buldum?

AHall80: Eğer prezervatif dersen...

RubyMars: Prezervatif bulmadım. Kahretsin.

RubyMars: Koltuğunun yastıklarının arasına sıkıştırılmış kadın iç çamaşırı buldum. Kumandayı arıyordum ve ta-da! Dantelli siyah bir külot. Kötü bir sinema filminden çıkma gibiydi. Sonrasında hızlıca ellerimi yıkadım.

RubyMars: Gerçekten bilmek istediğim şey, insan iç çamaşırı olmadan bir yere nasıl gider? Bu popüler bir olay mı? Gerçekten oluyor mu?

AHall80: ...

AHall80: RC, hayatıma neşe getiriyorsun... Sana bunun karşılığını asla ödeyemem.

RubyMars: Ben ciddiyim!

AHall80: Öyle olduğunu biliyorum :]

AHall80: Evimde iç çamaşırlarını bırakan hiçbir kadın olmadı.

AHall80: ... Birkaç kere Max'in evinde bulmuştum. Ama güzel bir soru sordun. Eğer boxerımı bulamasam mutlaka arardım.

RubyMars: Ben de bunu söylüyorum. İç çamaşırları ucuz bir şey değil.

AHall80: Haha

AHall80: Sen ne yaptın? Orayı terk mi ettin?

RubyMars: Hayır. Mutfaktan çıktığında ona gösterdim.

AHall80: Yapmadın

RubyMars: Yaptım. Bu konuda ahmak gibi de davranmadım, sadece, "Sanırım tanıdığın biri bir şey kaybetmiş," dedim. Özür dilemeye başladı. Resmen yüzü morardı ve bir dakika boyunca kekeledi. Muhtemelen eski sevgilisine ait olduğunu filan söyledi.

RubyMars: "Muhtemelen eski sevgilisine aitmiş." Ben o kadar saf mıyım?

AHall80: Tatlı birisin

AHall80: Biraz safsın. Ama o kadar değil.

RubyMars: Ben de böyle düşünmüştüm.

AHall80: Sonra ne oldu?

RubyMars: Sonrası tuhaftı ama yemek yedik, film izledik ve ben de evime döndüm. Bana birkaç kez üzgün olduğunu söyleyen türde mesaj attı ama onunla tekrar buluşmayacağım.

AHall80: Ondan affedecek kadar hoşlanmıyor muydun?

RubyMars: Eski sevgilisinden ayrılmasından bu yana koltuk yastıklarının arasını süpürmemiş olması iğrenç bir şey. Ben dağınık biriyim. Ama başka bir dağınık insanla çıkamam.

AHall80: ...

RubyMars: :)

RubyMars: Neyse benden yeterince bahsettik. Peki ya sen? Geri döndüğünden beri biriyle çıktın mı?

AHall80: Yok. Şu anda biriyle beraber olmak için barda gereksiz pahalı içki ısmarlamaktansa paramı harcamam gereken daha önemli yerler var.

RubyMars: Kadınlarla barda tanışmanın kötü bir fikir olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?

AHall80: Aha aha

RubyMars: Aha aha, haha

AHall80: Şu anda ilgilendiğim tek bir kız var.

RubyMars: Öyle mi?

AHall80: Bayan Özgürlük Heykeli

RubyMars: Bir de bana banal olduğumu söylüyorsun.

AHall80: Hiçbir zaman banal olduğunu söylemedim

RubyMars: ...

AHall80: Tamam belki bir kere söylemiş olabilirim ama banal olduğunu şakasına söyledim. Seninki şaka değildi.

RubyMars: Tabii tabii

RubyMars: Uyuyabiliyor musun?

AHall80: Pek değil, saatler birbirine karıştı.

RubyMars: Melatonini hiç duydun mu?

AHall80: Saat daha yedi, küstah konuşmalar için biraz erken.

RubyMars: :)

RubyMars: Küstah konuşmalar için hiçbir zaman erken değildir.

RubyMars: Sağ salim dönebildiğine gerçekten sevindim.

AHall80: Ben de Rubes

AHall80: Yakında mesaj yazarım.

***

(Ertesi Gün)

22:03

AHall80: Shreveport'a vardım

RubyMars: Sonunda.

AHall80: Ne yapıyorsun?

RubyMars: Ufak kız kardeşimle film izliyoruz.

RubyMars: Sen ne yapıyorsun? Arkadaşlarınla takılacağını sanmıştım.

AHall80: Yanımda *Need for Speed* oynuyorlar.

AHall80: Beni havalimanından aldıktan sonra yemeğe gittik.

AHall80: Hangi filmi izliyorsunuz?

RubyMars: Beraber mi yaşıyorlar?

RubyMars: *Killer Klowns from Outer Space*

AHall80: Max ve Des mi? Hayır. Des bu akşam burada kalacak. Çoktan votka şişesini yarıladı.

AHall80: O da ne?

RubyMars: Sen ne kadar içtin?

RubyMars: Bir film... Uzaydan gelen katil palyaçolarla ilgili.

AHall80: İki bira ve votkanın sekizde birini.

AHall80: Ben iyiyim.

AHall80: Sanırım küstahın ortaya çıkması için geç bir vakit?

AHall80: Düşündüğüm tarzda bir film mi?

RubyMars: Eminim iyisindir haha

RubyMars: Küstah ortaya çıktı bile.

RubyMars: Gerçekten ilginç kostümleri olan çok komik bir film mi diye soruyorsun? Evet.

AHall80: Haha

RubyMars: Max ve Des ile iyi eğlenceler. :)

***

02:14

AHall80: Ruby

AHall80: Orada mısın?

RubyMars: Hey

AHall80: Nasıl görünüyorsun?

RubyMars: Bir kız olarak mı?

AHall80: Gelip beni ziyaret etmelisin

RubyMars: Sarhoş musun?

AHall80: Hayır

AHall80: Belki

AHall80: Briaz

RubyMars: Tamam

AHall80: Ziyarete gelecek misin?

RubyMars: Hayır, sarhoş olduğunu anladığımı kastetmiştim

AHall80: Ziyarete gelmeyecek misin?

RubyMars: Bana yarın çakırkeyif olmadığında sor.

AHall80: Hayır demiyorsun

RubyMars: Evet de demiyorum. :)

AHall80: Biraz düşün

RubyMars: Tamam

AHall80: Ufak kız kardeşim gibisin

RubyMars: Tamam

AHall80: Bana gönderdiğin çorapları giyiyorum

RubyMars: Giyiyor musun?

AHall80: Evet

AHall80: Uyumaya gidiyorum

RubyMars: İyi fikir :)

RubyMars: İyi geceler. Karnının üzerinde uyu

AHall80: Tamam iyi geceler

***

12:16

AHall80: Dün akşam için çok özür dilerim

RubyMars: Neden bahsediyorsun?

AHall80: Gönderdiğim mesajlardan

RubyMars: Hangi mesajlar?

AHall80: Sarhoşken gönderdiklerim

RubyMars: Sarhoşken ne gönderdin?

AHall80: ...

AHall80: Onlara cevap verdin

RubyMars: BİLİYORUM

RubyMars: HAHA

RubyMars: Sadece sana biraz takılmak istedim.

AHall80: ...

AHall80: Çok içtim

RubyMars: Belli oluyordu :)

AHall80: Üzgünüm

RubyMars: Üzülmeni gerektirecek bir şey yok. Bana sarhoşken mesaj atan ilk kişi değilsin.

RubyMars: Dün akşam sarhoşken başka kim mesaj attı biliyor musun?

AHall80: Kim?

RubyMars: Buluşmaya gittiğim eleman. Kanepesinde iç çamaşırı olan.

RubyMars: "Geçen akşam için özür dilerim. Gerçekten çok güzelsin," filan yazmış.

AHall80: Sen ona ne yazdın?

RubyMars: Cevap vermedim haha

AHall80: Sana başka kim sarhoşken mesaj yazıyor?

RubyMars: Herkes. Ağabeylerim, ablam, arkadaşlarım. Uyanık olduğumu bildikleri için yazıyorlar.

RubyMars: Bugün ne yapacaksın?

AHall80: Hiçbir şey. Hepsi akşamdan kalma.

RubyMars: Sen değil misin?

AHall80: Evet

RubyMars: Yalancı.

AHall80: :]

AHall80: Evet, yalan söylüyorum. Başım ağrıyor.

AHall80: Bir daha votkayı aynı şekilde koklayabileceğimi sanmıyorum

RubyMars: Haha

RubyMars: Bunu hak ettin demeyeceğim ama…

AHall80: Bunu hak ettim.

AHall80: Aha aha

AHall80: Az önce sana yazdıklarımı okudum, tuhaf davrandığım için üzgünüm.

RubyMars: Sorun değil. Hiçbirini isteyerek söylemediğini biliyorum.

AHall80: Seninle buluşmak istemediğimden değil

RubyMars: Anlıyorum. İnsanlar sarhoşken bir şeyler söylerler.

AHall80: Evet, söylerler

AHall80: Ama seninle buluşmak fena olmazdı.

RubyMars: … hâlâ sarhoş musun?

AHall80: Hayır

AHall80: Ciddiyim

RubyMars: Belki bir gün. :)

RubyMars: Ne zaman İskoçya'ya gidiyorsun?

AHall80: Birkaç gün içinde. Ayın 18'inde.

RubyMars: Sana e-posta atmak istemiştim. Bu seyahat için su geçirmez ayakkabılar veya botlar almalısın. Orada çekim yapan seyahat kanallarından birini izledim, havanın ne kadar belirsiz olduğundan bahsediyorlardı. Yağmur yağarken bir anda hava açıyormuş.

AHall80: Hah

AHall80: Bu kötü bir fikir değil.

RubyMars: Belki yağmurluk da almalısın.

AHall80: Evet, iyi fikir. Ayağımın alışması için bugünden bot alabilir miyim bakacağım.

RubyMars: Evet, ayağının su toplamasını istemezsin. :)

AHall80: Evet

AHall80: Dışarı çıkacağım. Sonra yazışırız.

°°°

21:22

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba

RubyMars: Günün nasıl geçti?

AHall80: İyi

AHall80: Bir koşu mağazaya gidip geldim ve bu işi aradan çıkardığım için mutluyum.

RubyMars: Ne mağazası?

AHall80: Büyük bir mağaza

RubyMars: "Büyük bir mağaza." Seçenekleri baya azalttı.

RubyMars: Neden burada bir hikâye varmış gibi hissediyorum?

AHall80: Hah

AHall80: Hiçbir şey olmadı. Sadece bir yıl uzakta kaldıktan sonra ne kadar çok şeyi özlemediğimin farkına vardım.

RubyMars: Başka neyi özlemedin?

AHall80: Trafiği.

AHall80: Gerçek problemleri olmayan problemli insanları.

RubyMars: :)

RubyMars: Sormak istiyorum ama bir yandan da emin olamıyorum. Eve dönmüş olmanla kolayca başa çıkabiliyor musun?

AHall80: Evet

AHall80: Çoğunlukla

AHall80: İlk iki turumda böyle değildi ama gittikçe daha iyi oldum. Döndüğümüzde reintegrasyondan geçmek zorundayız

ve bunu baya ciddiye alıyorlar. Depresyon ve travma sonrası stres bozukluğu işaretlerini algılamak üzerine ders almamız gerekiyor. Şanslıyım ki ikisi de henüz başıma gelmedi. Benim için en kötü şey büyük kalabalıklar. Artık onlara katlanamıyorum. Artık yüksek sesler de bana iyi gelmiyor.

RubyMars: Kim bir sürü insanın arasında sıkışmaktan hoşlanır ki?

AHall80: :]

RubyMars: Yarın bir şey yapacak mısın?

AHall80: Ağabeyim birkaç günlüğüne onunla New Orleans'a gitmek isteyip istemediğimi sordu.

AHall80: *Mardi Gras*'ya gitmiyorum, o yüzden herhangi bir bokun üzerine basmak konusunda sorun yaşamayacağım.

RubyMars: Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?

AHall80: Gülüyor musun?

RubyMars: Hayır

AHall80: Yalancı.

RubyMars: ELVEDA

°°°

16 Haziran
14:21

AHall80: Merhaba

RubyMars: Sana da merhaba

AHall80: Biraz ortadan kaybolduğum için özür dilerim.

RubyMars: Sorun değil. Meşgul olduğunu düşünmüştüm.

AHall80: Max'in ailesinin göl evine gittim. Oraya gidene kadar telefonun çekmediğinin farkına varmadım.

RubyMars: Ağabeyinle New Orleans'a gidip boka basmayacağını sanıyordum?

AHall80: Ağabeyimi seviyorum ama onunla iki gün geçirmek mi? Yok, almayım.

RubyMars: En azından göl evinde güzel vakit geçirdin mi?

AHall80: Güzel geçti. Sakindi ve klima vardı. Yani iyiydi.

RubyMars: Hayattaki o küçük şeyler. :)

AHall80: Şimdi yolculuk öncesinde eşyalarımı hızlıca toplamaya çalışıyorum.

RubyMars: Bot aldın mı?

AHall80: Aldım, Des de aldı. Max almadı. Diğerlerinden haberim yok.

RubyMars: ...

AHall80: Biliyorum. Şikâyet etmeye başladığında sana söylemiştim diyeceğim.

RubyMars: Haha. Evet, diyebilirsin.

RubyMars: Umarım orada olduğun sürece hava güzel olur, ama... :)

AHall80: Eğer iki gün içinde yola çıkmadan seninle konuşamazsam, ilk fırsatta e-posta atarım.

RubyMars: Tamam. İyi eğlenceler!

RubyMars: İkimiz adına da tatilinin keyfini çıkar.

AHall80: Çıkaracağım. :]

AHall80: Görüşürüz RC.

***

00:33

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba

RubyMars: Bu saatte neden uyanıksın?

AHall80: Sinirliyim

RubyMars: Konuşmak ister misin?

AHall80: Konuşacak bir şey yok.

AHall80: Özür dilerim

AHall80: Sen bir şey yapmadın.

AHall80: Max'in kız kardeşi kolunu, arkadaşı da bacağını kırdı.

RubyMars: Max'in kız kardeşinin arkadaşı...

AHall80: İkisi de mezuniyet hediyesi olarak bizimle İskoçya'ya geleceklerdi.

RubyMars: Bu ne zaman oldu? Altı saat önce filan konuştuk.

AHall80: Sana mesaj attıktan bir saat sonra.

RubyMars: Ah, kahretsin. Durumları iyi mi?

AHall80: Hayattalar. Kırık bir dirsek ve kırık bir bacak dışında iyiler...

RubyMars: Ne oldu?

AHall80: Araba kazasında biri onlara yandan çarptı.

RubyMars: Bu çok korkunç.

RubyMars: Bekle

RubyMars: Bu, onlar için tatil iptal anlamına mı geliyor?

AHall80: Evet

AHall80: Bu yüzden o kadar...

AHall80: Arkadaşı yürüyemiyor ve Max'in kız kardeşinin ameliyat olması gerektiğini söylediler. Eğer o gelemezse Max de gelemez.

AHall80: Bir kızın bacağını kırmasına ve çok uzun süredir tanıdığım Max'in ufak kız kardeşinin kazada yaralanmasına bu kadar kızmamın bencilce olduğunu biliyorum ama mutlu değilim.

RubyMars: Belki biraz bencilce ama bu şekilde hissetmeye hakkın var. Tatil yapmayı hak etmiştin.

RubyMars: Özür dilerim Aaron. Bu hiç de hoş değil.

RubyMars: Diğer arkadaşların seninle geliyorlar, değil mi? Her şekilde bir sürü insan tek başına seyahat ediyor. Benim yaşlarımda sürekli tek başına seyahat eden bir arkadaşım var. 1.62 cm boyunda, belki altmış dört kilo vardır. Üstelik senin gibi iriyarı bir asker de değil.

AHall80: :]

AHall80: Sana sonra yazarım. Başım ağrıdan zonkluyor.

RubyMars: Tamam. Umarım iyi hissedersin. Olanlar için üzgünüm.

AHall80: Aslında kızgın değilim

RubyMars: Elbette değilsin

RubyMars: Ve uyanıksın.

AHall80: ...

AHall80: Uyuyamıyorum.

AHall80: Hayal kırıklığına uğradım. Dünyada tatile gidememekten daha kötü şeyler oluyor.

AHall80: İşlerin yolunda gitmemesine alıştığımı sanabilirsin.

RubyMars: Hayal kırıklığına uğramakta bir sorun yok. Ben de öyle hissederdim.

RubyMars: Muhtemelen ağlardım.

RubyMars: Tamam, son yorumun ağlamak istememe neden oldu.

RubyMars: Max gelmese de hâlâ tatile gidebilirsin.

AHall80: :]

AHall80: Ağlama. Kendime ve bu olayı olması gerektiği gibi kaldıramadığıma üzülüyorum. Boş bir bahane ama yorgun hissediyorum.

AHall80: Ne yapıyorsun?

RubyMars: Televizyon izliyorum

RubyMars: Donut yiyorum.

RubyMars: Uzun bir gün geçirdim.

AHall80: Sen de mi?

AHall80: Kötü bir gün mü?

RubyMars: Hayır. Kötü bir gün sayılmaz. Annemin halı yıkama makinesini ağabeyimin evinden almaya gittim ve arkadaşı da oradaydı.

AHall80: Kafayı taktığın şerefsiz mi?

RubyMars: Ta kendisi. Onu bir süredir görmüyordum. Sanırım aklıma bir şeyler soktun çünkü onu görünce sinirlendim.

AHall80: Ona mı kendine mi?

RubyMars: İkisi de. Çoğunlukla ona. Bu senin suçun. Şimdi tek düşünebildiğim onun büyük olduğu, beni serbest bırakması gerektiği ama onun yerine... Neyse unut gitsin. Bitti. Ona sinirlenmek aptalcaydı.

AHall80: Hayır değil.

RubyMars: :)

AHall80: Aptalca değil. Aşağılık herifin tekiydi. Sana ümit verdiği için ona sinirlenme hakkın var. Senden kaç yaş büyük?

RubyMars: Altı yaş

RubyMars: Sanırım seninle aynı yaşta.

AHall80: Belki ama ben yirmi iki yaşında olgunlaştım

AHall80: Çoğunlukla

AHall80: Ona bir şey söyledin mi?

RubyMars: Sadece selam verdim. Kafamda hem ona hem de kendime aptal demekle ve ona dair hoşlanmadığım şeyleri saymakla meşguldüm.

AHall80: Göz tembelliği filan mı var?

RubyMars: Haha, hayır. Kıyafetleri çok dar. Bir de bu var.

AHall80: Senden daha dar kıyafetler giyen biriyle çıkmak istemezsin.

RubyMars: Biliyorum!

RubyMars: Saçı da çok uzun. :) Filmler konusunda berbat bir zevki var.

AHall80: :]

RubyMars: Oradan olabildiğince hızlı çıktım. Eve dönerken ağabeyim mesaj atıp sorun ne diye sordu. Ona iyi olduğumu söyledim ama bütün bunları düşününce biraz kızıyorum.

RubyMars: Şimdi gerçekten hayatıma devam etmeye hazırım. Zamanımı hak etmeyen insanlar uğruna aptallık ederek yeterince vakit harcadım.

AHall80: Ben de bunu söylemiştim.

RubyMars: ... Aynı zamanda erkek arkadaş bulabilmem için kiliseye gitmemi söylemiştin haha.

AHall80: Bu konuyla alıp veremediğin ne bilmiyorum. İşe yarayabilirdi.

RubyMars: Ancak rüyanda.

RubyMars: Bir de barınakta gönüllü olmamı söylemiştin.

AHall80: Hah

AHall80: Dediklerimi görmezden geldiğin iyi olmuş

RubyMars: Teşekkür ederim. Kendimi iyi hissetmemi sağladın.

AHall80: Sana borçluyum, takipçi kız.

RubyMars: Çetele tutuyorum, merak etme.

RubyMars: Birbirimize destek verebiliriz.

AHall80: :]

AHall80: Gitmem lazım. Sonra konuşuruz.

°°°

12:02

AHall80: Orada mısın?

RubyMars: Evet, merhaba.

RubyMars: Kısa bir süre önce uyandım.

RubyMars: O yüzden...

AHall80: ?

RubyMars: Max veya kız kardeşi hakkında bir haber aldın mı?

AHall80: Hayır

RubyMars: Hayır, ikisi hakkında bir şey duymadım mı yoksa hayır, o bizimle gelmiyor mu?

AHall80: Hayır, onun veya Max'in hakkında bir haber almadım.

RubyMars: :(Üzüldüm

AHall80: Senin suçun yok

RubyMars: Sana söylemiştim, eğer Des ve diğer eleman vazgeçerse kendi başına gidebilirsin. İskoçların oldukça arkadaş canlısı olduğunu söylüyorlar. Eminim Max o gidemedi diye senin de gitmemeni istemez.

AHall80: Ben de öyle duydum.

AHall80: Şaşırırsın. Çocukça davranan biridir.

RubyMars: Yine de gitmelisin.

RubyMars: Babanı görmeye gittin mi?

RubyMars: Neden ağabeyine veya kız kardeşine gelmelerini söylemiyorsun? Son dakika olduğu için mümkün olabileceğinden emin değilim...

AHall80: Onları görmeye gittim ama o kadar iyi anlaşmıyoruz.

RubyMars: Anladım.

AHall80: Onları görmek güzeldi. Döndüğümde tekrar ziyarete geleceğimi söyledim.

RubyMars: Sana şans dilemek için parmaklarımı birleştirdim. Bir yolunu bulacaksın.

AHall80: :]

AHall80: Sonra konuşuruz

***

18:09

AHall80: Görünüşe göre Max olmadan gidiyoruz.

RubyMars: Üzüldüm.

AHall80: Sorun yok. O gidemedi diye gitmemezlik etmeyeceğim. İstediğim zaman izin alamam.

RubyMars: Katılıyorum.

RubyMars: Yine de üzüldüm. Eminim ki Des ve diğer arkadaşınla iyi vakit geçireceksin.

AHall80: Evet, iş görecek.

RubyMars: :)

***

20:08

AHall80: Birazdan havalimanına gitmek için yola çıkacağım

AHall80: Uzun bir yolculuk olacak

AHall80: Kötü bir ruh halinde olmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum

RubyMars: Sorun değil. Haksız değilsin.
RubyMars: İyi eğlenceler. Dinlenmeye bak.
RubyMars: Bana fotoğraf gönder.
AHall80: Tamam göndereceğim
AHall80: Kendine iyi bak RC
RubyMars: Sen de öyle.

***

19 Haziran
14:01

AHall80: Merhaba
AHall80: Vardım
RubyMars: Merhaba.
RubyMars: İyi bir uçuş geçirdin mi?
AHall80: İki uçuş.
AHall80: İyiydi. Max, kız kardeşi ve arkadaşı gelemediği için ekonomide biraz yayılabildik.
RubyMars: İyiymiş. :)
RubyMars: Bugün etrafı gezebildin mi?
AHall80: Biraz. Scott Anıtı'na gittik ve parkın etrafında gezdik. Royal Mile adındaki yere girip bir kaleyi dışarıdan gördük.
AHall80: İçeri girmek için sıra çok uzundu, o yüzden girmedik.
RubyMars: Tüh
RubyMars: Onun dışında her şey eğlenceli geçmiş görünüyor.
AHall80: Oteldeki internet çok yavaş. Sana fotoğrafları başka bir gün göndereceğim.
RubyMars: Turun yarın mı başlıyor?
AHall80: Evet. Beş gün sürecek.
RubyMars: Şanslısın.
AHall80: İyi misin?
RubyMars: Evet. Çalışıyorum.
RubyMars: Çalışmaya çalışıyorum, anladın sen onu. Henüz satamayacağım şeyler yapıyorum. Birkaç hafta içinde yola çıkacağım, ondan önce işlerimi bitirmeye çalışıyorum.

AHall80: Onları satacaksın.

RubyMars: İyimserliğini sevdim.

RubyMars: Özür dilerim. Kız kardeşim gibi davranıyorum.

AHall80: Kız kardeşinle neler oluyor?

RubyMars: Hâlâ antrenman yaptığını gizliyor. Nedenini anlamıyorum ama neyse. Annem hâlâ -sözde kaymadığı halde- kayabilsin diye parasını ödüyor. Hepimiz kocaman bir yalancı olduğunu biliyoruz.

RubyMars: Anlamıyorum. Gerçekten anlayamıyorum. Ama yine de onu seviyorum.

AHall80: Neyi anlamıyorsun? Neden paten kaymadığını mı?

RubyMars: Evet. Bir türlü anlamıyor. Geri kalanımız için -en azından bir süre- paranın ne kadar sıkıntılı olduğunu hatırlamıyor. Annem bize herhangi bir ders aldırmayı karşılayamazdı ama Jazz paten kaymaya başladığında büyük ağabeyim ve ablam çoktan evden taşınmışlardı. Bu yüzden ders alabildi. Ne kadar şanslı olduğunu anlamıyor. Birkaç yıl önce anlatmaya çalıştım ama anlamadı.

RubyMars: Bir Noel'de annemden paten istemiştim. Bana onları alamamıştı çünkü parası yoktu. Babama söylemeyi de istememişti.

RubyMars: Jazz'in bütün bunlardan haberi yok.

RubyMars: Kalp olayımdan sonra annem bir süre okulun spor günlerine katılmama izin vermedi. Katılamayan tek çocuk bendim. Jasmine ne kadar şanslı olduğunu anlamıyor. Onu çok seviyorum ve genellikle beraber takılmak için zamanı olduğunda iyi geçiniyoruz ama bazen bu kadar bencil olabilmesi beni çılgına çeviriyor.

RubyMars: Bu düşündüğümden de uzun sürdü. Sanırım beni biraz fazla rahatsız ediyormuş. Özür dilerim.

AHall80: Üzgünüm Ru

AHall80: Bunun seni neden sinirlendirebileceğini anlıyorum.

AHall80: Söyle ona.

RubyMars: Belki söylerim.

RubyMars: :)

RubyMars: Konuyu değiştiriyorum. Hiç uyuyabildin mi?

AHall80: Evet, evdekinden bile daha kolay oldu. Zaman dilimi o kadar da farklı değil.

RubyMars: Güzel. Biriyle odanı paylaşıyor musun?

AHall80: Hayır. Des ile paylaşmam gerekiyordu ama Max burada olmadığı için oda bana kaldı ve Des de kızların paylaşması gereken odayı aldı.

RubyMars: Hoş olmadığını biliyorum. Bu iyi olmuş.

AHall80: Evet

AHall80: Bu konuda hödüklük yapmamaya çalışıyorum

RubyMars: Çok geç. :)

AHall80: Aha aha

AHall80: Yatacağım. Mümkün olduğu zaman mesaj atarım.

RubyMars: Tamam, iyi geceler sapık takipçi.

AHall80: İyi geceler Rubes

•••

20 Haziran

15:15

AHall80: Neler yapıyorsun?

RubyMars: Merhaba yabancı.

RubyMars: Az önce kız kardeşimle tartıştım.

RubyMars: Önemli bir şey yok.

AHall80: Küçük kız kardeşinle mi?

RubyMars: Evet.

RubyMars: Ablam daha aklı başında.

AHall80: Ne oldu?

RubyMars: Öğle yemeğimizi yerken işinden ne kadar nefret ettiğinden ve her şeyden ne kadar sıkıldığından şikâyet etmeye başladı. Resmen her şeyden sıkılmış. Yatağının ne kadar sert olduğundan sızlandı ve annemi yenisini almak konusunda ikna etmek istediğinden bahsetti. Sanırım beni en çok bu çıldırttı.

AHall80: Devam et

RubyMars: Ona yatağının benimkinden daha iyi olduğunu, yeni bir tane istiyorsa "saatine 10.50 $ ödeyen berbat işinden" aldığı parayı biriktirmesi gerektiğini ve yeni bir tane almasını çünkü kira, sigorta filan ödemek zorunda olmadığını söyledim.

RubyMars: Onunla böyle konuşurken sanki farklı bir insan gibiydim Aaron. Kardeşimle daha önce hiç böyle konuşmadım. Hayatımda böyle konuştuğumu hiç sanmıyorum.

AHall80: Gerçekten mi?

RubyMars: Gerçekten. Şaşkınlığı dinince sinirlendi. Neler yaşadığını anlamadığımı ve hayatının herkesin düşündüğü kadar kolay olmadığını söyledi. Hayatının kolay olduğunu sanmıyorum. Ne kadar çok çalıştığını biliyorum. İşte o zaman bu konuda tartışmaya başladık.

RubyMars: Sonra ona şımarık çocuk gibi davranmayı bırakmasını, buza çıkıp çıkmayacağına karar vermesini, böylelikle annemin gerekmediği halde koçuna para vermek zorunda olmayacağını söyledim. Söylediklerimin ona ulaştığını biliyorum çünkü tek yaptığı bana bakmak ve ardından çekip gitmek oldu.

RubyMars: Bütün bunları söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama o kadar da değil.

RubyMars: Mideme ağrılar giriyor. Bütün konuşma boyunca çok terledim. Bu yaptığım en acımasız şeydi.

AHall80: Acımasızca değildi. Bunu onun iyiliği için yaptın. Başka birinden bunları duyması gerekiyordu.

RubyMars: Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

AHall80: Yapma.

AHall80: Seninle gurur duyuyorum. Bunu yapmak cesaret ister.

RubyMars: Cesaret gerektirdi.

RubyMars: :)

AHall80: İşimde yükselmeye başladığım zamanlarda, tanıdığım ama rütbesi benden düşük adamlara karşı sert olmak benim

için zordu. Onlara nasıl davranmam ya da rol yapmam gerektiğini bilmiyordum çünkü onları üzmek istemedim. Günün sonunda birini sinirlendirmen gerekse de işleri yoluna koyman gerektiğini biliyorsun. Zamanla yolunu bulacaksın. Bazen durman ve halanla yaptığın gibi cevabı yapıştırman gerekiyor.

RubyMars: Bana otoriter olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?

AHall80: İnsanların beni dinlemesine alışığım.

RubyMars: Haklısın. :)

AHall80: ...

RubyMars: Her zaman otoriter miydin?

AHall80: Ne istediğimi bildiğimde ve diğerlerinden daha iyi yapabileceğimi düşündüğümde.

RubyMars: Bu cevabı evet olarak alıyorum.

RubyMars: Ben otoriter değilim. Birbirimizi dengeliyoruz. Bu kötü bir şey değil.

AHall80: İstediğinde otoriter olabiliyorsun.

RubyMars: Bazen ama nadiren oluyor.

AHall80: Tabii

RubyMars: Söylediğim gibi ne istediğimi bildiğimde.

AHall80: Ve gecenin bir yarısı havanda olduğunda.

RubyMars: Neden bahsettiğini bilmiyorum.

AHall80: Tabii

RubyMars: ...

RubyMars: Çevrimdışı oluyorum.

AHall80: Haha

RubyMars: Günün nasıldı? Ne yaptın?

AHall80: Bizi tur için erken saatte aldılar. Dunkeld adında bir kasabaya uğradık. Sanırım adı buydu ve eski bir çam ormanında durup loch etrafında yürüdük... Göle böyle diyorlar. Ortasında eski bir kale vardı. Loch Ness'i gezdik ve iki geceliğine Ullapool adında bir kasabada kalacağız.

RubyMars: *Loch Ness*'e mi gittin???

AHall80: Evet, su o kadar karaydı ki kahve gibi görünüyordu.

RubyMars: Kıskandım

AHall80: Görsen bayılırdın.

RubyMars: :) Artık hayatınızı benim için de yaşamanız gerekiyor, beyefendi.

RubyMars: Sen olmasaydın, şu anda kendi işimi yapıyor olmazdım. O yüzden ben de hayatımı kısmen senin için yaşıyorum.

AHall80: :]

RubyMars: Çok iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

AHall80: :]

RubyMars: Orada mısın?

AHall80: Evet

AHall80: Buradayken fotoğraf çekiyordum. Mümkün olduğunda onları sana göndereceğim.

RubyMars: Anlaştık.

AHall80: Yatma vakti. Otobüs bizi almaya sabah 8'de gelecek.

AHall80: İyi geceler Ru.

RubyMars: İyi geceler, eğlenmene bak.

°°°

21 Haziran
14:57

AHall80: Merhaba

RubyMars: Merhaba.

RubyMars: Günün nasıl geçti?

AHall80: İyiydi. Bazı kale harabeleri görüp koy ve kasaba gezdik.

RubyMars: Güzel miydi?

AHall80: Evet

AHall80: Yemekten yeni geldim.

RubyMars: Lezzetli miydi?

AHall80: Evet, Des ve Ian otelin yakınlarındaki bir pubda kaldılar. İçecek havamda değildim.

AHall80: Odamda kalmayı tercih ederim

RubyMars: İyi misin?

AHall80: Sadece bu aralar aklımda çok şey var.

RubyMars: Benimle her daim, her konuda konuşabileceğini biliyorsun.

AHall80: Biliyorum Ru

AHall80: Bütün gün otobüste olmak bana çok fazla düşünecek zaman tanıdı.

AHall80: Bir çaresini bulacağım.

RubyMars: Evet, bulacaksın.

RubyMars: Her şey yoluna girecek.

AHall80: :]

AHall80: Ben yatıyorum.

AHall80: Günün geri kalanını güzel geçirmen dileğiyle Ruron

RubyMars: İyi geceler sapık.

***

23 Haziran

12:11

AHall80: Merhaba

RubyMars: Selam

RubyMars: Tatil nasıl geçiyor?

AHall80: :]

AHall80: Güzel

AHall80: Kaldığımız otelde Wi-Fi yok. Şu anda akşam yemeğini yiyorum

AHall80: Bu kasabanın ismi Portree

RubyMars: Yemeğini ye o zaman.

RubyMars: Bekle, bana nasıl mesaj atıyorsun?

AHall80: Yemek yerken yazıyorum

AHall80: Des'in telefonunu ödünç aldım. O da kız arkadaşını aramak için benimkini kullanıyor. Gitmeden önce uluslararası konuşma yapabileceğim bir tarife aldım.

RubyMars: Oradayken kız arkadaşını aramak için mi?

AHall80: ...

AHall80: Hayır. Max ararsa diye.

RubyMars: Anladım.

RubyMars: Bugün nereleri gezdin?

AHall80: Cennet gibiydi.

RubyMars: Bana bütün detayları anlat.

AHall80: Bugün Skye'deyiz. Adını söyleyemediğim... Sanırım Quiraing adında bir yerde durduk. Ian adını böyle telaffuz ediyordu. Gördüğüm en güzel yerdi. Patikanın yarısı boyunca yürüyüşe çıktık. Yağmurluydu ve çok bulut vardı ama yürüdükçe bulutlar geri çekildi. Gölleri –ya da loch, adına ne diyorlarsa onları– görebiliyordum... Hayatımda bu kadar muhteşem bir şey görmedim. Sanki farklı bir dünyada gibiydim. Şelale gördüm. Peri havuzları adı verilen bir yere gittik. Başka bir kale harabesiyle mezarlığı gezdik.

AHall80: Keşke görebilseydin.

RubyMars: :) Eğlendiğin sürece bu benim için yeterli.

AHall80: Tembel tenekeler istemediği için peri havuzlarındaki yürüyüşün çoğunu tek başıma yapmak zorunda kaldım.

AHall80: Havuzlardan birine atladım ve kıçım dondu. Bir sürü fotoğraf çektim.

RubyMars: Güzel. Onları bana gönder.

AHall80: Des'in konuşması bitmiş.

AHall80: Sana müsait olduğumda mesaj atarım.

RubyMars: Tamam. Eğlenmene bak.

AHall80: Görüşürüz Ruron

°°°

24 Haziran
12:09

AHall80: Selam

RubyMars: Sana da selam.

RubyMars: Günün nasıldı?

AHall80: İyi

AHall80: Bir kale gördüm adına... Adını kâğıda yazdım... Eilean Donan Kalesi deniyor. Fort William dedikleri bir kasabada durduk ve Glencoe adındaki yeri ziyaret ettik.

RubyMars: Eğlendin mi?

AHall80: Eğlendim diyemem ama güzeldi.

RubyMars: Sorun ne?

AHall80: Sadece seyahatimiz için işlerin yolunda gitmiş olmasını diliyordum.

AHall80: Bu şekilde düşünmekten nefret ediyorum.

RubyMars: Üzgünüm Aaron.

RubyMars: Umarım gelecekte Max ile başka bir yolculuğa çıkabilirsiniz.

AHall80: Sorun o değil.

AHall80: Yemeğe gidiyorum. Yatmadan önce mesaj atarım.

RubyMars: Tamam. Afiyet olsun.

AHall80: :]

***

16:33

AHall80: Orada mısın?

RubyMars: Ben her zaman buradayım.

RubyMars: Sabahın körü olmadığı sürece.

RubyMars: Yemekte ne yedin?

AHall80: Balık ve patates kızartması

AHall80: Düşünüyorum da

RubyMars: Bu mucizeye ne sebep oldu?

AHall80: Keşke benimle gelebilseydin

AHall80: Orada mısın?

RubyMars: Buradayım, kusura bakma.

RubyMars: İskoçya'ya gitmen konusunda seni suçlu hissettirmek istemedim.

AHall80: Öyle bir şey yapmadın.

AHall80: Sadece senin de gelebilmeni diliyordum.

RubyMars: :) Bunu düşünmen çok hoş. Ben de gelebilmeyi isterdim.

AHall80: Bu aralar çok düşünüyorum

RubyMars: Dönüş uçağın ne zaman?

AHall80: Yarın

AHall80: Yeni bir randevun oldu mu?

RubyMars: Hayır

RubyMars: Senin?

AHall80: Yok

AHall80: Uykum var

RubyMars: O zaman uyu. :)

RubyMars: Bu akşam çok mu içtin?

AHall80: Evet

RubyMars: Haha

AHall80: :)

RubyMars: Bu bana gönderdiğin ilk gerçek gülümseme.

AHall80: Hayır

AHall80: Geri kalanını sen görmedin

RubyMars: Git yat

AHall80: Tamam

AHall80: İyi geceler

RubyMars: İyi geceler Ruron

AHall80: Görüşürüz

°°°

25 Haziran
01:23

AHall80: Otelden çıkış yapmak üzereyim. Sadece veda etmek istedim.

RubyMars: Sana da günaydın

RubyMars: Tamam. Eve sağ salim dönmen dileğiyle. Uçakta fazladan alanın keyfini çıkar.

AHall80: Çıkaracağım

AHall80: Hey

RubyMars: Hey
AHall80: Boş ver, eve döndüğümde sana mesaj atarım.
AHall80: Yatağına yat
RubyMars: Tamam Aaron Anne.
RubyMars: :) Kendine iyi bak.
AHall80: Sen de öyle.

***

27 Haziran
01:54

AHall80: Çözümü buldum
RubyMars: Sana da selam
RubyMars: Güvenle eve dönebilmene sevindim haha.
AHall80: Benimle gelmeye ne dersin?
AHall80: Ruby?
AHall80: Orada mısın?
RubyMars: Buradayım.
AHall80: ...
RubyMars: Kusura bakma telefonumu düşürdüm.
AHall80: Mesajımı gördün mü?
RubyMars: Bu yüzden telefonumu düşürdüm. Seninle... Nereye gelmemi istiyorsun?
AHall80: Florida'ya
RubyMars: ...
RubyMars: Seninle Florida'ya gelmemi mi istiyorsun?
AHall80: Evet
RubyMars: Sadece anlamaya çalışıyorum. Neden seninle gelmemi istiyorsun?
AHall80: Seninle tanışmak istiyorum. Benimle tanışmak istediğini söylemiştin...
AHall80: Tabii istemiyorsan
RubyMars: İstiyorum
RubyMars: İstiyorum!
RubyMars: Sadece beni hazırlıksız yakaladın.

AHall80: Bizimle gel.

RubyMars: Bunu söyleyip duruyorsun.

AHall80: Çünkü gelmeni istiyorum.

RubyMars: Max'in sizinle Florida'ya geldiğini sanıyordum?

AHall80: Geliyor

AHall80: Oraya gitmek konusunda kendini kötü hissetmiyor

RubyMars: Ama benim de gelmemi mi istiyorsun?

AHall80: Evet

RubyMars: Neden? Benimle tanışmak için mi?

AHall80: Evet...

RubyMars: Ama neden?

AHall80: Çünkü beklemenin ne anlamı var ki? Bir daha izne çıkmam uzun bir zaman alacak.

AHall80: Bize katıl

RubyMars: Belki de bunu düzgünce düşünmüyorsun.

AHall80: Düşünüyorum

RubyMars: Hı-hı... Düşündüğünü sanmıyorum.

AHall80: Neden?

RubyMars: Öyle işte.

AHall80: Neden?

RubyMars: İşte!

RubyMars: Bir gecede benimle tanışmak istediğine öylece karar veremezsin.

RubyMars: İki haftadan az bir süre sonra babamı ziyarete gideceğim.

AHall80: "Birden" diye bir şey yok

AHall80: Buna bir gecede karar vermedim

AHall80: Üzerine baya düşündüm

AHall80: Sorun ne?

AHall80: Benim Florida'dan dönmek zorunda olduğum tarihten sonra yola çıkacaksın.

AHall80: Orada mısın?

RubyMars: Buradayım.

RubyMars: Sadece... Ya sinirlerini bozarsam? Belki yüz yüzeyken benden hoşlanmazsın.

RubyMars: Seninle ve arkadaşlarınla yemek yememi filan teklif etmiyorsun. Beni seninle ve çok uzun süredir tanıdığın arkadaşlarınla birkaç günlüğüne bir yazlık eve davet ediyorsun, değil mi?

AHall80: Savunman sinirlerimi bozabileceğin üzerine mi?

RubyMars: Daha önce hiç buluşmadık!

AHall80: Ne olmuş?

AHall80: Florida'yı sevdiğini söylemiştin.

AHall80: Ve seninle tanışmak istediğimi biliyorsun. Louisiana'ya bir dahaki gelişimde tanışabileceğimizi düşünmüştüm... Sadece daha erken gerçekleşecek. Birbirimizi neredeyse bir yıldır tanıyoruz.

AHall80: Beklemenin bir anlamını göremiyorum

RubyMars: Evet ama...

RubyMars: Bu kafede bir buluşma değil.

AHall80: Bir kafede buluşmazdık.

RubyMars: Neden olmasın? Sen üsse gitmeden önce buluşabilirdik.

AHall80: Hayır.

RubyMars: ...

AHall80: Bu aralar düzenlenen bir etkinlik olsaydı Comic Con'da buluşabilirdik

RubyMars: Beni öldürüyorsun.

AHall80: Neden?

RubyMars: Çünkü beni çok iyi tanıyorsun.

AHall80: Bu bir problem mi?

RubyMars: ... Hayır

RubyMars: Seninle tanışmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama seninle yazlık eve gitmek çok büyük bir adım.

AHall80: Neden?

RubyMars: Çoktan söyledim. Daha önce hiç görüşmedik.

AHall80: Yüz yüze

AHall80: Yabancı olduğumuzu sanmıyorum. Beni, Irak'ta bir yılımı geçirdiğim herkesten daha fazla tanıyorsun. Genel olarak tanıdığım herkesten daha iyi tanıyorsun Rubes.

AHall80: Senden hoşlanıyorum. Sen de benden hoşlanıyorsun. Sorun ne?

RubyMars: Kesin olarak Irak'ta olduğunu bile bilmiyordum Aaron.

RubyMars: Geri dönene kadar üssünün Kentucky'de olduğunu bile bilmiyordum.

RubyMars: Şimdiye kadar bana neden söylemediğini biliyorum. Ben de aynısını yapardım ama...

AHall80: Şimdi biliyorsun.

RubyMars: Bu tam bir çılgınlık.

AHall80: Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?

AHall80: Belki biraz öyle.

AHall80: Sorun değil

RubyMars: Belki biraz mı?

RubyMars: Üzücü kısım şu, olması gerektiği kadar çılgınca olduğunu düşünmüyorum. Annem doğrudan reddetmediğim için beni öldürürdü.

RubyMars: İçimdeki kocaman bir parça evet, gelirim demek istiyor. Ama... Birbirimizi çok tanımıyoruz.

RubyMars: Ne demek istediğimi biliyorsun.

AHall80: Birbirimizi tanıyoruz.

RubyMars: Birbirimizi tanıdığımızı biliyorsun. Ben de biliyorum ama kimse bilmiyor ve bunu anlamayacaklardır.

RubyMars: Daha önce hiç görüşmedik.

RubyMars: Sanki düğün günümüzde tanıştığımız... Görücü usulü bir evlilik gibi olacak.

RubyMars: Düşünmüştüm ki...

AHall80: Yani?

AHall80: Ben sana soruyorum, başkasına değil. Başkasına da sormazdım. Sadece sana.

AHall80: Kim birbirimizi tanımadığımızı söylüyor?

RubyMars: Bilmem... Toplum belki?

RubyMars: Ya sinirlerini bozarsam?

RubyMars: Telefonda bile konuşmadık.

RubyMars: Nasıl göründüğünü dahi bilmiyorum.

RubyMars: Sanırım çıldırmak üzereyim.

AHall80: Tanıdığım insanlardan daha fazla sinirimi bozacağından şüpheliyim.

AHall80: ... Sana fotoğrafımı gönderebilirim. Daha önce hiç istemedin.

AHall80: Paniklemeyi bırak. Beni tanıyorsun.

RubyMars: !!!!

RubyMars: Seni tanıdığımı biliyorum.

AHall80: Ara beni

RubyMars: Ne

AHall80: Ara beni. Seninle konuştuğum an, bir hafta boyunca derdini çekip çekemeyeceğimi bilirim.

RubyMars: Derdimi çekmek mi...

AHall80: Ne demek istediğimi biliyorsun

RubyMars: ...

RubyMars: Bu konu üzerine biraz daha düşünmen gerektiğini hissediyorum.

AHall80: Üzerine düşündüm.

AHall80: İskoçya'dan buraya kadar olan yolculuk boyunca

AHall80: Otobüste olduğum sürenin çoğunda

AHall80: Üzerine düşündüm Ruby.

RubyMars: Belki kararını yarına bırakmalısın.

RubyMars: Bu çılgınlık. Bu gerçekten çılgınlık.

AHall80: Bunu çoktan yaptım.

AHall80: Florida'ya gelmek istiyorsun.

RubyMars: Kelimelerimi çalıyorsun.

RubyMars: Tam bir baş belasısın.

RubyMars: Neden sana hayır diyemiyorum?

AHall80: Çünkü sen de benimle görüşmek istiyorsun

AHall80: Çünkü arkadaşız ve bir gün buluşacağız.

RubyMars: !!!

RubyMars: Kararını yarına bırak. Eğer yarın uyandığında hâlâ telefonda konuşmak istersen ve geçinebileceğimizi düşünürsen seni arayacağım.

RubyMars: Bunu yazdığıma inanamıyorum.

RubyMars: Ellerim titriyor.

RubyMars: Sana hayır demediğim için korku filmlerinde seri katille buluşmaya giden aptal karakterler gibi hissetmem gerekiyordu.

AHall80: Sadece ben varım Rubes.

AHall80: Ama sorun değil. Kararımı yarına bırakacağım

AHall80: Hemen gitmem lazım. Yarından sonraki gün Florida için yola çıkacağız.

AHall80: Uçakla gelebilirsin. Seni havalimanından alırım.

RubyMars: Çoktan planlar yapmaya başladın...

RubyMars: Eğer fikrini değiştirirsen alınmam.

AHall80: Pekâlâ. Anlaştık.

RubyMars: Anlaştık.

ooo

11:58

AHall80: Hey

RubyMars: Hey

AHall80: 270-555-5025

RubyMars: ...

AHall80: Bu benim numaram. Ara beni.

RubyMars: Üzerine düşündün mü ki?

AHall80: Bu yüzden sana numaramı veriyorum.

AHall80: Bazen bir insanla hemen uyum sağladığını ilk andan anladığını söylemiştin. Mesajlaşırken zaten anlaşıyoruz. Endişeli değilim.

RubyMars: ...

RubyMars: Ciddi misin?

AHall80: Evet. Beni şimdi ara.

RubyMars: Benden ne istediğini biliyor musun?

RubyMars: Hâlâ uyuyorum, değil mi?

AHall80: Kesinlikle

AHall80: Uyanıksın. Ara beni.

RubyMars: Emin misin?

AHall80: Evet. Ara işte.

RubyMars: Peki ama tuhaf bir sessizlik olursa ve bunu telafi edemezsek seni asla affetmeyeceğim. Aramızda iyi bir uyum vardı.

AHall80: Küstah konuşmaların başlaması için çok erken.

RubyMars: ...

RubyMars: Senin yüzünden çok uyuyamadım.

RubyMars: Telefona cevap versen iyi edersin. Bu numara yabancılara vermek zorunda kaldığın sahte hatlardan değildir umarım. Bunun üstesinden asla gelemem.

AHall80: Sadece ara Rubes.

On Dördüncü Bölüm

Aaron onu aramamı istedi.

Aaron onu aramamı istedi.

Kahrolası Aaron onu aramamı istedi.

Çünkü beni Florida'ya davet ediyordu.

Çünkü birden benimle tanışmaya karar verdi. Benimle vakit geçirmeye kararlıydı. Sonraki iznine kadar beklemek istemedi.

Hiç baskı yok.

Mutfak tezgâhına bakarken yutkundum, yüreğim ağzımdayken bir kâse kahvaltı gevreği aldım. Midem takla atmaya çalışıyordu. Yabancı biriyle seyahat etme düşüncesi az da olsa beni korkutmalıydı ama korkmuyordum. Tam olarak değil.

Biriyle kıyafet veya kostüm provası için değil de farklı bir nedenden dolayı ilk defa buluşacaktım. Çalışma halindeki Ruby olmayacaktım. Sadece... ben olacaktım.

En korkutucu kısmı da buydu. Sadece ben ve sevecek en kötü insanları seçen zavallı kalbim. Beni birinin kız kardeşi veya arkadaştan öte görmeyen insanları seçen kalbim.

Bir de durumun "hiç yüz yüze görüşmedik" tarafı vardı.

Bu benim ona âşık olmamı engellememişti, bir de o durum söz konusuydu. Bir noktada, aradan birkaç ay geçtikten sonra yani aklımı ondan uzaklaştırmak için diğer erkeklerle çıkmaya başlamıştım. Çünkü hislerimin manasız olduğunu anlıyordum. O aynı şekilde hissetmiyordu. Ayrıca, *bana biriyle çıkmamı söylemişti.* Durumumuzun daha ne kadar ortada olması gerekiyordu?

Bütün bunlar gitmemin aptalca olduğu konusunda beni ikna etmeye yeterli değil gibiydi. Eğer başka biri sorsaydı, internette

tanıştığı bir yabancıyla buluşma konusunda ne diyeceğimi biliyordum.

Aklını kaçırdığını söylerdim. Ailemdeki birine ne yapmayı düşündüğümü söylesem, onlar da aynı şeyi düşünürlerdi.

İçimdeki ses –hayatımda ilk defa– bu çılgınca şeyi yapmamı söylüyordu. Git, git, git. Güvenliğim için endişelenmem dışında sorun yoktu ama ona daha birkaç gün önce, kadınların tek başına seyahat ettiklerini söylememiş miydim?

Yine de... Uçak bileti almaya param yetmezdi. Düzenli bir gelirim yokken kredi kartımdan bilet almam çok sorumsuzca olurdu. Düzenli iki işim varken zengin değildim, şu anda da fakirlikten bir iki adım uzaktım.

Bunların farkındaydım ama... Karıncalanan parmaklarımı esneterek Aaron'ın bana verdiği numarayı yazdım.

Merdivenlerden yukarı koşarken arama butonuna bastım. Bunun en akıllıca karar olmadığının sonradan farkına vardım çünkü bacaklarım ikinci kata ulaşmamı sağlayana kadar nefes nefese kalmıştım ve hâlâ odama varamamıştım. Annemle kocası işteydi. O yüzden hayatımda ilk defa merdivenleri koşarak çıktığım için bana delirmişim gibi bakmayacaklardı.

Hızla yatak odama koşarken telefon çalmaya devam etti ve sesli mesajın devreye gireceğini düşündüğüm anda kapımı kapattım.

Birinin telefonu açtığını söyleyen o tanıdık ses, kapıyı kilitlerken donakalmamı sağladı. Sonra onu duydum. İsmimi. "Ruby?"

Nefes nefeseydim ama aynı zamanda nefes nefese olmamaya çalışıyordum. Telefondaki bariton ses de bütün ruhumu zeminde ezip geçmiş gibi görünüyordu. Aaron'dan ne beklediğimi bilmiyordum ama hattın diğer yanındaki yumuşak olmayan, yeterince kalın sesi kesinlikle beklemiyordum. İkisinin ortasındaydı. Cana yakındı. Kalındı ama çok kalın değildi. Biraz pürüzlüydü. Mükemmeldi.

İşte o zaman aklım başıma geldi.

Telefona cevap vermişti. Aaron'ı aramıştım ve o da cevap vermişti.

Aaron ile telefondaydım.

"Rubes?" Telefondaki erkek sesini yine duydum. Sesi hâlâ o mükemmel, doğal anlatıcı tonundaydı ve kulağa... Gülüyormuş gibi mi geliyordu? Neden gülüyordu? "Orada mısın? Nefes aldığını duyuyorum."

Nefes almayı bıraktım. En azından ağzımdan almayı bıraktım. Güçlükle yutkunuyormuşum gibi bir ses çıksa da yutkundum.

Sonra hattın diğer ucundaki adam neşeli ve neredeyse tatlı bir şekilde güldü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki bana aynı soruyu binlerce defa sormuş gibiydi. Neredeyse bir yıldır mektup arkadaşı değil de on yıldır arkadaşmışız gibi...

Bu Aaron'dı. *Aaron*. Bir kere boka bastığımı en iyi arkadaşım dışında bilen tek kişiydi. Ve böylece... "Merdivenlerden koşarak çıktım ve nefes nefese kaldım," dedim ona, nefes nefese olduğumu duyamasın diye cümlemin sonunda telefonu ağzımdan uzakta tuttum.

Onun -Aaron'ın- rahat gülümsemesi uzadı ve her nasılsa, bu bir şekilde beni rahatlattı. Birbirimize sataştığımız mesajlaşmalarımızı hatırlatıyordu. Normal. Şakacı. Cana yakın. *Her zaman olduğu gibi. Arkadaşım gibi.* "Sadece merdivenlerde koştuğun için mi?" diye sordu. Ve her nasılsa -sanki bana sataşıyormuş gibi- bilmediğim renkteki kaşını kaldırırken onu hayal edebiliyordum. Normalde olduğu gibi.

"Çok fazla basamak var." Kahkaha atana kadar telefona gülümsemeye başladığımın farkına varmamıştım. Bu Aaron'dı. Büyütülecek bir şey yoktu. "Formumu kaybettim." İşte söyledim. *Ağzımdan* neler çıkıyordu? "Özür dilerim bu çok utanç verici. Muhtemelen tek seferde on beş kilometreden fazla koşabiliyorsundur. En son koştuğum zaman... Hiç olmadı. Hiç koşmam. Sana yalan söylemek istemiyorum. Kusura bakma gevezelik ediyorum. Gergin olduğumda gevezelik ederim."

"Neden gerginsin? Benim işte," dedi lafını uzatarak, sabit ve istikrarlı bir ritimdeki kelimelerinde çok hafif bir Louisiana aksanı vardı. Benim işte, bunu bana birkaç defa söylemişti. Bu sefer, kendime ona neden biraz da olsa âşık olmanın aptalca bir fikir olduğuna dair bütün bahanelerimi boşa çıkararak kalbime doğrudan bir ok saplamış gibiydi.

Çünkü bu aptalca bir fikirdi.

Gerçekten aptalca bir fikir.

Aptalca fikirler konusundaki rekoruma bakınca onlardan ne zaman kurtulacağımı bildiğimi sanabilirdin.

Ama bilemiyordum. Kendimi bildiğim ve aptal olduğum için kurtulamadığımın farkındaydım. Zayıftım. Hem de çok zayıf. "Açık kalpli olmak" deyimi benim yüzünden yazılmıştı.

Ses tonu ve kelimeleriyle dizlerime hayali bir beyzbol sopasıyla vurduğundan habersiz olan Aaron, sözlüğü okumasını bile dinleyebileceğim pürüzsüz ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Sesin..." Tereddüt etti.

"Aptalca mı?" diye kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

Bu sefer net ve yüksek sesle gülerken bir kere daha ayaklarımı yerden kesmişti, çünkü tuhaf, kaba, sevimsiz bir şekilde ve eşek gibi gülecek değildi ya. Bu benim için çok kolay, bir de adil olurdu. Bu adamın yirmi küsur kız arkadaşı olmasının bir sebebi vardı. Hepsi birden kulağıma mantıklı gelmeye başladı. "Hayır. Sesin düşündüğümden daha farklı."

Derin nefes alıp -kalp açısından formda değilmişim gibi gözükmemek adına- sonunda kapıdan bir adım uzaklaştım. İki sandalyeden dökülen kıyafetleri ve üç gün önce kurutucudan çıkarıp yere fırlattığım temiz kıyafetlere çok yakın olan kirli kıyafet yığınını görmezden geldim. Bu Aaron, diye kendime hatırlattım. Bunu yapabilirim. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesim kafayı yemek üzere olduğum halde beklediğimden daha çok kendim gibi çıkmıştı.

Yeniden tereddüt edermiş gibi bir ses çıkarmasını hayal etmiyordum.

İçimde tuhaf bir his vardı... "Ne? Sesimin Minnie Mouse gibi olduğunu mu düşünmüştün?"

"Ah," cevabını vermesi bir saniye bile almamıştı. Nefes nefese kaldığımı ve on saniye önce gergin olduğumu unutarak kahkahayı bastım.

"*Öyle mi düşündün*?"

Sanki elinden geldiğince gülmemeye çalışmış ama başarısız olmuş gibi güldü. "Bilmiyorum! Sesinin daha genç çıkacağını düşünmüştüm..."

"Beni yaralıyorsun, Aaron. Gururumu yaralıyorsun." Dağınık büyük yatağımın köşesine rahatlayarak çökerken burnumdan alaycı bir ses çıkardım.

Kahkaha atma sırası ondaydı. Gülmesine göre daha yüksek sesli, karnından çıkarmış gibi dolu bir tondaydı. "Sesin yirmi dört yaşındaymışsın gibi çıkıyor," diye itiraz etmeye çalıştı ama kelimeleri kahkahasıyla kesilip durmuştu.

"Bunu demek istemedin. On beş yaşındaki ponpon kızlar gibi bir sesimin olduğunu düşünmüştün. Değil mi?" Cevap yoktu, sadece şüpheci bir şekilde... Sanki gülerken yüzünü telefondan uzak tutuyormuş gibi uzaktan gelen bir ses vardı... Böyle yapıyordu, değil mi? "Sana inanamıyorum."

"Özür dilerim!" demeye çalıştı ama yine, bu sefer doğrudan telefona doğru katılarak gülmeye başlarken kocaman sırıtmama sebep oldu. Etrafımda bunu görecek kimse olmadığı için memnundum çünkü cevaplamak istemediğim sorular soracaklardı.

"Kostüm oyunundan bahsettiğim için, değil mi?"

Neredeyse bir yıldır e-posta gönderdiğim adam bir anlığına duraksadı. "Hayır..."

"Yalancısın."

Aaron'ın kahkahasının tonu birden kısıldı ve bu sefer telefonu yüzünden uzaklaştırdığını kesin anladım. En iyi arkadaşım da olabildiğince yüksek sesle gülerken aynı şeyi yapıyordu.

"Ve sevgilimin olmaması olayı yüzünden," diye ekledim.

Telefon ağzına yakın değilken bile yeniden kahkahayı bastığını anlayabiliyordum. Bu sesi bu kadar sevmemem gerekiyordu ama... *Suçluydum.*

"Sana inanamıyorum."

"Telefon seksi hatlarında çalışıyormuşsun gibi bir sesin var." Sonunda söylemeyi başardı.

Ne? "Hayır, hiç de bile." Kendi sesini hiç dinlememiş miydi?

"Kendi sesini hiç duydun mu? Dün akşam sana mesaj attıktan sonra televizyon izliyordum ve o sohbet hatları için reklamlar çıktı. Sesin aynı o kızlar gibi..." Bir an konuşmayı keserken sesi değişti. "Hasta mısın?"

Bu kadar kocaman gülümsemeye hakkımın olmadığını biliyordum ama yine de gülümsedim. "Hayır, artık hasta değilim. Bu benim normal sesim, sağ ol."

Hatta bir duraklama olduktan sonra, "Gerçekten Ruby misin?" diye sordu.

"Sence?" diye alaycı bir ses çıkardım. "Bana inanman için makatını mı sormam gerekiyor?"

Aaron kahkahadan boğuluyormuş gibiydi. Bunu yaptığını bilmek için onu görmeme gerek yoktu. Gizlemeye veya telefonu ağzından uzaklaştırmaya çalışmamıştı. "Şimdi kesin bir şekilde sen olduğunu biliyorum."

Aptaldım ve bunun bir önemi yoktu. "Emin misin? İstersen sorabilirim," diye ağzıma kilit vuramadan ona teklifte bulundum.

"Eminim."

"Eğer fikrini değiştirirsen..."

Aaron yine kahkaha attı. "Hayır, sen olduğunu biliyorum. Dört dakikadır telefonda konuşuyoruz ve bir haftanın toplamından daha çok gülmeme sebep oldun. Senden başkası bunu yapamaz, Ru."

Bunu yazılı kelimelerle kaç kere söylediğini sayamazdım ama her seferde olduğu gibi kendimi... Mükemmel bir şey yapmışım

gibi hissediyordum. Kendimi toparlamam ve kontrol altına almam gerekiyordu. Normal davranmalıydım. *Normal davran, Ruby.*

"Beni aramadan önce uyarabilirdin," diye kısık sesle, ben normal halime dönmeden söyledi ama bir şekilde bu cümleyi söylerken gülümsediğini anlayabiliyordum.

Yatağın kenarına çökerek dizlerimi göğsüme çektim, ayaklarımı da yatakta yan yana koydum. Şu anda ne yaptığını, nasıl göründüğünü, ne düşündüğünü merak etmemeye çalıştım... Ama başarısız oldum. Her zamanki gibi. "Ne için uyarıya ihtiyacın vardı?" diye neredeyse tereddüt ederek ama kesinlikle dikkatim biraz dağınık şekilde sordum.

Yumuşak bir kahkaha duyuldu. "Bu ses için. Tanrım Ru. Senden hoşlanmayacağımdan endişelendiğini söyledin. Bu yüzden aklımda işler tuhaflaşırsa diye benimle konuşmanı sağlayacak bir plan yapmıştım. Daha konuşmanın otuzuncu saniyesinde beni eleştirmeye başladın," diye itiraz etti. "Oyunumu bozdun."

Normal davran. Normal davran. Planının ne olduğunu sorma. Senin de onun sesini sevdiğini söyleme. "Sen mi? Gergin olan bendim. Hâlâ gerginim. Ellerim terlemeye sonra da karıncalanmaya başladı ve telefona cevap vermen bir ömür sürdü..."

Tekrar boğuluyormuş gibi oldu. "Tuvaleti kullanmak için yeterli zamanım olduğunu sandım..."

"Tuvaleti kullanman ne kadar zaman alıyor?"

Aaron dudaklarımın kıvrılmasına sebep olacak şekilde bir kahkaha patlattı.

"Aramak için merdivenlerden koşarak çıktım ve ölüyordum, sonra *sen* benimle uğraşmaya başladın..."

"Benimle konuşma fikrine alışmanın bir dakika alacağını düşünmüştüm."

"... Sonra arkadaşım Aaron, ki kendisi resmen en iyi arkadaşım olur, Malibu Barbie'si gibi bir sesim olduğunu düşündü. Ben de gerginliğimi unuttum."

"Gerilecek bir şeyin yok. Sadece benim."

Sadece o. Neden bunu bana söyleyip duruyordu? Sanki farkında değilmiş gibi...

"Artık bilmem gereken her şeyi biliyorum," diye sakin bir şekilde belirtti.

"Neymiş o?" diye sordum.

"İyi bir şekilde geçiniyoruz."

"Telefonda konuşalı..." Ekranı yüzümden uzaklaştırarak süreye baktım. "Daha beş dakika oldu."

"Biliyorum ve beş dakikada, insanların beni bütün yıl güldürdüğünden daha fazla güldürdün." Bu kelimelerin beni ne kadar etkilediğinin farkında değildi. Hem de hiç... Bunu ona asla söyleyemezdim. Gözlerimi üzerine düşünmemek için sıkıca kapattım. Hattın diğer kısmında bir duraklama olduktan sonra ciddi bir şekilde, "Benimle gel," dedi. Boğazını temizleyip, "Bizimle," diye ekledi.

"Nereye?" Pişman oldum. Sanki beni davet ettiği başka bir yer vardı.

İnlemeye benzeyen bir oflama sesi çıkarınca bu sesin hangi yüze ve kişiliğe ait olduğunu merak etmemi sağladı. İlk defa aklımdan geçmemişti. "Florida, Ruby," diye başka birinin göstermeyeceği bir sabırla söyledi.

Yatakta geriye yuvarlanırken inleme sırası bendeydi. Yataktaki bir şey sırtıma battı ama görmezden geldim. Aaron beni yanına davet ediyordu. Gerçekten.

"Bir süredir bunun üzerine düşünüyordum. İskoçya'ya gitmeden önce de düşündüm. Seni davet etmek istedim ama..." Sözünü bitirmedi. Tamamen özgüvenli bir sesle konuşmadan önce anlayamadığım bir ses duydum. "Seninle tanışmak istiyorum." Birdenbire. *Seninle tanışmak istiyorum.* Telefona doğru yumuşak bir şekilde nefesini verdi. "Seni uykunda öldürmeyeceğim."

Bu alaycı bir ses çıkarmama sebep oldu. "Bunu düşünmüyordum."

"Kendi odana sahip olabilirsin. Eminim üzerinde kilit vardır."

Endişe, stres, sinir ve kusmuk, hepsi midemde karıştı. Onunla Florida'ya gitmek. Kendi başıma. Onu veya arkadaşlarını teknik olarak tanımazken.

Onunla tanışmak. Aaron ile tanışmak.

Bana resmen ufak kız kardeşi olduğumu söyleyen, benim için anlamı derin olan bu adamla tanışmak.

Ya yüz yüzeyken benden hoşlanmazsa? Ya görüştüğümüzde ondan daha çok hoşlanırsam? Ya ondan daha fazla hoşlanırsam ve benimle tanışınca bir sebepten dolayı benden hoşlanmadığına karar verirse? Ya...

"Ee?"

Evet mi? Heyecandan, midem bulandığından ve damarlarımda dolaşan ama ne olduğunu anlamadığım bir şey yüzünden kalbim hızla atmaya başladı. "Aaron, benden ne istediğini anlıyor musun?"

"Evet," dedi ama kulağa daha çok, "yani" gibi gelmişti.

"Daha önce yüz yüze hiç görüşmedik."

"Ne olmuş? Dokuz ay boyunca birbirimize e-posta attık. Ailemden ve arkadaşlarımdan daha çok seninle konuştum." Arka planda bir hışırtı sesi vardı ve kapı kapanma sesi duyduğuma yemin edebilirdim. "Eğer durumu tuhaflaştırırsan, ancak o zaman tuhaf olur. Biz bunu yapmayacağız. Çoktan uyum sağladık." İkimiz de bir an bir şey söylemedik ama tekrar konuştuğunda tüylerimin diken diken olmasını sağladı. "Öyle düşünmüyor musun?"

Öyle düşünmüyor muyum? Çıldırmış mıydı? İnleyip yumruğumu göz çukuruma getirdim. "Bak, seninle gelmek istiyorum. Gerçekten istiyorum ama..."

Sesi yumuşak ve kararlıydı. "Sana hiçbir şey yapmam ya da birinin bir şey yapmasına izin vermem."

"Konu o bile değil..."

"Çok üzerine gittiğimi biliyorum ama bunu düşündükçe, senin de bizimle gelmeni daha çok istiyorum. İskoçya'da olduğum

süre boyunca, Max bizi yarı yolda bırakınca seni davet etmediğime pişman oldum. Beni yarı yolda bırakmasa da seni davet etmiş olmayı diledim."

Öyle mi yapmıştı?

Nefesimi verip ayak parmaklarımı kıvırdım. Neden vücudumdaki bütün hücreler o kadar iyi tanımadığım ve hiç tanımadığım diğer insanlarla Florida'ya gitme fikri konusunda heyecanlıydı? Eğer en iyi arkadaşım bana internetteki biriyle kafede tanışacağını söyleseydi ona aklını kaçırdığını, tam bir aptal olduğu için dokuz haberlerinde çıkacağını anlatırdım.

Ama aklım bu fikre tamamen karşı çıkıyordu.

Tamamen.

Derinlerde bir parçam, Aaron'ın beni incitmeyeceğini biliyordu. Bunu nasıl bildiğimden haberim yoktu ama biliyordum işte. Gerçekten biliyordum. Ayrıca Florida'ya gitmeyi çok istiyordum...

"Bak, yeterli param yok. Paraya dönüştürebileceğim çok fazla bozukluğum var ve biraz da biriktirdim ama... Muhtemelen çok pahalı bir bilete hepsini harcamamam gerekiyor çünkü çok son dakika..."

Rahatlatıcı sesi lafımı kesti. "Biletini ayarlayacağım."

Yüzümün buruştuğunu hissedince inledim. "Parasını veremezsin."

"Yeterince paran olmadığını söyledin. Gelmeni isteyen benim..." Lafını devam ettirmedi. "Eğer kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa yeterince param var."

"Önümüzdeki hafta Kaliforniya'ya gitmem lazım..."

"Oraya gitmen gereken zamandan önce eve döndüğünden emin olacağım."

Korkunç bir hata yapıyordum, değil mi? Yabancılarla dolu bir yazlık eve kim giderdi ki? Üstelik bir yabancıya tamamen âşıktım ve onun bundan haberi yoktu, çünkü daha önce yüzünü hiç görmemiştim...

Üzerine düşündüm. Kandırılıyormuş gibi görünebilirdim ama... Şanslıysam ve internetteki kadar harika bir insansa, hâlâ ona âşık olacaktım. Güzellik solup giderdi ama iyi bir kişilik ve kimya yok olmazdı.

"Uçak biletini karşılayabilirim Ruby ve Kaliforniya'ya gitmeden önce geri döndüğünden emin olacağım. Görevdeyken bana yüzlerce dolar değerinde eşya gönderdin. Hayır, o kadar olmadığını söyleme çünkü ikimiz de olduğunu biliyoruz. Biletini alabilirim. Bana iyilik yapmış olacaksın."

"Sana nasıl iyilik yapmış olacağım?" diye mırıldanarak sordum.

"Çünkü İskoçya'da çok daha iyi zaman geçirebilirdim. Florida'ya seni davet ederek bencillik yapıyorum çünkü..." Lafını kesti. "Seninle tanışmak istiyorum ve bunun üzerine düşünmek için sana zaman vermiyorum. Bana endişeli olduğunu söylüyorsun ve ben de seni buna zorluyorum. Bencilce olduğunu biliyorum ama ne var biliyor musun Rubes? Umurumda değil."

Öldüm mü? Hâlâ rüya mı görüyorum? Annem dün akşamki yemekte mantar pişirmişti de hâlâ tuhaf bir yolculukta mıydım?

İnledim. Bu çılgıncaydı. Ben de ona tam olarak bunu söyledim.

"Ne olmuş? Senin yaşındaki bir kızın tek başına bir yerlere gitmesini düşünmem çılgınca mı?" dedi. "Arkandayım Ruby Cube."

Ruby Cube. İlk okuduğumda fena olmuştum ve o zamandan beri ne zaman RC yazsa fenalaşıyorum. Çok aptaldım. Bu pozisyona tekrar düştüğüm için çok aptaldım. Aptal olduğumu bilmem bile bir şey değiştirmiyordu.

"Sana evet demek istiyorum." Bunu ona nasıl açıklayabilirdim? "Gerçekten istiyorum. Ailem olmadan, tek başıma, sadece iş için bir yerlere gittim. Eğer onlara senin yanına gittiğimi söylersem aklımı kaçırdığımı düşüneceklerdir."

"Yirmi dört yaşındasın, on değil."

Bu kelimeler göğsüme binlerce Thor çekici gücünde darbe vurmuştu. Ona bütün bunları daha önce söylememiş miydim?

Ufak bir çocuk gibi davranılmaktan ne kadar nefret ettiğimi? Benim suçum olduğunu biliyordum. Hepsinin bana patronluk taslamasına izin vermiştim. Kanatlarımı kesmelerine izin verdikten sonra da geri kalan işi kendi başıma bitirmiştim.

"İyi anlaştığımızı biliyorum. Ben biliyorum. Sen de biliyorsun. Eğer internette paylaşmayacağına veya ismime bir sürü kredi kartı çıkarmayacağına söz verirsen sana sosyal güvenlik numaramı gönderirim. Babamın adresini ve kalacağımız yazlık evin bütün detaylarını söyleyebilirim. Kendi odana sahip olabilirsin." Bir duraklama daha oldu ama sakin ve düzenli nefes alışlarına elimde olmadan dikkat kesildim. Aynı kız kardeşim gibi nefes alıyordu. Merdivenlerden çıktığı için nefes nefese kalmayacak biri gibi. "Hepimizle iyi anlaşacağını biliyorum."

Kalbim altın madalya kazanmak için alp disiplini kayağı yaptığını zannediyordu. Nasıl bu kadar heyecanlanıp aynı zamanda korkabildiğimi aklım almıyordu.

Bunun çılgınca olduğunu ona neden söylemiyordum?

Neden?

Çünkü çılgınca bir aptallıktı ama kötü bir yönde değil. O kadar çok istiyordum ki neredeyse tadını alabiliyordum. Bir parçam benim hakkımda ne düşüneceğinden, yüz yüzeyken birbirimizden hoşlanmazsak ne olacağından korkmuyordu. O kadar çok gitmek istiyordu ki beynimin geri kalanını susturuyordu.

Aaron'a ailemle uçarken genellikle kendi koltuğumu bile seçmediğimi nasıl söyleyebilirdim? Düşünmek bile kendimi ufak hissetmeme ve...

"Ruby, parayı düşünme. Bir çaresini bulabiliriz. Senden bir şey beklemiyorum. En yakın arkadaşım olduğunu söylerken sana doğruyu söylüyordum. Öylesin. Sana diğer herkese anlattığımdan çok daha fazla şey anlatıyorum. Yapmayı istediğim son şeyken bile beni güldürebilen tek insanın başına bir şey gelmesine nasıl izin verebilirim?"

Bütün dünyam durmuş gibiydi.

Bunun farkına bile varmadan konuşmaya devam etti. "Gerçekten gelmek istemiyorsan bilmeliyim. Seni zorlamayı veya suçluluk hissetmeni istemiyorum. Eğer istiyorsan gel. İstemiyorsan, başka bir zaman ayarlamaya çalışırız. Tamam mı?"

On Beşinci Bölüm

"Panama City'ye inişimizi gerçekleştirmek üzereyiz..."

Kalp çarpıntısıyla küçük yaşta bu kadar deneyimim olmasaydı, pilotun sesi hoparlörlerden yayılırken kesinlikle kalp çarpıntısı geçirdiğimi sanırdım.

Çünkü, *vay canına.*

Buradaydım. Varmak üzereydim. Panama City'ye. Aaron'ın olacağı yere.

Korkaktım. İşte gerçek buydu. İtiraf etmekten korkmuyordum. Ben böyleydim. Ruby Marisol Santos sertifikalı bir tavuktu. Çimenle beslenmiş, antibiyotiksiz olanlardan bile değildi çünkü birkaç ay önce antibiyotik kullanmıştım. Kahrolası tavukların en kötü cinsiydim.

İnsan cinsinden.

Buna hazırlıklı değildim. Alıştığım alanın dışına çıkmak her zaman yaptığım bir şey değildi. Fiziksel olarak tanışmadığım insanlarla tatil yapmak için tek başına bir yere uçmak, yaptığım veya yapmayı düşündüğüm bir şey bile değildi. Son on iki saattir kafayı yemek üzereydim. Terleyip tırnaklarımın çoğunu yedim. Biraz daha terledikten sonra o kadar nefes nefese kaldım ki topuklularla iki kilometre koşmuş gibiydim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki beni tanıyan kimseye söyleyemedim, yoksa beni kardiyoloji uzmanına gönderirlerdi.

Yine de buraya gelmiştim. Doğal olarak kendim gibi davranmamaya çalışıyordum. Yani ödleğin teki gibi.

Ömrümü kendime hiçbir şeyden korkmadığımı söyleyerek geçirmiştim ama aynı zamanda beni korkutan şeyleri bilerek

görmezden gelmiştim. Kendimi ne düşündüğümü merak ettiğim durumlarda bulmazdım çünkü bilinçli olarak hiç bu noktaya gelmemiştim. Bunun pek yaptığım bir şey olmaması beni utandırıyordu.

Ama güvendiğim biri hayatımı sonuna kadar yaşamam gerektiğini söylemişti. Her daim istedikleri şeyin peşinden koşan insanlar gibi cesur veya taşaklı değildim. Belki istediğim çok şey olmadığı içindi ama emin değildim. İşimi bırakmak ve buraya gelmek, hayatımda yaptığım şüphesiz en cesurca iki şeydi. Sadece bir defa güçlü, azimli bir insan olmaya çalışmıştım ve bu resmen yüzümde patlamıştı. Ama ufak kardeşimin düşüşünü ve bunu her seferinde yapması gerektiğini bilerek ayağa kalkışını yeterince izlemiştim. İncinsen de canın acısa da kendini ayağa kaldırırken tekrar düşmekten korksan veya sandığın kadar rahatsız olmadığını düşünerek sonsuza kadar yerde uzanmak istesen de tekrar ayağa kalkman gerekiyordu.

Bütün bunları deneyimden filan bilmiyordum.

Bu yüzden kendimi orta koltukta, koltuğumun kolunu işgal etmeye çalışan bir yabancı ve omzumu yastık olarak kullanan diğer yabancı arasında sıkışmış halde bulmuştum. Bir yere gitmek için bir gün öncesinden bilet almaya çalıştığında, düzgün bir fiyata aktarmasız bir uçak bulmak bir yana, cam kenarını kapma ihtimalinin bile olmaması şaşırtıcı değildi. Ama bu konuda bir sorunum yoktu. Tek önemli olan oraya gitmemdi.

Houston'dan Panama City Beach, Florida'ya aktarmasız şekilde gidiyordum.

Hâlâ yere inmek üzere olduğuma inanamıyordum, ailem bile yapmak üzere olduğum şeye inanamıyordu.

Annem ve Jasmine dün bana sırayla bağırmışlardı.

"Senin sorunun ne? Zaten önümüzdeki hafta yola çıkacaksın!"

"Kahrolası aklını mı kaybettin, Squirt?"

"Sen hiç çılgınca şeyler yapmazdın," diye annem itiraz etti, o kelimelerin ne kadar ters teptiğinden habersizdi. Beni istediğimi

yapmam konusunda ısrarcı olmam için teşvik ediyordu. Bu da gitmem yönündeydi.

"Gidiyorum" ve "hayır" kelimeleri verilecek doğru cevaplar değildi çünkü o zaman birbirlerine bir saat boyunca bağırmaya başlamışlardı. Bu noktada saatler önce uçakta yanımda oturan yaşlı adamın horlamaya başlayıp başını omzuma yasladığında yaptığımın aynısını yaptım; olmasına izin verdim. Ufak kız kardeşimin ve annemin gitmemem gerektiği konusunda bütün sebepleri bağırmalarına izin verdiğim gibi...

"Ya bir şey olursa?" diye ufak kız kardeşim sormuştu, bir eli yüzünün etrafında uçuşurken diğerinde damla çikolatalı kurabiye vardı. Cevap vermeme gerek yoktu çünkü annem kaçırılmak, köle olarak satılmak ve uyuşturucu taşıyıcısı olarak kullanmakla sınırlı kalmayan bir sürü şey sıralamıştı.

Ama çenemi kapalı tutmayı başarıp konuşmalarına, düşüncelerini dışa vurmalarına ve kızarmalarına izin verdim.

Sonunda olabildiğince sakin bir şekilde ve beynimi yedikleri halde onları çok fazla severek, "Endişelenmenizi anlıyorum... ama gidiyorum," dedim.

Bu, onları baştan başlamaları için tetiklemişti ama birkaç dakika sonra arkamı döndüm, hayatımda ilk defa kendimi tutamayıp ağlayarak körfezin diğer tarafına gitmenin çılgınca olduğunu kabul etmeden yanlarından çekip gittim.

Çılgıncaydı. Biliyordum çünkü beni korkutsa da kelimeleri gitmeyi daha fazla istememi sağlamıştı. Kendime, onlara ya da birine bir şey kanıtlamak için miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim gergin olduğum için daha fazla gitmek istediğimdi.

Ama ödümü patlatsa da çoğunlukla Aaron ile tanışmak için gitmek istiyordum.

Hayatıma devam etmek için onunla buluşma işini aradan çıkarmalıydım ya da kendime öyle söylüyordum. Onu görebilirdim ve hislerimin arkadaşlıktan ibaret olduğunu öğrenebilir-

dim. Bir ünlüyle yüz yüze buluşmak ve aklında kurduğun hayali, mükemmel insanlar yerine sadece insan olduklarını görmek gibi olacağını sanıyordum.

Onların yanından ayrılıp toplanmaya başladığımda annem ve kız kardeşim yatak odamda belirdi. Hâlâ beni ikna etmeye çalışırlarken kararımdan dönmedim.

Sözümden dönmeyecektim. Midemin ağrımasına, onları memnun etmek için elimden geleni yapmamanın verdiği tuhaf hisse rağmen sözümden dönmedim. Çünkü daha önceleri hep böyle yapmıştım. Bu artık bana doğal gelmeye başlamıştı.

Her nasılsa Florida'ya gitmeyi yaşadığım kimseye söylemeden kabul etmiştim ve Aaron'ın bana e-postayla detaylarını gönderdiği uçağa iki saat sonra bindim. Kan bağım olan iki kişi beni götürmek yerine çok fazla sinirli olduğundan beni dört numaralı koca bırakacaktı. Heyecanlanmayı *bırakamadığım* için annemle kötü ayrılmıştık. Aynı zamanda korkuyordum. Çoğunlukla korkuyordum. Belki yarı yarıya.

Florida'ya, daha önce birçok defa geldiğim yere inmek üzereydim.

Biraz âşık olduğum mektup arkadaşım ve arkadaşlarıyla tatil yapmaya gidiyordum.

Korkmak için bir neden yoktu.

Son mesajına göre arkadaşlarıyla beraber dün gece arabayla yola çıkacaklardı ve dört saat önce kiraladıkları yazlık eve varmış olmaları gerekiyordu. Ondan sonra beni almak için Panama City'ye arabayla gelecekti ve beraber eve dönecektik. *Gelen yolcu terminalinin dışında seninle buluşurum*, diye bana mesaj atmıştı. O yüzden *gelen yolcu* terminalinin dışında buluşacaktık.

Umarım.

Umuyordum.

Gerçekten umuyordum.

Beynimin ufak bir kısmı en kötüsünü beklemem konusunda beni uyarıyordu. Aynı zamanda beni almaya gelmeyeceğini

de söylüyordu. Belki Aaron Hall diye biri yoktu. Beni almaya gelmemesine ve bunun dünyanın sonu olmadığına hazırlıklı olmam gerekiyordu. Bir yolunu bulacaktım. Kredi kartım vardı. Belki banka hesabımda çok param yoktu ama kredi kartım vardı. Bir gün önce bozuk paralarımı kâğıt paraya çevirmiştim ve neredeyse iki yüz dolar etmişti.

İyi durumdaydım. *İyi durumdaydım.*

Uçak yere indikten sonra herkes dışarı çıkarken kendime bunu söyleyip duruyordum. Evdekinden çok daha küçük olan seyahat çantamı alıp bulabildiğim ilk tuvalette durdum. Tuvaleti kullandım ama ellerimi yıkarken kendime aynada bakma hatasına düşmüştüm.

Dağılmış haldeydim.

On beş yaşından beri boyadığım açık kahverengi saçlarım düz olmaktan vazgeçip kıvırcık saç şampuanı reklamından çıkma bir şeye benzemek istemişti. Annemden aldığım mavi gözlerimin altında, genellikle uykusuzluktan taşıdığım renk mora dönmeye karar vermişti. Maskaram ise... Görünce neredeyse titredim. Güzelliğin insanın içinde olduğunu biliyordum ama biraz makyajın kimseye zararı olmazdı.

Biraz daha fondöten, allık ve ruj sürdükten sonra saçımı parmaklarımla tarayıp tekrar düzgün görüntüsüne sokarak kendime başka bir sebepten değil de arkadaşım için burada olduğumu hatırlattım. Ona çoktan annem veya Tali gibi gözükmediğimi söylemiştim. Eğer görüntüm karşısında hayal kırıklığına uğrarsa... Bunun üstesinden gelebilirdim. Gerçekten yapabilirdim. Yapacaktım. Başıma ilk defa gelmiş bir şey değildi.

Buna kendim bile inanamadım ama inanmak zorundaydım.

Arkadaşlar arkadaşlarının nasıl göründüklerini -*Mean Girls* filminde olmadığımız sürece- önemsemezlerdi ve bir filmde değildik. Tek önemli şey anlaşabilecek olmamızdı. Arkadaşlığımız kişiliklerimiz üzerine kurulmuştu. Her şey yoluna girebilirdi.

Dışarıda beni beklemediği sürece... Eğer durum buysa, bunu atlatabilir miyim bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra bagajım taşıyıcıdan geldiğinde elime aldım. Yirmi iki kiloluk yüzme kıyafeti ve ihtiyacım olabileceğinden daha fazla kıyafetin bulunduğu valizin ağırlığı altında zorlandım. Bagajımı tek elimle sürerek diğer omzumda seyahat çantamı taşırken kalbim deli gibi atıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışmak için derin bir nefes aldım ama başarısız oldum. Her zamanki gibi. Yine de boğazım düğümlendi.

Tam o anda Aaron'ın bahsettiği halde bana fotoğrafını göndermediğini hatırladım.

Sorun değildi. Kesinlikle sorun değildi. 1.88 cm boylarında, sesinde hafif Louisiana aksanı olan birini arıyordum. Bir yolunu bulacaktım. İki tane otomatik cam kapı yaklaştığımda sonuna kadar açıldı ve beni doğrudan binanın dışına, kaldırıma çıkardı.

Ve... Bekleyen kimse yoktu.

En azından geçtiğimiz yılı Irak'ta yaşamış gibi görünen yirmi küsur yaşında biri yoktu. Etrafta takılanlar uçağımdaki diğer yolcular ve üzerinde Santos yazmayan tabelalar taşıyan siyah takım elbiseli iki adamlardı.

Sağa sola baktıktan sonra derin bir nefes aldım. Panik yapmaya gerek yoktu.

Belki geç kalmıştı.

Belki kazara giden yolcu istasyonundaydı ve şu anda buraya gelmek üzereydi.

Belki...

Etrafa bakarken boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalıştım.

Belki kaldırımın kenarında park etmiş taksilerden birine binebilirdim. Burası dilini bilmediğim yabancı bir ülke değildi. Otel odası tutmak için telefonumda bir uygulama vardı. 1940'lı yıllarda değildik.

Çantama uzanıp telefonumu aldım, ilk deta uçak modundan çıkarırken ellerim titriyordu. O kadar acınası ve gergindim.

Daha önce çıkarmaya tenezzül bile etmemiştim çünkü planların değiştiğini ve tek başıma olduğumu söyleyen bir mesaj almaktan korkuyordum. Ekranda on yedi tane mesajımın olduğunun belirmesi bir dakika bile almamıştı ve bu sadece midemin biraz bulanmasına sebep olmuştu.

Ama hiçbiri telefonumdaki yeni numaradan değildi. Çantamı kenara çekip etrafa bir kere daha bakarken fark etmediğim bir köşede beklentiyle duran bir adam görmeyi veya SANTOS ya da RUBY yazan bir işaret taşımasını bekliyordum. Ya da başka bir şey. *Bir şey işte.*

Biraz daha bekleyebilirdim. Ucuz bir telefonu olduğunu söylemişti. Belki telefonu çekmiyordu ya da hâlâ araba sürüyordu ve biraz geç kaldığını söylemek için telefonuna uzanamıyordu.

Burnumu çektim. Gözlerimi kırpıştırdım. İkisini tekrar yaparken bir o yana bir bu yana bakıp, bir sağ ayağıma bir sol ayağıma ağırlık verdim.

Bir dakika beş dakikaya döndü.

Beş dakika on dakikaya döndü.

On dakika da on beş dakikaya döndü.

Gözlerim acımaya başlamıştı çünkü uyuyamamıştım. Kendimi telefonumdaki saati tekrar kontrol ederken ikna ettim. Kendimi terk edilmiş hissettiğim için birden kaşınmaya başlamamışlardı. Aaron'ın beni burada bırakacağı düşüncesiyle midem bulanıyordu.

Bir kere, Jasmine anaokuluna başlamadan önce -ilkokulda kalan tek Santos ben olduğum zamanlarda- annem beni almayı unutmuştu. Saat dördü geçmişti ve beni almaya gelmemişti. Saat beşi geçip de on basamaklarda iki saat oturduktan sonra müdür yardımcısı beni fark etmişti. Annemi -ağabeylerimle ablam çenelerini kapatmayan şeytanlar olduğundan- tanıyordu. Neden okuldan alınmadığımı sormak için evi aramaya çalıştı ama cevap veren yoktu. Beni eve bırakmayı teklif etmişti.

Yol boyunca ağlarken kendi annemin beni unutması yüzünden ihanete uğramış hissediyordum. O noktada babam evden ayrılmıştı ve geriye dönüp bakınca neden o kadar korktuğumu anlıyordum. Elbette annemin aklında bir sürü şey vardı ve bilerek beni okuldan almayı unutması mümkün değildi ama olmuştu işte.

Bunu hiç unutmadı. Görünüşe göre ben de unutmamıştım.

Şimdi Panama City Beach Havaalanı'nın dışında, beni güvende hissettirecek tanıdık bir yüz olmadan öylece dururken, o unutulmuş ama tanıdık his ciğerlerime ve kalbime yerleşmişti.

Geride bırakılmıştım.

Burnumu çektim. Gözlerimi kırpıştırdım. Yutkundum.

Daha fazla insan binadan çıktı ve araçlar kaldırıma park edildi ama bir tanesi bile benim için orada değildi. Tek bir araba bile. Bir kişi bile.

Burnumu çektim, gözlerimi kırpıştırdım ve biraz daha yutkundum. Ağzım kurumuştu.

Beni burada bırakmıştı, değil mi?

Dört kişilik bir aile gülümseyerek, kahkaha atarak ve birbirleriyle şakalaşarak caddeyi geçerken çok ama çok mutlu görünüyordu.

Ne düşünüyordum ki? Neden evde kalmamıştım? Aptalın tekiydim, değil mi?

Ama Aaron uçak bileti aldıktan sonra beni karşılamak için neden gelmemişti ki? Ona bu konuda emin olmadığımı söylememiş miydim? Benim fikrim filan değildi. Beni o davet etmişti. Kendimi davet ettirmemiştim.

Gözyaşları gözlerime dolarken karnıma keskin bir şey batırılmış gibi hissettim.

Fırsat verirsen başına bu gelir Rube. Beynim de kalbimi teşvik ediyordu.

O burada değildi. Gelmeyecekti. Beni terk etmişti.

Beni burada terk etmişti. Beni almaya gelmeyecekti.

Çok, çok ama çok aptaldım. *Akıllı olmalıydım. Kahrolası... Akıllı olmam gerekiyordu.*

Yaşlar soğuk yanaklarımdan aşağı aktığında gözlerimin dolmakla yetinmediğini ve ağlamaya başladığımı fark ettim. Hıçkırarak ve güçlükle nefes aldım. Boğuluyordum.

Dünyanın sonu değil, diye kendime söylemeye çalışırken iki gözyaşı daha yanaklarımdan aktı. Dur. Durmam ve kendimi toparlamam gerekiyordu. Geride bırakıldığım için gözyaşlarımı harcayacak değildim. Bunu yapmayacaktım.

Kredi kartım vardı.

Birçok insan tek başına seyahat ediyordu.

Ceptelefonum vardı.

Yakınlarda kalabileceğim yüzlerce otel olmalıydı.

Yolda bırakılabileceğin daha kötü yerler vardı. En azından burada plaja gidebilirdim. Yaz mevsimiydi. Yüzme kıyafetim ve fazlasıyla güneş kremim vardı.

Bunu yapabilirdim.

Ben...

İki gözyaşı daha gözlerimden kayarken kesik nefes alışlarımı duydum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Ağlayamazdım. Sorun yoktu. Ben iyiydim. Aaron'ın beni almaya gelmemesi önemli değildi. Kendimi hayal kırıklığına uğratmayacak kadar akıllı olmalıydım. Zaten ne zaman erkekler konusunda şansım olmuştu ki?

Hiçbir zaman. İşte o.

Aaron'ın gelmemesi... Daha önce hiç olmadığım bir şehirde kısıtlı parayla bırakılmış olmam... Hiçbiri dünyanın sonu değildi. Ekildiğim için ağlayacak değildim. Biz arkadaşız -arkadaştık- ve o bana hiçbir şey borçlu değildi. Sorun değil.

Bunun üzerine kafa yoracak değildim.

Yormayacaktım.

Kredi kartım vardı. Sağlığım yerindeydi ve evde beni seven bir sürü insan vardı. Bu konuda beni ayıplamayacaklardı. Aaron'ın beni yüzüstü bırakmasının benimle bir ilgisi yoktu. Bir kere olsun korkup kaçan ben değil de oydu ve bu, organlarım buz kıracağıyla sürekli bıçaklanmış gibi hissetmediğim zamanlarda kutlamam gereken bir zaferdi.

Beni terk etmişti ama iyi olacaktım. Olacaktım.

Beynimdeki ufak bir bölüm, başına bir şey gelmiş olabileceğini söyledi. Sebepsiz şekilde beni havaalanında bırakmayacağını söylüyordu. Bir parçam son birkaç ayda tanıdığım adam için kefil olup böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu...

Ama büyük bir kısmım saf gibi davrandığımı haykırıyordu.

Gözlerimden birkaç gözyaşı daha aktı ve parmaklarımın tersiyle yanağımı silerken daha fazla ağlamamak için mücadele ettim, çünkü vücudum kesinlikle bunu yapmak istiyordu. Kendini topla Ruby. Bir yolunu bul ve toplum içinde öyle ağlayarak durma. Bundan daha güçlüsün. Sorun değil.

Başım ağrımaya başlıyordu.

Yüzümü iki kere silmek zorunda kalmıştım. Parmaklarıma baktığımda akan maskaramın siyah lekelerini buldum ve bu canımı daha fazla sıktı. Başımın daha fazla ağrımasına sebep oldu.

Tamam. *Bunu yapabilirdim.* İlk olarak bir taksiye ihtiyacım vardı ve şoförden beni her şeye yakın olan bir yere bırakmasını isteyebilirdim. Bir otel bulabilirdim.

Benimle aynı uçakta olan altı kişilik bir grup yanımdan geçince derin bir nefes aldım... Ve birinin uzaktan, "Rubes?" diye seslendiğini duydum.

Nefes almayı bıraktım.

Görüşüm bulanık şekildeyken başımı neredeyse kaldırmayacaktım ama kendimi bakmaya zorladım.

Benden birkaç adım ötede, elindeki koparılmış kâğıda kalın, kırmızı harflerle RC SANTOS diye karalanmış bir adam duru-

yordu. Genç bir oğlan değildi. Delikanlı bile değildi. Hayatımın geri kalanı boyunca bakabileceğim bir adamdı. Düzgün, kısa, altın sarısı saçı ona dair ilk fark ettiğim şeydi. Vücudunun açıkta kalan bütün kısımlarındaki bronz tenini görünce nefes almayı bıraktım. Koyu renk gözleri, çıkık elmacıkkemikleri ve her iki cins için de baya dolgun görünen dudakları çok yakışıklı bir yüzde toplanmıştı.

Baya yakışıklı bir yüz...

Bir manken gibi görünüyordu. Eğer Aaron bu adamsa... O kadar kız arkadaşının olmasına ve hepsinin kafayı yemesine şaşırmamalıydı. Kimse bu adamdan savaşmadan vazgeçmezdi. Ama bu kişi o olamazdı.

İmkânı yoktu...

Hem de hiç.

Bu bir şaka mıydı?

Omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim ve başka bir Ruby veya bu adamın sorduğu başka RC Santos olabilirmiş gibi baktım. Çünkü isimler baya yaygın sayılırdı ya...

Tekrar önüme dönerek 1.88 boylarındaki sarışın, elindeki kâğıtta RC SANTOS yazan ve kaşlarını yavaş yavaş kaldıran adamla yüzleştim. Âdemelmasının yerinden oynadığını gördüm. Yutkundum. Olabildiğince yavaş hareketlerle, ellerinden biri tereddüt ederek kâğıdın köşesini bıraktıktan sonra diğer eli de öbürünü takip etti. Adam gözlerini kırpıştırdı. Kemikli yapısının altından bana bakan koyu kahverengi gözlerini inceledim. Dudaklarının hafifçe aralandığını ve bütün yüzünün tekrar yutkunurken gevşemesini inceledim.

Sonra o dudakları, ah o dudakları, kıvrılmış gibi görünüyordu. Tıraş olmuş pürüzsüz yanakları pembeleşti... Ve o anda gülümsediğinin farkına vardım. Hem de bana. Kahverengi gözleri beni yüzümden altın rengi topuksuz ayakkabılarıma, sonra tekrar yüzüme kadar incelerken parıldadı.

"Ruby?" diye sorduğunda, birbirimizi tanıdığımız aylar boyunca telefondaki tek konuşmamız sayesinde sesini tanımıştım.

Ama yine de ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Bu bir şakaydı.

Öyle olmalıydı.

Bu, kaçırıldığım ve insan kaçakçılarına satıldığım, ağabeylerimin intikam yemini edip beni aramadıkları sürece ailemin beni asla görmediği filmlerden çıkma bir şey olabilirdi. Sanki bu olabilirmiş gibi...

Ama sarışın adamın yüzündeki gülümseme bir şey anlatıyordu sanki. Belki de bunun bir şaka olmadığını söylüyordu. Belki sadece hayal ediyordum.

"Aaron?" İsmi dudaklarımdan düşündüğüm kadar temkinli şekilde çıkmıştı.

"Evet." Adam konuşurken içimdeki ses onun son bir yıldır e-posta attığım kişi olduğunu söylüyordu.

Beni bir kere daha tepeden tırnağa incelemesi veya gülümsemesinin tereddütlü ve titrek halinin sekteye uğraması gözümden kaçmamıştı. Sonra kendine gelerek dudaklarını birbirine yapıştırdı ve sadece kenarı kıvrıldı.

Belki o kadar aydan sonra ona fotoğrafımı göndermemek kötü bir fikirdi.

Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Eğer kız kardeşime veya anneme benzediğimi düşünüyorsa beklentiyi yükseltmek onun suçuydu. Ona iki ebeveynimin karışımı gibi göründüğümü söylemiştim. Ailenin en güzeli, en komiği, en yeteneklisi, en girişkeni veya en akıllısı değildim...

Ben sadece Ruby'dim.

Sadece Ruby. Bunun yeterli olması gerekiyordu. Bu kadar uzağa seyahat ettikten sonra yeterli olmalıydı.

İçime işleyen o kahverengi gözlerine bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Bir dakika önce yutkunduğu kadar sertçe yutkundum.

Sonra aklımdan geçen kelimelere dikkat bile etmeden kelimeler ağzımdan fısıltıyla çıktı. "Kimliğini görebilir miyim?"

Gözlerini kırpıştırdı. Kırpıştırdığı kadar hızlı şekilde neredeyse nazik bir şekilde gülümseyerek başıyla onayladı. Ellerinden biri arkasına giderken bakışları vücudumda dolandı. Ufak, kahverengi bir şey elinde belirdikten sonra bakışlarını tuttuğu cüzdana çevirdi. Bana iki tane plastik kartı uzatırken elleri sabitti. Biri Kentucky sürücü lisansı, diğeriyse çok iyi bildiğim isminin yazdığı askerlik kimliğiydi: Aaron Tanner Hall.

Karşımdaki oydu. Vay be, gerçekten oydu. Sürücü lisansına bir kez daha baktıktan sonra ona geri verirken ellerim biraz titredi. *Karşımdaki o... karşımdakiokarşımdakiokarşımdakiokarşımdakio* diyen ses aklımda dönüp durarak ciğerlerimdeki gücü çekip alıyordu ve ona itiraf etmeyi düşünmediğim tek şeyi söylerken sesim titriyordu. "Gelmeyeceğini düşündüm."

Hesabı ele geçiren bir hacker değildi ve dünyada bulabileceği o kadar insan arasından beni seçip kaçırmaya falan karar vermemişti. Aaron sarışın kafasını sallarken hâlâ olduğu yerde duruyordu ve yüzünde, gülümseme ile şaşkınlık ya da kafası karışıklığı arasında bir ifade değişip duruyordu... ama onu emin olacak kadar iyi tanımıyordum.

"Düşündüm ki..." Boğazını temizlerken gözlerim tekrar bronz Âdemelmasının oynamasına çekildi. "Park yerinde durup bekliyordum. Bilemedim..."

Hayal kırıklığına uğramıştı. Uğramıştı, değil mi?

"Düşündüğüm gibi görünmüyorsun." Kelimelerini sessizliği bozmak için kullanmıştı. Telaffuzu yavaş ve rahat bir tarzdaydı. Konuşmasının ortasında gözlerini kırpıştırırken göğsü nefes alışıyla genişledi ve hızla eski haline döndü. O koyu kahverengi gözler yüzümde ve üzerimde bir kere daha gezinirken nefes almayı bıraktım. Dudakları ne yapacağını bilmez bir haldeyken gözleri bir kere daha üzerimde gezindi. Hafif bir gülümsemede

karar kılmıştı. Arkadaşlığımızın hatırlatması olarak birbirimize aylardır söylediğimiz, beni buraya getirmesinin hatırlatması olan dört kelimeyi söyledi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu demek istiyordu. Farklı olan ne vardı ki? Bilmem gerekiyordu. Bunu beklemem gerekiyordu...

Gözlerimi kırpmaya veya titrek bir şekilde burnumdan nefes almaya, böyle bir yeteneği olmadığı halde hecelerine ayrılma dürtüsüne karşı çıkmadım. Kalbim hızla atmaya başladı. Daha önce hiç olmadığım kadar gerilmeye başladım ve bu gerçekten gergin olduğum anlamına geliyordu. Gözyaşları biraz önce olduğu gibi gözlerime doldu ama düşmelerine izin vermedim. Bir şekilde boğazımı temizleyip hoşuma gitmese de yumuşak bir tonda ona, "Annem veya kız kardeşim gibi görünmediğimi sana söylemiştim," dedim.

Adının Aaron olduğunu bildiğim adam oflamayla kahkaha arasında bir ses çıkardı ve ağzından çıkan dört kelime irkilmeme sebep oldu. "Evet. Hiç onlara benzemiyorsun." Dobra sözlerinin acımasızlığı karşısında dudaklarımı sıkarken kendime ağlamamam gerektiğini söylüyordum, çünkü yalan söylediğimi düşünerek kendine bunu o yapmıştı. Öne doğru bir adım atarken gerçekten kahkaha attı. Gözleri o kadar parlak ve odaklanmıştı ki beni şaşkınlığa uğratan suratı parıldadı. "Aç mısın?"

Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi sormuştu. Uzun zaman önce kabullendiğim ama kabullenmesi o kadar da kolay olmayan bir şeyi onaylamamış gibi davranmıştı. Sanki gözümün kenarından çaresizce bir gözyaşı silmemiş gibiydim.

"Sorun ne?" diye sordu Aaron hemen kaşlarını çatarak, başka biri olduğumu sandığını ve bu konuyu kavramaya çalıştığını söylese de yüzü mucizevi bir şekilde daha yakışıklı görünüyordu.

Aptalın tekiydim.

Görüşüm bulanıklaştı. Bağrımdaki ve karnımdaki endişeyi hissedebiliyordum. "Bu tuhaf hissettiriyor," diye dürüstçe söylerken çok ama çok gergindim. Gittikçe daha fazla geriliyordum. Her an geçtikçe çoğalıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Ruby, sorun ne?" diye endişeli bir şekilde sorduğunda yere doğru bakarak ellerimi yanımda yumruk haline getirdim.

Yutkundum. Kendime toparlanmam gerektiğini söyledim. Bunun olacağını bildiğimi ve hayal kırıklığına uğramayacağımı kendime hatırlattım. O yüzden yüzümü tekrar sildim ve ona bakarak konuşmak için kendimi zorlarken yalan söyledim. "Fikrini değiştirdiğini sandım. Ben de ne yapmam gerektiğine karar vermeye..."

Teni ve saçlarıyla zıt düşen gözleri kocaman açıldı. Aaron bana doğru bir adım atıp dudaklarını büzerken enerjisi bütün vücudunda dalgalandı. Yüzünde herhangi bir tereddüt yoktu. "Fikrimi değiştirecek değildim," diye tereddüt etmeden iddia etti. Bakışları gözlerime odaklanırken çenesindeki hatlar gerildi. "İyi misin?"

Burnumdan nefes aldım, omzumu silkerek yutkunurken göğüs kafesime avcumu bastırmak için yukarı uzandım. Panik atak bile geçiremezdim. Geçiremezdim. Bir kere daha nefes almaya çalıştım ama alacak bir nefes yoktu. Hiçbir şey yoktu ve bir noktada ellerim terlemeye başladı. Sanki karıncalar istila etmiş gibiydi. Kalbim deli gibi atıyordu ve... "Nefesim yerine gelemiyormuş gibi hissediyorum..."

Aaron'ın kafası hızla geri çekildi ve yüzünün solduğuna yemin edebilirdim. Hemen bana doğru dört adım attı, farkına bile varmadan önümdeyken onu durdurdum. Tahmin ettiğimden bile daha yakışıklı olan Aaron Hall önümdeydi ve ben panik içerisindeydim.

Hem de çok fena panikliyordum.

Çünkü hüsrana, hayal kırıklığına uğradığım halde öyle hissetmemek için çok fazla çabalıyordum. Bu tür işlerde iyi değildim. Hiç gelmemeliydim.

Elleri koluma uzanınca parmaklarını dirseğimin iç kısmındaki nazik tene sarmakta tereddüt etmedi. Beni görmediğim bir banka doğru yönlendirirken bir kolu sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi omuzlarıma sarılmıştı. Bunu yaparken, "İyisin Ruby,

iyisin. Nefes al, nefes..." diye tekrar ederken kalçalarım banka değdiği gibi önümde eğildi.

Hâlâ kafayı yemek üzereydim.

Kalbimin üzerinde daireler çizerek yutkunurken kendimi aptal gibi -ama aynı zamanda aptal değilmişim gibi- hissediyordum. Aaron olduğunu söyleyen, Aaron gibi davranan, Aaron gibi konuşan bu adam; fikrini değiştirdiğini, daha önce hiç bulunmadığım bir şehirde kendi başıma olduğumu düşünmeme sebep olduktan sonra önümde eğilmişti.

Dokunduğunun farkında olmadığım elleriyle dizlerimi sıktı. "Biraz dayan tamam mı? Hemen döneceğim." Bir kere daha sıkmıştı. "Hemen döneceğim," diye söz verirken ben öylece oturuyordum. Gözlerimi kırpıştırdım ve bacağımı üçüncü kere sıktığını hissettikten sonra ayağa kalkıp kayboldu. Bir yere doğru koşturuyordu ama onu izlemediğim için nereye olduğundan emin değildim.

Kalbimin üzerindeki teni ovarken tişörtümün üzerindeki parmaklarım nemli gibiydi. Ellerim titremiyordu ama vücudumun geri kalanı titriyormuş gibi hissettiriyordu. Bir parçam fikrimi değiştirdiğime karar vermek, terminale geri dönüp başka bir bilet alarak eve dönmek ve bütün bunlar olmamış gibi davranmak istiyordu. Herkese bir şekilde durumu...

"Herkesi" düşünmemle beraber bu kelime bütün sinir sistemin üzerine ıslak bir battaniye düşmüş gibi hissetmeme sebep oldu.

Eve dönemezdim. Asla. Ailem bu seyahati unutmama asla izin vermezdi. Başıma kötü bir şey geldiğini veya kendi başıma bir yere gitmeyi kaldıramadığımı düşünmeleri yeterli olacaktı. Asla unutturmazlardı. En önemlisi ise bir daha asla böyle zor bir karar veremeyecektim. Bütün seyahatin amacı buydu. Bunu yapmak istemiştim. Gelmeyi ben seçtim. Burada olmak istemiştim ve bunun ailemle bir alakası yoktu.

Geri dönmek istemiyordum.

Eğer dönersem...

Her şey yolundaydı. Sorun yoktu. Geride bırakılmamıştım. Belki umduğu kişi değildim ama o buradaydı. Aaron buradaydı.

Aaron o kadar yakışıklıydı ki eğer içten içe ödüm kopmasaydı, göz göze geldiğimiz üç dakikada gözlerim ağrımaya başlayabilirdi. Hayal ettiğim gibi görünmemesinin çok büyük bir önemi yoktu. Böyle göründüğünü bilseydim belki de makatı hakkında şakalar yapmazdım.

Bir de neden erkek arkadaşım olmadığını merak ediyordum. Neden bir kişinin bile beni arkadaştan öte sevemediğini... Bekâretimi bir gün evleneceğimi düşündüğüm adama verdikten sonra neden tek yaptığının özür dilemek, kızarmak ve hata olduğu için ağabeyime söylememem için yalvarmak olduğunu... Ben bir hataydım.

Aaron benim arkadaşımdı. Bunu her zaman biliyordum ve ondan daha onu görmeden hoşlanmıştım. Bu arkadaşlıktan başka bir şey çıkmayacağını biliyordum. Çoğunlukla bütün bunların Hunter'la hiçbir alakası olmadığının da farkındaydım. Aaron o aptaldan olabildiğince farklıydı.

Yeşil Nike ayakkabıları ve iki adet erkek bacağındaki açık kahverengi kılları gördüm. Aaron hızlı adımla bana koştuktan sonra yavaşça önümde diz çöktü. Bir baktım ki elime bir su şişesi tutuşturulmuştu. Diğer eli dizimin hemen üzerinde, uyluğumla buluştuğu noktadaydı. Beni. Kavradı. Kahverengi eteğimin altına uçakta üşürsem diye giydiğim külotlu çorabımın üzerinden bacağımı sıktı.

"Biraz iç," diye kısık ama ısrarlı bir sesle konuşurken şişeyi göğsüme doğru bastırdı.

Gözlerimin onunla buluşması için kafamı kaldırdım. Yüzü çok yakında, belki birkaç adım ötedeydi. Öne doğru eğilerek -bir elim göğüslerimin arasında durduğu halde- dirseklerimi uyluğumun üzerine yasladığımın farkına varmamıştım. Aaron'ın yüzü, beş dakika öncesine kadar hiç görmediğim bu yüz,

içten ve endişeli görünüyordu. Bir erkek için çok dolgun olan dudakları gergindi. Beni acıdığı bir yabancı gibi görüyormuş ve bu sebepten yolculuğa davet etmiş biri gibi durmuyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibi de durmuyordu. Çünkü kaşları çatılmış, gözlerinin kenarları kırışmış ve dudakları sıkılmış şekilde önemsemediği birine bakmazdı.

O sıcak kızıl kahverengi gözleri üzerimdeydi. "Biraz su iç. Derin nefes al," diye tekrar ederken elini uyluklarımdan çekerek kocaman avuçlarıyla öne uzandı. Parmaklarından biri kapağın ağzındaydı ve diğer eli kapağı açarak bana doğru ittirdi. Ellerimi kavradığını görmek için aşağı bakmama gerek yoktu.

Tek yaptığım şişeyi dudaklarıma götürürken onu izlemekti.

Aaron önümde diz çökmüş dururken neredeyse göz hizasında olduğumuz için hayatımda içerken en çok utandığım şeydi. Bronz tenli ve pahalı magazin dergileri dışında pek görmediğim mükemmel kemik yapısına sahip yüzü beni yakından izlerken suyun genzime kaçması ya da hepsini üzerine püskürtmek gibi aptalca bir şey yapmayı bekliyordum. Ben onu izlerken o da beni izledi. Ne düşündüğünü merak ettim.

Çoğunlukla *o burada* diye düşündüm.

Endişeli ve gergin bir şekilde onu incelerken gülümsedim o da beni inceliyordu. Karşılığında Aaron da gergin ama tuhaf olmayan bir şekilde gülüşüme karşılık verirken sadece... Endişeli görünüyordu. Bu bakışı ağabeylerimden çok iyi biliyordum. İç yüzünü görebiliyordum.

Karşımda Aaron vardı. Arkadaşım. İçimdeki bir ses endişelenmem gereken bir şey olmadığını söylüyordu. Daha fazla endişelenmeme gerek yoktu. Buraya gelerek kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum ve bunun hafta sonumu mahvetmesine izin vermeyecektim. Bu haftanın olabildiğince tadını çıkarabilirdim. Sahip olduğu en iyi kadın arkadaşı olabilirdim. Bana dediği gibi ufak kız kardeşi olabilirdim.

Omzuma elini koyup kolumun üst kısmı boyunca kaydırırken olabileceğimi düşündüm.

Ama baya zor olacaktı.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Panik atak veya kalp çarpıntısıyla alakası olmayan bir şekilde kalbimin yeniden tuhaf hissetmesine sebep olan gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Ona başımı salladım, beni yıllardır bildiğim herkesten daha iyi tanıyan bu adamı inceleyerek huzursuzluğumun uzaklaştığını hissettim. Bu adam bana su getirmiş, ona kendimi kaybetmenin eşiğinde olduğumu söylediğimde bacağımı sıkmıştı. Bu adamla arkadaş olabilirdim. Kendimi ona âşık olmamak için ikna etmeye çalıştığım halde –e-postaları ve mesajları yüzünden– başarısız olduğum adam buydu.

Karşımdaki Aaron'du. Benim arkadaşımdı. Tanışmak için beni Florida'ya davet etmişti ve gülümserken olması gerekenden daha endişeli görünüyordu.

"Emin misin? Kalbin iyi durumda mı?" diye istekli halde sordu. Bir anlığına nefes almayı bıraktım.

Parmaklarından kapağı alıp şişeyi kapatırken bakışlarımı aşağı çevirdim. "Sorun yok. Biraz gerildim."

"Artık gergin değil misin?" diye sorduğunda o konuşurken bakmamak için kendimi zor tuttum.

Omzumu kaldırıp biraz daha sakinleşmek için dudaklarımdan nefes aldım. "Hayır." Dudaklarım kıvrıldı ve bu sefer bakışlarımı kaldırmama engel olamadım. Hâlâ beni yakından izliyordu. Tekrar bakışlarımı kaldırmadan önce bir anlığına yere bakmak zorunda kaldım. "Yalan söyledim. Gerginim. Sadece biraz."

O güzel dudakları kıvrılırken bakışlarını başka bir yere çevirmedi. "Park yeri tarafında olursam kapıları daha iyi izleyebileceğimi düşündüm ama olduğun yeri görmemi engelleyen bir minibüs vardı," diye açıkladı. Dudaklarında vücudumun nasıl başa çıkacağını bilmediği yumuşak bir tebessüm belirdi. Aynı

zamanda ellerini sanki her zaman oradalarmış gibi dizime koydu. Sesi o kadar kısıktı ki sadece ben duyabilirdim. "Seni terk etmeyecektim."

İşte kalbim yine tuhaf şeyler yapmaya başlamıştı.

Gözlerini kırpıştırdı. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibiydi. "Gerçekten gelmeyeceğimi mi düşündün?"

Yine omuz silktim.

"Ben..." Başını salladığında saçının taranmış olduğunu fark ettim. Biraz jöle bile kullanılmış olabilirdi. Kısaydı ama ayrılabilecek kadar uzundu. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Rubes." Beklenmedik kadar yakışıklı olan yüzüne isteksiz bir gülümseme yayıldı. Sanki bulutlu bir günde güneşin çıkması gibiydi ve saçını incelediğimi bile unuttum. Gülümsemesi yeterli değilmiş gibi dizimi bir kere daha sıktı. "Belki önce biraz mesajlaşmalıyız. Havayı yumuşatmak için."

Tuhaf ve kesik bir şekilde kahkaha atan bendim. Sesim hâlâ boğazımda düğümlenen yaşlar varmış gibi çıkmıştı. "Belki." Tekrar kahkaha attım ve bu sefer biraz tatsız, hafif kırık döküktü. Şansa güçlüymüşüm gibi davranmaya çalışmadım çünkü gelmediğini düşündüğüm için ağlamak üzere olduğumu anlardı.

Yakışıklı, mankenlere benzeyen, güneşten biraz yıpranmış olan yüzü bana sırıttıktan sonra ellerimde tuttuğum su şişesini gösterdi. "Biraz daha iç."

Kapağı açıp biraz daha su içtim. Hâlâ beni izliyordu. Neden beni bu kadar izliyordu?

Gözleri huzursuzca kıpırdanmama sebep olacak ve bakmayı bırakmasını söyleyeceğim bir yavaşlıkla yüzümde gezinirken pembe dudakları gerildi. "Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu, hâlâ kısık sesle konuşuyordu.

Şişenin ucunu dudaklarımdan çekerek havada asılı bir şekilde bırakırken gözlerimi kırpıştırdım. Bir kere daha kemikli hatlarını ve temiz cildini inceledim, gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu düşündüm. Elbette öyleydi. "Sana her şeyi söyledim." Gamzesi mi

vardı yoksa hayal mi görüyordum? "Gerçekten," diye ona güvence verirken bilerek neyi kaçırdığımı düşünmeye çalıştım.

Aaron'ın altın rengi kaşları biraz, sadece biraz kalkarken sırıtışa benzer gülümsemesi dudaklarının kenarında belirdi. "Neredeyse her şeyi."

Şişeyi kucağıma bırakıp kaşlarımı çattım. "Neyi söylemediğimi sanıyorsun?"

O kahverengi gözleri yüzümde gezinirken bir kere daha dizlerimi sıktı, ardından ayakları tamamen yere bastı. Doğrulmaya çalışırken göz hizasında olduğumuzda durup düz bir tonda konuşmaya başladı. "Annen ve kız kardeşinin ailedeki çirkinler olduğunu söyleyebilirdin."

Kahkaha atmadan önce başımı geriye atma şansım bile olmamıştı. Ağlamak ve panik atak geçirmek üzereymişim gibi güldüm. Katıla katıla güldüm. Yüksek sesli, aptalca ve kocaman bir kahkahaydı.

Ne yaptığını, bu dediğinin ne anlama geldiğini görmek için gözlerimi açmayı başardığımda önceki gibi önümde diz çökmüş halde olduğunu gördüm. Yanakları ve boynu kızarmıştı.

Kızarıyordu.

Bu benim de kızarmama sebep oldu.

Öne doğru eğildim, pembe yanakları ve gamzeli gülümsemesi hafızamda tazeyken kelimeleri ona resmen fısıldayarak sordum. "Yine sarhoş musun?"

Gülümsemesi derinleşince gamzesinin olduğundan emin oldum. Gülümsemesi kalbimi tüm hızıyla etkiledi, beni neredeyse nefessiz ve düşünemez halde bırakırken kıkırdadı.

"Bana sarılacak mısın yoksa orada öylece duracak mısın?" diye sordum.

O anda, ruhum vücudumda kaldığı sürece hayatımın en iyi kısımlarını tekrar anlatırken, Aaron Hall'ın nasıl öne eğilip o iri, bronz kollarını sırtıma dolayıp beni göğsüne çektiğini hatırlayacağımdan haberim yoktu. Bunu ben hâlâ bankta otururken yap-

mıştı. Sıkıca sarılışı hastalığın ve ölümün asla çekip alamayacağı bir şeydi. Nefes aldığım zaman kollarımı ona doladım. Daha önce birçok erkeğe sarılmıştım. Düzinelerce adamı yüzlerce defa kucaklamıştım. Aaron'ın üst vücudu en iyiler arasındaydı, vücudumun karşısında çok geniş ve sert duruyordu.

Ama daha iyiydi. Çok daha iyi. Çünkü sarılışı şu ana kadarkilerin en iyisiydi. Üzerinde sedir ağacı tınısının olduğu bir parfüm kokusu vardı. Sonsuza kadar bunu hatırlayacaktım.

Arkadaşım gelmişti. Bu adamın güzelliğinin dış görünüşüyle hiçbir alakası yoktu. Kollarımı biraz sıkıca ona dolarken onun da aynısını yaptığını hissettim. Bana sarıldı. Sarılmaya devam ederken bir eli kafamın arkasına gitti, diğeri de biraz daha aşağılara kaydı. Sevgi. Bana bunu veriyordu ve... her bir damlasını içime çekiyordum.

Birkaç dakika sonra geri çekildiğinde o bronz elleri omuzlarıma gidip orada kaldı. Bir kere daha anlamadığım bir ifadeyle bana bakarken yüzü çok uzakta değildi. "Söylemedin. Aç mısın?"

Kafamı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Yüz hatlarına bakarak sonrası için hafızama kaydediyordum. *Kim bilebilirdi ki?*

Aaron duvara yaslanmış valizimin sapına uzanırken tekrar gülümsedi. Hiçbir fikrim yoktu ama sonrasında üzerine biraz düşündüğümde, hafif bir kriz geçirirken kimsenin valizimi çalmadığına sevinecektim. "Hadi gidelim. Aç olabileceğini düşündüğümden, ben de yemek yemedim."

Başımla onayladım. Valizimi kendi tarafına çektikten sonra kafasıyla caddenin karşısındaki kocaman park yerini işaret etmesini izledim. Tek kelime etmeden valiz sol yanında ben sağ yanında yürürken sonunda onu tamamen inceleyebildim. V yaka zeytin yeşili tişörtü omuzlarının genişliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Kahverengi kargo pantolonu bronz, kaslı baldırlarını gösteriyordu ve koşu ayakkabılarıyla çok... Normal görünüyordu.

Ama daha iyi.

Aaron incelendiğini hissetmiş olmalıydı çünkü omzunun üzerinden bakıp o güneşten rengi açılmış kaşlarını kaldırdı. "Yüzümde bir şey mi var?"

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Yakalanmak işte bu kadar kötü hissettirmişti. "Hayır. Sadece... Seni canlı görmek biraz tuhaf hissettiriyor." Bir anlığına tereddüt edip doğruyu söyledim çünkü ona yalan söylemeyeceğime dair söz vermiştim. İçimdeki bir ses, bir şeyler uydurduğumu internette bile sezebiliyorsa yüz yüzeyken de bunu yapabilir demişti. "Düşündüğümden... Daha çok göze hitap ediyorsun."

Göz kırptı, yüzünde yine sırıtış ile kontrollü bir tebessüm arasında kararsız kalan o gülümseme belirdi.

Bana. Göz kırptı.

Sonra dudaklarından çıkabilecek en mükemmel kelimeleri söyledi. "Eğer kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa, konuşabileceğimiz bazı konular var..." Bana yakın olan eliyle kalçasının arkasını işaret etti. Bariz bir şekilde yaptığım belli olmadığı zaman kesinlikle inceleyeceğim bir bölgeydi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalıştım.

Bunda kesinlikle başarısız olmuştum.

On Altıncı Bölüm

Aaron bana gülümsüyordu.

İstese bir canı bile kesebilecek olan elmacıkkemikleri, bir heykeltıraşı tahrik edebilecek kadar keskin hatlara sahip çenesi ve yıllar boyunca yüzlerce kadına müstehcen rüyalar gördüren dudaklarıyla podyumda yürüyen bir manken olabilecek bu adam, masanın karşısından bana gülümsüyordu. Bana. Başka bir yere de bakmıyordu.

Bu hiçbir yere bakmama olayına şakacı bir şekilde dudaklarımı büzen ve birkaç dakika önce içecek siparişlerimizi almak için geldiğinden beri göz teması kurmaya çalışan garson da dahildi. Şansını denedi. İçeceklerimizi getirip yiyecek siparişimizi aldığında biraz daha denedi. Kollarının üst kısmıyla göğüslerini sıkıştırması, Aaron'ın başka tarafa bakması için yeterliydi ve kızın benim bile ikinci defa bakacağım ikizleri vardı. Ama Aaron? Arabadayken bana sürekli gizlice bakış atıp gülümsemişti ve arabasını çektiği kafeye oturduğumuzda da bunu yapmayı bırakmamıştı.

Yolculuğumuzun ilk kısmında ona gizlice bakışlar atmadığımı inkâr edersem kendimi kandırmış olurdum. İkimiz de pek konuşmadık. Aaron'a bakmakla meşgul olmadığımda camımdan görünen manzaraya odaklanıyor, Houston'da alıştığımdan çok farklı ve gittikçe kararan manzarayı inceliyordum.

Daha da önemlisi... Karşı karşıya gelecek şekilde otururken ona temkinli şekilde gülümsemiştim ve o da sanki resmen pürüzsüz olan teninin bazı katmanlarına gizli şeyler dikilmiş gibi görünen ufak tebessümüyle gülümsemişti. Eğer gözenekleri veya lekeleri varsa, bir tane bile görememiştim... ki baya incelemiştim.

Aaron benim kadar sessiz olmadığı için şanslıydım, çünkü paylaştığımız masaya dirseklerini koyarak sonunda sessizliği bozdu. Çenesini ellerine dayamıştı, yazlık eve varmak için saatlerce araba sürdükten sonra beni almak için tekrar yola çıkmak zorunda kalmış gibi görünmüyordu.

"Gerçekten çok yorgun görünüyorsun," diyerek konuya girmeye karar vermişti.

Gözlerimi kapatıp alt dudağımı ısırırken bunu hakaret olarak algılamamaya çalıştım. "Öyle mi görünüyorum?"

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılırken gülümsemesini açıkça gizliyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ah. Kısık sesli kahkahası ortaya çıktığında dudakları mücadeleyi kaybetmişti. "*Ne demek istediğimi biliyorsun.*"

Kaşımı kaldırdım, istekli bir şekilde başımı sallarken gülmemeye çalışıyordum ama başaramadım. "Berbat göründüğümü söylüyorsun."

Bir saat önce dizlerimde olan ellerinden biri yanağını kaydı. "Bunu söylemek istemedim."

Bu sefer ona gözlerimi kısarak baktıktan sonra başımı yana çevirdim. "Bunu söylediğine eminim."

"Söylemedim," diye itiraz ederken gözleri üzerimdeydi.

Burnumu kırıştırdım. "Sorun değil. Tanıdığım biri yüzünden iki gecedir pek fazla uyuyamadım. Eminim berbat görünüyorumdur."

Bu inlemesine sebep oldu. Fayans üzerindeki tahta gıcırtısının ardından sandalyesini masaya yaklaştırmış olmalıydı. "Berbat göründüğünü söylemedim. Yorgun görünüyorsun."

Gülümsemeyeceğim. Gülümsemeyeceğim. "Arada fark var mı?"

Başını sallarken gözleri kocaman açıldı. Belli ki küstah hallerini ortaya çıkarma sırası ondaydı. "Evet."

Aaron bana baktı ve ben de ona baktım.

"Hmm."

"Hmm," diye tekrar etti.

Sırıttım, o da bana sırıttı.

Bu internetteki konuşmalarımız gibiydi. Beni sakinleştirdi. Her şeyi... Hissetmemi sağladı. "Eğer öyle söylüyorsan." Sırıtışımı gizleyerek kıs kıs güldüm, bastırmaya çalışıp başaramayınca da esnedim. Her şeyin olabildiğince normal olmasını isteyerek ellerimle uğraşırken ona ne soracağımı düşünmeye çalışıyordum. Bahsedebileceğim onca şey arasından seçtiğim, "Yolculuğun nasıl geçti?" olmuştu.

Henüz yeterince dikizleyemediğim o kaslı omuzlarını aheste aheste kaldırdı. "İyi." Yüzünü kavramayan eliyle bakmadan bırasına uzanmaya çalıştı. O koyu kahverengi gözlerini hâlâ üzerimden çekmemişti. "Uçuşun iyi miydi?"

"Omzumu yastık olarak kullanan yaşlı adam ve evden çıkmadan önce bana bağıran annem dışında her şey yolundaydı."

İnleyince aynı duyguyu uyandıran şeyler yazdığı zamanları düşünmeme ve bütün bunların zaman geçtikçe daha da gerçekçi görünmesine sebep olmuştu. Daha güvenli. "Kızgın mıydı?" diye sordu.

Kızgın olduğunu söyleyemezdim ama... "Öyle denebilir."

Gözünün kenarları kırıştı ve o hatların dışarıda zaman geçirmekten mi yoksa gülümsemekten mi olduğunu merak ettim. "Beni tanımıyor. Seni kaçıracağımdan ve karaborsada satacağımdan endişelenmeseydi şaşırırdım." Gözleri beni havaalanından aldığından bu yana yüzlerce defa olduğu gibi üzerimde dolaşırken kendimi biraz mahcup hissediyordum. Onu beklemek için dışarı çıkmadan önce havaalanında lavaboya girdiğim için memnundum. "Seni seviyor. Şanslısın."

Tam da düşündüğüm şeyi söylemeyi nasıl başardığını bilmiyordum ama konunun peşini bıraktım.

"Onlara vardığını söyledin mi?"

Doğruyu söylerken ön cebimdeki telefonumu çıkardım. "Henüz değil. Şimdiye kadar aklıma gelmedi. Bekle." İki kere ekranı

kaydırmak zorunda kalmıştım ama telefonumu çıkardığım gibi ekranı açtım. On dokuz okunmamış mesajım olduğunu söylüyen simge yüzümü buruşturmama sebep oldu. Binlerce kilometre ötedeydiler. Mesajlarını okuduğumda ekrandan fırlayıp bana bağıracak halleri yoktu. Sadece iyi bir ailenin olması gerektiği gibi sevgi dolu ve endişeliydiler. Benim yerimde başkası olsaydı benim de böyle hissetmem daha olasıydı. Ergenliğin asi, hormonsal ve ahmak aşamasından geçmediğim için başıma bu gelmişti. Ben sessiz olandım. Belaya girmekten hoşlanmayan, eve hiç geç kalmayan, hiç karşılık vermeyen. Halam için çalışmadığım zamanlarda çoğu hafta sonunu rol oyunlarıyla veya arkadaşlarımın çalıştığı sinemalara gizlice girerek geçirmiştim.

Her zaman söz dinleyen, herkesi mutlu etmeye çalışan kişiydim.

Şimdiye kadar.

İlk mesajı açıp homurdandım.

"Ne yazıyor?" diye sordu Aaron.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" Ona mesajı okudum. "Mesajların hepsi annemden."

Bir sonraki mesaja geçtim.

"Eğer kaçırıldıysan fidyeni ödemeyeceğim."

Bu Aaron'ın kıs kıs gülmesine sebep olmuştu. Ona gülümseyerek baktıktan sonra telefonumdaki mesajların geri kalanını açtım.

Sonraki mesaj alaycı bir ses çıkarmamı sağlamıştı. *"Organlarını alıp seni okyanusa atacaklar. Shamu'ya selamımı söyle. Seni unutmayacağız."*

Bu birasından bir yudum almadan önce benden daha yüksek sesle gülmesine neden olmuştu. "Bu çok berbat bir şey."

"Sana annemin çıldırdığını söyledim. Tamam. Bekle, şunu dinlemelisin. *Sonraki japon balığımıza senin ismini vereceğim.*" Gülmek için yüzümü elime doğru eğmek zorunda kalmıştım ve Aaron'ın da aynı şeyi yaptığını duydum. Annem. Benim çılgın annem.

"Geri kalanlarında ne yazıyor?"

Geri kalan mesajları okurken hâlâ katılarak gülüyordum. *"Bana kalp krizi geçirteceksin. Neden beni öldürmeye çalışıyorsun? Diğer aptallar gibi değil de benim uslu kızım olmalıydın. Sağlığım hiç umurunda değil mi? Kalp krizinden ölmek için çok gencim. Beni seviyor musun ki?"* Drama kraliçesiyle akraba olduğunu bilmek bir şeydi ama mesaj dolayısıyla bununla yüzleşmek kesinlikle bambaşkaydı. "Bu mesajlar kız kardeşimden gelmiş. *Aptalın tekisin. Seninle gelmeliydim. Seni bulmak için hiçbir arama ekibine katılmayacağım. Eğer geri dönmezsen, bana diktiğin elbiseyi asla giymeyeceğim.* Birkaç tane tekrar yollanmış mesaj var... *Squirt, seni bok kafalı, vardığını söyle.*"

Sonuncusu başımın ağrımasına sebep oldu ama annemle kız kardeşime mesaj yazarken içimde tereddüt yoktu.

"Ben de seni seviyorum. Panama City'ye güvenli şekilde vardım. Aaron çoktan beni arabasıyla aldı. Her şey yolunda. Yakında mesaj atarım."

"Kıyafetlerimi ödünç alabilirsin ama yerde katladıklarıma dokunursan şampuanına saç dökücü koyarım. Not: Ben de seni seviyorum."

"Onlara vardığını söyledin mi?" diye sordu Aaron.

"Evet ve yakında mesaj atacağımı yazdım. Kız kardeşim kıyafetlerimi ödünç almakla tehdit etti. Ona babama ziyaret edeceğim zaman götürmek için ayırdıklarımı alırsa şampuanına saç dökücü krem koyacağımı söyledim."

Sarı kaşlarından birini kaldırırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yine paten kayıyor mu?"

"Hâlâ erken saatlerde tek başına gidiyor ama son yarışmadan beri koçuyla beraber çalışmadı. Koçunun geçen gün anneme söylediklerinden duyduğuma göre gün geçtikçe daha uzun süre kayıyor. Güvenlik kayıtlarını izliyorlar ama kimsenin onunla yüzleşecek cesareti yok."

"Sana hâlâ öfkeli mi?"

"Öyleydi."

Başıyla onayladı, eli hâlâ çenesinin altındayken diğer eli de gevşek bir şekilde şişesinin etrafındaydı. O kahverengi gözleri üzerimde gezinmeye devam etti. Aklından neler geçiyordu?

Kıpırdanma dürtüsüyle mücadele ettim. Boğazımı temizlerken hissettiğimden daha rahat ve kaygısız görünmeye alıştım. "Arkadaşlarını yazlık evde mi bıraktın?"

Gözümün kenarından Aaron'ın bira şişesinin ucunu parmaklarıyla okşadığını görebiliyordum. "Evet ama onları tanıyorsam -bütün gece araba kullanan ben olduğum halde- muhtemelen uyuyorlardır."

"Kamyonetini sürmeleri için onlara güvenemedin mi?"

Sarışın adam sırıttı. "Hayır." Durakladıktan sonra birasından bir yudum alıp masanın tahta yüzeyine sesli bir şekilde bıraktı, kendimi daha mahcup hissedeceğim bir şekilde bana baktı. "Tanımadığın bir sürü insanı havaalanına getirerek seni bunaltmak istemedim," diye açıklarken parmakları aynı zamanda şişenin boynu boyunca ilerledi. Konuşurken bakışları üzerimdeydi. "Ayrıca seninle önce ben vakit geçirmek istedim. Sadece ikimiz."

Buna cevap olarak bulabileceğim bütün cevaplar arasından, "Ah," demiştim. Ah.

Gerçekte daha çok, *"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"* demeye çalışıyordum. Bunalacağımı bilecek kadar beni tanıması... Bunun üzerine fazla düşünmeyecektim. Düşünemezdim. Benimle önce baş başa vakit geçirmek istemesi üzerine de kafa yormayacaktım.

Ya ses tonum ya da sıradan cevabım onu huzursuz etmişti. Bir anlığında gözlerinde acı belirdi ama gözlerimi kırpıştırdığında yok olmuştu. Gergin bir şekilde bana gülümsedi. "Eğer rahat değilsen, evin yolunda birkaç motel var..."

O düşünmüştü ki...

"Hayır, hayır," diye kekeledim. "Olay o değil. Sen... Sen..." Neden kelimeler ağzımdan düzgünce çıkamıyordu? "Hâlâ biraz gerginim. Sen çok..." *Gerçek dışısın. Çok mükemmelsin. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasısın.*

Ama bunlardan hiçbirini söylemedim.

"Ne?" diye temkinli bir şekilde sorarken sanki yakışıklı suratının nabzı olan herkesi kan ve kemikten oluşan bir yığın haline getirebileceğini bilmiyormuş gibiydi.

E-postaları sayesinde ondan çok hoşlanmaya başlamıştım. Bana bu şekilde bakarken yüz yüze olmak, kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Ama ona bütün bunları söyleyemezdim. Neden burada olduğumu biliyordum. O da benimle bağlantı kurabilmişti çünkü benden hoşlanıyordu.

Bir arkadaş olarak.

Ufak bir kız kardeş olarak, demişti bir kere, yakın zamanlarda sarhoş olduğunda.

Hepsi buydu... Tişörtünden -çölde görev yapıyor olsa bile- sürekli spor salonunda çalıştığını ortaya koyan göğüs, karın ve ön kollarındaki kas hatları görünüyordu. Görebiliyordum ama bir arkadaşın yapabileceğinden veya yaptığından daha fazla dokunamazdım.

Arkadaşlık Bölgesi: Ruby Santos'un Hayatı

Boğazımı temizledikten sonra şekil verilmiş saçına tekrar baktım. O konuda bir şey canımı sıkıyordu. Yutkunup bakışlarımı bir anlığına yukarı kaldırdım, sonra kırpıştırarak tekrar ona çevirdiğimde bir şey söylemek üzere olduğuma pişman oldum. Göz kırptım.

O da beklenti içerisinde bana gözlerini kırptı.

Bakışlarımı bir an ayırıp sonra tekrar ona çevirdim. Öylece duruyordu, sanki masum ve meraklı görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Sana havaalanından ayrılırken söylemiştim."

Bir kere daha masum bir şekilde gözlerini kırptı ama tek kelime etmedi.

İçten içe inledim. "Bana söyleteceksin, değil mi?"

Başıyla onayladı ve ne düşündüğümü bildiğinden emin oldum.

Yüzüm bir kere daha alev alırken gözleriyle buluşmamak için bir kere daha tavana bakma arzusu içindeydim. Ensemi kaşıdım ve ona yine bir bakış atarken kelimelerimin boğazımda dolandığını hissettim. Korkak olmayı bırakmam gerekiyordu. "Bunu tamamen platonik olarak söylüyorum, tamam mı?" diye onu uyardım.

Gözucuyla çenesini bir kere daha eğdiğini gördüm. Dudaklarının tekrar o dalgalanma şeyini yapmasına dikkat etmeyecektim. Keyifli, mutlu ve alaycı görünürken hepsi baştan tekrarlanıyordu. Neden? Neden basit bir görüntüsü yoktu ya da neden bu kadar yakışıklı görünürken bakışları konusunda daha az cüretkâr değildi?

Çünkü şansım yoktu ve bunu o da biliyordu. Öksürdükten sonra konuştum. "Çok güzelsin," dedim ona, kelimeleri dile dökerken neredeyse acı çekmiştim. "Sanki... Askere alma reklamlarında veya marka yüzü olarak kullanması gereken ayarda bir güzelliğin var. Gözünün içine bakamıyorum, bakarsam taşa dönüşecekmişim ve heykelimi daha önce seninle göz göze gelip hayatlarını kaybeden diğer kadınlardan oluşan bir bahçeye eklemek zorunda kalacaklarmış gibi hissediyorum."

Aaron bir anlığına öylece baktı, yavaşça dalgalanan gülümsemesi düz beyaz dişlerini ortaya koyan ve numara olamayacak kadar sıcaklık barındıran, arka planda meleklere şarkı söylettirip harp çaldırtacak türden kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Düşündüğümden daha fazla gülümsüyorsun," diye konuşmaya devam ettim. "Oradayken pek gülümsemediğini söylemiştin."

"Genellikle çok gülümsemem," diye gizemli bir cevap verdi.

Ensemi yine kaşırken onu izlediğim, karnımda duğümler oluşmuştu. Kaygıdan göğsümün ortası deliniyormuş gibiydi ve tedirgin şekilde konuştum. "Benimle buluştuğun için hayal kırıklığına uğrayacağından endişelenmiştim."

Kahverengi gözler biraz parıldadı. Kaşları şekil alırken dudakları gülümsemesini bastırıyormuş gibi o dalgalanma şeyini yaptı.

Ellerim kaşınmaya başladı.

Sonra kelimeleri karnımda düzinelerce kelebeğin uçmasına sebep oldu. "Seni gördüğüm için çok mutluyum, Ruby." Ses tonu kısıktı, tedirgin değildi ama tedbirliydi. "Sana baktığımda gülmeden edemiyorum. Hepsi bu. Çok tatlısın."

Jasmine veya Tali'nin birinin onlara tatlı demesiyle kızaracaklarını milyonlarca yıl geçse de hayal edemezdim. Ama ben kızardım. Kızıl, kırmızı, nar kırmızısı. Vücudum birden görünmeyen bir lavayla kaplanmıştı.

İtibarım elimden kaçıp giderken güçlükle konuştum. "Evden çıkmadan önce ne giyeceğime karar vermem bir saatimi aldı. Neredeyse Hayalet Sürücü kostümümü yanımda getirecektim ama çok ateşli olacağını düşündüm."

Aaron başını yine salladı ve kahverengi gözleri üzerimdeyken ellerini birleştirdi. "Seni olduğun halinle seviyorum, takipçi."

Geriye dönüp baktığımda önemli olduğunun farkına *varmadığım* zamanları düşünmek tuhaftı. O an masum görünen cümlelerin, dokunuşların, hareketlerin kıymetini bilemiyordun. Bunlar hayatının akışını değiştirecek kelimelerdi. Kelimelerinin bana nasıl hissettirdiğini, şu anda *onun* bana nasıl hissettirdiğini asla unutmayacaktım.

Hiçbir fikrim yoktu.

"Geldiğin için çok mutlu olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Tekrar hızlıca başımı sallarken duygular, kelimeler, hareketler ve genel olarak *Aaron* bana o kadar fazla geliyordu ki, onları yutkunmak zorunda kalana kadar kelimelerimi ağzımdan alıyordu. "Biliyorum. Ben de burada olduğum için mutluyum," derken resmen fısıldıyordum ve kesinlikle yanaklarım kızarıyordu. "Beni davet ettiğin için, biletimin parasını verdiğin ve beni almaya geldiğin için teşekkür ederim. Düzenli bir işim olur olmaz..."

Bir şey ayağımı dürttü ve bunun Aaron olduğunu bilmek için eğilip bakmama gerek yoktu. "Para sıkıntısı çekmiyorum, Rubes. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Gelmeni ben istedim, hatırladın mı?" diye bana sıcak bir tonda hatırlatırken garson da iki tabak yemeğimizi getirdi. Onları masada önümüze kaydırırken gerektiğinden biraz daha uzun kaldı. Sonra uzaklaştı, çünkü o da görmüştü. Birbirimize baktığımızı görmüştü.

Yemek yerken ikimiz de konuşmadık. Aç ve yorgunduk. Her şeyi Aaron'ın tabağındaki bütün kırıntıları süpürdüğü gibi bitirmek çok sürmemişti. Benimkinde sadece bir tane yanmış patates kızartması kalmıştı. Garson hesabımızı getirdiğinde birbirimizi gözledik, ben cebimden biraz para çıkarırken o da cüzdanını aldı. İkimiz de sessizce yemeklerimizi karşılayacak parayı bıraktık.

Bahşiş bırakmak için daha fazla para çıkardığında çenemi tuttum.

Kendime gergin ve tuhaf davranmayı bırakmamı söyleyip duruyordum ama moral konuşmasının bir yararı olmamıştı. Aaron beyaz kamyonetine bindikten sonra arabayı çalıştırır ve bizi park yerinden çıkarırken ağzı kapalı bir şekilde gülüyordu.

Onunla konuşacaktım, diye söylenirken emniyet kemerimi bağladım.

Birbirimize mesaj yazdığımız zamanlar gibi olacak, diye yemin ettim.

Artık iyiydim. Güzel zaman geçirecektik ve birbirimizi çok daha iyi tanıyacaktık. Bütün bunlar... Yola girer girmez başlayacaktı.

Kendime bunu tekrar tekrar söylerken yazlık eve kadar olan yol için otoyola girdi.

Kendime bunları söylerken gerçekten inanıyordum ve baya kararlıydım... Yine de arabayı sürmeye başladıktan hemen sonra uyuyakaldım. Çünkü ilk farkında olduğum şey esneyerek uyanırken koltuğumda doğrulduğumdu. O kadar öne eğildiğim için yeterince korkmamışım gibi hızlıca geriye çekildim ve arkamdaki başlığa kafamı vurdum.

İşte o zaman Aaron'ın boğulurmuş gibi sesler çıkardığını duydum.

Gözümün kenarından onu izlerken elimin tersiyle ağzımın suyu akmışsa diye ağız çevremi sildim çünkü ilk defa başıma gelen bir şey değildi. İş yaparken masamda uyuyakalmak benim için normal bir şey haline gelmişti. Aile üyelerimin telefonunda uykudan bayılmış ağzımdan akmış suların yüzümün etrafına dolmuş olduğu en azından elli tane fotoğrafım vardı. Bir fotoğraf altı ay boyunca Jasmine'in telefonunun ekran koruyucusu olarak kalmıştı ve Noel gelip de Tali, Sebastian'ın yüzüne penis resmi çizince ancak değiştirmişti.

Aaron yine boğuluyormuş gibi bir ses çıkarırken bütün yüzü buruşmuştu; dudaklarını birbirine bastırmasını ve titreyen omuzlarını kendine doğru çekmesini izledim. Gözlerini bulanıklaştıran yaşların alerjiden olmadığına emindim.

"İstediğin kadar gül," diye mırıldanırken ağzımı yine de sildim çünkü çoktan beni yakalamıştı. Ne yapacaktım ki? Olmamış gibi mi davranacaktım? Ama yine de, "Bir süredir uyumadığımı söylerken şaka yapmıyordum," dedim.

Ona hakkını vermem gerekirdi, ağzını kapalı tuttu. Tek yaptığı sağ eliyle yüzüne ulaşıp işaretparmağının ucunu o uzun, kıvrık sarı kirpiklerine bastırıp yukarı doğru hareket ettirirken bir kere daha kahkahasını bastırmaya çalışmak olmuştu. Kahkahayı patlatmamasının ne kadar kontrol gerektirdiğini gösteren kısık bir sesle, nefes nefese, "Yüzün neredeyse dizlerine gelecekti..." dedi.

"Bacağımda bir leke gördüğümü sanmıştım..." diye mırıldandıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım, çünkü boğumları beyazlayana ve omuzları daha fazla titreyene kadar direksiyonu sıkmıştı ve gülme isteği hâlâ ortadaydı.

Boğazının derinlerinden gülerken omuzlarının daha fazla titremesiyle kafasını uzaklaştırdı. "Yaptığın bu muydu?"

"Evet. Öyleydi."

Aaron öksürünce ona kötü bir bakış atıp kaşlarımı çattım. "Tabii. Sen nasıl dersen öyle, Rubes."

İstediğimi almıştım, değil mi? "Normal" halimize dönmüştük. "Oraya varmamıza ne kadar olduğunu biliyor musun?" diye sorarken konuyu değiştirmeye çalıştım. Manzara yine değişmeye başlamıştı. Yazlık evler sol tarafta toplanmaya başlamıştı ve göremesem de suyun yakında olduğunu biliyordum.

"Beş, en fazla on dakika," diye beni bilgilendirdi.

Daha fazla insanla tanışmama on dakika kalmıştı. Abartacak bir şey yoktu. Sol elimi yumruk haline getirdim. "Aynanı kullanmam sorun olur mu?"

Başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedim ona, güneşliği indirip ışıklı aynanın panelini açtım. Karnımdaki gerilmeyi görmezden gelmeye çalışarak saçımı ensemde alt kuyruğu yapıp gözümün altını parmağımın kenarıyla sildim.

Bana baktığını hissediyordum. "Zaten güzel görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı ve güneşliği sanki eli kurabiye kavanozunda yakalanmış ufak bir çocuk gibi hızla kapattım. "İlk intiba önemli..."

"Ne?"

"İlk intiba önemli," diye kendimi tekrar ederken yanaklarımın yine kızardığından emindim. "Benden hoşlanmalarını istiyorum."

Aaron'ın dudakları büzüldü ve bana gözünün kenarından bir bakış atarken kaşları çatıldı. "Senden hoşlanmayacak değiller, Ru." Bana tamamen dönerek bir bakış attı. "Gergin olmana gerek yok. Arkadaşlarının arkadaşlarıyla her zaman buluştuğunu sanmıştım."

Açıklamalar boğazıma düğümlenmişti. Beni daha az ezik ve içine kapanık göstermeyecek bir tanesini seçemiyordum ama seçmem gerekiyordu. Benim hakkımda neredeyse en kötü şeyleri bildiğini ve ona rağmen burada olduğuma kendimi ikna etmeye çalıştım. Ona güzel olduğunu söyledikten sonra biraz utanmanın ne önemi vardı ki? "Ama onlar *senin* arkadaşların," diye açıklarken ne demek istediğimi anlamasını umuyordum.

Benim için özel olduğunu anlamasını umuyordum. Olması gerektiğinden çok daha özeldi. Ama gerçek ortaya çıkmıştı.

Aaron ona ne söylemeye çalıştığımı anlamış gibiydi çünkü o kadar şefkatle -sanki sevimli bulduğun bir yavru köpeğe bakar gibi- öylesine tatlı bakmıştı ki ortadan çatlamış gibi hissettim. "Sen benim arkadaşımsın. Onlardan da hoşlanmanı istiyorum. Biz geri dönmeden ortalığı dağıtmamalarını söyledim." O...

"Merak etme, tamam mı?" diye, *Ruby'ye Özel Fısıldama* olarak adlandırabileceğim nazik ve sakin sesiyle konuştu. Cevap vermeyince uzanıp kısa bir süreliğine kolumun kenarına dokundu. "İyi misin?"

"İyiyim," diye onaylarken karnım düğümleniyordu ve rahatsız hissediyorum. Hissettiklerim sadece arkadaşları yüzünden değildi.

Arabayla altı dakika daha giderken şansa bir şey dememişti. Renkli yazlık evlerin sıralandığı kocaman bir sokağa girdi. Deniz mavisi, mavi, yeşil ve beyaz evleri geçti ama yöneldiği kıyı kenarındaki parlak mor evdi. Bir kenarında ufak, etrafı çevrilmiş havuz vardı ve gümüş bir Alero model aracın yanına park etti. Aaron bana sakinleştirici bir gülümseme gönderdikten sonra kapısını açıp dışarı çıktı. Ben de araçtan hoplayarak inerken biraz midem bulanıyormuş gibi hissettim. Çantamı ön koltuktan çekiştirerek çıkarıp omzuma attım ve etraftaki evlere bakıp yakında olması gereken dalgaları dinledim. Aaron çoktan arka kapıyı açıyordu.

"Hadi gel," dedi elini uzatarak etrafa bakmayı bırakıp durduğu yere dönmemi sağlamıştı.

Kız kardeşlerimin ikisi de o eli tutmazdı. Biliyordum.

Ama birbirimizden farklıydık. Ona ulaşmak için iki adım atmam gerektiğini fark etmesini beklemedim, parmaklarımı elinin arasından sanki yüzlerce defa yapmışız gibi geçirdim. Parmakları serin ve sertti. Avuç içi genişti. Bilinçaltım bu ellerin hoş ve nazik işler yapmamış olabileceğinin, Aaron'ın uzun

süre tehlikeli yerlerde yaşadığının ve asla konuşmak istemeyeceği şeylerin farkındaydı.

Ama yine de elini tuttum. Parmaklarını eline dolarken benimkilerin –benim durumumda olan herhangi birinin başına gelebileceği gibi– sıcak ve terli olmamasını umuyordum.

Dudaklarının kenarında beliren ufak bir tebessüm göz kenarlarının kırışmasına sebep oldu ve bir anlığına pek gülmediği saçmalığına inanamadım. Hiç belli olmuyordu. Çok iyi huylu, düşünceli ve sıcak biri gibi görünüyordu. Onu, beni rahat hissettirmek için elinden geleni yapan adamdan başkası olarak göremiyordum.

Beni evin beyaz kapısına doğru yönlendirdi, arkamızdan çekiştirdiği valizimi tutan eliyle kapıyı açtı. Beni vestiyerden geçirdikten sonra uzanıp valizimi de içeri çekti, kapıyı ardımızdan kapatırken elimi bırakmadı. Elimi tutmaya devam ederek iki yetişkin ve bir valiz için pek geniş olmayan beyaz fayanslı merdivenlerden çıkmaya çalıştık ama Aaron'ın hayatında çok uzun süredir olan insanlarla tanışma endişesi düşüncelerimi doldurup karnımın olduğundan daha çok gerilmesini sağlarken bir şekilde yolunu bulduk.

Sonraki merdiven sahanlığında durdu, bana hafifçe gülerken valizimi merdivenlerin kenarına bırakıp, "Senin odan bu katta. Herkesi bulduktan sonra sana odanı gösteririm," dedi. Tekrar merdivenleri çıkmaya başladık ve istemsizce, ilk defa üç saat önce gördüğüm bu adamın eliyle hâlâ birleşmiş olan parmaklarımı sıktım.

Aaron parlak mavi renkte deniz temalı çerçevelerle dekoratif süslerin beyaz mobilyaları ortaya çıkardığı geniş oturma odasına açılan üçüncü kata vardığımızda elimi bırakmamıştı. Konuşma sesleri geniş alanın en sağ köşesindeki mutfağa bakmamı sağladı. Aaron'ın neşelendiğini, omurgasının dikleştiğini ve ona dair genel olarak bir şeylerin değiştiğini hissettim. Beyaz mutfak adasının etrafında tartışarak duran iki erkek ve iki kız vardı.

Erkeklerden en uzun olanı, eğer Aaron'ı önce görmeseydim çok yakışıklı bulacağım çocuk. "Ben de pizza istemiyorum ama şu an sadece orası açık," derken başını kaldırdı ve bu sayede bizi fark etmiş oldu. Keskin suratında hemen bir sırıtış belirdi. Neredeyse duraklayacaktım ama Aaron yürümeye devam edince ben de yürüdüm.

"Neredeydin?" diye sorarken bakışları Aaron ile benim aramda gidip geliyordu. Bu konuda hiç utanıyormuş veya çaktırmıyormuş gibi bir hali yoktu.

Benimle sadece yumuşak bir ses tonuyla konuşan arkadaşımın avcumu tutuşu sıkılaştı. "Yemek için bir yerde durduk. Sana mesaj attım."

Yakışıklı yabancı bir anlığına ağzını açtıktan sonra hemen kapattı. Ön cebine ulaşıp ceptelefonunu çıkardıktan sonra kaşlarını çatarak baktı. Biz adanın birkaç adım önünde dururken Aaron'ın arkadaşları da yerlerinde ben olsaydım yapacağım şeyi yapıyorlardı. Tuhaf insana bakıyorlardı. Yani bana.

"Telefonum sessizdeydi." Yeşil gözlü adam kahkaha atarak itiraf etti.

Aaron'ın dudaklarında bir sırıtışın belirip belirmediğinden emin olamadım. Emin olduğum şey arkadaşının omzuna sertçe vurduğuydu. "Söylemiştim. Yeni mi uyandın?"

Açık kahverengi teni, parlak yeşil gözleri olan ikinci adam sıkıca tuttuğum ele doğrudan bakarken başıyla onayladı. Gözleri yeterince odaklanıp kısılınca Aaron'ın elindeki tutuşumu gevşetmeye başladım. Aaron elimi daha sıkı tuttu. Arkadaşı, "Hepimiz senin gibi üç saatlik uykuyla sorunsuz ayakta kalamayız," diye yorum yaparken hâlâ Aaron ile aramdaki o noktayı izliyordu.

Arkadaşım boğazından önemsemediğini belli eden bir ses çıkarırken eli birden benimkini bıraktı. Tekrar kapacak fırsatı bulamadan hareket etmişti... Ve avcunu belime yerleştirdi. Sonra bir baktım ki kenara çekilerek beni öne doğru yönlendiriyor.

adamın karşısındayken yanında durmam için bana yer açıyordu. Kısmen arkasında durduğumun farkında değildim.

"Bu Ruby. Ruby bunlar da..."

Bir adamdan diğerine işaret ederek kızlara geçtiğinde çevremdekilere karşı ilgimi kaybetmek istememiştim ama olmuştu işte. Bir tanesi alçısı olan genç bir kızdı ve diğeri ise benden daha büyüktü. İkisi de içten bir şekilde gülümsüyordu... En azından içten olduğunu umuyordum. Tek yapabildiğim donakalıp ayakta dikilirken nefes almak ve bir kulağımdan girip diğerinden çıkan isimlerini dinlemek olmuştu.

Sanırım gözlerimi kırpmıştım, gülümsemiş de olabilirdim ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki emin olmanın imkânı yoktu.

Aaron'ın avcu belimi okşarken sırtımın ortasına doğru ilerleyip doğrudan sutyen askılarının olduğu yerde durdu. Kocaman bir el parmaklarını sanki bütün sırtım boyunca açmış gibi hissetmiştim ve "Sorun yok," diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Bir an sonra sırtımdaki eli kayboldu, omurgamda yukarı ilerleyerek omuzlarımı kavradığını ve yavaş yavaş beni kendine doğru çektiğini hissettim. Biraz fazla dikkatim dağılmıştı ve olayların kısmen farkındaydım. Adada oturan her insanın elini uzanıp sıktıktan sonra isimlerini bulmak için beynimi zorladım ama çok kötü bir şekilde başarısız oldum. Omzumdaki parmaklardan biri tenimde halkalar çiziyordu.

"Alt kata iniyoruz. Hiçbirimiz uyuyamadık. Sabah görüşürüz," dedi Aaron, boynumdaki eli bir kere daha belime doğru indi.

Koyu bir teni ve açık tonda gözleri olan adam bakışlarını hâlâ ikimiz arasında gezdirirken, "Market alışverişi yapmamız gerekiyor ama dükkân sekizde kapandı," dedi.

"O zaman sabah gideriz. Saat onda gitmemiz sana uyar mı?"

Uzun boylu ve yakışıklı adamın neredeyse beti benzi atmıştı. "On mu? Sabah on mu?"

Parmaklar sırtıma hafif hafif vuruyordu. "Kimse sana şekerleme yapmanı söylemedi."

Yeşil gözlü olan, uzun boylu adama baktı ve Aaron'ın boğazından çıkardığı o sesi yaptılar.

"Kendi başınıza gidin o zaman. Ben saat onda gideceğim. Sabah görüşürüz," dedi Aaron geri adım atarken.

Sinirler boğazımı düğümlerken, "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Sabah görüşürüz," diye mırıldanmayı başarmıştım.

Dördü el sallarken ikisi diğerinden daha hoş bir şekilde bakmıştı. Veda ettikten sonra az önce çıktığımız merdivenlere yönelen Aaron'ı takip ettim. Etrafa bakmakla meşgul olduğum için çıkarken gördüğüm yerdeki paketten dört şişe almak için durdu.

Valizimi bıraktığı ikinci kata dönerken ikimiz de bir şey söylemedik. Hemen durup bana kaşlarını çattı. "İstemezsen yatmak zorunda değilsin. Sadece yorgun olduğunu düşünmüştüm." Durakladı. "İstersen yatmayabiliriz."

Yorgun muydum? Evet. Saat daha sekizdi ve dışarısı tamamen kararmamıştı bile ama on yaşından beri ilk defa gece yarısından önce uykuya dalmaya fazlasıyla hazırdım. "Yatabilirim." Sonra üzerine düşündüm. "Tabii sen yatmak istemiyorsan başka..."

Aaron bana yavaşça gülümsedi. "Ben yorgunum."

Ona başımı salladım, beni sakinleştirmesi gereken bir nefes verdim ama... Fazla utanmış hissediyordum. "Yarın herkesin ismini bir daha söyler misin?" diye fısıldadım.

Dudakları kıvrıldı. "Evet."

"Alçısı olan kız Max'in kız kardeşi miydi?"

"Evet."

Başımla onayladım. "Peki diğer kız?"

"Brittany. Des'in sevgilisi."

Hangisinin Des olduğundan emin değildim ama umarım varın öğrenecektim. Öylece dururken bile gözlerimin kapandığını hissedebiliyordum ve Aaron da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü hafifçe güldü. "Sen bayılmadan önce odanı göstereyim."

Yanlarımda sıktığım terli ellerimle onaylarken neredeyse rahatlamıştım. "Beni davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim,"

dedim ona, saydığım altı odadan birine beni yönlendirip merdivene en uzak olanın önünde durunca. "Bu kadar tuhaf davrandığım için özür dilerim ama umarım yarın..."

Aaron başını salladı. "Özür dilemeyi bırak. Her şey yolunda, Rubes. Tamam mı? Sadece benim. Sen de kendinden başkası değilsin. İyi olacağız. Kısa sürede herkesin yanında benimle uğraşmaya başlayacaksın."

Bu gülmeme sebep oldu.

Bu onu da güldürmüş olmalıydı.

Bir şey iki yanımda sıktığım ellerime değdi, Aaron'ın parmak boğumları olduğunun farkındaydım. "Odam seninkinin yanında," derken bana az önce dokunduğu eliyle omzunun arkasındaki kapıyı gösterdi. "Banyo da benimkinin karşısındaki kapı. Üst katta bir tane daha var. Eğer herhangi bir saatte bana ihtiyacın olursa uyandırmaktan çekinme, olur mu? Biraz uykunu almaya çalış."

Bir anlığına ona başımı salladıktan sonra bileğini tutmak için öne uzandım. Teni sıcaktı ve bileği kalındı. Üzerimdeki odağı neredeyse çok fazlaydı. Tutuşumu parmakları boyunca kaydırarak elimin düşmesine izin verdim ve bütün bunlar normalmiş gibi davranmaya çalışırken yutkundum. "İyi geceler. Beni davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

Çenesini aşağı eğdi, tuttuğu dört su şişesinden ikisini bana verdikten sonra kendi kapısına doğru geri adım attı. "İyi geceler," diye fısıldarken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. "Burada olduğun için mutluyum."

İşim bitmişti. Bu haftanın sonunda ona olan duygularımın üstesinden geleceğimi umuyordum ama... İşim bitmişti. Ben bile bu yolun sadece ama sadece bir yöne gideceğini biliyordum.

Ufak kız kardeş. Beni bu şekilde görüyordu. Kendime bunu unutma izni veremezdim.

Kısmen içten bir şekilde ona gülümsedikten sonra arkamı dönüp kapıyı ittirdim, valizimi ardımdan sürüklüyordum. Daha fazla beyaz duvarla karşılaştım; deniz kabukları ve deniz ejder-

haları ufak odada bana bakarken güneş tamamen kayboldu, oda hızlıca kararıyordu. Işığı açarak ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım ve yatağa doğru sendelerken kıyafetlerimi yırtarcasına çıkararak su şişelerini çerçevenin yanına bıraktım. Külotlu çoraplarımı güçlükle çıkardıktan sonra duş almak için çok yorgun olduğumdan nane yeşili hafif perdeleri kapattıp yatağın üstüne çıktım. Çarşafları boynuma kadar çekince bir kere daha düşünüp yataktan fırladım. Bilgisayarımı ve telefonumu seyahat çantamdan kaparak ufak cihazı şarja taktım. Annemi yarın arayacaktım. Veya mesaj atardım. Son mesajıma cevap vermemişti ama buna hiç şaşırmadım.

Bilgisayarımı açtım ve Wi-Fi bağlantısını buldum. Yatağın önündeki çerçeveli portreye şifreyi yazan ev sahibi için minnettardım. Üzerine düşünmeden Skype uygulamasını açtım. Mesaj uyarısı geldiğinde daha yeni oturum açabilmiştim.

AHall80: İyi geceler Rubes

AHall80: Burada olduğun için mutluyum.

RubyMars: Ben de :)

RubyMars: Yarın elimden geldiğince tuhaf bir geri zekâlı gibi davranmamaya çalışacağım.

AHall80: Tuhaf bir geri zekâlı değilsin.

AHall80: Şapşal

AHall80: Tatlı

AHall80: Ama geri zekâlı değilsin

RubyMars: Dur

AHall80: Neden?

RubyMars: Çünkü bunları söylemek zorunda değilsin. Nasıl olduğumu biliyorum.

AHall80: Ben de

AHall80: Uyumak üzereyim. Sen de yat Ru.

RubyMars: Tamam, yatacağım

AHall80: Annene mesaj at.

RubyMars: Emredersiniz efendim.

AHall80: ...

AHall80: Ne zaman ortaya çıkarmaya hazırsa küstah konuşmalarına hazırım.

RubyMars: Bütün gün yüz yüzeyken buna hazır olacağına emin değilim.

AHall80: Hazırım.

AHall80: İyi geceler. Bir şeye ihtiyacın olursa beni haberdar et.

RubyMars: Haber ederim. :) İyi geceler

AHall80: İyi geceler Rubes.

On Yedinci Bölüm

Uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı.

Sadece pencereleri kaplayan perdeyi hafif bir mavi renk aydınlatıyordu. Yatakta uykulu ve huysuz bir şekilde uzanırken nerede olduğumu ve yan odanın kime ait olduğunu hatırlamak çok zaman almamıştı. Skype oturumunu kapattıktan sonra örtülerin altında kalarak Aaron beni aldığından bu yana arada işlerin ne kadar tuhaf ve sessiz olduğu konusunda kendimi azarlayarak bir saat boyunca uyuyamamıştım. Doğru gelen, internetteki hallerimize benzeyen anlar vardı... Bir de kendi içime çekilip sinirlerimin beni ele geçirmesine izin verdiğim anlarım olmuştu.

Suçu Aaron'ın bütün fani kadınlar tarafından harikulade olarak adlandırılabileceğine atmak istiyordum ama durumun bundan daha fazlası olduğunun farkındaydım. Onun düşündüğümden çok daha fazlası olmasıyla alakası vardı. Uzanırken neredeyse panik atak geçirecek olduğumda bana nasıl su verdiğini, arkadaşlarını havalimanına getirmemesini, bana sarılmasını, elimi tutuşunu düşündüm ve... Bütün bunlar çok fazlaydı. Hem de çok fazla. İnsanlar bütün beklentilerimin çok üstündeydi.

Bazen geçmişte sizi hayal kırıklığına uğratan insanlar yüzünden herkesin böyle olduğunu düşünmek kolay oluyordu ama görünüşe göre durum böyle değildi. En azından söz konusu o olduğunda değildi. Bu hafta iyi vakit geçirmek istiyordum. İşlerin olabildiğince normal olmasını istiyordum. Ben... Çok fazla şey istemiştim ama sahip olabildiklerimle yetinecektim.

Uzun süre öylece uzandıktan sonra uykuya geri dönemeyeceğimi bildiğim için kalkıp valizimi karıştırdım. Hemen kıya-

fetlerimi, iç çamaşırımı ve banyo çantamı buldum. Dün akşam duş almamıştım ve buna pişman olmuştum ama odamdan çıkıp biriyle karşılaşma riskine girememiştim.

Beklediğim gibi kapımı açıp banyoya gizlice girerken ev tamamen sessizdi. Duş alıp tüylerimden kurtulmak ve iğrenç bir şekilde dünden kalan makyajımı yüzümden çıkarmak çok sürmemişti. Eşyalarımı bırakmak için odama giderken olabildiğince sessiz olmaya çalıştım.

Bir anlığına herkes kalkana kadar odamda kalmayı düşündüm ama bunun normal Ruby'nin yapabileceği bir şey olduğuna karar vererek odadan çıktım. Merdivenlerden çıktığımda geniş mutfak ve oturma odası boştu. Kocaman camlardan görebildiğim kadarıyla gökyüzü mavi, eflatun tonlarındaydı ve güneş her an doğmak üzereydi. Aaron'ın dün aldığı paketten bir şişe su kapıp oturma odasından dışarı açılan sürme kapılara yöneldim. Verandada rengârenk sandalyeler ve bahçe mobilyaları vardı. Kapıyı kapatıp verandanın en uzağında olana oturdum.

Şişeyi sandalyenin yanına bıraktım, bacaklarımı yukarı kaldırıp dizlerimi göğsüme, topluklarımıysa kalçama doğru çekerken hava düşündüğümden daha soğuktu. Kollarımı çıplak bacaklarıma sardım. Ceket veya pantolon almak için odama gitme fikrini kenara atıp öylece oturdum, soğuğa katlanırken karşıdaki sıralı evlerin arkasındaki ufku izliyordum.

Sessizlik ve temiz hava mükemmeldi. Herkesin kalkmasının ne kadar süreceğini ve plaja, market alışverişine gitmek dışında bugün ne yapacağımızı merak ettim. Bunu merak etmeyi bırakınca son on iki saattir yüzüncü defa Aaron'ı düşündüm.

Buraya gelmek bir hataydı. Bunun farkına varmıştım. Kocaman bir hataydı. Olabilecek en kötü hataydı. Çünkü onu kafamdan atabileceğimi düşünmüş ve en azından platonik ilişkimi aşarak onu kafamda arkadaş olarak görebilmek için gelmiştim. Dört saatten kısa bir sürede resmen onu asla arkadaş olarak göremeyeceğim kesinleşmişti ve bu olabilecek en kötü şeydi.

Zaten başka bir şansım yoktu.

Aaron'la internetteki adammış gibi konuşabilirim diye kendime binlerce defa söyledim. Gerçekten ama gerçekten çirkin bir arkadaşa sahip olmakla aynı şey olabilirdi. Sadece içinde olanı görüp ona odaklanmalıydın. Çünkü günün sonunda sadece bunun bir önemi vardı. Annem gibi her yıl bir şekilde çekici olmayı başaramadığın sürece... Güzellik soluyordu.

Aaron son aylarda defalarca iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı. Bu işi batırmak istemiyordum. Kendime hâkim olup arkadaşça davranabilirdim. Normal arkadaşlar onları fazlasıyla aşan ve kız kardeşi gibi gören adamlara âşık gözlerle bakmazlardı. Ben gibi...

Bu düşünce hiç hoşuma gitmeyen şekilde acınasıydı.

Kapının açıldığını duyup Aaron'ı elinde bir tepsiyle kapıda gördüğümde verandada yarım saatten fazla oturmuş olamazdım. Ona yardım etmek için ayağa kalkmaya yeltenince başını salladı. Çabucak her şeyi dengede tuttu ve kapıyı arkasından kapatıp oturduğum yere yürüdüğünde uyku sersemi, pürüzlü, sabahın bu saati için neredeyse boğuk olan mükemmel bir tınıda, "Günaydın," dedi.

Ben de, "Sana da günaydın," diye fısıldayarak cevap verirken ayağa kalktım ve o tepsiyi ufak masalardan birine yerleştirdikten sonra sandalyeme en yakın olana oturduğunda doğruldum. Sarı saçları ıslaktı ve bronz teninin altında hafif bir pembelik vardı. Üzerine HALL OTO yazan soluk, eski gri bir tişört ve neredeyse dizlerine ulaşan açık mavi yüzme şortu giymişti, ayakları çıplaktı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sorarken o da tepside göremediğim bir şeyleri oynatıyordu.

Aaron yüzünde yorgun olabilecek ufak bir tebessümle bakarken başını salladı ve tepsiden bir şey alıp bana doğru bir tabak uzattı. Tabakta her birinin üzerinde mükemmel şekilde kesilmiş ufak dikdörtgen tereyağları olan ekmek dilimleri vardı.

Burnumdan alaycı bir ses çıkarıp ona bakarken gülümsemesinin genişlediğini yakaladım.

"Markete gidene kadar elimizdeki sadece bu, tatlım," diye iddia ederken ifadesi bunun doğru olabileceğini ama yine de bana takılmaktan zevk aldığını gösteriyordu.

Tabağı elinden alarak dudaklarımı birbirine bastırdım, hasta olmadığım halde bana kahvaltı getiren ilk insan olduğunu söylememeyi başardım. Kelimeleri kilit altına alarak anahtarını da fırlatıp attım. Tabağı kucağıma yerleştirip yutkunmamı bastırırken biraz utangaç hissederek gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Öne doğru eğilip sandalyesini benimkiyle karşı karşıya gelecek şekilde ayarladı ve sol tarafındaki tepsiden bir başka tabak daha alıp çıplak dizine yerleştirdi. "Birinin yemek yediğinden emin olması gerekiyor."

Bir dilim alırken gözucuyla onu izliyordum. "Markete gittiğimizde krem peynir veya reçel almam gerektiğini bana hatırlat."

Uykulu, yorgun bir gülümsemeyle sırıttı.

"Gerçekten, yine de teşekkür ederim," ona takıldığımı anlamazsa diye tekrarladım.

"Rica ederim." Neredeyse tembel bir şekilde cevap verirken gözlerini hızlıca yüzümde dolaştırdı ve sonra tabağına çevirdi. "İyi olduğunu kontrol edeceğimi söylemiştim. Marketten daha iyi şeyler alırız."

"Mükemmel. Çok naziksin."

Aaron minnettarlığımı omuz silkerek savuştururken tabağındaki üç dilim tostun birini ısırarak geri yaslandı. Ben de aynısını yaparken bakışlarım onunla önümüzdeki evlerden bir kısmı görünen plaj arasında gidip gelmişti.

Gözlerinin altındaki morluğa odaklandım. "İyi uyuyabildin mi?" diye sordum, bir dilim tostu bitirdikten sonra.

Omzunu tatmin olacağımdan daha aheste bir şekilde kaldırdı ama üstü kapalı tavırlarını çoktan fark etmiştim. "Sen?"

"Evet." Normal davran Ruby. "Burası çok güzel," derken çenemle önümüzü işaret ettim. "Ev mükemmel."

Aaron'ın dudağının bir kısmı kıvrıldı ama konuyu değiştirdi. "Alışveriş için bizimle markete gelmek istiyor musun? Akşamları genellikle sırayla yemek pişireceğiz."

Yemek mi? "Tabii. Nasıl yardım edebileceğimi söylemen yeterli."

Elini savurarak yardımımı istemediğini belirtti.

"Ciddiyim. İşi kendin için zorlaştırma ve nasıl yardım edebileceğimi söyle. Zaten her şekilde yardım edeceğim."

Dudağının diğer kısmı da yukarı doğru kıvrıldı ve o kahverengi gözleri bana bakarken bir an parıldadı. "Otoriter olmadığını sanıyordum?"

Eğer isterse yan bakış atma oyununu ben de oynayabilirdim. "Sadece sen inatçı olduğunda..."

Bu kahkaha atmasına sebep olurken bir dilimi daha dudaklarına doğru getirip kocaman bir ısırık aldı. "Burada kaldığımız süre boyunca böyle olmanı beklemem mi gerekiyor?"

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ama görmezden geldim. "Sanırım öyle."

Aaron sırıtırken ekmeğinin geri kalanını midesine indirdi ve benim de elimde kalanları yemem çok sürmedi. Son dilimi yutkunmayı bitirdiğim an ayağa kalkıp tabağı benden aldı. "Plajda güneşin doğuşunu izlemek ister misin?" diye sordu. "Eğer şimdi gidersek, muhtemelen yetişiriz."

Başımla onayladım.

Onu evin arkasına doğru takip ettim, tabaklarımızı lavaboya bıraktıktan sonra sanki bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi neşeli bir ifadeyle bana döndü. Gerçekten yorgun görünüyordu. Merdivenlere yöneldik, ikinci katı geçerek inmeye devam ettik. Eğer ayakkabı giymek için durmazsa ben de durmayacaktım.

Aaron alt kata vardığımızda kilidi açtı, sonra kapıyı ardına kadar açarak, "Rubyler önden," dedi ve muhtemelen ondan ne

kadar hoşlandığımı açık edecek gülümsememi bastırmama sebep oldu.

Dün farkına varmamıştım ama kapının dışındaki araba yolu asfalt değil, çakıldı ve ufak taşlar çıplak ayaklarıma batıyordu. Aaron yorum yapmadan kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra uzun parmaklarını benimkilere dolayıp, "Hadi koşalım," dedi.

Nereye koşacağıma dair bir fikrim yoktu ama elimi çekiştirdiğinde onun yanında koşmaya başladım. Evlerin arasındaki sokaklarda koşarken açık mavi evle krem rengi hilkat garibesi arasındaki tahtalı patikaya doğru yöneldik. Tahtanın ısısını fark etmedim veya sıyrıklar konusunda endişelenmedim. Tek hissettiğim yolun sonunda etrafa yayılan kum ve Aaron'ın sıcacık parmaklarıydı.

Karayipler gibi değildi ama su özellikle yeni doğan güneşle birleşince çok güzeldi. Beyaz kum parmaklarımın arasına ve ayaklarımın üzerine yapışırken Aaron bizi sağa doğru yönlendirdi. Muhtemelen on beş metre boyunca uzanan plajda kumlara gömülmüş yirmi tane şemsiye vardı ve altındaki şezlonglarıyla birbirlerinden ayrılmışlardı.

Hiçbirine oturmadık. Onun yerine Aaron bizi kumun kalınlaşıp ıslak ve serin olduğu yere kadar suyun kenarına götürdü. Neredeyse zarif bir şekilde poposu yere değene kadar eğilirken elleri bunu yapmasıyla benimkini bıraktı. Bana kaşlarını kaldırdı ve ellerini arkasına doğru genişçe yasladı. "Oturmak ister misin yoksa ayakta nefes nefese mi duracaksın?"

Dalga geçerek kum tekmeleme dürtüsüyle savaştıktan sonra onun gibi yere oturdum. "Hepimiz günde on kilometre filan koşmuyoruz."

"Ya da bir buçuk kilometre," diye mırıldanırken kalçasını beni ve suyu aynı anda görecek şekilde çevirdi. Ayağının kenarını benimkine değecek kadar hareket etti.

"Ha ha."

Sırıttı. "Kalp rahatsızlığı olan insanların kardiyo yapmasının iyi olduğunu sanıyordum?"

"Artık kalp rahatsızlığım yok," diye ona hatırlattım. "Yürüyüşe çıkmayı seviyorum..."

Öksürdü.

"Uzun yürüyüşlere, tamam..."

"Uzun yürüyüşlere," diye tekrarladı. "Ve kickbox yapmayı seviyorsun."

Onu başımı sallayarak onayladım. "Bir keresinde üç ay boyunca haftada üç kere gittiğim Zumba dersleri almıştım."

Gözlerini kırpıştırdı. "Zumba ne?"

Bu sefer ben ona gözlerimi kırpıştırdım. "Egzersiz yapmak için dans ediyorsun."

Bana boş boş bakışı burnumdan alaycı bir ses çıkmasına sebep oldu.

"Düşündüğünden çok daha zor," derken üzerine düşünmemeye çalıştığım o dudakların sırıtmasına sebep oldum.

"Sözüne güveniyorum."

Kıs kıs güldüm ve ne yaptığımın farkına varmadan ayağımı onun ayağının kenarına vuracak şekilde hareket ettirdim. "Eve döndüğüne göre hâlâ düzenli koşacak mısın?" diye sordum.

Bakışları suya çevrilirken omuz silkti. "Önceki kadar değil. Beni sakinleştiriyor ama sevmiyorum."

Gün daha hızlı geçsin diye koşmak yerine zamanını harcayacak daha iyi şeyleri olduğunu söylemek istiyordum. Hayatı normale döndüğünde bu, arkadaşlığımız için endişe ettiğim şeylerden biriydi. Beni nasıl unutacağından, bilgisayarında oturup mesajlaşmak için daha az zaman harcayacağından... Ve eninde sonunda hayatını yaşamak için kaybolup gideceğinden endişeleniyordum. Eğer şanslıysam, ayda bir veya birkaç ayda bir beni hatırlayıp bana e-posta yazardı. Zaman geçtikçe...

Bencil bir ahmak gibi davranıyordum, değil mi? Kontrol edemeyeceğim şeyler hakkında endişeleniyordum, değil mi?

Herkesin beni bir şey için kullanan ve varlığımı unutan insanlar gibi davranmasını bekliyordum, değil mi?

"Bisikletle gezinmeyi daha çok seviyorum," diye itiraf ederken ayak parmaklarımı kendi kumlanmış parmaklarıyla dürterek düşüncelerimi böldü.

Bu neşelenmemi sağladı. "Dağ bisikleti mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Dağ bisikleti mi sürüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, ama her zaman eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür. Houston'da dağ veya tepe yok. Bildiğim iki tane parkur var ama genellikle –gidecekleri başka hiçbir yer olmadığı için– insanlarla dolu. Orada başlarsam çok korkarım."

"Kentucky'de çok fazla parkur var," dedi ve kalbimin küt küt çarpmasına sebep olacak şekilde hafifçe gülümsedi.

"Ne tür bir bisikletin var?"

"Yeti marka."

"Hiç duymadım. Hâlâ çocukluğumdan beri sahip olduğum Huffy bisikletim duruyor."

Gözünün kenarındaki çizgilerden Aaron'ın gülümsemesine engel olmaya çalıştığını hatırlayabiliyordum. "Eminim hâlâ çocuk boyutundaki bisikletine sığabiliyorsundur."

Bu ona kötü bir bakış atmamı sağladı. "Sağ ol ama benden çok daha kısa birçok insan tanıyorum."

"Ah öyle mi?" Kaşını sanki bana inanamıyormuş gibi kaldırdı. Bilmeme ihtimali vardı.

Alaycı bir şekilde başımla onayladım. "Evet öyle."

"Onları nereden tanıyorsun," diye sorarken kaşlarını kaldırdı. "Shire köyünden mi?"

Dudaklarımdan kaçan kahkaha, başımı geriye atıp ayağımı onunkinin üzerine yerleştirirken boşluğunu sertçe dürtmeme sebep oldu. Aaron da kahkaha atarken elimi kavramıştı. "Eve dönüyorum," diye sızlanırken sonunda nefesimi kontrol altına alabilmiştim.

"Hayır, gitmiyorsun," diye şakalaşırken parmaklarımı sıkıp yavaşça bıraktı.

Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve bir şey... Bir şey hissettim. Kalbimde. Tenimde. El ve ayak parmaklarımda. Omurgam boyunca. Karıncalanma değildi. Ayağını yerden kesen bir his değildi. Tam olarak emin olamıyordum ama gülümsememin genişlemesine yetecek bir şeydi.

Sonra, "Gerçekten geldiğine mutlu oldum, Ruby," dedi ve dudaklarımın bu kadar genişleyebileceğini bilmiyordum.

"Ben de mutluyum." Ayağımı onun ayağının üzerinden kaldırırken gülümsemeye devam ettim. "Dün hem seni korkuttuğum için hem de ruh hali değişimlerim yüzünden özür dilerim."

"Sana söyledim. Özür dilemene gerek yok."

Ellerimi kucağımda birleştirerek omuz silktim. "Kendimi daha iyi kontrol edebilirdim. Arkadaşlarınla daha fazla konuşmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Kasıntı filan olduğumu düşünmelerini istemem."

Çenesinin gerilmesinden söylediğim bir şeyden hoşlanmadığı belli oluyordu. "Daha önce kasıntı olduğunu düşünen biri mi oldu?"

"Bir veya iki defa ama yabancılar etrafında rahat hissedene kadar sessiz kaldığımdan sadece... Bilirsin ya? Hepsi bu."

Bakışları bir gözümden diğerine geçerken yüz hatları gergindi ve yavaşça nefesini verirken söylediklerimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Kelimelerini yine yavaşça, anlayışlı ve tam Aaron havasında söyledi. "Biliyorum Ru. Öyle değilsin. Kasıntı olduğunu düşünmeyecekler."

"Umarım düşünmezler."

Gülümsemesi o kadar şefkatliydi ki benden hoşlandığı sürece gerçekten hiçbir şey umurumda değilmiş gibi hissettim. Ama bu şekilde düşünemezdim. "Endişelenme." Ayağımızın yakınlarına yuvarlanan dalgaları gösterdi. "Bak, birazdan gelecek. İzle."

Ayakları doğrudan benimkilerin önünde durdu; uzun gövdesi kaslarla doluydu. Yana doğru baya esnersem dokunma mesafesindeydim. Suyun kenarında oturarak güneşin hemen önümüzde doğuşunu izledim. Mavi, mor, eflatun, turuncu, kırmızı ve birkaç kısmın sarı olması kalbimin sızlamasını sağlıyordu. Birçok yerde bulunmuştum ama bugün gün doğuşunu izlemek hiç unutamayacağım bir şeydi. Çünkü daha önce hiç gün doğuşunu izleyecek kadar erken kalmamıştım. Sanki bir uyanıştı. Daha önce hiç görmediğim bir şey gibiydi ve sahip olduğum her şey unutulmaz bir olay haline gelmişti.

Aaron, "Güzel, değil mi?" diye sorduğunda ona tek gerçeği söyledim.

"Gerçekten çok güzel." Sonra ona inkâr edemeyeceğim şeylere ait uzun listemdeki ikinci gerçeği söyledim. "Beni davet edip bunu gösterdiğin için sana sonsuza kadar borçlu kalacağım."

Ne o ne de ben başka bir şey söylemedik ve güneş yukarı doğru acele etmeden yükseldi. Arkamızda bir yerden yeni sesler gelip sessizliği bozduğu anda nefesimi tuttuğumu biliyordum. Geriye bakmadım. Tek yaptığım bakışlarımı önünde tutup güneşin ışığını tamamen özümsemekti.

"Sanırım her gün uyanıp bunu izlemek istiyorum," diye fısıldarken dizlerimi göğsüme çektim, ardından da çenemi yasladım. "Her gün erken kalktığıma değecektir."

Aaron'ın dünden beri üzerimde kullandığı kısık ve yumuşak ses tonunda neredeyse umut gibi bir tını vardı. Eğer umudun bir sesi varsa, eğer dillendirilmeden bir söz verilebiliyorsa, söylediği tek şey bu olurdu... "Hangi sabahı istersen, Rube. Seninle izlerim."

***

"Ruby... Sana sormam gereken önemli bir şey var."

Aaron'ın pikap kamyonetinin arkasında orta koltukta sıkışırken ellerimi bacaklarımın arasına koydum ve markete gidiş yolumda işimin daha kolay olabileceğini kabul ettim. Aaron'ın çoğunlukla tuzlu ve sirkeli cipsten, Fritos, peynirli makarna ve donmuş pizzalardan oluşan listesini oluşturmasına yardım eder-

ken mutfakta herkesin uyanmasını bekledik. Aaron, Des, adının Mindy olduğunu öğrendiğim Max'in kız kardeşi, Des'in kız arkadaşı Brittany ile arabaya saat tam 10:05'te bindik. Aaron ön koltuğa oturmam için beni davet etti ama teklifini elimle savuşturdum çünkü Des'in bacaklarının benden uzun olduğu belliydi. Brittany'nin benden biraz daha uzun olduğunu ve Mindy'nin kırık kolunun muhtemelen sarsılmaması gerektiğini fark edince ortadaki koltuğa oturmayı teklif ettim.

Mindy ve Brittany arabaya binmeden önce bile telefonlarıyla meşguldüler. Markete giden yol boyunca da böyle devam etti. Des'in açtığı müzik üzerinden konuşmalarının bazı kısımlarını yakalayabilmiştim ama Brittany'nin çalıştığı biriyle telefonda konuştuğunu biliyordum. Mindy beraber kaza geçirdiğini düşündüğüm diğer kızla ağrı kesiciler ve onları nasıl farklı etkilediği üzerine tartışıyordu.

O kadar da dikkat ediyor değildim. Çoktan anneme hayatta olduğumu mesaj atmıştım. Mesaj atacağım başka kimse yoktu.

Yarım saat sonra market poşetlerini arabanın kasasına koymuştuk ve kimse telefonda konuşmazken arabaya bindik. O yüzden Mindy konuştuğunda şaşırmamıştım.

"Tamam," dedim ona, açık kahverengi saçları, yüzünün gençliği ve açısı bana Jasmine'i hatırlatıyordu. Eğer kız kardeşimin gözünde deli pırıltılar olmasaydı tabii...

Genç ve çok güzel olan kız, kırık kolunu arabanın kapısına yaslamıştı. Yüz ifadesi ciddiydi. "O külotlu çorabı nereden aldın?"

"Külotlu çorap mı?"

"Dün giydiğin, üzerinde kediler olan. Onu nereden aldın?" diye sanki aklımı okuyormuş gibi sordu.

Gözlerimi kırpıştırıp ne dediğini anlamak için bir an durakladım. "Ah. İnternetten. Ucuz şeyler sipariş ettiğimiz bir mağaza var. Eğer istersen sana linkini gönderirim," diye cevap verirken sesim sadece biraz tuhaf çıkmıştı.

Brittany soru sorarken bacağını bana değdi. "Peki ya eteğin?"

İkisinin de dikkattini bana verince yanaklarım kesinlikle pembeleşti. "İkinci el dükkânından aldım ve baya tamir ettim, üzgünüm."

Gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl tamir ettin?"

"Ruby kostüm ve elbiseler dikiyor," diye ön taraftan konuya girdi Aaron, kahverengi kaşları dikiz aynasından görünüyordu.

Brittany bana doğru eğilirken gözlerini yargılayıcı gibi değil de daha çok... Meraklı bir şekilde kıstı. "Nerede yaşıyorsun?"

"Houston'da," diye cevapladım, ne zaman baksam yüzünde arkadaş canlısı bir ifadeyle ara sıra beni izlediğini yakaladığım siyah saçlı güzel kadınla göz göze gelebilecek kadar başımı yana eğdim. Bunu yapabilirdim. Herkes şimdiye kadar iyiydi. "Shreveport'tan mısın?" diye sorarken sohbet etmeye çalışıyordum.

"Haugton'da yaşıyorum. Shreveport'un dışında," diye açıklarken beni sakinleştiren neşeli bir şekilde gülümsedi.

Başımla onaylarken ona soracak başka bir şey buldum. "Buraya daha önce geldin mi?"

"Evet, geçen ilkbahar, Hall göreve gitmeden önce geldik," dedi.

Bunu bilmiyordum, değil mi? Saint Joe Limanı'nda, adına Cape San Blas denen yarımadaya yakın bu kasabaya ilk gelişi olup olmadığını söylediğini hatırlayamıyordum. Her şekilde biz tanışmadan önce nereye gittiği beni ilgilendirmiyordu.

Her şeyi bilmek istememe rağmen...

"Erkek arkadaşın var mı?"

Sağ tarafımdan, yüzü bunu sorduğuna inanamadığı için kızarmış genç kızdan gelen rastgele soru karşısında donakaldım. Sanırım ben de biraz kızarmıştım. Daha önce böyle... Soruların öylece sorulduğunu hiç duymamıştım.

"Ahh..." diyerek lafı uzatırken cevabı biliyordum ama...

Ağzımdan ne halt çıktığının farkına varmış olmalıydı çünkü kekelemeye başladı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ağzımın hiç süzgeci yok..."

"Sorun değil..."

Mindy söylediğimi eliyle savuşturdu. "Bu çok kabaydı. Sadece merak ediyordum çünkü Max, Aaron'ın senin onun kız arkadaşı olmadığından bahsettiğini söylemişti..."

Bu, neden karnıma bir darbe yemişim gibi hissettirmişti, hiçbir fikrim yoktu. Bilmediğim bir şey değildi. Onun kız arkadaşı olmadığının da farkındaydım.

"... ve annem her zaman erkeklerle kızların arkadaş olamayacağını söyler. Sadece beraber değilseniz neden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Aman Tanrım, hâlâ konuşuyorum! Özür dilerim," on sekiz yaşından büyük olamayacak bu kız tek nefeste gevezelik etmeye devam etti.

Ona sadece bakabildim.

"Yüce Tanrım Mindy," dedi Aaron, ön koltukta başını sallayarak omzunun üzerinden baktı.

"Sorun değil," diye araya girmeye çalıştığım halde yüzümün kızarmış olduğuna emindim. "Muhtemelen ben de bunu merak ederdim." Sadece böyle bir şeyi doğrudan sormazdım. Yıllardır tanıdığım herkesin ilişkiler konusundaki bahtsızlığımı bilmesi bir şeydi ama pek tanımadığım bu kızın sorması biraz moral bozucuydu. Bütün dünya Aaron'ın gelmem için beni davet etmesinde tuhaf bir şey olduğunun farkındaydı. Beni... Bir *akrabadan* öte görüyormuş gibi davranmasının bir önemi yoktu. Ahh... Ama ona doğruyu söyledim. "Hayır," dedim ve yüzüm daha önce olmadıysa bile şimdi kesin kızarmıştı.

"Birinden yeni mi ayrıldın?"

"Hayır," diye kendimi tekrarladım. "Sadece... Bir süredir ilişkim olmadı. Aaron sadece," neredeyse kelimeyi söylerken boğuluyordum ama sahte bir soğukkanlılıkla konuşmayı başardım, "arkadaşım. En sevdiğim arkadaşlarımdan biri."

Farkında olmadan iki tane yalan söylemiştim.

Aaron'a bakmayacaktım. Hayır. Şu anda değil...

Yüzüme güçlükle bir gülümseme kondurdum ve Mindy ne yapacağını şaşıracağım başka bir şey diyemeden, ben bir soru sordum. "Senin erkek arkadaşın var mı?"

Başını sanki iğrenmiş gibi hızla salladı. "Ah hayır. Aptallara ayıracak vaktim yok."

Tekrar önüme bakarken sırıtmadan edemedim.

Araya giren yanımda oturan Brittany olmuştu. "Aptal olmayan bir tane bulmak zaman alıyor ama onlardan birkaç tane var."

Yeniden dikiz aynasına neden baktığımdan emin değildim ama özellikle Aaron'ın bakışları bana çekilirken gülümsemeden edemedim. Kaşlarının hareket edişi muhtemelen gülümsediğini gösteriyordu.

"Bulman ne kadar zaman aldı, Brit?" diye sordu Mindy.

Yanımdaki kadın düşünceli bir ses çıkarırken Des koltuğunda döndü ve ona benim görmememem gereken bir bakış attı. Ne kadar süredir beraber olduklarını merak etmiştim. "Yirmi sekiz yıl."

Ön taraftan Des'in, yani yeşil gözlü adamın, "Aynen öyle," diye kısık sesle mırıldandığını duydum.

"Acele etme, Mindy. İstediğin o kişi her kimse, dışarıda bir yerlerde. Hâlâ gençsin, eğlen ve ilişkiler konusunda endişe etme. İnan bana, keşke geriye dönüp senin yaşında çıktığım bazı erkeklerle çıkmamış olsaydım," diye nasihat etti Brittany.

Kelimeleri Mindy'yi teselli etti mi bilmem ama beni ettiği kesindi. Bunu Aaron'a daha önce söylememiş miydim? Hiçbir şey kaçırdığımı düşünmediğimi? Pek bir şey kaçırmamıştım.

Tamam, belki bir bakıma kaçırmıştım.

Mindy'nin iç çekmesi ona bakmamı sağladı ama dikkatini camdan dışarıya vermişti. "Bir gün... Ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

Belki kız kardeşime benzeyen bir yüzü olduğu için onu kendi yerime koyduğumdandı, belki de yalnız hissetmesini istemediğindendi ama ona yüksek sesle kimseye itiraf etmediğim ufak bir şey söyledim. "Yirmi dört yaşındayım ve hâlâ benden arkadaştan öte hoşlanacak birini bulamadım. Önemli değil."

Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne kadar hüzünlü ve dertli olduklarının farkına varmamıştım ama... Gerçek buydu. Ağabeylerimin ufak kız kardeşiydim ve şimdi Aaron da beni sadece

kardeşi gibi görüyordu. Ne kadar istesem de darbe üstüne darbe yediğimi unutamıyordum.

İyi bir itiraf olmalıydı çünkü on yedi yaşındaki Mindy'nin camdaki yansımasına bakınca biraz gülümsediğini görebiliyordum.

Ama tekrar önüme dönüp -şansa bakın- dikiz aynasına bakınca Aaron'ın bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim.

Ona gülümserken söylediklerimin düşündüğüm kadar acınası olmadığını umuyordum.

Muhtemelen öyleydi.

***

"İyi misin?" diye sordum Aaron'a, onun dışında herkes market torbalarını merdivenlerden küfrederek çıkarmıştı.

Dört karton yumurtayı ve üç paket sütü buzdolabına koyarken vücudunun üst kısmı çoğunlukla dolabın içindeydi. Omuzlarını neredeyse üstünkörü şekilde silkerken bile bir şeyin canını sıktığını söyleyebiliyordum. Ama tavrı çok baştan savma görünmüştü. Eve dönüş yolunun geri kalanında sessiz kalmış, Brittany ve Des'in aralarında kimin daha iyi yemek pişirdiği üzerine tartışmasına izin vermişti. Bu işin peşini bırakırdım ama Aaron alışverişleri yerleştirmeyi teklif edince herkes kaybolduğu için, tekrar yalnız olduğumuz bu fırsatı kullanıp sormak istemiştim.

"Emin misin?" diye sorarken o da geri adım atıp dolabın kapağını kapattı.

O koyu kahverengi gözler üzerime dikildi ve başıyla onaylarken çok ciddi gibi göründü. Çok... Dikkati dağınıktı belki? Emin olmak için vücut dilini yeterince iyi bilmiyordum. Konuyu değiştirince aklında konuşmak istemediği bir şey olduğunu onayladı. Aynı internette mesajlaştığımız zamanlarda gibi. "Plaja gitmek ister misin?"

İstediğim şey ne düşündüğünü bilmekti. Gerçekte elde edebileceğimse plaja bir yolculuktu. "Evet, tabii," diye kabul ederken yüzünü yakından izledim. Bu sabah yorgun görünüyordu ama

üzerinden altı saat geçmişti ve gözlerinde onu daha yorgun gösteren bir şey vardı. Uykusunu alamıyor muydu?

"Yerleştirmem gereken birkaç şey daha var. Gitmeye hazır olduğumda seninle odanın önünde buluşurum," dedi ve öncekilerin basit bir taklidine benzeyecek şekilde gülümsedi.

Ne oluyordu?

Başımla onayladım ve sorularımı boğazımın derinlerine gömülmüş şekilde bırakıp kaldığım odaya yöneldim. Yüzme kıyafetlerimi bulmak çok zamanımı almadı, asıl zaman alan hangisini giyeceğime karar verememem olmuştu. En gösterişsiz olanını -ince askıları ve sırtımın ortasına kadar V kesime sahip kırmızı mayoyu- seçmeden önce üç tanesini de giyerek denemiştim. Ufak göğüslere sahip olmanın çok fazla yararı yoktu ama desteksiz bir mayo artılardan biriydi. Üzerimi bir pareoyla kapatıp havlumu, güneş koruyucumu, gözlüğümü ve dün akşam içmediğim bir şişe suyu yanımda getirdiğim kanvas çantama attım. Ayakkabılarımı giyip odadan çıkarken Aaron'ın üstünü değiştirdiğini veya hâlâ üst katta olduğunu sanıyordum.

Orada değildi.

Kot pantolon reklamlarındaki modeller gibi odasının kapısına yaslanmış şekilde beklerken bir kolunda havlusu vardı, diğerindeyse dört litrelik suyu taşıyordu. Dudaklarında anlaşılmaz bir gülümseme vardı. "Hazır mısın?" diye sorarken kapıdan uzaklaştı.

"Evet."

Ortada bir şey varsa da nasıl davranmam veya ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Yan yana sessizce aşağıya inip dışarı çıktık. Gökyüzü parlak ve maviydi. Plaja giden yolda evlerin arasından geçtik. Tahta yola çıkarken çok rüzgâr vardı. Sağ tarafta Brittany ve Des'i gördüm; Brittany havlusunun üzerine yüzüstü yatarak güneşleniyordu, Des'le birlikte turuncu bir şemsiyenin altındaydılar.

"Max hâlâ uyanmadı mı?" diye fısıldayarak sordum. Aaron, Mindy'nin evden çıkabilmek için San Blas tayfasının peşine takıldığını söylemişti. Alçısıyla yüzecek filan değildi.

Aaron boğazının derinliklerinden gelen bir sesle güldü. "Hayır. Gece vardiyasında çalışıyor. Muhtemelen öğlen ikiden önce kalktığını haftanın sonuna doğru ancak görebiliriz."

"Rafineride çalışan o mu?"

"Evet."

Başımla onaylarken arkadaşlarının yakınına gidince yapmam gereken şey için derin bir nefes aldım. Daha önce mayo içerisinde utangaç hissetmemiştim ama bu muhtemelen kendimi diğerleriyle karşılaştırmayı bıraktığımdandı. Her gün antrenman yapan bir kız kardeşle ne kadar yemek yerse yesin ince ve mükemmel kıvrımlara sahip bir anneye sahip olunca bunu yapmak zorundaydınız. Bacaklarım ve kalçam dışında her yerim ufaktı ama Jasmine'in her yıl taş gibi olan kalçasını gördükten sonra dikkate alınacak bir şey değildi. Kendini başka kadınlarla karşılaştırmaktan daha kötü bir şey yoktu çünkü her zaman sende bulunmayan bir şeye sahip olan biri vardı. Her zaman. Annemin bu halimle çok güzel olduğumu söylemesi ona tam anlamıyla inanmasam da yardımcı olmuştu. Anneler böyle şeyler söylerdi. Ağabeylerimin yakışıklı olduklarını bile söylemişti ve o ikisi cin gibi görünüyordu.

Havlularımızı Des'in iki kolunu kafasının arkasına koyup yüzünde gözlüklerle uzandığı şezlongun yakınına sererken bana yardımı olan şey Aaron'ın beni... Arkadaştan daha fazlası olarak görmemesiydi. Ona... İstesem de kanıtlayacak bir şeyim yoktu. Havlum uzunlamasına serildikten sonra eşyalarımı üzerine yerleştirmiş olduğum yöne dönüp pareromu kafamdan çıkarıp yere bıraktım.

Havluma doğru eğilip popomu yerleştirirken arkama bakmaya tenezzül etmedim, getirdiğim güneş koruyucu krem şişesini kaptım ve bacaklarıma sürmek için elime biraz döktüm. Gözümün kenarından Des'in doğrulduğunu ve uyuyan Brittany'nin yanına gittikten sonra onu kaldırıp ikisinin de suya doğru tökezlediklerini gördüm. İki bacağıma da yeterince sürdükten sonra

gözucuyla yanıma serdiği havlusunda oturan Aaron'ı buldum. Bakışları dalgaların plajda kırılmasındaydı. Kaşlarımı çattım. Ne kadar sessiz olduğuna çok fazla kafa yormamıştım ama... Aklından neler geçiyordu? Kötü bir şey miydi? Yaralandıktan sonra turdan dönünce ağabeyimin bir süre ne kadar sessizleştiğini hatırlayabiliyordum. Aaron'ın da aynı şey yapması, özellikle onu bir çözüm bulacak kadar –eğer bir çözümü varsa tabii– iyi tanımadığım için hoşuma gitmemişti.

Paniğe benzer bir şey hissediyordum. Ya da karnıma dolan his çaresizlikti. O mesafeli ifadeden kurtulmasını sağlayacak ne söylemem veya ne yapmam gerektiğini bilmeyerek onu dürtmek için uzandım.

Bu transdan çıkması için yeterli olmuştu çünkü bir kere gözlerini kırpıştırıp bana dönerken yüzünde az önceki gibi tuhaf değil de tasasız bir ifade vardı. "İyi misin?" diye sordu, sanki uzun süredir ilk defa karşılaşmışız gibi bakıyordu. Bakışları yüzümden aşağı inerek mayomu apaçık bir şekilde inceledi.

Bunun üzerine düşünecek değildim.

"Evet," dedim ona, hâlâ tişörtünü çıkarmadığını fark ederek. "Sen iyi misin?"

Karnımın gerilmesine sebep olacak şekilde başını yine hızlıca salladı. Ona ne oluyordu?

"Emin misin?"

"Evet," derken bakışları sonunda biraz daha aşağı çekildi ve yanağında gamzesi belirdi. "Bu çok tatlı."

Yanaklarım mayom gibi kırmızı olmuştu. Bu kızarıklığın böylesine belli olmaması için her tarafımın güneşten yanması gerekiyordu.

İşaretparmağı sağdaki askıma o kadar hafifçe dokundu ki neredeyse hissetmedim. "Sen mi diktin?"

Kıpırdamamaya çalıştım. "Mayomu mu?"

"Hı-hı," derken zar zor B kap olan göğüslerimin ortasındaki ufak altın rengi tokayı inceliyordu.

Kimse boynumun aşağısında bir yere bakmamıştı. "Hayır. Jasmine'in ama bana verdi." Dokunmayı bıraktığı askıyı tuttum ve bıraktığımda ses çıkardı. "Onun üzerinde daha güzel duruyor ama hoşuma gitti."

Aaron'ın dudaklarında gördüğüm en yavaş tebessüm belirdi. Neredeyse çaresiz görünüyordu ama dudağının kenarının kıvrılması o kadar tatlı olmasını sağlamıştı ki bu kafamın daha çok karıştırdı. Bana söyleyebileceği bütün sözler arasından, "Bundan şüpheliyim, RC," demeyi seçmişti. Yüzündeki ifade sabitken çenesini kaldırdı ve tenime kaşlarını çatarak baktı. "Yara izin yok."

Boğazımın derinliklerinden öyle yüksek sesli bir ses çıkarmıştım ki kafasını kaldırıp bana baktı. "Ameliyatımdan mı?" diye kurbağa gibi bir sesle sorarken, bunun hakkında konuşacağını biliyordum.

Aaron başıyla onaylarken bakışları tenimin göründüğü üçgene çekildi.

"Yapmadılar... kateter..." Elimle kasıklarımı gösterdim. "Kalçamdaydı."

Bu, tek kaşını kaldırarak bana bakmasını sağladı. "Öyle mi?"

"Evet." Gülümsedim.

Muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca hayalini kuracağım dudaklarında yine yavaşça bir tebessüm belirdi. "Pekâlâ. Acele et ve güneş kremi sürmeyi bitir, tamam mı?"

Burnumu kırıştırdım ama tüpe uzanırken bir yanım ameliyat konuşmasının peşini bıraktığı için memnundu. Avcuma daha fazla güneş kremi dökerken bakışlarım elimden Aaron'a, sonra yeniden avcuma dönerken o fikrini değiştirmeden konuşmayı devam ettirmeye çalıştım. "Güneş kremi getirdin mi?"

Tanıdığım bütün erkekler gibi güneş kremine "hiç" ihtiyacı olmamıştı.

Başımı yana doğru eğerek ona boş bir bakış atmam biraz önce boşluğa doğru bakmıyormuş gibi sırıtmasına, mayoma ve göğsüme bakmasına sebep olmuştu. "Peki," diye inlerken bacağımda dengede tutmaya çalıştığım güneş kremimi aldı.

Kremi kol kaslarıma ve omuzlarıma yayarken belli etmemeye çalışarak bacaklarına çok az sürmesini, beyazlığın açık kahverengi kollarına takılmasını ve neredeyse soluk renkteki kocaman ayaklarına da uygulamasını izledim. Ayak bileğindeki kemiğin biraz yukarısında, bacağının renginin ayaklarından bir ton daha bronz hale dönüştüğü bir çizgi vardı. Botlardan diye düşündüm.

"Hey, cimri olma. İstediğin kadar güneş kremi kullan," dedim ona.

Burnundan hafifçe bir ses çıkardı ama hepsi buydu. Ona gülümsedim ve Aaron da gülümseme karşılık verdi. Ellerini tişörtünün altına sokup belinin bir kısmını ve yüzme şortunun üzerindeki biraz tenden fazlasını ortaya çıkarmadan göğsüne de kremi sürdü.

Yüzüme güneş kremi sürmeyi bitirdim. Aaron da havlusunda dizleri üzerine kalktı, vücudu bana dönüktü. Bir anlığına hareket etmedi ve neye odaklandığını görmek için yüzüme bakmak istedim. Sonunda, "Bir yeri unutmuşsun," dedi.

Parmakları kulağımın dışına dokunarak kremi sürdü; kulak mememe doğru ovarak inerken oradaki yıldız şeklindeki küpelere ilerlemesine izin verdim. İzin vermemeliydim ama verdim. Özellikle aynı şeyi diğer kulağıma yaptığında düşündüğümden daha zorlu olan içimdeki mücadeleyi görmesin diye bakışlarımı göğsünde tutarken nefes nefese olmamak için nefesimi tuttum.

Lanet olsun, kulağıma dokunuyordu. Eğer erkeklerle olan deneyimlerimin ne kadar acınası olduğunu bilmesem, sadece kulağıma dokunmasıyla heyecanlandığım için ne kadar zavallı hissettiğime şaşırırdım. Ezik.

Yutkunup Aaron'ın elini yüzüme doğru çekmesini bekledim ve parmak uçları yavaşça çenemde gezindikten sonra kendini geri çekerek, "İşte oldu," dedi.

Tek yapabildiğim güçlükle, nefes nefese gibi bir sesle, "Teşekkür ederim," demekti.

Aaron ayağa kalktı. Ben de aynısını yaparken mayomun alt kısmının kenarına biraz daha krem sürdüm. Aaron'ın tişörtü kumla-

ra düşerken bunu yapıyordum. Üstsüzdü. Çok büyük bir mesele olmamalıydı çünkü kaç kere üstsüz bir erkek görmüştüm ki? Binlerce mi? Teşekkürler internet. Sakin olabilirdim. Serinkanlı.

Birden kafamı kaldırdım; bakmadığımdan, dikizlemediğimden ya da tenime güneş kremi sürerken utangaç hissetmesine sebep olmadığımdan emin oldum. Yeterince zaman geçince ve erteleyecek başka bir şey düşünemeyince nefesimi verip yüzümde bir gülümsemeyle bakışlarımı normal hatta arkadaş canlısı bir şekilde kaldırdım. Güneşin altında yüzündeki, boynundaki, kolundaki bronz renginden daha farklı, daha açık renkteki bronzlaşmış göğsü, bacakları ve ayağı baya belli oluyordu. Buna amele yanığı diyemezdim. Annem veya Tali'de olduğu gibi güneş altında çok kaldığını gösteren kızarıklık veya pembelik yoktu. O ikisi ne kadar denese de bronzlaşamıyordu. Tenleri ya beyaz ya da kırmızı oluyordu, ikisinin ortası yoktu.

Aaron o insanlardan biri değildi. Teni altın tonlarındaydı ve bunda gizlenecek bir şey yoktu. Ama gizlenme ihtimali olmayan asıl şey üç farklı tonda olan teninin altındaki vücuttu.

Bana bir iğne batırın, benim işim *bitti*.

Bir anda hayatımın geri kalanını görmüştüm.

Aaron'ı kafamdan atmamın hiçbir yolu yoktu. Asla. Tek başına ölecektim. Gizlice bakmaktan vazgeçip kaslı oluşunu rahatça izlerken bunu kabullendim. İriyarı, cüsseli ya da geniş göğüslü filan değildi. Aaron bir yüzücüden birazcık daha kalıplıydı ama onlar gibi bir fiziğe, karın kaslarına, omuzlara ve uzun pazılara sahipti. Mükemmeldi. Kesinlikle mükemmel. Tanrı sanki aklında Aaron varmış gibi onun doğumuyla kalıbı değiştirmişti. Bütün kasları oyulmuş gibiydi, her bir kemiği mükemmel bir şekilde yontulmuş görünüyordu. Meme uçları bile mükemmeldi. Nasıl? *Nasıl?*

Sadece arkadaşım olduğunu bilerek koca bir hafta boyunca ona nasıl bakacaktım?

Cevabım şuydu: Bunun nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten yoktu. Kendime yalan söyleyip mümkün olduğuna inandırmaya çalışacaktım ama... Yalan söylemiş olurdum. Yutkunarak bakışlarımı uzaklaştırırken kendime böyle bir insan olmamam gerektiğini hatırlatıyordum. Bunu yapabilirdim. Bu haftadan sağ çıkabilirdim. Çıkmam gerekiyordu.

"Hazır mısın?" diye sorarken yine ona bakmamı sağladı ama bu sefer bakışlarımı yüzünde tuttum.

Başımla onaylarken boğazımda bir düğüm vardı. "Evet. Ama önce gidip arkadaşlarınla takılmak istersen benim için sorun yok. Bütün vaktini almak istemiyorum." Dudakları yine o kıvrılma işini yaptı. "Yalnız kalabilirim."

Âdemelması yukarı aşağı oynadı. "Ru," diye sakin bir şekilde söyledi. "Seninle takılmayı tercih ederim." Sanki vücudunun ortadaki hali buraya gelme fikrinin ne kadar berbat olduğunu hatırlatmaya yetmiyormuş gibi ekledi, "Yalnız kalmak zorunda değilsin."

Eğer gülümsemem gerginse ya da "beni öldürüyorsun" diyen bir hali varsa da onun yüzüne yansımamıştı. Tek yapabildiğim boğazımdan herhangi bir anlama gelebilecek bir ses çıkarmak olmuştu.

Suya doğru ilerlerken konuşmadık. Plaj baştan sona insanlarla doluydu ama tıkış tıkış olacak kadar kalabalık değildi. Çoğunlukla kalabalık veya küçük ailelerden oluşan gruplar, etrafta koşan çocuklar, inşa edilmeye çalışılan kumdan kaleler ve sıra sıra soğutucu kutular vardı.

Su beklediğimden daha sıcaktı. "Ayağını kumda sürükle, böylelikle kazara dikenli vatoza basmamış olursun," diye omzunun üzerinden uyardı Aaron.

Dikenli vatoz mu? Suda mı? Üzerine basabilir miydim?

Aaron'ın sırtının pürüzsüz genişliğine ve tam da alt kısmında iki tane gamzesi olan ince beline bakmakla meşguldüm. Etrafımızdaki suda başka bir şeyin yüzdüğünü düşünmemiştim.

Geçmişte ailemle birlikte Karayiplere üç kere tatile gitmiştim ve şnorkelle dalmayı çok sevmeyen annem her zaman resiflerden uzak, tertemiz suları olan otellerde rezervasyon yapmıştı. Buradaki su oldukça berraktı ama...

Önemli değil. Abartılacak bir şey yoktu. Muhtemelen plaj boyunca uzanan birkaç kilometre uzunluğundaki evlerde yüzlerce aile yaşıyordu. Burada bir şeylerin olma şansı...

Çığlık attım.

Ayağıma bir şey değdiği an, ciğerlerim müsaade ettiğince bağırdığımı itiraf edecek kadar cesur olabilirdim.

Aynı zamanda bana dokunduğunda bir köpeği bile havlatacak kadar bağırarak zıpladığımı itiraf edebilirdim.

Havaya zıpladım.

Kalçama kadar suda olmama rağmen bana en yakın olan şeyi tahmin ettim. En yakın şey bir seksen sekiz boylarında, Aaron adında bir adamdı. Sadece bu noktada Aaron benimle yüz yüze değildi veya sırtı bana dönük değildi, resmen yan yana duruyorduk ve şimşek gibi refleksleriyle sesimi duyduğu an ona çarpmadan önce beni durdurabilmişti.

"İyi misin?" diye sorarken sağ kolu hemen belime dolandı, o yakışıklı yüzünü altımızdaki çoğunlukla berrak olan suya bakmak için eğdi. Bağırdığım anda yüzünde beliren korumacı ve endişeli yüz ifadesini hayal etmiyordum. Kesinlikle oradaydı.

"Evet, evet," diye güçlükle nefes alırken aşağı bakıyordum ve birden... Bunu yaptığım için utandım.

"Ne oldu?" diye sordu. Başka bir bölgeye bakmak için bizi daire şeklinde döndürürken sesi hâlâ endişeliydi. "Vatoza mı bastın? İyi misin?"

Yutkundum ve beni yere bırakabilmesi için omzuna dokundum.

Bırakmadı. Hâlâ suda etrafa bakıp beni yakınında tutuyordu.

O kadar şeyin arasından... "Bir şey bana dokundu," diye itiraf ederken olmam gerektiği gibi utangaç hissediyordum.

Durumu anladı.

Durdu ve başı yavaşça kucağında olduğum yere doğru döndü. Kaşlarından biri kalkarken her kelimeyi vurgulayarak sordu. "Sana bir şey mi dokundu?"

Aferin Rubes. Öksürme dürtüsüyle boğuştum ve neredeyse kaybedecektim. Ben de bakışlarımı başka tarafa çevirmek istiyordum ama bu işi başıma ben açmıştım. Kabullenmem gerekiyordu. "Bir balık olabilir..." diye yeterince yüksek sesle mırıldanırken beni duymama ihtimali yüksekti.

Duymuştu. Yutkunuş şekli beni duyduğunu gösteriyordu. Kahverengi gözlerinin bana doğru döndüğünü görebiliyordum. Yavaşça konuşmaya devam ederken vücudunun üst kısmının gerildiğini hissettim. "Burada balık yok."

"Burası okyanus. Elbette etrafta balık var. Hızlıca yüzüp gitmiş olabilir."

Gözlerini kırptığını bilmek için doğrudan gözlerine bakmama gerek yoktu. Ses tonu biraz boğuktu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Zırvalıyordu.

"Belki."

Dudakları gerildi, o kadar gerildi ki buluştukları yerde beyaz bir çizgi oluştu. Boğazı yukarı aşağı hareket etti ve gülmemeye çalıştığını biliyordum, *biliyordum işte*. "Ruby," diye resmen ismimi fısıldamıştı. "Tatlım, kaç kere okyanusa girdin?"

Bana tatlım dediği halde gururumun kırıldığını hissedebiliyordum. *Tatlım*. Bisikletinden düşüp biraz asfalt yemiş tatlı ufak bir çocuğa böyle seslenirdiniz. "Çok fazla." Boğazımı temizleyip fena bir yan bakış atarken onu gayet iyi görebiliyordum. "Ama daha çok havuz insanı sayılırım. Bilirsin, Houston'da yaşıyorum. Galveston'a genellikle saatlerce yüzmek için gitmezsin."

Dudaklarını birbirine daha da bastırarak onaylarken tutuşu sıkılaştı. Bir noktada gözlerini kırpıştırmayı bırakmıştı. Parmakları kalçalarımda gerildi.

Biliyordum. Bu konuda şaka yapmak üzerine olduğunu biliyordum. "Kes sesini," diyerek öne geçmem onun diğer seferlerden daha fazla yutkunmasına sebep olmuştu.

Gözleri kapanmıştı ve konuşurken aptal gibi sırıtıyordu. "Suyun kenarında sadece ufak tefek balıklar gördüm."

"Tabii," diye kabullendim, bacaklarımı uzatıp aşağı inmek isterken utancımdan kaşlarımı çattığımı gizlemiyordum. Beni yavaşça ayaklarım tekrar suya batana kadar indirdi.

Hâlâ sırıtıyordu. Önümüzde, çoktan suyun derinlikleri köpekleme yüzen Des ve Brittany'e işaret ederken gülmemek için çok uğraşıyordu. Kıs kıs gülerken sesi titredi. "Birlikten güç doğar."

Bunu hak ettiğimi düşündüğüm için tek yaptığım ona kötü bir bakış atmak olmuştu ama yanımda suyun derinliklerine doğru, arkadaşlarıyla buluşana kadar ilerlerken paranoyam hâlâ belirgindi. Brittany bana ışıl ışıl bir şekilde gülümserken başı sırtüstü süzüldüğü yerde, kısmen suyun üzerinde duruyordu. "Sokuldun mu?"

"Pardon?" diye bir aptal gibi sordum.

"Denizanası mı soktu? Bağırdığını duyduk," diye açıkladı.

Yüzüm kızardı. Bu konuda şüphe bile yoktu, kızarmış olmalıydım. Aksi mümkün değildi. İhtiyacım olduğunda o kocaman dalgalar neredeydi? "Ah hayır. Bir şeyin üzerine bastım," demeyi başarırken yanımdaki adama değil de tam önüme bakıyordum.

"Keskindi," Aaron hemen yanımda durduğu yerden konuştu. "Gerçekten keskin."

Eğer Des veya Brittany onu boşluğundan tekmelediğimi gördüyse bile... İkisi de tek kelime etmemişti.

°°°

"Biliyorum anne. Ben de seni seviyorum."

Telefonun ahizesinden gelen iç çekiş başımı iki yana sallamamı sağladı. "Eğer beni birazcık da olsa seviyorsan," diye on beş dakikada onuncu defa söylenmeye başladı.

"Seni seviyorum. Ben iyiyim, gerçekten," dedim, onu haftanın geri kalanında uyuyacağım yatağın üzerinde bağdaş kurmuş haldeyken teselli ettim. "İyi vakit geçiriyorum ve beraber olduğum insanlardan sen de hoşlanırdın."

Annem bana inanmak istemediğini söyleyen bir ses çıkardı ama... "Peki. Tamam. Yalancı olmadığını biliyorum, Rubella. Beni sadece bir şeyler istediğinde arayan diğer çocuklar gibi değilsin." Kısık sesle Jasmine'in ismine benzer bir şey mırıldandı. "Dikkatli ol ve en azından bana saatte bir mesaj at."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım.

"Tamam, tamam," diye karşılık verdi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "En azından bana mesaj atıp Jaws'ın gelip seni yemediğinden haberdar et."

Bir de neden bu kadar korkak olduğumu merak ediyordum. Annem "bacağımı kırmaya ne kadar yaklaştığımı" iddia etmeden tökezleyemiyordum bile.

"Şansım varsa beni yiyen Shamu olur ama tamam, sana mesaj atıp iyi olduğumdan haberdar ederim," diye onu teselli ettim.

"Seni seviyorum, Squirt."

"Ben de seni, anne. İyi geceler."

"İyi geceler," dedi telefonu kapatmadan önce. Her zamanki uyku saati çoktan geçmişti.

Pazar akşamı gece yarısına doğru telefonum çalmaya başlayıp ismini ekranda gördüğümde şaşırmıştım. Boynumun ve omuzlarımın güneşte biraz yanmasına sebep olan plajdaki uzun günden sonra yatağımda uzanıp bilgisayarımla uğraşıyordum. Dün akşam Des ve Brittany köfteli düğün çorbası gibi lezzetli bir şey yapmışlardı ve herkes ikinci hatta üçüncü tabağı yemişti. Sonrasında hepimiz oturma odasındaki televizyonun karşısında toplanıp ilk Star Wars filmini izlemiştik. Aaron, DVD oynatıcıya filmi koyarken gülümsediğimi yakalamıştı. Sadece benim için önerdiğini biliyordum. Biliyordum işte.

Sonuna doğru koltukta uyuyakalmak üzereydim. Jenerik çıkana kadar herkese iyi geceler diledim ve orada... Her ne yapıyorlarsa artık bırakıp alt kata indim.

Şimdiye kadar annemle on beş dakikalık konuşmamı bitirmiştim, artık o kadar uykulu hissetmiyordum. Uykuya dalabilme ihtimalimin olmadığını biliyordum. Ayrıca sandviç ve cipslerden oluşan öğlen yemeğini yiyip suya biraz daha girmeden önce şemsiyenin altında bir saatliğine şekerleme yapmıştım.

Odada kalıp çalışacak bir şey olmadığı için bilgisayarda takılmayı düşündüm ama bunu yapmak istemediğime karar verdim. Kapıyı açınca odaların birinden gelen televizyon sesini duyabiliyordum ama hangisinden geldiği belli olmuyordu. Hiçbir kapının altından ışık sızmıyordu.

Merdivenlerden çıkınca ışıkları hatta televizyonu açık buldum. Ayaklarını önündeki beyaz hasır sehpaya uzatmış, büyük beyaz koltuğa kolları göğsünde toplanmış şekilde uzanmış kişi evde gerçekten görmek istediğim tek kişiydi. Birinin merdivenlerden çıktığını duymuş olmalıydı çünkü yana doğru yuvarlanırken ifadesi sakin, neredeyse boştu. Ben olduğumu anladığı gibi dudaklarında hafifçe bir tebessüm belirdi.

Başını hafifçe eğerek gelmemi işaret etti.

Ben de gittim. Elbette gittim. "Selam," dedim sehpanın önünden geçerek kendimi kanepeye, yanına birden bırakarak.

"Selam," diye fısıldarken başını tembel bir şekilde beni izlemek için yana doğru eğdi. "Uyandın mı?"

"Hayır, annem aradı. Konuşmamız yeni bitti," diye açıkladım.

"Her şey yolunda mı?"

Bir şeylerin yolunda gitmediğinden endişelenmesi gerçeği yüreğimin sızlamasına sebep oldu. "Evet, hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak istedi," diye şaka yapmaya çalışırken yüzünde bir tebessüm belirtisi veya memnuniyet ifadesi görmeye çalıştım.

İşte oradaydı. "Sana iyi davrandığımızı söyledin mi?"

"Evet. Ona hepinizden hoşlanacağını söyledim," dedim. "Uyuyamıyor musun?"

Başını o kadar tembel bir şekilde salladı ki sanki başı bile düzgün bir şekilde hareket edebilmesi için onu desteklemiyordu. "Yorgunum ama dinlenemiyorum." Benim aksime plajda şekerleme yapmamıştı. Neden yapmadığını sormamıştım ama tahmin edebilirdim.

"Yatakta uzanıp bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek istemiyor musun?"

Bir anlığına tek kelime etmedi ve sorumu görmezden geleceğini düşünmeye başlamışken konuştu. "Odam klostrofobik hissettiriyor. Orada uyuyabilirim ama... Zaman geçiremem."

Anladığımdan emin değildim ama yine de gülümseyip başımla onayladım. "Burada uyumayı denemen için sana yastık ve battaniye getirmemi ister misin?"

"Hayır, Rubes, ben iyiyim," diye cevap verdi. "Üstesinden geleceğim. Sadece biraz zaman gerekiyor."

"Aynı şey değil ama çoğu gece ben de uykuya dalmakta sorun çekiyorum. Aklımdan çıkaramadığım bütün o şeyleri düşünmek uykumu kaçırıyor."

Kahverengi gözlerini yavaşça kırptı. "Ne gibi?"

Tereddüt edip omuzumu kaldırırken karşımdakinin Aaron olduğunu hatırladım. "Her şey. Gün içinde yaptığım veya söylediğim şeylerde kusur buluyorum. Kontrol edemeyeceğim şeyleri düşünüyorum. Eskiden işlerimden istifa edersem ne yapacağımı ve kendi işimi kurup kurmayacağımı veya beni daha çok takdir edecek bir şeyi ya da birini bulabilecek miyim diye düşünürdüm... Bu şekilde hayaller kurduğumu biliyorsun. Muhtemelen hiç gerçekleşmeyeceklerini biliyorum. Sadece... Öylece uzanıyorum ve her şey hakkında düşünüyorum. Başka insanların problemlerini bile. Kendi aptalca problemlerimi. Baya ezikçe bir şey."

"Bu ezikçe bir şey değil."

Omuz silktim.

Aaron beni bir an izledi. Uzun bir nefes verirken salonun yüksek tavanına baktı, sonra bakışlarımla tekrar buluştu. "Ben de bir şeyler hakkında düşünüyorum."

"Ne gibi?" diye sorarken en fazla bana üstü kapalı bir cevap vereceğini düşünmüştüm.

Ama öyle olmadı. "Söylediğin gibi kontrol edemediğim haltlar üzerine düşünüyorum. Asla kontrol edemeyeceğim. Yıllar öncesinde olan şeyleri kafamda döndürüp neleri farklı yapardım diye merak ediyorum."

Lafını kesmek istemiyordum ama aynı zamanda ona sormak istediğim bir düzine soru vardı. Problem şuydu, gizemli biri olduğunu söyleyemezdim ama konuşmak istemediği birçok şey olduğunun farkındaydım. Sürekli görmezden geldiği şeyler vardı. Ne kadar bilmek istesem de onu yapmak istemediği bir şeye zorlamak istemiyordum. İnsanların bana bunu yapmasından nefret ettiğim için o konuşmaya devam ederken çenemi kapalı tuttum.

"Ne yapmak istediğimi düşünüyorum. Sonra bunun ne olduğunu bilmediğim üzerine düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sormadan edemedim.

Göğsü yükselip inerken tavana baktı. Vücut dili bana bunun sıradan bir şey olduğunu söylüyordu ama öyle olmadığını biliyordum. "Çıktığımda ne yapmak istediğimi veya çıkmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum," diye açıklarken askeriyeden bahsettiğini düşündüm. "İşleri çözüme kavuşturamama... başarısız olma... fikri canımı çok sıkıyor."

Yorumu karşısında istemsizce irkilmiş olmalıydım. "Eğer sen başarısız biriysen, ben de öyleyim. Ama değiliz." Belki ben öyleydim ama bunu şu anda itiraf edemezdim.

Başını benim için uysal görünen bir şekilde salladı ve konuyu değiştirme taktiğine dönmesi tenimin sızlamasına sebep oldu. "Ben de bir şeyler için beklenti içine girmeyi bıraktım. Bunu ne zamandır yaptığımı bilmiyorum."

Bu kalbimin kırılışının sesi miydi?

Aaron konuşmaya devam ederken hâlâ bana bakmıyordu. "Ama istiyorum, anlarsın ya? Bir şeyler hakkında heyecanlan-

mak istiyorum ama çok zor. Her zaman en kötüsünü bekliyorum. Sana daha önce geleceğe çok fazla odaklanmaktan hoşlanmadığımı söylediğimi biliyorum ancak bazen tek yapabildiğin şu an olanlara odaklanmak... Bu da çok zor. Hepsi kocaman bir kütle gibi. Ne yapacağımı bilememek, gelecek şeyler için beklenti içine girememek... Sadece bir şeyleri çözüme kavuşturmak istiyorum. Bunu yapacağım, sanırım sadece yorgunum," diye açıklamaya çalışırken ses tonu biraz yorgun, biraz da kasvetliydi. Sarı saçları yana yatmıştı. Aaron gözlerini kocaman açıp sanki düşüncelerini ve ruh halini sarsabilirmiş gibi başını salladı. "Benimle olmak çok eğlenceli ha?"

Sözleri alaycıydı ama kaba bir şekilde söylemek istemediğini biliyordum. O yüzden kelimeleri üzerimde çok fazla baskı yaptığı için açıklamamı olabildiğince geniş tutarak ona döndüm. "Çok eğlenceli olduğunu söyleyemem. Daha çok partideki bir barmen gibisin, herkesin iyi zaman geçirdiğinden emin olmaya çalışıyorsun," diye şaka yapmaya çalıştım. "Sana hayat hakkında tavsiye filan verebilecek en uygun insan sayılmam ama bir noktaya kadar ne demek istediğini anlıyorum. Herkesin heyecanla beklediği bir şeye ihtiyacı var. Hayatını geleceği merakla bekleyerek veya gelmesinden korkarak geçirmek zorunda değilsin ama her gün merakla beklediğin ufak şeylere sahip olabilirsin. Sorunları bir şekilde çözeceğini biliyorum. Şu anda yapmak zorunda değilsin."

"Liseden nefret ederdim," diye itiraf ettim. "Ancak arkadaşlarım sayesinde katlanabildim. Onlarla öğlen yemeği yemeyi, hafta sonları neler yapacağımızı planlamayı merakla bekliyordum. Üniversiteden de nefret ettim. Bitirebilmemin tek nedeni kendime sınıfları ne kadar hızlı geçersem buradan o kadar hızlı gidebileceğimi ve gerçekten ne istersem yapabileceğimi söyleyip durmamdı. Bunda yanlış bir şey yok."

Kızıl kahverengi gözler üzerimde bir an duraklarken düşüncelere dalmış görünüyordu.

"Her an her şey olabilir, Aaron. Alabileceğin şeylere sahip olmalısın," diyerek ona takdir edeceğini umduğum bir gülümseme gönderdim.

Başını sallamasında ona dair hâlâ tamamen anlamadığım bir şey olduğunu, belki hiçbir zaman anlayamayacağımı hissettiren bir şey vardı. Beni ilgilendiren veya benim sorumluluğum olan bir şey değildi. İyi bir fikir olmadığı kesindi ama kanepenin diğer yanına uzanıp göğsüne yasladığı elini kendi elimle kavrayarak sıktım.

Sonra ona, "Ufak bir şeyle başlayabilirsin. Taze kahve kokusunu sabırsızlıkla bekleyebilirsin. Akşam yemeği olarak yiyeceğin pizzanın kokusunu. Temiz ve soğuk çarşafların üzerine yattığındaki hissi," dedim ve elini sıktıktan sonra kahverengi gözlerinin konuşurken üzerimde olduğundan emin oldum. "Su tesisatı mesela."

Son söylediğim şeyle yüzüne yayılan gülümseme... Her şeye değerdi. O gülümseme için krallığımdaki her şeyi feda ederdim. Hayatımda hiç şu anda olduğum kadar güçlü hissetmemiştim.

Aaron sanki beni az önce öldürmemiş gibi mırıldandı. "Bugün sana burada olduğun için mutlu olduğumu söyledim mi?"

"Bugün söylemedin."

Parmaklarını açarak benimkilerle birleştirirken hâlâ gülümsüyordu. "O halde, burada olduğun için gerçek çok mutluyum, Ru."

Kendimi ona nasıl bu kadar kaptırdığım beni şaşırtmamalıydı. Gerçekten şaşırmamalıydım. Yanımdaki adamın yarısı kadar bile sıcak ve komik kim olabilirdi ki? Sadece arkadaş olmamıza rağmen bana davranış şekli için minnettar olmalıydım. Acaba kız arkadaşına nasıl davranırdı?

Düş kurarken parmağının elimin kenarına değmesiyle birden kendime geldim. "Bana üniversiteyi bitirdiğini veya hangi bölümü okuduğunu hiç söylemedin."

"Ah." Burnumu kırıştırdım. "Bitirdim. Muhasebe."

Gözlerini kırpıştırdı. "Muhasebe mi?"

"Evet. Annem ve babam da muhasebe mezunu. Başka ne okuyacağımı bilemedim. Sayılarla aram iyidir."

Eğleniyormuş gibi şaşkın bir ses çıkardı. "Seni muhasebeci olarak hayal edemiyorum."

Kahkaha attım. "Evet, ben de öyle. Nefret ettim. Ne kadar nefret ettiğimin farkına varana kadar iş işten geçmişti, annemin parasını ve aldığım kısmi bursu boşa harcayıp yeniden başlayacak değildim. Bu yüzden annem ve kocası sürekli çalıştıkları firmaya katılmamı sağlamaya çalışıyorlar. Bu konuda bir diplomam var. Mantıklı olan bu."

"Neden moda tasarımı üzerine bir okulda okumadın?" diye sorarken beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı çünkü gidilecek böyle bir okul olduğunu nasıl biliyordu?

Düşüncelerimi toparlamak biraz zamanımı aldı çünkü şaşkındım. "Ah, herkes bana 'gerçek' bir alanda diplomam olması gerektiğini söylemişti." İçimde hissettiğim hayal kırıklığı mıydı yoksa başka bir şey miydi? "Annem de babam da 'yedek planım' olması için okulu bitirmem gerektiğini söyledi. Her zaman sonrasında istediğimi yapabileceğimi düşünmüştüm. Sana bütün bu süreçte tamir işleri yapıp elbiseler diktiğimi söylemiştim."

Aaron başıyla onayladı ama yaptığım şeye katılmadığını anlayabiliyordum.

Dürüst olmam gerekirse bir parçam bunu anlıyordu. Heyecanlanmadığım bir konuda okula gitmek tam bir zaman kaybıydı. Bir üniversite diplomam vardı ama yapmak istediğim iş yüzünden az para kazanmayı tercih ediyordum. Ama her zaman olduğu gibi ebeveynlerimin istediğini yapmıştım.

"Aptalca olduğunu biliyorum," diye akıl yürütürken hiç de öyle hissetmediğim bir konuda soğukkanlı olma sırası bendeydi. "Artık hiçbir şeyi geri alamam. Suçluluktan veya onları mutlu etmek için her zaman başkalarının istediklerini yapmaya çalışıyorum. En azından artık yapmıyorum. Bu yüzden buradayım."

Dudakları kıvrıldı ve başıyla onaylarken parmaklarımı göğsünden biraz bile kıpırdatmadığım yerde sıktı. "Ben de senin için bunu istiyorum, Ru. Düşündüğünden çok daha cesur ve özgüvenli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yanaklarım iltifat karşısında kızardı. Onaylar gibi başımı mı sallamalıydım ya da omuz silkip sanki ben de bunu düşünüyormuşum gibi mi yapmalıydım, emin değildim. O yüzden hiçbirini yapmadım. Öylece oturdum.

Şanslı olmalıydım ki Aaron sırıttı. "Pekâlâ. Konunun peşini bırakacağım. Film mi yoksa dizi mi izlemek istersin?"

On Sekizinci Bölüm

Annem: Balık yemi mi oldun?

Ben: Hayır, hâlâ hayattayım.

Annem: Tamam iyi eğlenceler

Annem: Çok fazla eğlenme

Annem: Kızların çılgına döndüğü o videolarda görünüp bizi utandırma.

Ben: SENİ SEVİYORUM

Annem: Ciddiyim Squirt. O kızları reklamlarda gösteriyorlar. Jonathan kalp krizi geçirir

Ben: Bunu asla yapmayacağımı sen de biliyorsun. Daha sonra mesaj atarım.

Annem: İznim olmadan tatile gideceğini hiç düşünmemiştim

Ben: Anne, 24 yaşındayım

Annem: Sen hâlâ benim bebeğimsin

Ben: Senin bebeğin Jasmine.

Annem: Jasmine yaşlı bir kadına döndü.

Annem: Kalkmam gerekiyor. Ben selam söylüyor.

Ben: Tamam, sonra mesaj atarım. Gerçekten iyiyim. Herkes bana iyi davranıyor. Seni seviyorum.

Annem: Ben de seni seviyorum

"Günaydın."

Telefonumu verandadaki sandalyenin dibine koyduktan sonra sürme kapının önünde duran Aaron ile yüzleşmek için döndüm ve uykulu bir şekilde gülümsedim. Art arda kısa belgeseller izleyerek konuşmuş, uyku bastırınca da beş saat önce yataklarımıza girmiştik. En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırla-

mıyordum. Bunun da bir anlamı olmalıydı çünkü ailem ve arkadaşlarımla neredeyse her zaman iyi vakit geçiriyordum.

"Günaydın," diye kısık bir sesle cevapladım. "Sen de mi uyuyamadın?"

Başını sallarken kapıyı arkasından kapattı, bana doğru gelirken boş eliyle tepsiyi dengede tutuyordu. Yüzü ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu ve aynı şekilde göründüğümden emindim. "Evet, uyuyamadım," diye cevap verirken tepsiyi ufak masaya yerleştirip dün sabahki sandalyeye oturdu.

Bir kız tüm bunlara alışabilir, diye kendi kendime düşünürken, "Teşekkür ederim," dedim, sesimin *seni seviyorum* veya *muhteşemsin* dermiş gibi çıkmadığını umuyordum. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin," derken ona gülümsedim.

Tepsiden kendi kâsesini alırken bana arkasını dönmüştü. Kahvaltısını göğsünde tutarken bana döndü ve tek söylediği, "Biliyorum," oldu. "Annene mesaj mı atıyordun?" diye kaşını kaldırarak sordu.

"Evet," derken sırıtıyordum. "Hâlâ yaşadığımdan emin olmaya çalışıyor. Resmen göğüslerimi kameraya göstermememi söyledi ve her saat ona mesaj atmam için beni ikna etmeye çalıştı."

"Her saat mi?"

"Evet."

Kahkaha attı.

"Biliyorum. Diğer kardeşlerimden biri tatildeyken onu ararsa ve mesaj atarsa şanslıydı. Annem çılgının teki."

"Eğer istersen ona numaramı verebilirsin," diye teklifte bulundu.

Anneme numarasını vermek mi? Neden? *Neden*? Neden bu kadar mükemmele yakın olmak zorundaydı? Adil değildi. Gerçekten değildi. Adil olmayan diğer şey de şimdi ona yaptığım şey hakkındaki gerçeği söylemek zorunda olmamdı. "Dün akşam

acil bir durum olursa diye ona numaranı verdim. Umarım sorun değildir," dedim ona.

Gözlerini kırpıştırdı. "Evet, sorun değil." Aaron yulaf ezmesi kâsesini kaşıkla karıştırırken bana kaçıramayacağım yan bir bakış attı. "Ona sosyal güvenlik numaramı da verdin mi?"

Onunla iki gün önce tanıştığımdan beri binlerce defa olduğu gibi yüzüm kızardı. Yalan söylemek istiyordum, hem de çok istiyordum. Ama bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim ve sözümü çiğnemeyecektim. O yüzden yulaf ezmem dünyadaki en ilginç şeymiş gibi davranmam gerekse de doğruyu söyledim. "Bir kâğıda yazıp yatağımın altına sıkıştırdım."

Bir duraklama oldu. "Oraya bakmak kimin aklına gelecek?" diye sordu.

Ona bir yan bakış daha atarken aklı başında her kadının yapabileceğini yaptığım için utandığımdan değil de boğazımda bir şey olduğu için öksürdüm. "Üvey babama -eğer bana bir şey olursa- yapması gerekenlerin yazdığı bir not bıraktım," diye resmen fısıldamıştım. "Koca evde en güvenilir insan o."

Aaron bir şey demedi.

Uzun bir süre bir şey demeyince ona bir bakış attım.

Ama baktığımda kısılmış gözleri ve aynı şekilde büzülmüş dudakları ilk dikkatimi çeken şeylerdi. Sonrasında yanında otururken bile hissedemeyeceğim şekilde omuzlarının ve gövdesinin biraz, biraz daha titrediği gerçeği vardı. Bir an sonra sağ eli yüzüne ulaştı ve avcunu gözlerine doğru kapatırken çok ama çok yavaş bir şekilde konuştu. "Talimatlarda ne yazıyordu?"

Elli birinci defa kızarırken itiraf ettim. "Eğer kaybolursam ilk sana ulaşması gerektiği yazıyor. İsmini, numaranı, babanın posta kutusunun numarasını oraya yazdım. Aynı zamanda sosyal güvenlik numaranı ve Max'in adresini nerede bulacaklarını da yazdım," diye mırıldanırken kendimden çok utanmıştım ama

aynı zamanda en kötüsünü beklediğim için gururluydum çünkü akıllı kızlar böyle yapardı. "En azından iki yıl boyunca ortadan kaybolmadığım sürece kimsenin eşyalarımı almaması gerektiğini ama sonrasında beni bulma konusundaki umutlarından vazgeçebileceklerini yazdım."

Hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile... Bu da bana yer yarılsa da içine girsem diye düşündürttü.

"Özür dilerim. Senin seri katil veya seks taciri filan olmanı beklediğim için değil ama ne kadar dikkatli olsan azdır, anlarsın ya? Hayal et ki," kelimeler dudaklarımdan dökülmeden önce yine boğazımı temizlemek zorunda kaldım, "hayal et ki senin kız kardeşinim. Bana aynı şeyi yapmamı söylerdin, değil mi?"

Koyu kahverengi gözlerinden biri açılıp bana baktığında yakışıklı ve güzel suratı biraz pembeleşti. Aaron başını fark edilebilecek kadar hafifçe onayladı. Ama dikkatimi çeken gamzesi olmuştu. "Sana bu konuda sorun çıkarmıyorum. Bunu yapman iyi olmuş," o tatlı çukur hâlâ görünürken söylemeyi başardı.

"Tamam," diye mırıldandım, kocalarının onları öldüreceğini düşündükleri için geride mektuplar bırakan eşler gibiydim, ona yeterince güvenmediğimi itiraf ettiğim için hâlâ utanıyordum. "Sana güveniyorum. Eğer biri beni kaçırmaya çalışırsa, en azından benim için onlarla biraz savaşacağını düşünüyorum..." Yüzünü biraz izledikten sonra gözlerimi kıstım. "Savaşırsın, değil mi?"

Diğer gözü de açılırken yanakları hafifçe pembeydi ama ona dair her şey tetikte görünüyordu. "Savaşacağımı biliyorsun."

Bunun beni neden bu kadar mutlu ettiği üzerine fazla düşünmeyecektim.

"Eğer biri seni kaçırmaya çalışırsa, aikido, jiu-jitsu ve kickbox biliyorum," diye ona teklif ettim. "Ama diş hekimim gerçekten çok güçlü dişlerim olduğunu söylüyor. O yüzden birinin parmağını veya kulağını ısırmam daha çok işime yarar."

Aaron'ın kaşları komik bir şekilde alnına kadar kalkmıştı. "Ufak bir chihuahua gibi," derken kaşığı ağzına götürdü, dudaklarında kurnaz bir sırıtış vardı.

Ona göz kırptıktan sonra hemen pişman oldum. Flört ediyormuş gibi görünmek istemiyordum. "Daha çok piranha gibi olduğunu düşünmüştüm. Hayatım boyunca sadece bir kere dolgu yaptırdım," derken ağzımdan çıkan her kelimeyi geri tıkmak istiyordum.

Eğer tuhaf olduğumu veya flört ettiğimi düşünüyorsa bunu belli etmemişti. "Ya da yırtıcı kuş gibi."

"Bir aslan."

"Bir kaplan."

"Bir jaguarın ısırığının kaplandan iki kat daha güçlü olduğunu biliyor musun?"

Aaron yulaf ezmesinden bir kaşık daha alırken kaşlarını çattı. "Hadi canım?"

"Aynen. Her santime bir ton kadar ağırlık veriyor. Avının başını kemiklere rağmen ısırıp öldüren tek büyük kedi jaguar. Kaplan hangi hayvanı avlıyorsa nefes almasını ve kan akışını kesmek için boynunu ısırıyor. Çılgınca değil mi?"

Etkilenmiş görünüyordu. "Hiç bilmiyordum."

Başımla onayladım. "Çoğu insan bilmez."

"Onlardan daha sert ısıran bir şey var mı?"

"Timsah. Gerçekten büyük olanları. Onların santimetreye iki tondan fazla güç verdiklerine eminim." Elli ikinci defa omuz silktim. "*Animal Channel* ve *Discovery* izlemeyi seviyorum," derken sesim özür dilermiş gibi çıktı.

Aaron içimi alevlendiren şekilde şefkatle gülümsedi. Sonra göz kırptı. "Timsahlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Amerikan timsahlarını iyi bilirim," diye önerdi. "Dünyada sadece iki cins olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Amerikan timsahları ve Asya timsahları. Neredeyse elli tanesi Florida'da yaşıyor."

"Teksas'ta da birkaç timsahımız var. Houston'da gidebileceğin eyalet parkları var. Birkaç timsahı orada görebilirsin. Bir kere kamp yapmak için oraya gitmiştim."

Dudağının bir kenarı yemeğini yerken kıvrıldı. "Şu haline bak, *davası olmayan bir asi*."

Başka biri olsa muhtemelen benimle alay ettiğini düşünürdüm ama Aaron'ın yüzündeki şefkati görebiliyordum. Ondan dalgalar halinde yayılan nezaketi hissettiğim için göz kırptım. "Hayatı tehlikenin eşiğinde yaşıyorum. Nasıl kötü olunabileceği üzerine ders vermeye başlamalıyım."

"Öyle değil mi? İşi bırakman, endişeli olduğun halde Florida'ya gelmen..." lafını sırıtarak devam ettirmezken gözünün kenarından bir bakış attı.

"Bu alanda çalışmak için master ve lisansım var. İnsanlara bildiğim her şeyi öğreteceğim."

Bana yine hızlı bir bakış attığı gözümden kaçmamıştı. "Erkek arkadaş olayını sormadıkları sürece..."

Omzunu ittirdikten sonra ne yaptığımın farkına vardım ve hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle kahkaha atmamıştım. "Doğru kişiyi bekliyorum. Beklemem konusunda benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum?"

Koyu kahverengi gözleri benimle buluşurken beyaz dişlerini göründü. "Aynı fikirdeyim. Ne için acele edeceksin ki?"

Bu söylediği, ilişki durumumu öğrendiğinden beri kafama işlemeye çalıştığının tam tersiydi ama haklıydı. Ne acelesi vardı ki? Yakın zamanda tanışacağım başka bir adam, Aaron'la karşılaştırılabilecek biri olamayacaktı. Boğazımı temizleyerek ko-

nuşurken tekrar yulaf ezmesi kâseme baktım. "İyi olan şey şu, artık boşanmış ve dul babaları tavlamaya çalışmak için kiliseye gitmeyi bırakabilirim."

Kıs kıs gülmesi ona bakmama neden oldu. "Bunu dilinden hiç düşürmeyeceksin, değil mi?"

"Evet," diye sırıtırken gizlice iç çekmeme sebep olan yakışıklı yüzüne bakıyordum. "Sorun yok, değil mi?"

Konuşurken kaşığı ağzına götürmek üzereydi. "Senden başka türlüsünü beklemiyorum." Sonra yine göz kırptı. "Yemeğini ye ki gidebilelim," diye emrettikten hemen sonra bir kaşık daha yerken gözleri üzerimdeydi ve yanakları çiğnediği halde sırıttığını gösteriyordu.

Neden? Bunu hak edebilmek için önceki hayatımda ne yapmıştım?

Dediğini yaparak kelimelerini tam anlamıyla anlamadan önce üç kaşık daha yiyebilmiştim. "Nereye gidiyoruz?" diye yemeğimi yutkunduğum anda sordum.

"Balık tutmaya," diye normal bir şekilde söyledi.

Onu doğru duyduğumdan emin olabilmek için kelimeleri yavaşça söyledim. "Balık tutmak mı yüzmek mi dedin?"

Bu sefer bana sinsi bir bakış attı. "Balık tutmak," diye açık bir şekilde belirtti.

"Yüzmek mi?"

Aaron sonunda bana döndü, mükemmel şekilde oyulmuş yüzündeki gülümsemeyle baktı. "B-a-l-ı-k-t-u-t-m-a-k."

Boğazımdaki düğümle konuşmadan önce iki kaşık daha yedim ve beni güçlükle duyabileceği bir şekilde kısık sesle söyledim. "Gerçekten gitmek istemiyorum."

Bana tekrar göz kırpma cesaretini gösterdi. "Anlamıştım. Bu yüzden gitmeliyiz."

"Oltam yok."

"Burada ödünç alabileceğin birkaç tane var."

Tabağımı kucağıma yerleştirip sol bileğime uzandım. "Bileğim biraz ağrıyor..."

Burnundan alaycı bir ses çıkarırken saçmaladığımın hemen farkına varmıştı.

Kendim kaşınmıştım, değil mi? Bütün bu süreç boyunca ağırbaşlı olmama gerek yoktu. Neredeyse ağlayan bir ifadeyle yavaşça başımı salladım. Resmen inleyerek, "Peki," demem onun zaferle sırıtmasına neden olmuştu. "Hayattayken dokunmam ama."

Aaron yüzünde kocaman bir sırıtışla kabullendi. "Anlaştık."

***

"Daha önce hiç balık tutmaya gitmedin mi?"

Evde ekstra olta var dediğinde yalan söylemiyordu. Çünkü bir yanım fikrini değiştirmesini... Ya da yağmur yağmasını bekliyordu ama ikisi de olmamıştı. Dört balık tutma lisansını almak için gittiğimizde –biri onun, biri benim, diğerleri ise bizim balık tutma konusunda tartıştığımızı duyup kendilerinin de alması gerektiğine karar veren Des ve Brittany içindi– istesem de istemesem de bunu kabul etmeye başlamıştım.

Benim için olmasa da olurdu.

Kamyonetin yanında iki elimde oltalarla dururken lisanslarımızla birlikte satın aldığı balık yemlerini çıkardığında omuz silktim. Dokunmayacağım taze balık yemleri. Hayır.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla babam ağabeylerimi, birkaç kere yakınımızdaki plajın iskelesine götürmüştü," diye açıkladım onu izlerken. "Kaliforniya'ya geri taşındıktan sonra bizi ziyarete geldiğinde... Bizi balık tutmaya götürmek için yeterince zamanı hiç olmadı, bilirsin ya?" Ufak balıkları koyduğu kovayı incelerken yüzümü buruşturdum. "Pek ilgimi çektiği de söylenemez ya."

Aaron arkası bana dönük şekilde kıs kıs güldü. "Eğer şans verirsen baya rahatlatıcı bir şey."

Bu konuda şüphelerim vardı.

"O kadar kötü olmayacak. Eğer nefret edersen, tekrar yapmak zorunda değilsin," derken sanki hayatımın geri kalanında böyle olacakmış gibi ima etmişti. Böylece tekrar yapmak zorunda kalmayacaktım.

Ne ima ettiğini takdir etsem de korkak gibi davranmayı bırakıp sadece... Bazı şeyleri yapmam gerektiğini kabullendim. Kancaya takmak için yem ya da adına ne deniyorsa ona dokunmak anlamına gelse de... Bunu yaparken çığlık atsam da yaparken veya sonrasında ağlasam da yapmam gerekiyordu. "Baban ufakken seni balık tutmaya götürdü mü?"

Başını yukarı aşağı onaylar şekilde salladı. "Neredeyse her pazar günü. Çok fazla çalışıyordu ama pazar günleri kiliseden sonra her şeyi aile olarak yapardık. Yazları her zaman balık tutabileceğimiz bir yere tatile giderdik."

"Bu kulağa hoş geliyor."

"Evet. Hâlâ hatırlıyorum. Aile olarak bir şeyler yapmanın asıl amacı bu. Özellikle annem gittikten sonraki çoğu tatilimizi hatırlıyorum." O kadar rahat bir şekilde konuşuyordu ki, "A ile başlayan" kelimeyi söylerken bütün vücudunun kasıldığını neredeyse kaçıracaktım.

Artık annesinden çok nadir bahsediyordu. Onun olayının ne olduğunu merak etmiştim ama artık bildiğim ve tepkisini gördüğüm için... Bilmemeyi diliyordum. Bunun onun için hassas bir konu olduğunu anlamıştım.

Bu annemin korumacı olmasına tepkisini ve evliliklere karşı bakış açısını da açıklıyordu. Babam da bizi terk etmişti ama sonrasında bile hayatımın aktif bir üyesi olmuştu. Onu asla "biyolojik babam" diye çağırmazdım. O benim babamdı. Her zorluk ve engelde baba figürümdü. Beni sevdiğinden hiçbir zaman şüphe etmedim.

Az önce söylediklerini düşünmek istesem de konuyu değiştirmek ve anlattıklarına takılmamışım gibi davranmak için kısa bir zamanım olduğunu biliyordum. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Bunu anlıyordum. O yüzden konuyu değiştirdim. "Ailemdeki bağ kurma zamanımız pazar günleri herkesin evi temizlemesiyle oluyordu. Annem akşam yemeğini hazırlarken hepimize cips yapardı. Sonra hepimiz oturup film izlerdik. Her pazar günü. Ağabeylerim bile o gün arkadaşlarıyla dışarı çıkmak için izin istemeye uğraşmazdı, çünkü on yedi yaşında olmalarının bir önemi yoktu. Kim annemle yaşıyorsa o gün aile günüydü."

Kıkırdarken sesi sadece kısmen zoraki çıkmıştı. "Bunu hâlâ yapıyor mu?"

Burnumdan alaycı bir ses çıkarırken Aaron da omuzlarını sanki rahatlamaları için geriye doğru esnetti. "Hayır. Üç numaralı kocasıyla evlendikten sonra bıraktı. O noktaya kadar çoktan lise ikinci sınıftaydım ve Jasmine buz pateni olaylarına girmişti. Ağabeylerim ve Tali büyüktüler. Ama şimdi herkes en azından haftada bir gün akşam yemeğine veya kahvaltıya geliyor. Programlarını buna göre nasıl ayarladıklarını bilmiyorum. Sanırım hiç düşünmedim. Sadece kapıda beliriyorlar."

"Buraya geldiğinden beri annenden başka biriyle konuştun mu?"

"Hayır. Bensiz bir yere gittiklerinde onları rahatsız etmiyorum. Ufak kız kardeşim dışında hiçbiri bana mesaj atmadı. Jasmine'in başka mesaj atmaması beni endişelendiriyor ama kızgın olduğunu ve annemin mesajlarımı ona ilettiğini umuyorum," diye açıkladım. "Ya öyle ya da bütün eşyalarımı aldığı için kurnazlık yapıyor." Gülümsedim. "Babanla konuştun mu?"

"Hayır." Bagaj kapağını çarparak kapattıktan sonra benimle yüz yüze geldi. "Burada olduğumu biliyor. Sana o kadar yakın olmadığımızı söylemiştim."

Bu kulağıma çok üzücü gelmişti. "Askerliğe yazıldığın için mi?"

Aaron omuz silkti. Bu durumdan canı sıkılmış gibi görünmüyordu. "Her zaman böyleydik. O... finansal olarak istediğim her şeyi verir ve yapardı, bilirsin ya? Temel şeyleri. Sanırım temelden çok daha fazlasını. Kendine izin verdiği kadar yanımızda olurdu. Babam çok fazla duygularını göstermez. Huyu böyledir. Sarılmaz veya her akşam bizi yatağımıza filan yatırmazdı. Bizimle vakit geçirirdi. Ona askere yazılacağımı söyledikten sonra aramızdaki bağ biraz gerildi." Somurtmuş olmalıydım çünkü Aaron göz kırptı. "O kadar da kötü değil, Ruby. Beni kendi halinde seviyor. Sadece benden daha fazla beklentisi vardı."

"Onu eleştirmeye çalışmıyorum. Kimsenin ebeveynleri mükemmel değil. Sadece ona yakın olmaman beni biraz üzüyor. Ama... Ne bileyim... Herkes kucaklanmayı ve dünyada ne yaparlarsa yapsınlar veya kızgın da olsalar onlar için birinin endişelendiğini bilmeyi hak ediyor. Bunu kimseye yapmayacağım." Konuşurken bakışlarıyla buluştuğumdan emin oldum. "Askeriye olsun veya olmasın böyle iyisin. Hayatınla ne yaparsan yap seninle gurur duyardım."

Konuştukça Aaron'ın yüzündeki gülümseme solmaya başladı ve yanlış bir şey söylediğimden endişelenmeye başladım. Sınırlarımı aşmıştım, değil mi?

"Özür dilerim, aileni eleştirmek istemedim..."

"Sorun bu değil," neredeyse gizemli bir şekilde mırıldanırken öylece durup yüzündeki dikkatli ifadeyle beni izliyordu. Âdemelması aşağı yukarı oynadı ve üç uzun adımda önüme geldi. Yem kovamız dediği şeyi tutmayan eli yanağımı kavramıştı. Başını hafifçe eğmiş haliyle bana neredeyse tepeden bakıyordu. Aaron'ın nefesini çenemde hissedebiliyordum. Sanki nefesini tutuyor gibi çok hafifti.

Başparmağını elmacıkkemiğimde hafifçe hareket ettirdi.

Neler oluyordu?

Hemen sonra alnımda ufak bir noktaya neredeyse serin bir şey dokundu. Belli ki başparmağı alnımda yine ufak bir yol çizmişti.

Aaron alnımı öptü.

Saftım ama o kadar da değildim. Bu kafamı çok karıştırmıştı.

Ama önüme geldiği hızla bir adım geri attı. Geçmişte olduğu gibi bana yumuşak bir ses tonuyla emir verdi. "Tamam, yeterince konuştuk. Hadi sana ne yapacağını öğreteyim."

ooo

"Sonra tekrar suya atmamı sağladı," derken yemek yediğimiz restoranda yanımda oturan Aaron'a yandan bir bakış attım.

Gülümsedi ve ayağını masanın altından benimkine çarptı. "Sana onları bırakacağımızı söyledim."

"Evet ama onlar *ufaktılar*. Ne kadar süre oradaydık? Büyük olanı yakalamadan önce altı saat mi olmuştu?" Onunla dalgalar altındayken kızarmıştım ve boynumda bunu kanıtlayan güneş yanığım vardı. Oltayı nasıl atacağımı öğretmesi bir saat almıştı ve o zaman bile tekniğim baya kötüydü. Ama suda dolanıp durarak saatlerce olta üstüne olta atarken olabildiğince sabit kalmaya çalışmıştım. Birbirimize şakalar fısıldıyorduk ve en azından beş defa sessiz kalmakta başarısız olduktan sonra bir şeyin bacağıma değdiğini hissedince bağırdım.

Aaron orada olduğumuz sürede sadece dört defa köpekbalığı şakası yapmıştı.

Yakaladığım ilk iki ufak balığa dokunmadım ama Aaron üçüncüsünü dürtmemi sağladı. Bir tanesini yakaladığımda bir anlığına tutmamı sağladı. Feryat etmiş olabilirdim. Kocaman bir balık yakalayınca hazırlayıp pişireceğini düşünmüştüm... Elimde kıvranıp dururken öylece tutuyordum ki Aaron kancadan çıkarıp bir gün daha yaşaması için suya geri fırlattı.

Gerçekten elimde canlı bir tanesini tuttuktan sonra balık yiyebileceğimden emin değildim ama bugün tahmin ettiğimden daha eğlenceli geçmişti. Balık tutmak ve ben. Kimin aklına gelirdi?

Eli nazik bir şekilde ensemi kavrarken güneş ışınlarından nasibini almış kabarık pembe tenin farkındaydı. Aaron'ın bana doğru eğildiğini hissedebiliyordum. Masamızdaki herkesin duyacağı kadar yüksek sesle konuştu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Benimle gurur duyduğunu biliyordum. Balık tuttuktan sonra bir kere daha alnımı öpmüş ve bana aynı kelimeleri söylemişti. Beni havaalanından aldığı günden beri ilk defa ona sarıldığımda o da bana sarılmıştı. Beni sıkıca kavramıştı. Muhtaç, hem de çok muhtaç bir haldeydim. Aaron sıcak, sağlam, sevgi dolu ve mükemmeldi.

"Seninle buluşacaktık ama malum bir şahıs birden kendini kötü hissetmeye başladı," diye sırıtarak araya girdi Des.

Brittany masada karşımda oturduğu yerden gözlerini devirdi. "Karnım ağrıyordu. Orada kullanabileceğim bir tuvalet filan yoktu. Ne yapsaydım? Suya mı girseydim?"

Des omuz silktiğinde, kızın "pis" diye mırıldanmasına sebep olmuştu.

"İlk seferin olmasına göre iyi iş başardın," diye tekrar etti Aaron.

Sanki daha önce hiç övgü almamış gibi ilgisine ve sözlerine açtım. Hazin bir durumdu.

"Karar vermek için daha fazla zaman ister misiniz?" dedi çoktan tanıdık olmaya başlayan bir ses. Garson kız. Baya çekici bir garson kız. Aaron'ı gözleriyle yiyip bitirdiğini fark ettiğim birkaç kadından biriydi.

Bakışlar başladığında kamyonetten daha yeni çıkmıştık. Etrafındaki insanların Aaron'a gösterdiği ilgiyi ilk gün fark edemeyecek kadar bunalmış mıydım yoksa bu kadar dikkatsiz miydim bilmiyorum ama gerçek şuydu ki artık görmezden gelmenin bir yolu yoktu. Restorandaki ergen garson Aaron ve Max'e bir bakış atıp benden bile daha fazla kızardı. Bizi karşılarken kekelemiş, masamıza yönlendirdikten sonra iki adımda bir geriye bakmıştı.

Sonra diğer garson geldi.

"Geri döndün!" Kadın biz masaya oturduktan sonra resmen bağırmıştı.

Mindy ve benim dışımdaki herkes onun kim olduğunu biliyormuş gibiydi, çünkü hemen selam verdiler. Konuşmalardan duyduğum birkaç şeye göre onu St. Joe Limanı'na olan son yolculuklarından tanıyorlardı. Tek anlayabildiğim beraber içki içmeye filan gittikleriydi. Bir anlamı olmayabilirdi.

Sonra Aaron ve Max'e dönüp gülümsedi ve *öylece* sordu. "İkinizin de hâlâ sevgilisi var mı?"

Öylece. Birdenbire.

Hakkını vermem gerek, Max'in "Artık yok," demesi bakışlarımı uzaklaştırmama sebep olmuştu ama aynı zamanda kendime bunun doğru olduğunu hatırlattım. En azından Aaron artık bekârdı. Eğer göreve gitmeden önce buradaysa, o zaman sevgilisi vardı. Artık yoktu.

Kadın herkesin içki siparişlerini şakayla omuzlarına dokunup arada sırada kime yaptığından emin olmadığım şekilde göz kırparak almıştı ama gittiğinde Aaron balık tutma hikâyesine döndü; anlatış şekliyle dikkatimi dağıtırken sesi kendinden memnun gibi çıkıyordu. Ama garson döndü ve onun yanında karnımın verdiği tepkiden hoşlanmamıştım.

"Menüdeki neyi önerirsin?" diye sordu Max, hâlâ menüyü elinde tutarak.

Arkadaş canlısı, güzel garson masanın kenarında, Aaron ile Max'in arasında durarak konuşmadan önce düşünmedi bile. Ondan hoşlanmadığımdan değildi çünkü çok çekici bir kadındı. Kimse ailemdeki kadınların eline su dökemezdi. Aynı zamanda o tür bir insan değildim. Çoğunlukla karnımdaki sızı Max ve Aaron'a apaçık bir şekilde gösterdiği ilgiden geliyordu. Gerçekçi olmam gerekirse onu suçlayamayacağımı biliyordum. Biliyordum işte. İkisi de kendi iyilikleri için fazla yakışıklılardı.

Ama... Oturduğumuzdan beri Aaron'ın omzuna iki defa dokunmuştu. Saymıştım.

"Tavuk ve waffle en çok tercih edilen yemeğimiz," diye Max'in sorusunu cevapladı. Bakışları bir an Aaron'a çekilirken, pespembe rujuyla ortaya çıkan flörtöz gülümsemesi cilveli bir hal aldı.

Arkadaşlar, diğer arkadaşlarına asılınca kıskanmazlar diye kendime hatırlattım.

"Birçok insan kurbağa bacağını da seviyor," diye ekledi.

Kurbağa bacağı mı?

"Kurbağa bacağı mı?" Yanımda oturan Mindy'nin kısık sesle benim hissettiğim kadar dehşete düşmüş şekilde düşüncelerimi yansıttığını duydum.

"Yerel bir lezzet," Mindy'ye parlak bir gülümseme göndererek araya girdi garson, sanki bu açıklama yemeği daha iştah açıcı hale getirecekmiş gibi.

"Tavuk ve waffle alacağım," diye mırıldandı Des. Brittany ve ben de aynısını sipariş ettik. Mindy ve Aaron sandviçle beraber başka bir şey seçti.

"Kurbağa bacağı sipariş edeceğim," diye sırıtarak araya girdi Max.

"Ah, iğrençsin Max," diye mırıldandı Mindy.

"Ne?" Garson gitmeden önce göz kırparak menüyü verirdi, ardından omuz silkti.

"Bu çok iğrenç."

"Eminim tavuk gibi bir tadı vardır. Her şeyin tavuk gibi tadı var."

Brittany bile kafasını, "Ahh," diyerek salladı.

Max'in bakışları benimle buluşunca ona utangaç bir şekilde gülümsedim. "Gerçekten de her şeyin tavuk gibi tadı var. Bir keresinde timsah yemiştim. Aynı öyle bir tadı vardı."

Mindy bana bakmak için sandalyesinde döndü. "Timsah mı yedin?"

Başımla onayladım. "Bir keresinde de koyun başı yedim."

"*Ne* yedin?"

"İzlanda'da. Tur rehberimiz bize ne olduğunu söylemedi ve ben de denedim. Bir daha asla yemem ama yediğim en kötü şey değildi," diye açıkladım.

Mindy bana dehşete düşmüş bir ifadeyle bakarken parmakları yuvarladığı peçeteyle uğraşıyordu. "En kötüsü neydi?" diye tereddütle, sanki gerçekten bilmek istemiyormuş ama kendine hâkim olamıyormuş gibi sordu.

Kucağımdaki ellerimi eğip bükerken gülümsedim ve beni izleyen Aaron'a bir bakış attım. "Birkaç kere inek dili yedim. Tadı aslında güzeldi..."

"*İnek dili mi*?" Bu feryat Brittany'den gelmişti.

"Evet. Houston'da bir yerde satıyorlar. Bir de *Dinuguan* çorbası içtim..."

"O nedir?" diye sordu Max.

Burnumu kırıştırırdım, bunu yediğimi çok net hatırlıyordum. "Babamın bir keresinde denememi sağladığı Filipinlere özgü bir yemek. Domuzun bağırsağı, böbreği, ciğerleri, kalbi ve burnu kanında pişiriliyor..."

En azından hepsinin farklı şekillerde "ıyyy" demesi sırıtmamı sağlamıştı.

"Biliyorum. Babam puding gibi bir tatlı olduğunu iddia etmişti. Kendisi çok seviyor. Bu yüzden rengi ne olursa olsun artık puding yiyemiyorum."

"Bundan sonra puding yiyemeyeceğim..." diye lafını uzattı Mindy.

"Bu en kötüsü bile değildi," diye çenemi kapayamadan söylemeye başladım. "Boş ver. Konuşmayı bırakıyorum. Kimsenin yemeğini mahvetmek istemem."

"Bundan daha iğrenç olan bir şey mi var?" diye sordu Brittany.

Daha fazla konuşmak istemeyerek omuz silktim.

"Şimdi bize anlatman gerekiyor," diye ısrar etti.

"Kaldırabiliriz," diye ısrar etmeye devam etti Max.

"Hayır, gerçekten size anlatmamı istemezsiniz," diye açıklama çalıştım.

"Hadi ama Rubes," diye araya girdi Aaron, ona bakmamı sağlayarak.

"Ben kulaklarımı kapatacağım," diye teklifte bulundu Mindy. "Bilmek istemiyorum."

Onları izleyerek yavaş bir şekilde sordum. "Emin misiniz?"

Masadaki dörtlünün başıyla onaylaması emin olduklarını göstermişti. Mindy ellerini başının iki yanına götürmüş ve orta-parmaklarını çoktan kulağına sokmuştu.

"Sizi uyarmadım demeyin ama tamam mı?" diye hatırlattım. Hepsi kendinden çok emin görünüyordu... Bu neredeyse gülmeme sebep oldu. "Hiç denemedim ama babam birçok kere yedi..."

"Nedir?" diye sordu Max.

"Adına *balut* deniyor. Yemesini izledim ve öğürmediğim için kendimle baya gurur duyuyorum..."

"Ne?"

"Tanrım Max, ona biraz zaman ver," diye araya girdi Aaron, kocaman elleri masanın üzerindeydi.

Parmaklarımı bacaklarımın arasına sıkıştırıp birden söyledim. "Kabuğuyla birlikte ördek embriyosu."

Dört çift göz yavaşça kırpıştı. Ama yavaşça soran kişi Des'ti. "Pardon?"

"Kabuğu..."

"Hayır, hayır seni duydum." Lafımı keserken hâlâ kelimelerini yavaşça seçiyordu. Gözlerini kırpıştırarak ve kısık sesle sordu. "Nasıl?"

"Ne nasıl?"

"Nasıl yiyor..." diye kekeledi.

Ne demeye çalıştığını anlamıştım ve yüzümü buruştururken bu konuyu açtığım için pişman oldum. "Bebek ördek... Canlı bir şekilde suda haşlanıyor."

Dört farklı insan öğürme sesleri çıkarmıştı.

"*Ve bunu yiyorlar mı?*" Bunu soranın Brittany olduğundan emindim.

Başımla onayladım.

"Düşüncesi bile terlememe sebep oldu," diye fısıldayan kesinlikle Brittany'di, belirgin bir şekilde titredi.

"Biliyorum, üzgünüm. Hiç bahsetmemeliydim," diye özür diledim.

Des'in suratı kesinlikle biraz yeşermişti. "Sen yedin mi?"

"Yemediğini söyledi," dedi Aaron. "Baban yedi, değil mi?"

Başımla onayladım. "Yemek konusunda hiçbir şey midesini bulandırmıyor. Onun kadar cesur olmaya çalışıyorum ama gerçekten olamam."

"Erkek veya kız kardeşlerinden biri denedi mi?" diye arkadaşım sordu.

Bu yüksek sesle gülmeme sebep oldu. "Tabii ki hayır. Bu riske atmaya niyetli olmadıkları tek şey." Yeni yiyecekler denemek, denemekten çok korkmadığım tek şeydi.

"Bir daha ördeklere aynı şekilde bakamayacağım..." diye mırıldandı Des.

"Parmaklarımı kulağımdan çıkarabilir miyim?" Mindy biraz yüksek sesle sorarken bakışları masanın etrafında gezindi.

Gülümseyerek başımla onayladım.

Etrafına bakıp ellerini indirirken kaşlarını çattı. "Bu konuşmayı kaçırdığım için memnun olmam gerektiğini tahmin ediyorum. Kusacakmış gibi görünüyorsunuz."

Max öksürme sesi yaparak sandalyesini döndürdü. "Siparişimi değiştirmek için çok mu geç?"

Değildi.

Hepimiz ördekleri ya da birkaç dakikada bir diğer masalarıyla birlikte bizi de kontrol etmeye gelen güzel garsonu düşünüyor olmalıydık, çünkü yemekler geldikten sonra kimse pek konuşmadı. Sessizlik içinde yedik. Yemeğimi çiğnerken bakışlarım arada bir Aaron'la buluştu.

"Kapanmadan önce buradaki mağazalara bakmak istiyorum. Gitmeye hazır olduğunuzda bana mesaj atın," dedi Mindy, sandalyesini geri çekerek. "Gelmek isteyen var mı?"

Kimse hemen bir şey söylemeyince kendimi kötü hissettim. O yüzden hâlâ tabağımda olan yemeğimi işaret ettim. "Yemeğimi bitireceğim ama bittiğinde seni bulurum."

Bana hafifçe gülümsedikten sonra restorandan çıkarken ağabeyinin kulağına fiske vurdu, belli ki yemeğini ödeyeceğini düşünüyordu. Bu kendi erkek ve kız kardeşlerimi özlememe sebep oldu.

"Ben gidip bira alacağım. Bir şey isteyen var mı?" Aaron bir an sonra ayağa kalkarak sordu. Elleri omzumu sıktı. "Ruby?"

"Ben iyiyim," dedim ona, su bardağım benim için yeterliydi.

Bana hafifçe gülümseyen Max, "Ben bira isterim. Nasıl sevdiğimi biliyorsun," dedi.

"Bana da bir tane getir," diye araya girdi Des.

Aaron kıs kıs gülerken omzumu tutmayı bıraktı. "İkinize de bir halt almıyorum. Ya benimle gelin ya da para verin."

"Bana para üstümü vermeyi unutasın diye mi? Yok kalsın." Max cevabını verdiği gibi kendini masadan uzaklaştırdı. Des inledi ama ayağa kalkıp arkadaşını bara doğru takip etti. Onları biraz izledikten sonra bakışlarımı tabağıma çevirdim.

Brittany üç adam uzaklaşırken dirseklerini masaya koyarak bir ses çıkardı. "Bir keresinde arkadaşımın evindeydim ve ailesi Filipinliydi. Mükemmel olduğunu düşündüğüm çıtır domuz eti gibi bir şeyleri vardı..."

"Çıtır *pata* mı?" diye sırıtarak sordum.

Başıyla onaylarken patates kızartmasını tabağına sıktığı ketçap yığınına batırdı. "Annesi bana eklem olduğunu söyleyene kadar iştahla yiyordum. Eğer başka bir yerde olsaydım, kusardım."

"Güzel ama üzerine düşününce biraz iğrenç geliyor."

Başını yana yatırıp bana baktı. "Gözlerinin şekli dışında Filipinli olduğun belli olmuyor." Gözlerini kırptı. "Bu kulağa çok ırkçı geldi. Özür dilerim. Mindy'nin huyları bana geçti."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "Anlıyorum. Annemin gerçekten kızıl saçları ve çok soluk bir teni var. İkisinin tuhaf bir karışımıyım. Kimse ne olduğumu söyleyemiyor."

"Hadi canım?"

"Kesinlikle doğru. Kız kardeşlerimden birinin kızıl saçları var, diğeriyse babam gibi siyah saçlı," dedim. Ardından öylesine Max, Aaron ve Des'in yöneldiği bara baktım.

Bakışlarım bir anlığına donakaldı.

Garson diğer taraftan bar tezgâhına eğilmişti. Onunla gülen ve kahkaha atan üç adama eğlenerek karşılık veriyordu.

Bu hazımsızlık mıydı yoksa...

Hayır. Gövdemin yapış yapış hissetmesinin sebebi hazımsızlık değildi. Bir anda hissettiğim kıskançlıktı.

Kıskanmaya hakkım yoktu. Hem de hiç. Sıfır. Kadın güzel ve girişkendi. İstediğini yapabilirdi.

Kahrolası Ruby, bakmayı bırak! Başkası olsa bakmazdım. Gerçek buydu.

Bakışlarımı Brittany'e çevirdiğimde göğsümün üst kısmında her şey alev aldığı halde dikkatimin nerede olduğunu fark etmemiş olduğunu umdum. Dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Ailen nereli?" diye sordum.

Omuz silkti. "Babam Etiyopyalı. Annem Kreol kökenli. Çok uzun süredir Louisiana'da yaşıyorlar," diye açıkladı.

"İlkokulda Shreveport'a taşınan Des miydi yoksa Max mi?" diye sorduğum anda bardan tatlı bir kahkaha kulaklarıma ulaştı. Tekrar bara bakmamak için elimden geleni denedim, hem de nasıl *denedim*.

Başarısız oldum.

Gözucuyla bir bakış attım.

Aaron hâlâ garsonun söylediği bir şeye kahkaha atıyordu. Yakışıklı yüzünde hoşnut, rahat bir ifade vardı. Vücut dili istekliydi... Ve o kadına bana baktığı gibi bakmıyordu. Şefkatle. Ya da bir yavru köpek gibi yani... Sadece... Bakıyordu.

Bunun neden kusmak istememe sebep olduğunu bilmiyordum. Gerçekçi olmak gerekirse kimseye bana baktığı gibi bakmadığı için mutlu olmalıydım. Onunla ilgileniyormuş gibi davranıyor değildi. Bu ifadenin ne olduğunu anlayacak kadar görmüştüm.

Ona sadece bakıyordu. Hâlâ karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Çünkü ne anlama geldiğini ve neyi hatırlattığını biliyordum.

Bir gün ilişkiler ve evlilikler hakkında ne söylerse söylesin, bir kız arkadaşı daha olacaktı. Belki bir ay sonra, belki bir yıl sonra ama bu olacaktı.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Benim sevgilim değildi ve bu kadarına bile sahip olduğum için minnettar hissetmeliydim. Kendi kendime bunu söylerken masanın altındaki ellerimi sıkarak yumruk haline getirdim. Beni önemseyen bir arkadaşımdı. Evlenmek istemeyen bir adamdı. Benimle sadece arkadaşlığını paylaşmak istiyordu. Bakmaya veya önemsemeye hakkım yoktu. Hem de hiç.

Ama yine de...

"Des hayatı boyunca onun yanında olmuş. Max de lisedeyken Shreveport'a taşındı," diye açıkladı Brittany, kelimeleri başka bir şeye veya birine değil de ona odaklanmama yardımcı oluyordu.

Başımla onaylarken düşünmemem gereken acı bir düğümü yutkunmaya çalıştım. "Bu çok hoş."

Brittany başıyla onaylarken onun da gözleri benimkilerin gerçekten yine bakmak istediği yere çekildi. Ama yapamazdım. Yapamazdım. Garsona ait olan tatlı, yüksek sesli kahkaha kahrolası restorana bir kere daha yayıldı. O kadar tatlı ve şekerdi ki... benim gülümsemem yanında eşek gibi yüksek sesli, rahatsız edici, kültürsüz, sadece bana özel gibi hissettirmişti. Bu yüzden kendimi diğer insanlarla karşılaştırmıyordum.

Hain gözlerim yapmamam gerektiğini bildiği halde bara doğru çekildi. Garsonun elinin bar tezgâhında Aaron'a çok yakın olduğunu gördüm. Bakışlarımı olabildiğince hızlı çektim, şansa Brittany'nin bakışlarından önce davranabilmiştim. Dudaklarındaki somurtkanlığı fark edemeyecek kadar sıkıntılı durumdaydım.

"Gerçekten çok flörtöz biri, değil mi?" Kısık sesle konuşurken gözlerini kıstı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak aptal gibi davranmaya çalıştım. "Kim?"

"Garson," derken hâlâ o yöne bakıyordu. "En son ziyaret ettiğimizde ne zaman buraya gelsek -yanında oturduğumu gördüğü halde- Desle bile fazla samimi davranıyordu. Hoşuma gitmiyor."

Ona benim de hoşuma gitmediğini söyleyebilirdim ama ne demek istediğini anlıyormuşum gibi gülümsedim. "Des gerçekten çok tatlı."

Bu, Brittany'nin bana sırıtmasını sağladı. "Öyle, değil mi?"

Başımla onayladım.

"O tür Kaptan Amerika tiplerinden hoşlanıyorsan Aaron da hiç fena sayılmaz," diye şaka yaptı.

Evet, numaram burada sona ermişti. Aptalca bir şey söylememek konusunda kendime güvenmiyordum o yüzden kıkırdadım. *Kıkırdadım.* Daha ne kadar yapmacık görünebilirdim? On yedi yaşındayken Hunter'ın etrafında olduğumdan beri kıkırdamamıştım.

Numara yaptığım belli olmalıydı çünkü kahkaha attı. "Dese aranızda neler olduğunu sormaya çalıştım ve bilmediğini söyledi."

"Ah, bir şey yok..."

Gözlerini devirdi.

"Gerçekten bir şey yok. Bir keresinde bana küçük kız kardeşi gibi olduğumu söyledi," diye açıklarken boynumu kaşımak için uzandım.

Brittany'nın dudakları sanki saçmaladığımı düşünüyormuş gibi bir tarafta büzülmüştü ama bir şey demeden buzlu çayını yudumlamakla yetindi.

Bardan boğazımı düğümleyen bir kahkaha daha geldi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tabağımı öne doğru iterek suyumdan bir yudum aldım ve sandalyemi geri çektim. "Biraz etrafta gezinip Mindy'yi bulabilir miyim diye bir bakmayı düşünüyorum."

Başıyla onaylarken suratını bir kere daha bara çevirdi, ardından bakışları bir anlığına bana döndü. "Şuradaki Beyaz Atlı Prens meşgul olduğuna göre benim de gelmemi ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim, tabii istersen gelebilirsin."

"Ev satın almak için para biriktiriyorum. Şu anda alışveriş yapmamam gerekiyor. Kendime hâkim olamıyorum," diye açıkladı.

"Tamam," dedim hızlıca ama bir tatlı kahkaha daha boş masamıza ulaştığında gülümsemem biraz soldu.

Ekstra bahşişle yeterince miktarda parayı çıkarıp masanın ortasına bırakırken ellerim titremiyordu. Ağlamayacaktım. Hayır. Hayır. Hayır. Gözlerimi kırpıştırmamaya zorlayınca biraz havalanmaya ihtiyaçları olduğunu düşündüm. Gözlerimi bir kırpıştırmamla ağlamaya başlayacağımdan korktuğumdan filan değildi.

"O zaman seninle birazdan görüşürüz."

Ayağa kalkıp çantamı kafamdan geçirirken kendime tekrar barın tarafına bakmamam gerektiğini söylüyordum.

Başarısız oldum. Her zamanki gibi. Çoğu şeyde olduğu gibi.

Bu sefer üç adam da tezgâhın önünde oturarak garsonun kim bilir ne anlatışını dinliyorlardı. Hepsi gülümsüyordu. Bu tür tepkiler vermesinin sıra dışı olduğunu duyduktan sonra kim oluyordum da birinin Aaron'ı mutlu etmesine sinirleniyordum?

Kıskanç ve dar görüşlü biri olmak istiyordum ama olamazdım.

Bu bir yalandı. Olabilirdim. Ama kendime izin veremezdim.

Bu yüzden ellerim titredi ve Brittany'e bir kere daha gülümsedikten sonra turist gruplarının arasından geçerek kapıya yöneldim. Burnumdan giren serin hava çok iyi gelmişti ama Aaron'ın başka bir kadınla gülüp kahkaha attığı aptal görüntünün yol açtığı acı ve çirkin hissi yok etmeye yaramamıştı. Tanrım, çıldırmış bir sevgiliden daha beter davranıyordum.

Dünyada uğruna çıldırabileceğim bütün erkekler arasında, beni istemediğim şekilde gören birine âşık olmak zorundaydım. Benim sorunum neydi? Sanki kalbimin kırılmasını istiyor gibiydim çünkü kendimi neyin içine soktuğumun farkındaydım

farkındaydım. Bunu her seferde yapıyordum, değil mi? Her zaman. Her daim beni arkadaştan öte görmeyen, göremeyen birine âşık oluyordum.

Benim sorunum neydi? Nasıl sona ereceğini bildiği böyle saçmalıkları isteyerek kim yapardı?

Aferin sana, diye kendi kendime söylendim. *Kahrolası aferin.*

Boşuna değildi. Şu anki halim boşuna değildi.

Belki bu ilişki işine başından beri yanlış şekilde bakıyordum. Belki başından havai fişekler, buğulu bakışlar beklememeliydim. Belki âşık olmak veya birinden hoşlanmak yavaşça, birkaç buluşmadan sonra olabilecek bir şeydi. Belki...

Ne de olsa bu konuda dört defa evlenen annemi dinliyordum.

Belki çok fazla şey bekliyordum.

Ellerimi şortumun cebine sokarak bakışlarımı neredeyse boş sokaklarda gezdirdim. Sola doğru giderken kalbim, sanki karnımdan asılıyormuş gibi ağırlaşmış hissettiriyordu. Hızlıca buraya gelirken gördüğüm –elli adım kadar uzaklıkla olan– mağazalara doğru yürürken etrafta pek kimse yoktu.

Telefonum çantamın durduğu yerde, kalçamda titrediğinde bloğun yarısına kadar yürümüştüm. Kenarda durarak telefonumu çıkardım, dudaklarımdan titrek bir şekilde nefesimi verirken hemen ardından gözümden bir damla yaş düştü. Fazla uzağa gidemeden sildim ve ekrandaki AARON HALL'DAN YENİ MESAJ VAR yazısına baktım. Parmaklarımı ekranımın kilidini açmak için kaydırdım ve ona karşı hislerim olduğunun farkına vardığımdan beri söylediğim şeyi söyledim. Beni istediğim şekilde görmüyordu, görse bile kendini bu kadar açık etmeyen biriyle beraber olmak istiyor muydum?

Pek sayılmaz, dedi aklım, ama kalbim başa çıkabileceğini söylüyordu.

Mesajı açtım.

Aaron: Neredesin?

Caddede dururken cevabımı yazdım.

Ruby: Mindy'yi aramaya gidiyorum.

Mesajı gönderdikten sonra muhtemelen beş adım atmamla beraber telefonum yine titredi.

Aaron: Hangi yöne gittin?

Telefonu elimde sıktım ve derin bir nefes aldıktan sonra ikinci defa yüzümü sildim. Gözlerimde yeni bir gözyaşını daha hissettiğimi düşündüm. Eziğin tekiydim. Neden ağlıyordum ki?

Ruby: Sol.

İstemediğim halde ona dürüst bir cevap vermiştim. Bir mesaj daha yazdım.

Ruby: Gelmek zorunda değilsin. İyiyim. Kaybolmam. İşin bittiğinde bana mesaj atarsın.

Gönderdikten sonra sanki yeterince pasif agresif olmamış gibi ":)" ekledim.

Aaron: Ruby

Tek cevabı buydu.

Ruby: Sorun değil. Bana bebek bakıcılığı yapmadan arkadaşlarınla da vakit geçirmen gerekiyor.

Yalnız kalmaya alışığım diye yazdım ama sonra sildim, çünkü bu kulağa aşırı duygusal ve acınası gelmişti. *Mindy ile olacağım. İyi eğlenceler,* yazmakla yetindim.

Telefonumu çantama geri koydum, yüzüme uzanıp parmaklarımı kaşıma bastırırken başparmağım elmacıkkemiğimdeydi. Titrek bir şekilde nefesimi verdim. Bu saçmalığın üzerinden gelmem veya en azından daha iyi baş etmeyi hemen öğrenmem gerekiyordu. Ona ahmak gibi davranamazdım çünkü aklımda

dönen şeylerin bir parçası değildi. Güzel bir kadınla flört ettiği için Aaron'a kızamazdım.

Dayak yemiş, yenilgiye uğramış gibi ya da fazlasıyla yalnız hissetsem de...

Açık bulduğum ilk mağazaya girerken telefonum yine titredi. Mindy burada değildi ama cam vitrini olan mağazanın etrafında gezerken süs eşyalarını inceliyordum. Sonra hediye dükkânına girip biraz da orada vakit geçirirken annem ve Ben için indirimde olan ufak bir mıknatıs aldım. Ondan sonra tişört mağazası ve sanat galerisi vardı... Bir dükkândan diğerine gezerek bir saat harcamış olmalıydım ama Mindy'ye hiç rastlamadım. Telefonum çalmaya başlayana kadar çantamdan hiç çıkarmamıştım. Aaron'ın ismi ekranda göründü.

Cevap verirken iç çekişimi bastırdım. "Alo?"

"Neredesin?"

Mağazada yürürken kasanın arkasındaki adama gülümsedim ve hangi yönden geldiğimi hatırlamaya çalıştım. "Dükkândayım. Mindy'yi bulamadım. İşiniz bitti mi?"

"Mindy az önce geldi. Onunla takılacağını sanmıştım?"

Endişesi canımı sıktığı an, nadir olan kötü ruh hallerimden birinde olduğumu biliyordum. "Takılacaktım ama onu bulamadım. Gitmeye hazırsanız geri dönüyorum."

Ahizenin diğer tarafında kesinlikle iç çekmişti ve sonrasında, "Seninle burada görüşürüz. Dikkatli ol," dedi.

Yanlarda olan ellerimi sıkarken duygularımı elimden geldiğince silkelemeye çalışıp geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Bir blok öncesinde dönüş yapınca restorana geri dönmem on dakikamı almamıştı. Geri döndüğümde sokakta iki arabanın önünde dikilen grubu görebiliyordum. Brittany beyaz Alero model aracının yanında anahtarlarını elinde döndürüyordu. Grup-

taki sarışın ve kamyonetinin yolcu kapısının yanında durup kafası sokakta sağa, sola ve aşağı dönüp duran kişiyi muhtemelen birkaç kilometre öteden tanıyabilirdim.

Beni ilk fark eden Mindy olmuştu.

Yakınlaştığım anda, "Beni aradığınızı bilmiyordum, özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," diye teselli ederken bakışlarımın sadece onun yüzünde olduğundan emindim.

"Bir daha böyle bir şey olursa diye sana numaramı vereceğim," teklifinde bulunurken telefonumu çıkaramadan numarasını söylemeye başladı.

Mindy kenara çekilir çekilmez, "Uzun sürdüğü için özür dilerim," diyerek diğer dörtlüden de özür diledim. Brittany iyi görünüyordu ama üç adam... O kadar da iyi değillerdi. Aramızda beş adımdan fazla olduğu halde Max ve Des'in gözlerindeki kırmızılığı görebiliyordum. Hâlâ Aaron'a bakmamıştım çünkü ne anlamı vardı ki?

Ne kadar içmişlerdi?

"Evet, arabayı sen süreceksin," dedi Brittany, aklımı okuyormuş gibi.

Çok şükür ki Aaron aptal değildi çünkü, "Ruby sen sürer misin?" diye sordu.

Başımla onaylarken sonunda ona baktım ama bakışlarımı dudaklarında tuttum. Kocaman kamyoneti sürecek en iyi kişi olamayabileceğimi söyleyecektim ama Mindy'nin kolu alçıda olduğu için başka kim yapacaktı? O yüzden huysuz bir şekilde, "Tabii," dedim. Sadece araba sürmem gerekiyordu. Bunu yapabilirdim. Kamyoneti olan birçok insan tanıyordum. Onlar yapabilirse ben de yapabilirdim.

Bana anahtarları atmadı. Bunun için minnettardım. Ona doğru yürüdüm ve anahtarı ellerinden alırken olması gereken-

den biraz daha uzun tuttuğunu fark ettim. Sonra sürücü kapısına doğru döndüm; ilk adım için uzandığımda kapılar açıktı ve aracın içine kendimi fırlatırken Aaron da yolcu koltuğuna oturuyordu. Max ve Mindy arka koltuğa geçmişti. Koltuğu pedala ulaşabilmek için ayarlarken ve aynasının ayarını bozarken Aaron'a bakmadım. Aynı zamanda kamyonetini yola sokarken de bakmamıştım.

"Geri dönüş yolunu tarif etmemi ister misin?" diye arka koltuktan sordu Mindy.

"Evet, lütfen," derken gitmemiz gereken yer konusunda sadece temel şeyleri bildiğimin fazlasıyla farkındaydım.

Doğrudan yazlık ev için hızla yola koyulduğumuzda Aaron sanki sessiz kalmaya çalışıyormuş ama başarılı olamıyormuş gibi bana döndü.

"Bir şey aldın mı?"

O benim arkadaşımdı. Tuhaflaşmam için bir neden yoktu. Ellerim sıkıca direksiyondayken ona hızlı bir bakış attım ve kesinlikle gergin bir şekilde gülümsedim. "Sadece annem ve kocası için mıknatıs aldım."

"Kendin için bir şey almadın mı?"

İstediğimden daha huysuz bir tonda, "Hayır," dedim.

"Hoşuna giden bir şey bulamadın mı?" diye sordu.

"İçeride hoş şeylerin olduğu birkaç mağaza vardı," dedim ona, sesimin normal çıkması için uğraşarak. Kayıtsız. Sorunsuz. "Sadece... Bilirsin ya, şu anda ihtiyacım olmayan şeylere para harcayamam."

"Eğer bir şey söyleseydin sana borç verebilirdim."

Parmaklarımı direksiyonda esneterek kendime bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını hatırlattım. Sadece bana karşı nazik olmaya çalışıyordu. Her zaman bana karşı nazik olmaya

çalışıyordu. Kendimi suçlu hissediyordum çünkü bunu neden hak ediyordum ki? Bunu gerektirecek özel bir şey yapmamıştım.

Onun hakkında neler hissettiğimden haberi yoktu. Sinirli tavırlarımı hak etmiyordu. Eğer şu an Jasmine olsaydım, ona şımarık çocuk gibi davranmayı bırakmasını söylerdim.

Kötü hissetmekle damarlarımda kaynayan öfke kalıntılarına tutunmak arasında kalmışken güzel garsonla konuşmasını anımsadım. Boğazımdaki golf topunu yutkunurken, gerçekten ama gerçekten normal olmaya çalıştım. Nazik olmaya. Adil olmaya. "Önemli değil ama teşekkür ederim," derken sesim ihtiyacım olandan sadece biraz daha fazla nankör çıkmıştı, bana ihanet ederek normalden daha yüksek ve tiz tonlardaydı. "Sana zaten yeterince borçluyum."

Belki bu son kısmı eklememeliydim.

"Bana bir şey borçlu değilsin." Aaron neredeyse fısıldamıştı.

"Eğer öyle söylüyorsan," diye aynı şekilde kısık sesle cevap verirken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavrıyordu.

"Ruby..."

Başımı sallayarak ona hızlıca temkinli bir tebessüm attım ve tekrar yola bakarken dudaklarımda yalan, kalbimde sızı vardı. "Bana karşı gerçekten çok iyi bir arkadaşsın, takipçi sapık. Teşekkür ederim."

Eğer cevap verseydi, *herhangi bir şey* söyleseydi, gecenin geri kalanında kendimi iyi hissederdim ama bir şey demedi. Sadece bakışlarını cama çevirdi ve gecenin geri kalanında benimle neredeyse hiç konuşmadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah kendi başıma erken kalktım. Vücudum Houston'daki yatağımda olmadığını bilinçaltında bildiğinden mi yoksa beynime Aaron, Aaron, Aaron yazılmış olduğundan mı gerekenden daha fazla uyumadığımı hiç bilmiyordum. Tek bildiğim telefonuma uzandığımda saat altı buçuktu. Anneme hayatta olduğumu söyleyen bir mesaj attım.

Üç dakika sonra ondan, *İyi, bu şekilde kal,* diye bir cevap geldi.

Dün akşam restorandan geldikten sonra duş almıştım ama benim dışımda bacaklarımın pürüzsüz bir şekilde tıraş edilmiş olup olmadığını fark edecek kimse olmasa da bütün gün mayo içerisinde olacağım düşüncesiyle banyoya gidip hızlı bir duş aldım. Giyindikten sonra her sabah olduğu gibi ev sessizdi. Üst kata çıktığımda güneşin çoktan doğmaya başladığını gördüm. Mutfaktan bir şişe su aldım. Hep yaptığım gibi balkona çıkmak yerine tezgâha yaslanıp suyumu yudumlarken mutfağa, oturma odasına bakıp Aaron'ın her sabah beni kahvaltıyla şaşırttığı yerin burası olması konusunda düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Bu beni acınası bir ahmak gibi göstermediyse başka ne gösterirdi bilmiyordum.

Dürüst olmam gerekirse, özellikle durumumuzu düşündükçe, Aaron ile içinde bulduğum durum karşısında kendimi hayal kırıklığına uğramıştım. Beynimin hormonlar ve duygular tarafından yönetilmeyen, etrafımdaki insanları ilişkilerle, arkadaşlıklarla, güçlükler yaşayıp onları hareketleriyle yargılayan kısmı

çıldırmış olduğumu biliyordu. Biliyordu işte. Bana kahvaltı getiren, güneş kremimi düzelten, balık tutmayı öğreten, kendimi özel hissetmemi sağlayan bu adam üzerinde bir şey talep etme hakkımın olmadığının farkındaydı ve bunu kabul ediyordu.

Aaron'la bir ilişkimin nasıl olamayacağı konusunda saçmalıkları duymak istemeyen kısmım mola vermek ve bu konuda öfkelenmek istiyordu.

Başka bir kadınla flört etmiş olabilirdi veya olmayabilirdi.

Bir ilişki istemiyordu.

Ben onun arkadaşı Ruby'dim.

Bütün bildiklerim arasında bunlar en önemli gerçeklerdi.

Ne de olsa gerçekler şöyleydi. Geçmişi hakkında ve genel olarak bana söylemek istemediği şeyler vardı. Bunları bir arava getirdim. Bu konuda ne yapabileceğime ve ne yapacağıma henüz karar vermemiştim. Baskıcı tiplerden değildim ve en son istediğim şey, sebebi ne olursa olsun, istemediği bir şeyi bana anlatması için onu zorlamaktı. Ona güvenmemem için hiçbir neden olmadığını kesinlikle biliyordum.

Ama... Bana güvenmesini gerçekten istiyordum. Eğer kendime karşı gerçekten dürüst olmam gerekirse güvenmemesi duygularımı incitiyordu. Bununla ya yaşayabilirdim ya da yaşayamazdım, seçim bana aitti.

Abartılacak bir şey yoktu.

Tabii ya.

Belki biriyle çıkmayı ya da erkekleri ve ilişkileri önemsemesem daha iyi olacaktı. Bu haltlar fazlasıyla karmaşıktı. Bana göre değillerdi. Bu hızla dondurmayı kabından yerken her şey sessizce ağlamama sebep olacaktı.

İç çektim ve elimdeki su şişesinde kalanlarla balkona gidip oturduğumda bacaklarımı göğsüme çekerek sarıldım.

Houston'a uçakla dönmeme dört günüm kalmıştı ve bu düşünce karnımın düğümlenmesine sebep olmuştu... ama elimden geldiğinde göz ardı etmeye, sadece kafamı toparlayıp anın tadını çıkarmaya çalıştım. Başıma ne geleceği veya ne gelmeyeceği için korkmam gerekmiyordu. Bazı şeylerin üstesinden gelinebiliyordu ya da tam tersi oluyordu. Babamı ziyaret etmek için bir süreliğine San Francisco'ya gidecektim ve sonrasında eve dönüp işimi genişletmeye çalışacaktım. Eğer olmazsa... eh, B planının ne olduğundan pek emin değildim.

Bir sürü insan hayatlarıyla ne yapmak istediğine çok uzun süre karar veremiyordu. Hâlâ ne yapmam gerektiğini çözmüş olmamamın çok bir önemi yoktu. Belki Aaron'ın sadece arkadaşım olması iyi bir şeydi. Hayatım dağınıkken nasıl bir ilişki yaşayabilirdim ki?

Daha önce hislerime karşılık vermeyen birini sevmekten sağ çıkmıştım. Tekrar sağ çıkacaktım. Çıkmak zorunda kalacaktım.

Benim...

Veranda kapılarının kayarak açılmasıyla omzumun üzerinden baktım ve Aaron'ı orada buldum. Önce bir omzu kapıdan geçerken diğeri peşi sıra takip etti. Ellerini tuhaf bir şekilde yanlarında tutarken her birinde tabak vardı. Ne kadar süredir dışarıdaydım? Yemek hazırlayacak kadar uzun bir süre miydi? Dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapatmakla uğraşmadı. Bana gülümseme gibi gözükmesi gereken ama tam öyle olmayan bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın," diye bastırılmış bir ses tonuyla söylerken oturduğum yere doğru yürüdü.

"Günaydın." Bakışlarım onun ve elinde tuttuğu, çok iyi göremediğim tabaklar arasında gidip geldi. "Daha fazla uyursun diye düşündüm," dedim ona.

Başını sallayıp sandalyemin yanında durarak bana tabağı uzattı. "Uyuyamadım. Yesene."

"Teşekkür ederim," diye ona son iki gündür hiç olmadığı kadar kısık sesle söylerken tuhaf, anlamlandıramadığım duygular içimi doldurdu ve tabağı elinden aldım. İki dilim tost vardı. Her birinin üzerinde çırpılmış yumurta, *pico de gallo** benzeri bir şey, peynir, avokado ve domuz pastırması vardı. Nefesimi tutup sandalyeye oturmasını izlerken, sol eliyle çoktan bir dilim tostu alıp ısırmıştı. Yemesini izledim.

Dün akşam eve geldiğimizden beri birbirimize on beş kelime bile söylememiştik ama bana yine de kahvaltı hazırlamıştı. Ağlasam mı yoksa ona sarılsam mı bilemedim.

Kim arkadaşı için yemek hazırlardı ki? Arkadaşlarımı ve kız kardeşlerimi seviyordum ama istemedikleri sürece onlara kahvaltı koymazdım. Bunun için akli dengemin yeterince yerinde olmadığını bilmiyor muydu? Kalbimin doğru yerde olmadığını? Aaron'ın arkadaşım olduğunu ve ne kadar aksini söylesem de sadece arkadaşım kalacağını bilmediğini?

Orada öylece oturuşumdan hayatımda kimsenin bana nazik davranmadığını filan düşünürdünüz.

Muhtemelen yemek yemek yerine ona baktığımı fark ettiğinde tostunun yarısını çoktan yemişti ve yavaşça çiğnemeye başladı. "Yumurtayı ve domuz pastırmasını sevdiğini biliyorum, sorun nedir?" diye boğuk bir sesle sorarken ağzında kalanları yutkundu. Gözleri kocaman açılıp yavaşça, "Eğer avokadodan hoşlanmadığını söylersen, aramızda olanları tekrar düşünmek zorunda kalacağım," dedi.

Aramızda olan mı? Arkadaşlık mı?

Her şey yolundaymış ve dün akşam soğuk davranmaya başlamamışım, o da gizemli düşüncelerine dalıp benimle konuşmayı bırakmamış gibi mi davranacaktık?

* Meksika'ya özgü bir çeşit salsa sosu. (ç.n)

Bunun hakkında daha sonra endişelenecektim. Başımı sallarken, vücudumdaki bütün hücreler her zaman yemek yediğimden emin olan ve bana kahvaltıda yiyecek bir şeyler hazırlayan bu adam için haykırıyordu. Onu istiyordum. Onu o kadar fazla istiyordum ki güçlükle nefes alabiliyordum. Ve...

Ona sahip olamazdım.

Bu bir test miydi? Annem her zaman nasıl sabrının, parasının ve akıl sağlığının test edildiğini mırıldanırdı. Sonra Tanrı'nın ona kaldırabileceğinden daha fazla yük verdiği hakkında homurdanırdı.

Yaşadığım bu muydu?

Bu yakışıklı adam tarafından test mi ediliyordum, eğer geçersem beni istediğim şekilde seven onun gibi birini bulabilecek miydim?

"Avokado yüzünden mi Ruby?" diye yavaşça sorarken bir ısırık daha alarak kaşlarını çattı.

Soruları ve hüsranı içime atarak adil olmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım. Olmalıydım. O yüzden ona çok kısık bir sesle, "Hayır, avokado severim," dedim.

Yanakları domates, peynir, avokado ve domuz pastırmasıyla doluyken bile gözlerini kırpıştırdı. "Emin misin?"

Neden? Neden? Neden normal olamıyordu? Yakışıklıydı ama nefes kesici değildi. İyiydi ama çok nazik değildi. Anlayışlıydı ama o kadar sabırlı değildi. Düşünceliydi ama o kadar da değildi.

Eve gitmeliydim. Gerçekten bu hafta sona erdiğinde hayatıma devam etmek için savaşma şansım olması adına evime gitmeliydim. Takıntılı kişiliğime bir adamı daha eklemeye ihtiyacım yoktu.

Ama hiçbirini yapmadım.

"Eminim," diye ona söz verirken kendimi tostumu alıp ısırmaya zorladım.

Belki bu benim testimdi. Belki bu haftayı olabildiğince iyi şekilde atlatmam gerekiyordu, sonrasında her şeyin üstesinden geleceğimi biliyordum. En sevdiği arkadaşı olabilirdim. Eninde sonunda hayatıma devam edip onun kadar yakışıklı veya tatlı olmasa da birini bulabilirdim ama... Dürüst olmalı ve benimle bir şeyler paylaşmalıydı. Bu yeterli olacaktı. Yine de bulabileceğim adamın normal bir yakışıklılığı olabilirdi. Olamayacağını kim söylemişti?

"Ruby..." diye konuşmaya başladığında evin içinden gelen telefon sesi lafını kesti.

Bu evin telefonu mu var, diye merak ederken hiç görmediğimi biliyordum.

Aaron küfrederek tabağını sehpaya koyup ayağa kalktı. "Hemen döneceğim," dedi bana, içeri doğru koşmadan önce gergin bir ifadeyle bakarken.

Başkasının işine burnumu sokmayı ve evde varlığından haberimin olmadığı telefonda gerçekleşecek olan bir konuşmaya kulak misafiri olmayı planlamamıştım ama merakım üstün gelmişti. Çoğunlukla bütün bu süreç boyunca telefonun hangi cehennemde olduğunu görmek istediğimdendi. Ama Aaron doğrudan buzdolabının yanındaki, daha önce hiç açmadığım dolaba sanki nerede olduğunu bilerek ilerlemişti ve kablolu beyaz ahizeyi kulağına getirdi.

Sanırım buradaki ikinci günümüzde market alışverişlerini yerleştiren o olduğu için bu şaşırtıcı olmamalıydı. Belki evi gezmişti veya belki de geçen yıl San Blas'a geldiklerinde bu evde kalmışlardı. Bu mantıklı olurdu.

Mesele şuydu ki, bilerek kısık sesle cevap verirken onu izlemeye devam ettim. "Alo?"

Jasmine kadar atletik ya da annem, ablam gibi akıllı, girişken, güzel olmayabilirdim ama babamın mükemmel duyma, görme

duyularını ve dişlerini miras almıştım. Konsere her gittiğimde kulak tıkacı takardım ve genellikle her şeyi duyardım. O yüzden Aaron telefon kulağındayken mutfak tezgâhına yaslanıp neredeyse fısıldarken onu duydum ve yüz ifadesini izleyip ses tonunun hemen değiştiğinin farkına vardım. *Hemen* değişmişti.

Bu rahatsız edici değilse neydi bilmiyordum.

Hattın diğer yanındaki kişiyle konuşurken yüz ifadesi biraz bile değişmemişti. "İyiyim. Eminim onunla konuştuğunda Colin sana iyi olduğumu söylemiştir."

Colin kimdi?

"Bak," diye resmen bir an sonra hırlarken verandayı salonla ayıran cam panele sanki içeride olanlara beni yakınlaştıracakmış gibi yasladım. "Eğer eve geldiğimde seni görmek isteseydim görürdüm. Üzgünüm."

Çoktan Aaron'ın alaycı hallerini ezberlemiştim ama daha önce bu kadar samimiyetsiz gelmemişti. Kiminle konuşuyordu? Ev telefonunun numarası kimde olabilirdi ki?

"Yazlık evdeyim..."

Yazlık ev. Yazlık bir ev değil. Bekle bir dakika...

"... kapatmam lazım. Eğer konuşmak istiyorsan Colin'i veya Paige'yi ara..."

Bu ismi biliyordum. Paige kız kardeşinin ismiydi. Colin abisi miydi? Öyle olmalıydı. O zaman kim...

"Kapatıyorum. Güle güle," diye telefonu birden kapatırken hâlâ tanıdığım samimi insana göre tamamen farklı bir şekilde konuşuyordu.

Öylece orada dikildi. Uzun ve yapılı vücudu tamamen gergindi. Başı öne doğru düşüp elleri kafasının arkasını kavradığında önüme dönerken kalbim hızla atıyordu.

Her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Telefon araması. Aaron'ın sanki Jekyll ve Hyde gibi kişiliğinin tamamen değişmesi.

Kız kardeşinden ve ağabeyi olduğunu düşündüğüm kişiden bahsetmesi. Yazlık ev.

Evi kiraladığından hiç bahsetmemişti, değil mi?

Birkaç kere babasıyla düzgün bir ilişkisi olduğundan bahsetmişti. Telefonda onunla konuşmuş olmasının imkânı yoktu ama... sürekli "terk ettiğinden" bahsettiği "biyolojik annesi" olabilir miydi?

Düşünmeye çalışırken aklım hızla çalışıyordu. Düşün, düşün, düşün.

İlk sabah giydiği tişörtün anısı birden aklıma geldi. Hall Oto. Hiçbir zaman babasının ne iş yaptığından bahsetmemişti, sadece çalışanları olduğunu ve ağabeyi ile kız kardeşinin onun için çalıştığını söylemişti.

Beni ilgilendirmediğini biliyordum ama bilme ihtiyacı kafamda dolanırken ne yalan ne de gerçek olan bu durum karşısında Aaron'ın benden neler saklıyor olabileceği düşüncesiyle midem bulandı. Belki tam olarak gizlemiyordu ama açıksözlü de değildi. Eve bir bakış daha atınca Aaron'ı aynı yerde buldum. Telefonumu yüzüme yakınlaştırıp tarayıcıyı açtıktan sonra hızlıca "Hall Oto" ve "Shreveport" diye arattım.

Beş farklı sonuç kısa sürede ekranda belirdi. Louisiana boyunca beş farklı araba bayi için beş farklı sonuç vardı ve hepsinin ismi de Hall Oto'nun farklı versiyonlarıydı. Göğsümde bir düğüm oluştu ve bana yalan söylemiş gibi hissetmeyi hak etmesem de kendimi durduramadım. Bayi sitelerinin birinde "Hakkımızda" bölümünü arayıp bulmam bir dakika almıştı. "1954'ten beri aile işletmesi" ve "aile değerleri" gibi anahtar kelimeler gözüme takılmıştı. Ama en alttaki üç fotoğraf hareket etmemi engelledi.

Bir tanesi 1950'lerde bir beyefendi ve bir kadın bugün vintage sayılacak bir arabanın yanında dururken çekilmişti. Ama bu o kadar önemli değildi.

İkinci fotoğraftaysa ellili yaşlarının sonunda olan bir adamın beyaz bir arabanın yanında, daha yakın zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Üçüncüsüyse adamın iki erkek ve genç bir kız arasında dururken çekilmiş, tarih atılmış bir fotoğrafıydı. Yaşlı adam belli ki ilk fotoğrafta tek başına duran adamdı ama yanında duran neredeyse Aaron'ın birebir aynısı ama biraz daha genç versiyonu gibi görünen adam ona dokunmuyordu. En sondaysa çok iyi tanıdığım bir yüz vardı. Sürekli gördüğümden çok daha genç bir yüzdü.

On yedi belki de on sekiz yaşındaki Aaron, ağabeyi olduğunu düşündüğüm kişinin yanında duruyordu.

Sanki fiziksel kanıt yeterli değilmiş gibi Aaron bana babasının her zaman beyaz arabalara sahip olduğunu söylemişti.

Babasının araba bayilikleri vardı. Bir veya iki tane dükkân değildi ya da otoyolun kenarlarında veyahut bazı mahallelerde sokakların köşelerini işgal eden ufak ikinci el araba satanlardan da değildi. Kocaman bayiliklerdi. Babası, büyükbabası, ailesi, her neyse... Tüm bunlara sahipti.

Aile işine dahil olmak istemediğini ve herkesin aptal olduğunu düşündüğünü söylememiş miydi? Eğer bir şeye ihtiyacı olursa babasının finansal olarak onu destekleyeceğini anlatmıştı. Özellikle *para sıkıntısı çekmediğini* anlatmıştı. Her zaman üstü kapalı konuşmuştu.

Bana neden söylememişti? Servet avcısı olduğumu mu düşünmüştü?

Bu sorunun cevabı aklıma gelince kendimi aptal gibi hissetmeme sebep oldu. Hayır, bunu düşünmezdi. Aile işi konusunda bana dürüst davranmamasının kendince nedenleri olmalıydı. Olmalıydı işte. Bunu biliyordum.

En büyük soru cevapsız kalmıştı. Telefonda kiminle konuşmuştu? Babası bu yazlık evin sahibi miydi? En azından ikinci

sorunun cevabını bulabileceğimi biliyordum ama arkasından iş çevirmek ahlaksızlık gibi geliyordu.

Ona güvenmek zorundaydım. Sessizliğini kişisel algılamamalıydım. Benim...

"Kusura bakma," dedi Aaron, biraz fazla zoraki gözüken bir ifadeyle verandaya çıktığında. Otururken boğazını temizleyerek bana samimi olmayan şekilde gülümsedi. "Tekrar balık tutmaya gitmeye ne dersin?"

* * *

Brittany ve Des merdivenlere yönelirken, "İyi geceler," diye seslendiler.

Herkes yatmaya gitmişti ya da en azından odalara çekilmişti.

Aaron iki kişilik kanepede oturmuştu, içinde diğer filmleri "bulduğu" klasörde karşıma çıkan *Mumya*'yı beraber izliyorduk. Oturduğu yerlerde doğrulup bana bakarken yüzü, balık tutmaktan geldiğimizden bu yana olduğu gibi ifadesizdi. Dalgalar arasında balık tutarken her zamanki gibi normal ve tatlı davranmaya çalışmıştı ama aklında bir şeyler olduğunu sezebiliyordum. Sadece tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. "Yorgun musun?"

Des'in de bize katılmasıyla balık tutarken pek konuşmamıştık. Döndüğümüzde Mindy ve Brittany ile plaja gitmiştim ama Aaron şekerleme yapması gerektiğini iddia ederek evde kalmıştı. Şemsiyenin altında iki saat boyunca uzandıktan sonra eve döndüğümüzde üç adamı da uyuyakalmış halde bulduk. Aaron televizyon koltuğunda, Max büyük kanepede ve Des ise Brittany'nin söylediğine göre odasında uyuyordu. Ona yemek yaparken yardım ettim, işimiz bitene kadar herkes uyanmıştı.

Benimle paylaşmak istemediği bir şeyler olduğu belliydi, onu biraz yalnız bırakmaya çalıştığımı söylemek çok abartı olmazdı. Son birkaç saati, özellikle filmi izlerken, onunla vakit geçirmem için beni buraya davet ettiğini kendime hatırlatarak geçirmiştim.

Çünkü beni önemsiyordu. Onu görmezden gelen ve sebepsiz yere hisleri incinen bir dangalak gibi davranmam için çağırmamıştı.

Bu noktada hayatın ne kadar karmaşık hale gelebileceğini öğrenmiş olacağımı düşünebilirdiniz ama belli ki işler öyle ilerlemiyordu.

Babası -*ailesi*- zengindi ve bu konuda tek bir şey bile söylememişti. Ne olmuş?

Ev hattını arayan, bütün tavırlarını değiştirecek kadar onu sinirlendirecek biri vardı ve bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Ne olmuş?

Başımı sallarken yüz ifademi net, uysal, *benden bir şeyler gizleyerek kalbimi kırdın* diye bağırmayan bir şekilde tutmaya çalıştım. Yazlık eve gelirken bunu bilmiyor değildim. "Ben yorgun değilim, sen?"

"Hayır," diye cevap verirken ellerini haki rengi şortuna sürttü.

Dürüst olmam gerekirse yakışıklı suratını ve hoş görünmeyen bir dilin basıldığı tişörtüyle kaplanmış gövdesini izlerken içim sızlamıştı. Ne yapabilirdim?

"Plajda yürümek ister misin?" diye üzerine düşünmeden sordum.

Hakkını vermeliyim ki tereddüt etmemişti. Başıyla onaylayıp ayağa kalktı.

Merdivenlerden inip evden çıkmamız uzun sürmedi. Aaron zemin kattaki vestiyerden fener almıştı ama ay ışığıyla aydınlanmış sokaklarda ve mahalledeki evlerin arasında yürüyüşümüz boyunca açmayı bile denememişti.

Çoktan kaç tane şemsiye ve altında kaç tane şezlong bulacağımızı bilecek kadar burada yürüyüş yapmıştım.

Aaron doğrudan ilk sabah güneşin doğuşunu izlediğimiz yere gittiğinde şaşırmamıştım. Kendini yere bırakırken iç çekişi dalgalar dışında duyabildiğim tek sesti. Ağlamak istememe

sebep oluyordu. Onu bu şekilde görmek istemiyordum. Kimin veya neyin sebep olduğu umurumda değildi. Sadece onu bu şekilde -bu şekil neyse artık- görmek istemiyordum. Ona dair sevdiğim birçok şeyi alıp götürüyordu. Geçmeye çalışmam gereken bir çizgi olduğunu bilerek ne söyleyebileceğimi veya yapacağımı düşünerek en basit seçenekte karar kıldım.

"İyi misin?" diye sorarken ondan bir adım öteye oturarak ayaklarımı uzattım. Kapalı kutu olduğu için onu cezalandırmaya kalbim el vermiyordu. O benim arkadaşımdı ve en önemlisi onu önemsiyordum.

Başını sallarken bakışları sudaydı ama sanki bir şeyi kafasında tekrar tekrar dolaştırıp pek bir şey elde ediyormuş gibi görünmeyen, dikkati dağınık bir bakışı vardı.

Kendi sebepleri olduğundan emindim. Bana her şeyi anlatabileceğini açıkça belli etmemiş olsaydım bile, eh, aptaldı ve bunu şimdiye kadar bilmesi gerekiyordu. "Şimdiye kadar iyi vakit geçirdin mi?" Onu aklında ne veya kim olduğu konusunda konuşmaya zorlamak yerine bunu seçtim.

Aaron başıyla onayladı ve ben de kendimi benimle alakalı olmayan konuları merak etmemeye zorladım. "Düşündüğümden daha hızlı geçti."

"Biliyorum," diye ona katılırken bakışlarımı karanlık sulara çevirdim. "Eve geri dönmeye korkuyorum."

Bir duraklama olduktan sonra, "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Evet. Keşke bir veya iki ay daha burada kalabilseydim." İç çektim. "Bu ne kadar mükemmel olurdu, değil mi?"

Bu sözlerim, başının bana dönmesini sağladı, alışmaya başladığım adama dair ipuçları yanaklarının ve çenesinin keskin kemik hatlarında göz önünde olsa da pek fark edilmiyordu. "Sorun nedir? İş konusunda stres mi yapıyorsun?"

Bakışlarım sudayken başımla onayladım. "Evet. Beni korkutmasına izin vermemeye çalışıyorum ama korkuyorum. Plajdayken annem iş yerinde hâlâ açık olan bir pozisyon için bağlantı gönderdi. Bu da geri döndüğümde ne yapacağımı düşünmeme sebep oldu." Ona doğruyu söyledim. Annem bana sonunda gülümseyen surat olan bir bağlantı göndermişti, iş üzerine düşünebilirdim ama daha çok Aaron'a neler olduğunu düşünmüştüm.

"Yapmayacaksın, değil mi?" diye sorarken bütün güne nazaran sesi daha çok kendi gibi çıkmıştı. Tam olarak Ruron'umun Ron'u gibi değildi ama yeterince yakındı.

Ona bakamadım. "Bilmiyorum. Muhtemelen babamın yanından dönene kadar birini işe almış olurlar. Ama... Şu anki para durumumla en azından uzun bir süre devam edemem."

"Ama bir ofis işi istemiyorsun," diye bana hatırlattı.

"İstemediğimi biliyorum." Yutkunurken bakışlarımı tekrar gece yarısı rengindeki körfeze çevirdim, doğruyu söylerken yüzüne bakmak istemiyordum. "Korkağın tekiyim, Aaron. Bunu sana zaten söyledim. İşlerin yolunda gitmeyeceğinden çok korkuyorum. Yaptığım en çılgınca şeyleri biliyorsun. Balık tutmaktan korkuyordum. Balık tutmaktan. Sanırım halamla olan işimi bıraktığım son birkaç aydan bu yana yeterince risk aldım."

"Korkak değilsin," derken, ayağını kumda kaydırarak benimkine dokundurdu. Şefkat gösterişine değil de tamamen Aaron'a ait olan bu harekete odaklanmak için kendimle mücadele ettim. İş konusuna dikkat çekip ona neler döndüğünü fark ettiğimi söyleyecek değildim.

Onun yerine neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi tuhaf bir sesle konuştum. "Sana kötü haber vermek istemem ama öyleyim."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim. Bunu konuşmuştuk."

"Evet, konuştuk ama yine de korkak değilsin."

"Aaron..."

"Değilsin," diye ısrar etti. "Başka nelerden korkuyorsun?" diye sorarken sesi yükseldi.

Burnumun üstü kırışırken onunla bir anlığa göz göze gelecek kadar başımı döndürdüm, sonra omuz silkerek bakışlarımı tekrar önüme çevirdim. "Birçok şey." Bu konuda konuşmaya isteksizdim ama tekrar suratsız ve kasvetli haline dönmesini istemiyordum.

"Ne gibi?"

İç çekme sırası bendeydi. "Bilmiyorum. Birçok şey. Uçaktan atlamak. Dövme yaptırmak." Gelişigüzel bir şekilde suyu işaret ettim. "Kahretsin, gece suda yüzmekten bile korkuyorum. Bir sürü şey var."

Aaron durakladı. "Gece yüzmekten mi korkuyorsun?"

"Birkaç gün önce bir şey ayağıma *değdi* diye üzerine atladığımı gördün. İlk balığımı elimde tuttuğumda neredeyse ağlamıştım, hatırladın mı? Şu anda Loch Ness Canavarı ve Jaws muhtemelen beraber yüzüyor ve suya girersem beni yakalamaya hazırlanıyorlardır."

Aaron kıs kıs güldü. Ben de kendimi onun eskisi gibi görünmesine gülerken buldum. Bakışlarımı yana çevirdim, Aaron'ın kollarını arkaya doğru yaslarken bakışlarının bende olduğunu gördüm. Bakışlarımı suya odakladım. Aaron, "Nessie seni kapacak," diye iddia etti.

Sırıtarak ona yan bir bakış attım. "Ona ismiyle hitap edecek kadar samimi misin?"

"Evet, ne olmuş?" Beni tekrar ve tekrar dürterken bakışlarımı önümde tuttum. "Suya gir. Seni hiçbir şey kapmayacak."

"Hayır."

"Ruby."

"Aaron."

"Suya gir. Korktuğunu söylüyorsun ama bundan daha cesur olduğunu biliyorum. O yüzden hadi yapsana."

Yüzümde çılgın bir ifadeyle kafamı çevirip ona bakmadan edemedim. "Senin için söylemesi kolay."

"Neden?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Çünkü muhtemelen hiçbir şeyden *gerçekten* korkmuyorsundur."

Aaron'ın kafası aniden geriye doğru çekilirken kaşlarını çattı. "Yeterince şeyden korkuyorum."

Kaşımı kaldırma sırası bendeydi. "Ne gibi?"

"Sana söyledim. Kontrol edemeyeceğim şeylerden. Başarısız olmaktan korkuyorum," dedi.

"Asla başarısız olmayacaksın. Ama kocaman bir deniz yaratığı bana doğru yüzerse bunda kontrol edebileceğim bir şey olmaz."

Tekrar iç çekerken ilk sözümü görmezden gelmeyi seçti. "Nessie okyanusun diğer tarafında, Jaws da kıyı boyunda. İyi olacaksın."

Güldüm ama Aaron ses çıkarmadı. Sanki yola gelmemi, yüzeyini bile göremeyeceğim kadar karanlık suya -mantıklı bir şeymiş gibi- girmeye karar vermemi bekliyor, bana beklentiyle bakıyordu. Bakmaya devam etti.

Baktı.

Biraz daha baktı.

"Aaron," diye mırıldanırken başımı gökyüzüne bakacak şekilde geriye doğru çektim çünkü artık bakışlarına katlanamıyordum.

Hızlıca ayağa kalkıp doğrulduğunda bakışlarımı ona çevirdim. Uzun vücudu önümde dikilirken ellerinin bir anlığına tişörtünün kenarına gittiğini, sonra kafasının üzerinden çekip nazik olmayan bir şekilde kuma bıraktığını gördüm.

Geriye doğru çekilirken karın kaslarıma anlık bir bakış attım, yüzümü görünce de kekeledim. "Ne yapıyorsun?"

Elleri şortunun fermuarına giderken beni izliyordu. Düğmeleri açıp fermuarı indirdi, ince belini sallayıp şortu bacaklarından çekiştirirken hâlâ beni izliyordu. Yanımda yüzme kıyafetleriyle olduğunda bile ona gizlice bakıyordum. Üzerinde sadece boxer olan kusursuz vücudu ay ışığında dururken yanlışlıkla uzun, kaslı bacaklarını ve hızlıca bakışlarımı çevirmezsem sapık gibi hissetmeme sebep olan gövdesindeki o kısmı öne çıkarıyordu.

"Islanmasınlar diye kıyafetlerimi çıkarıyorum," diye gelişigüzel bir şekilde cevap verdi, ardından eğilerek kıyafetlerini aldı.

"Neden ıslansınlar ki?" Histerik olduğunu fark ettiğim bir sesle söylenirken içten içe çoktan kendi mezarımı kazdığımı ve bu saçmalığın nereye varacağını biliyordum. Bedeli bu olacaksa ona tezahürat yapma konusunda düşüncelerimi tekrar gözden geçirmeye başlamıştım.

"Çünkü suya gireceğim." Şortunu katlayıp tişörtünün üzerine bıraktı. "Geliyor musun?"

Kalbim hızlı hızlı atıyordu. "Hayır."

Aaron göz kırptı. "Evet."

Boğazım düğümlendi. "Aaron..."

"Hadi gel. Derinlere gitmek zorunda değiliz. Elimi tutabilirsin."

Öksürdüm. Tükürükler saçtım. Belki öğürmüştüm bile. "Suya girerken elinden daha fazlasını tutmak isterdim..."

Aaron boğuluyormuş gibi ses çıkardı. Resmen kahkahadan boğuluyordu. Nefes nefese, "Tanrım Ru," dedi.

Ah olamaz.

Yüzümün rengi attı. "Bunu demek istemediğimi biliyorsun!"

Kahkahası o kadar sert, yüksek sesli ve mutluydu ki içimde bir şeyin yerine oturmasını sağladı. "Biliyor muyum?"

"Evet!"

Daha yüksek sesle kahkaha atmasının mümkün olduğunu bilmiyordum ama olmuştu işte.

Hareket etmeden, "Eve geri dönüyorum," diye mırıldandım.

Başını geriye atıp gülmeye devam ederken eli bakmayacağım altılı karın kasının üzerindeydi. "Tamam tamam. Sadece sana takılıyordum," dedi. Uzun bir iç çekerken hoşnut görünüyordu. Gözünün altını silmek için elini uzattığında gözlerim kısıldı. "Benimle suya girersen bir daha lafını hiç açmayacağım. Söz."

İnledim.

"Ruby."

"Aaron."

"Benimle birlikte suya gir," diye ısrar ederken tamamen normale dönmüş gibiydi.

Ona baktım. "Hiç sanmıyorum."

O da bana baktı. "Sonrasında düşününce pişman olacaksın," diye teşvik etti.

Beni ne kadar iyi tanıdığını nasıl unutabilirdim?

Tekrar gülerken kelimelerinin doğruluğunu görmezden geldim.

"Hadi ama gelir misin? Sadece sen ve ben," dedi kibarca. "Sonsuza kadar Ruron."

Söyleyebileceği onca şey arasından sevdiğim ve aynı zamanda nefret etmek istediğim şeyi söylemişti. Ruron. Ahh.

Ayağımın kenarına ayak parmakları bastırılmış olmalıydı. "Ruby Cube. Eğer girersen istediğin şeye tutunabilirsin. Başına bir şey gelmesine izin vermem."

Beni ikna etmişti. Hem de çok fena ikna etmişti. Acınası bir haldeydim.

Ellerimi yumruk haline getirirken boyun eğerek inledim ve sızlanmamı zapt ettim. "Sadece... İki dakikalığına. Sadece iki dakika."

Bakışlarımı dalgaların plaja doğru sakince, karanlık, kapkaranlık bir şekilde vurduğu yöne çevirdim. Hiçbir parçam o suya girmek istemiyordu... Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. O da ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. Ama...

Yanlarda olan ellerimi sıktım ve neredeyse boğuk bir sesle gerçeği söyledim. "Korkuyorum."

Gözlerini kırptıktan sonra bir anda önümde diz çöktü, yüzü benden biraz daha yukarıdaydı. Bir elimi tutarak iki elinin arasında sıktı. Avuçlarımızı göğsüne doğru götürürken kelimeleri yumuşak ve nazikti. "Her anında yanında olacağım. Aşağılık biri gibi seni orada bırakıp gitmeyeceğimi biliyorsun."

En kötü kısmı şuydu, doğruyu söylediğini biliyordum. Bu ağabeylerimin yapacağı bir şeydi, Aaron'ın değil. Aaron asla yapmazdı. Cidden korktuğumu biliyorsa yapmazdı ki korkuyordum.

"Sadece iki dakikalığına. Korkacak bir şey olmadığını bilmeni istiyorum. Beslenme vakti çoktan geçti..."

Nefes almayı bıraktım.

"Ruby." Kısık sesle güldü. "Dünyada suda olanlardan daha korkunç şeyler var ama bütün mesele, emin olmadığın şeylerle nasıl yüzleştiğinle alakalı. Anlıyorsun, değil mi?"

Kelimelerinin doğruluğu karşısında inledim.

"Anlıyorsun." Ben cevap vermeyince kendi sorusunu cevapladı. "Hadi. Seni bırakıp gitmeyeceğim. Düşündüğünden daha cesursun."

Öyleydim, değil mi? Ya da en azından... Cesur olabilirdim. Bunu kendime zaten göstermemiş miydim?

Her zamanki korkak Ruby olmak istemiyordum. Belki. Sürekli kaçınmaya çalıştığım şeylerden korkmak istemiyordum. Annemin kalbi, ilişki üzerine ilişki yüzünden tekrar kırılmıştı ama bu onu âşık olmaktan geri bırakmamıştı. Çünkü geçmişte işler onun için pek iyi gitmemişti. Jasmine'in korktuğu bir şey

bile -kaybetmek dışında- aklıma gelmiyordu. Onlar tanıdığım en korkusuz iki insandı. Onlar gibi olabilirdim. Ne de olsa aynı DNA'ya sahiptik.

Ayaklarım yere basana kadar ayağa kalktığımın farkına bile varmamıştım. Kesinlikle tişörtümü kafamdan çıkardığımın ve Aaron'ın kıyafet yığının üstüne koyduğumun farkında değildim. Fark ettiğim şey, ellerim şortumun lastikli beline gittiğinde Aaron'ın bir kere daha ayağa kalktığıydı.

Beni izliyordu. Göz kapakları kısıktı ve gözleri birçok noktaya odaklanmış gibi görünüyordu ama karanlık yüzünden emin olamıyordum. Aynı soruyu sorma sırası ondaydı. "Ne yapıyorsun?"

Şortumu bacaklarımdan aşağı çekiştirirken onun yaptığı gibi üstümden çıkarmadan önce biraz bellimi salladım. "Islanmasınlar diye kıyafetlerimi çıkarıyorum," diye ona açıklarken onun kelimelerini kullanıyordum. "Tamamen soyunmuyorum."

Karanlıkla bile boğazının hareket ettiğini görebiliyordum. Ama şortumu kıyafet yığına bırakırken tek kelime daha etmedi. Gerginlik ve beklenti damarlarımda, kollarımda dolanıyordu ama... Siktir et, bunu yapacaktım. İki dakika. İki dakikalığına o suya girebilirdim.

Dudaklarımdan çıkan nefes titrek ve zayıftı. "İstediğim yere tutunabileceğimden emin misin?"

Aaron teklifini gözden geçirmeyi düşündüğünü gösteren bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ, ne söylediğini unutma," diye onu uyarırken suya bir adım daha yaklaştım. "Hadi şu işi bitirelim."

Bakışları üzerimde gezindikten sonra onaylıyormuş gibi hafifçe başını eğdi, bir adım attı. Suya dönerek derinlere doğru yürümek için yanıma gelmesini bekledim. Elleri rahat bir şekilde yanında sallanırken yan yana durduk; serin ama o kadar da serin olmayan derinliklere yürürken su bileklerime, kavalkemiğime,

dizlerime vuruyordu. Soğuk su dizlerimin üzerine geldiği an titredim ve ona doğru bir adım yana kaydım.

Uzanıp ön kolunu tuttuğumda uyluklarıma kadar suya girmiştim.

"Bu kadar mı?" Parmaklarım ona dokunduğu an sakince sordu.

Başımı sallayarak aşağı baktım ve simsiyah suyun kalçalarıma vurmaya başladığını görünce korkmamaya çalıştım. "Ah, hayır."

"O zaman ne..."

Arkasına doğru ninja gibi ilerlerken avuçlarım kürekkemiklerinin üzerindeydi ve belli belirsiz şekilde teninin sıcaklığını fark ettim. Dokunduğumda omurgasındaki kaslar kasıldı. Avuçlarım boynunun iki tarafını kavramak için yukarı kaydı. Ne yapacağımı biliyordum ve tam olarak platonik arkadaşların yapacağı bir şey değildi ama kendi teklif etmişti, değil mi? İstediğimi tutabilirdim.

Sırtına atlamadan hemen önce, "Haydi, kovboy," dedim.

Geriye dönüp düşününce... Ona daha belirgin bir uyarı vermeliydim veya en azından daha iyi uyarabilirdim.

Çünkü buna hazır değildi.

Hazır değildi.

Hazır olsaydı eminim ki ikimiz de yüzüstü düşmezdik. Onun üzerinden uçup havada takla atarak suya dalmaz, başım suya battığı an burnumdan sular fışkırarak yüzeye çıkmazdım. Ayağa kalkmak çok uzun zaman aldı, vücudumun üst kısmını sudan sanki ölüm döşeğindeymişim gibi nefes nefese çıkardığımda boğulacağımı sandım.

Su tükürdüğünü görmeden önce onu duymamıştım. "Bu da neydi?" diye sordu öksürerek. Sanki litrelerce körfez suyu içmişim gibi tükürüyordum.

Sırılsıklam şekilde, burnum ve gözlerin yanarken titredim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Beni at gibi sırtında taşımanı

sağlayacaktım," diye açıklamaya çalışırken hâlâ daha iyi görebilmek için gözlerimi kırpıştırıyordum.

"Eğer beni uyarsaydın yapabilirdim," derken rahat bir şekilde kahkaha attı, elini yüzünden geçirirken o kadar kendi gibi görünüyordu ki olanlardan pişman bile olamadım. "Alnım zemine vurdu ve karnım çizildi."

Tekrar titredim. "Özür dilerim. Aptalca bir fikirdi. Eğer bu, canlı canlı yenilmeden önce sudan çıkmam için bir işaret değilse başka ne olabilir bilemiyorum."

Kıyıya doğru bir adım atmadan önce Aaron'ın eli kolumu kavradı. İlk hatırladığım şey, sırtının pürüzsüz ve kaslı genişliğiyle belindeki iki ufak gamzesinin görüş alanımda olduğuydu. "Çoktan ıslandık. Hadi gel."

Tereddüt ettim ve Aaron biraz daha geriye eğildi. Eğer azıcık öne eğilirsem vücutlarımız birbirine bastırılmış olacaktı.

Omzunun üzerinden bana bakarken ay ışığının altında yüz hatlarını görebiliyordum. "Eğer istersen seni kollarımda taşıyabilirim."

Aaron beni kollarında mı taşıyacaktı? Evet Tanrım...

Gerçekçi olursak -akıl sağlığım ve hislerim adına- hayır demeliydim. Tanrım hayır. Bu korkunç bir fikirdi.

"Hayır hayır, sorun yok," diye belki biraz fazla hızlı söyledim. "Bu sefer hazır mısın?"

"Geçen sefer de hazır olurdum, eğer bilseydim..."

Ellerimi omuzlarına koyarak beklemeden yine *zıpladım*. Dizlerim kalçaların yanına giderken kollarım boynuna o kadar sıkıca dolanmıştı ki onu boğuyor olabilirdim. Elleri kalçamdaydı, biraz daha yukarı çıkmam için bana güç verince ciyakladım.

"Ru, ben bayılıp ikimiz de köpekbalığı yemi olmadan önce nefes almam gerekiyor."

Bacaklarımı beline doladığım yerde kıpırdandım ama avuçları bacağımı yukarı kaldırdı.

"Dur. Sadece biraz daha derine gideceğiz," diye kıs kıs gülerken beni teselli etti.

"Peki," diye mırıldandım sırtındayken. "Ama yemin ediyorum, eğer köpekbalığı istatistiklerinden biri olursak ve beni yüzümden ısırsa... Cerrah da hasarı düzeltemezse... Hayatının geri kalanında yüzüme bakıp kendi hatan olduğunu hatırlaman için benimle evleneceksin."

Suyun derinliklerine doğru ilerlerken o kadar kısık sesle güldü ki onu neredeyse duyamayacaktım. Göğsümüze kadar körfez suyuna girmemiz çok sürmemişti. Sırtında olduğum için su göğüslerime geliyordu. Nefes aldığını hissedebiliyordum. Onun da nefes alışını ve kalbimin neredeyse yerinden çıkacak gibi attığını hissedebileceğinden emindim.

Ama hepsini görmezden geldim. Aaron bizi halkalar halinde döndürürken evlerden gelen ışıklar dışında her şeyi görmezden geldim. Parlak, neredeyse dolunay halindeki ayın cam gibi suyun yüzeyini aydınlatması dışında hiçbir şey umurumda değildi. Aaron'ın kaslı vücudunun önümde, ellerininse baldırlarımda olmasının verdiği his dışında tabii...

"İyi mi?" diye fısıldarken sanki o da büyülenmiş gibiydi.

"Çok güzel," diye kabul ederken dudaklarım kulağının hemen kenarındaydı. "Buna alışabilirim."

"Bir dahaki sefere suya kendi başına girecek misin?"

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "Hayatta olmaz. Ama beni sırtında taşırsan tekrar yapabilirim," derken ölümüne sıkı tutuşumu düz yanaklarını sıkmaya yetecek kadar gevşettim. "Bugün sana beni davet ettiğin için teşekkür ettim mi?"

Düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bugün etmedin."

Kollarım boynuna dolanmış haldeydi, ona bir kere daha sıkıca sarıldıktan sonra fısıldadım. "Bu durumda, beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Aaron baldırlarımı sıkarken cevap verdi. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim." Sonra, "Bu kadar uzun süre bana yazdığın için de teşekkür ederim," dedi.

Bu adam bana tamamen sahipti ama kesinlikle hiçbir fikri yoktu. "Bunun için bana teşekkür etme."

Başını hafifçe, sanki gözünün kenarından beni görebiliyormuş gibi döndürdü. "Neden?"

"İşte. Güven bana, benim sana yardım ettiğimden çok sen bana yardımcı oldun."

"Yok artık."

"Doğru söylüyorum."

"Hayır," diye itiraz etti. "E-postalarına ne kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorsun, Ruby." Bir duraklama oldu. "Ben bile e-postalarına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Neredeyse ağzımdan şeker akacaktı ama ona âşık olduğumu hatırlatan karnımdaki sıcak hisse kesinlikle aldırmamalıydım. Özellikle bana söylemediği onca şey varken bunu düşünmek bana düşmezdi. "İki ailen daha vardı. Bütün olayı benim üzerime yükleme. Nasıl olduğunu biliyorum."

Parmaklarını baldırlarıma sürttükten sonra iç çektiğini hissettim. "Hayır, bilmiyorsun ve umarım hiç bilmezsin," diye bıkkın, üzgün ya da belki ikisinin de karışımı olan bir sesle cevap verdi. "Ne kadar denesen de gördüğünü veya duyduğunu asla unutamayacağın, aklından çıkaramayacağın şeyler var. Sen gelene kadar kahkaha attığımı duymamıştım, Ruby." O mükemmel yüzünü yana doğru eğdi. Gözünün kenarından bana baktığını gördüm. "Benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu bilmiyorsun."

Kelimelerinden etkilenerek burnumu çektim. Bu adamı o kadar çok seviyordum ki onu sonsuza kadar saklayabilmek için bana âşık olmasını sağlayacak bir iksir yapmak istiyordum. Gerekirse hayatımın sonuna kadar onu iğneleyip durabilirdim. Ah, ona sahip olmak için yapabileceğim şeyler...

Ama maalesef işler bu şekilde yürümüyordu.

Onun yerine kollarımı boynuna dolayış şeklimdeki değişikliği anlayabileceğini ve korktuğum için ona asılmak yerine *ona sarıldığımı* fark edebileceğini umuyordum. Dudaklarım kulaklarına çok yakınken konuştum. "Mükemmelsin, hödük olmayan Aaron."

O akşam verandalarında oturan insanların kahkaha atışımızı duyabildiklerinden emindim.

Yirminci Bölüm

Düşünmesi bile aptalcaydı ama ertesi sabah farklı hissederek uyandım.

Belki farklı doğru kelime değildi ama...

Nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Suda Aaron'a örümcek maymunu gibi sarılmış şekilde iki dakika geçirdikten sonra içimde bir şeyler değişmişti. Belki yapabileceğimi düşünmediğim şeyler yaptığımdandı. Belki de her zamankinden farklı biri olduğumun farkına varıyordum. Benim bile varlığından haberimin olmadığı taraflarım vardı. Bir gün önce öğrendiğimi düşündüğüm şeylere rağmen daha mutlu, daha huzurlu, daha... İyi hissediyordum, hem de sadece beş saat uyuduğum için gerçekten yorgun olmama rağmen.

O sabah kendimi banyoya sürükleyerek hızlıca duş aldım ve üst kata durmadan esneyerek çıktım. Her zamanki şişe sularımdan birini alarak balkona yönelirken aklımı olabildiğince boşaltmaya çalışıyordum. Beni mutlu eden -havadaki kokular gibi- şeyleri düşünmeye çalıştım. Aaron dışında her şeyi düşünmeye çalıştım.

Ama ilk kez abayı yakmış liseli kız gibi neredeyse her düşüncem bir şekilde ona yöneliyordu. Onun hakkında nasıl endişelendiğim... Bana yeterince güvenmediği için nasıl hayal kırıklığına uğradığım... Ondan bu kadar hoşlanmamam gerektiği ama yine de çok hoşlandığım... Onun hakkında düşünmeyi bırakınca babamı ziyaret ettikten sonra eve döndüğümde ne yapacağımı düşündüm.

Balkonun kapısı kayarak açıldı ve Aaron elinde tepsisiyle oradaydı. Gözlerin altında her gün olduğu gibi morluklar vardı ama hiç olmadığı kadar sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye ona seslenirken oturduğum yere doğru yürümesini izledim.

Aynı sandalyeye otururken bana bir tabak uzattı. Beyaz tabakta içinde damla çikolata varmış gibi görünen pankekler vardı. Mickey Mouse kafası şeklindeydiler.

Başımı kaldırdığımda bana neredeyse beklentiyle gülümsediğini gördüm.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorarken yüzme şortundan iki tane çatal çıkarıp bir tanesini uzattı.

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi durduramıyordum. "Bunları nasıl yaptın?"

"Yetenekle."

Gülümsemeye devam etsem de gözümü devirdim. "Hayır, ciddiyim."

Göz kırptı. "Dolapta kalıp vardı. Hoşlanacağını düşündüm."

Babasının yazlık evinin dolabında olan bir kalıp... Hatırlatmayı kenara atarken, "Sana çok kez söyledim ama bana her sabah kahvaltı hazırlamak zorunda olmadığını biliyorsun. Kahvaltı gevreği yiyebilirim," dedim.

Kelimeleri basitti ama anlamı her şeyden çok daha güçlüydü. "Ben istiyorum."

Muhtaç bir aptal gibi sordum. "Neden?"

Çatalının kenarı tabağındayken yuvarlak pankekinden düz parçalar kesmeye çalıştı. Bakışları yemeğiyle benim aramda gezinirken kelimeler ağzından kolayca çıkmıştı. "Çünkü öyle istiyorum, Ru." Pankeki çiğnerken dudaklarının kenarı kıvrıldı, "Acele et ve yemeğini ye ki gidebilelim," dedi.

"Balık tutmaya mı?" diye sorarken sesim hayal edebileceğimden daha umutlu çıkmıştı.

Bükülmüş dudakları gülümsemeye döndü. "Hayır. Deniztarağı toplamaya."

"Deniztarağı toplamaya mı?" diye kurbağa gibi bir sesle konuştum.

"Evet. Deniztarağı toplamaya. Yanında deniz ayakkabısı getirdin mi?"

ooo

"Aptal gibi görünüyorum, değil mi?"

"Aptal gibi görünmüyorsun." Aaron başını yana eğerek sırıttı.

Gülümsemesi yeterince şey söylüyordu. Aptal gibi görünüyordum. Doksan yaşında gibiydim; kocaman hasır şapka ve boğazlı bluzun boğaz kısmı gibi görünen, Aaron'ın aralık dediği bir şey giyiyordum. Ona gözlerimi kırpıştırdıktan sonra iç çektim. "Kentucky Derbisi'ne gitmeyi planlayıp birden fikrimi değiştirerek kayak yapmayı düşünmüş ama son anda plaja gitmeye karar vermiş gibi görünüyorum."

Başını salladı ama yüzündeki sırıtış gözümden kaçmamıştı. "Boynun yeterince kızardı. Dün sana daha fazla güneş kremi sürmen gerektiğini söylemiştim, hatırladın mı?" diye bana beşinci defa hatırlattı.

Uzanıp dokunmak istiyordum ama yapmadım. İki defa aloe vera sürdüm. Aaron elinde aralıkla yanıma geldiğinde tatlı bir şekilde gülümsüyordu ve o yapana kadar kafamdan geçirmem gerektiğinin farkında değildim. Sonra da bana şapkayı verdi.

Konuşmaya devam etti. "Daha uzaklara yüzüp dalabiliriz ama kıyılara yakın kalacağız. Burada daha önce çok fazla bulmuştum."

Önce. Geçmişte burada birçok defa olduğunun işaretlerini nasıl kaçırmıştım? "*Çok önemli değil*," dedim kendime, bu hatırlatmanın günümüzü mahvetmesine izin vermeyerek.

"Eğer sıcaklık çok bunaltmaya başlarsa bana söylemen yeterli, güneşin altında durmayız," diye teklifte bulunurken bana bakmak için geri çekildi.

İç çektim. Bu onun daha fazla sırıtmasına sebep oldu.

"Canını mı sıkıyorum?"

Canımı sıkıyor muydu? Gerçekten bu kadar yanılıyor olamazdı. Ona bunu söyledim. "Hayır. Sadece sen..." Elimi indirmeden önce şöyle bir savurdum. "Bana karşı çok incesin." *Bana bir şeyler anlatmasan da...*

Kahkahası neredeyse sızıyı dindirmişti. "Sana karşı acımasız mı olmam gerekiyor?"

"Hayır." Kıs kıs güldüm.

Arkasını dönüp suya ilerlemeden önce omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde bir sırıtış vardı. "Eğer bugün sırtıma atlamaya karar verirsen önce beni uyar, olur mu?"

Dudaklarım bir an aralık kaldıktan sonra gözlerimi kırptım. "Kimse sana malum bölgelerin baş belası olduğunu söyledi mi?"

Aaron yürümeyi bırakıp kahkaha atarken kafasını geriye savurdu. "Evet. Sadece 'malum bölge' diyen bir tek sen varsın."

"Ha ha," diye komiklik yaparken gittiği taraftan onu takip etmeye başladım. "Üzerinde çalışılması gereken bir şey, öyle ortaya söylüyorum."

Burnundan alaycı bir ses çıkarıp omzunun üzerinden bakarken yüzünde ufak bir tebessüm vardı. "*Ruby ile Ders*, saat 8'de."

Onu kalçamla dürttüğümde yanındaydım. "Kapa çeneni ve bana nereye bakmam gerektiğini göster."

***

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Yazlık evin salonundaki koltuğun kenarına oturmuş, bir tüp aloe verayı kucağımda denge tutarken dirseğim havada donakalmışken ellerim enseme yeni

dokunmuştu. Durduğum yerin solunda, arka plandaki tencere sesiyle beraber televizyon koltuğunda oturan Max, yakışıklı suratında eğlenceli bir gülümsemeyle koltuğa yaslandı. Karşı taraftaki ikili koltukta Brittany ve Des vardı, çok tatlı bir şekilde yan yana sokulup televizyon izliyorlardı. Mindy yardım tekliflerimizi reddetmiş ve kullanabileceği tek koluyla on yedi yaşında bir kızın yapabileceği en iyi spagettiyi yapmıştı. Aaron da mutfakta bulaşık makinesine girmeyecek şeyleri yıkıyordu. Mindy telefonda konuşmak için odasına gitmişti.

Sızlayan enseme tekrar aloe vera sürmeye çalışıyordum ki üç saat deniztarağı toplamaya çalıştıktan sonra daha fazla yanmasa da... Duruma pek yararı da olmamıştı. Sorun şuydu, ne yaptığımı tam olarak göremiyordum ve kollarım deniztarağı avından sonra yüzmeye gittiğimiz için çok yorgundu.

"Ah," diye bir anlığına kendi kendime mırıldandıktan sonra bütün gününü uyuyarak geçiren Max'i inceledim. Bu yolculukta onunla pek konuşmamıştım ama... Sorun değildi. "Olur," dedim utangaç bir gülümsemeyle, yardım teklif etmişken onu reddetmek istemedim. İnsanların yardıma ihtiyacı olduğu belliyken, teklif edildiği halde reddetmesinden nefret ediyordum.

Çenesinin ucunu kaldıran Max –orada burada duyduklarımdan otuz yaşında olduğunu, rafineride gece vardiyasında çalıştığını öğrendiğim çok yakışıklı bir adamdı– ayağa kalktı ve doğrudan koltukta yanımda oturdu. Dizinin kenarı bana değdi ama düşünmeden ona jel tüpünü verdim.

"Teşekkür ederim," dedim güçsüz şekilde, çenemi boğazıma doğru çekerek ensemi ortaya çıkardım.

Tüpün kapağının açıldığını duyduktan sonra avcuna dokmesiyle içinden osuruk gibi bir ses geldi. Saniyeler sonra jelle kaplı parmaklarının boynumda hafifçe sıyırarak hareket ettiğini hissettim. "Aaron'ın sana fular filan giydireceğini sanmıştım?" diye sorarken jeli yayıyordu.

Güneşlendiğim için oldukça bronz olan bacaklarıma bakarak gülümsedim. "Giydirdi. Bu iki gün öncesinden. Sanırım gittikçe iyileşiyor."

"Sanırım," derken parmakları hâlâ halkalar ve şeritler halinde tenimde geziniyordu. "Acı verici görünüyor."

"Sadece biraz," diye kabul ederken ona omzumun üzerinden bakış attım.

Max, altı ay önce olsa koltuktan düşmemi sağlayabilecek gülümsemesini bana yönlendirdi –en azından birine ateşli bir adamın bana dokunduğunu mesaj atmama sebep olurdu– ama şimdi... Eh şimdi takdir dışında bir şey hissetmiyordum.

"İyi durumdasın," derken ellerini çekti.

"Teşekkür ederim," dedim ona, elinden tüpü alıp yanımdaki sehpaya koydum. Önüme döndüğümde tanıdık haki rengi kargo şortu doğrudan karşımda bulmuştum.

Arkasını dönüp Max ile aramdaki daracık alana doğrudan çökmeden önce bir şey söyleme fırsatı bulamamıştım. Koltuğun koluna yaslanarak ona oturması için yer vermek adına bacağımı kaldırırken en yakın arkadaşı öbür tarafa doğru kaydı. *Baya öteye.* Ne yapıyordu? Burası yerine oturabileceği başka yerler olduğunu bilmek için etrafa bakmama gerek yoktu. Uzakta başka bir yerde oturmasını istediğimden değildi ama...

Koltuğun yastıklarına yaslanıp o kadar sıkı bir şekilde araya girmişti ki sığabilmesinin tek yolu Max ile koltuk kenarlarına yapışmış olmamızdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Aaron da yerleşince bana baktı.

Kolunu kafamın arkasından koltuğa yasladı. "Oturuyorum." Ona burnumu kırıştırdım ve onun da tek yaptığı gülümseyerek karşılık vermek oldu. "Ensen acıyor mu?"

"Pek değil," diye ona dürüstçe söyledim. "Sorun değil. Buna değerdi."

"Eğer yarın enseni biraz dinlendirmek için evde kalmak istiyorsan kalabiliriz," diye teklifte bulunurken bacağını, bütün uyluğu bana değecek şekilde hareket ettirdi.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir olabilir," dedim. "Özür dilerim. Eğer istemezsen benimle evde kalmak zorunda değilsin. Kendi başıma televizyon filan izleyebilirim."

Eli çıplak bacağıma dokundu. Yüzdükten sonra eve geldiğimde duşun alıp bacaklarımdaki tüyleri temizlediğim için gerçekten minnettardım.

"Ru, umurumda değil..."

Öneri ağzımdan hiç beklenmedik bir şekilde çıktı. Hâlâ aklımda olduğunun farkında bile değildim. "Eğer arkadaşını arayıp onunla takılmak istersen anlarım."

Gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. "Arkadaşım mı?" diye yavaşça sordu.

Bu konuyu neden açmıştım? Artık çok geçti, değil mi? "Şey, garsonu yani."

"Garson mu?"

Kahretsin. "Restorandaki."

Aaron'ın yüzündeki kafası karışmış ifade çok yavaş bir şekilde kaybolurken yerini gülümseme aldı. Neden kendinden bu kadar memnun görünüyordu? "RC, onu tanıyorum ama arkadaşım değil."

Ağzımı kapalı tuttum.

"Eskiden ağabeyimle takılırlardı. İyi kız ama arkadaş değiliz."

"Ah..." demekten başka ne yapabilirdim ki?

Yanımdaki sarışın fazlasıyla kendini bilmiş şekilde sırıttı. "Benim tipim değil."

"Kız az önce parmağını adamın kıçına mı soktu?"

Ne? Nerede diye merak ederken Aaron'ın tipi hakkında konuşmayı unuttum.

Odanın diğer yanından Brittany cevap olarak kahkaha attı. "Aynen!"

Max hemen, "Ne halt izliyorsunuz?" diye cevap verdi. Ayağa kalkıp odaya bakınırken ufak kız kardeşinin hâlâ mutfakta olmadığından emin oldu.

Mutfakta değildi.

Aaron'ın yanımda gerildiğini görmekten çok hissettim. Gördüğüm şey ise öne doğru eğilip o etkileyici sarı kıllarla kaplı kollarını dizlerine yaslayıp kontrollü ve düz bir ses tonuyla, "Kanalı değiştirir misiniz? Hadi ama, Ruby ve Mindy'nin bu saçmalıkları görmeye ihtiyacı yok," demesi oldu.

Ben mi? Mindy'yi anlayabilirdim. Ama *ben*?

"Başka bir şey açın," dedi sesinde gözümden kaçamayacak bir keskinlik vardı. "Ruby burada oturuyor."

Üç çift göz bana döndüğünde kızardım. Her yerim kızardı. Saçlarımın köküne kadar hem de...

Bir kızın parmağını erkeğin kıçına sokmasına öfkelenecek olmasam da Aaron'ın beni resmen on yedi yaşında bir kızla karşılaştırması yüzünden içten içe büzüldüğüm birinci, ikinci hatta üçüncü sefer bile değildi.

Çünkü *böylelikle* ne demek istediğini, neden bu kadar savunmacı ve korumacı olduğunu biliyordum.

Düşündüğüm şeyi ima ettiği konusunda şüphe yoktu.

Tek yaptığım üçüne gülümsemekti ki muhtemelen dengesiz ve utanmış gibi görünmüş olmalıydım. Temiz tırnaklarıma bakıp onları kucağımda esnettiğimde, "İsterseniz kalabilir," dedim. Sesim çok kısık, garip bir şekilde çıkmıştı ve *bu konu hakkında konuşmak istemiyordum ama...*

Ama düşündüğümden çok daha iyi ve nazik olan arkadaşımın arkadaşları kanalı değiştirmişlerdi. Hem de hemen.

Hepsi düşünmüştü ki...

Evet, kesinlikle bakire olduğumu düşünüyorlardı. Belki de gerçekten ama gerçekten seks konusunda bilgisiz olduğumu düşünmüşlerdi. Yani bakire olduğumu...

Bu da neydi? 1860'lı yıllarda mıydık? Porno bir tık ötede değil miydi? Geceleri kapım kapalıyken internette ne tür şeyler gördüğüme dair hiçbir fikri yok muydu?

Bakire olmam bir sorun değildi ama... Bakire değildim. Bir süredir bu böyleydi. Aaron bu fikre nereden kapılmıştı?

Aklımı kaçıracak kadar utanmış bir şekilde otururken bunu çözmem kısa bir zaman almıştı.

Hiç erkek arkadaşım olmadı dediğim içindi. Aynı adama yıllarca âşık olduğumdan... Erkeklerle pek buluşmadığımdan... Bu sebepten olmalıydı. *Biliyordum.* Bu olmalıydı.

Ah dostum...

Aloe vera jelimi koyduğum sehpaya uzanıp telefonumu alırken ona bakmadım. Telefonumu yüzüme yaklaştırıp not defterimi açarak bırakın Aaron'a, kimseye söylemeyi düşünmediğim şeyleri yazmaya başlarken Aaron'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ama bu konuşmadan güzel bir şekilde başka türlü nasıl sıyrılabileceğimi bilmiyordum. Bunu... Düşünmesine izin veremezdim. Beni Mindy ile karşılaştırıyorsa, ufak kız kardeşi olarak düşündüğüne şaşırmamalıydı. Bu benim hatamdı. Tamamen.

Bana karşı bu kadar ince olmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi? diye yazdıktan sonra telefonu o kadar da nazik olmayan bir şekilde ona uzattım.

Elimden alırken kaşlarını kaldırmıştı. Ekranı okuduktan sonra yüzünde kafası karışmış bir ifade belirdiğinde kaşlarını tekrar çattı. *Biliyorum,* diye cevap verip telefonu bana geri uzattı.

Ona nasıl söyleyecektim? Hiç kimseye söyleyeceğimi, bahsi açılacağını düşünmemiştim. Eğer öyle olsaydı bu konuda bir

plan yapardım. Ama işte buradaydık ve ona söylemem gerektiğimi biliyordum.

O KADAR da masum değilim, yazdım.

Ama beni kolladığın için teşekkür ederim, diye ekledikten sonra telefonu yanımdaki bacağına bıraktım. Tereddüt etmeden telefonu kaldırıp kelimeleri okudu, ardından ekrana baktı ama yazmadan önce bir an duraksadı. Parmakları dokunmatik ekran için çok büyüktü.

Telefonu geri verdi.

Bir şeyler... Bildiğini anlamıştım, diye cevap vermişti.

Bir şeyler bildiğimi mi? O ne... Bana bunu söyletecekti, değil mi? Gerçekten de söyletecekti.

Koyu kahverengi gözleriyle karşılık verdiği yan bir bakış attım, boğazımı temizledikten sonra içten içe büzülmemi sağlayan mesajı yazdım. Belki konunun peşini bırakmalı ve neye inanıyorsa öyle kalmasına izin vermeliydim.

"Bir şeylerden" kastın ne? Daha önce... Penis gördüm. İnternette... bir şeyler... İzledim.

Cevabımı okurken yüzü hiç görmediğim bir kırmızı tonuna büründü. Tereddüt etti. Yutkundu. Parmakları hızlıca ekranda uçuştuktan sonra telefonu bana verirken önüne bakıyordu.

Tamam.

Yutkunup ona söylemeye karar verdim. Elini çabuk tut. Ben de öyle yaptım.

Bakire değilim.

Telefonu acele etmeden bacağından alırken ne yazdığımın farkında değildi. Ekranda yazanı okudu. Bakışlarının sanki yazdığımı tekrar okuyormuş gibi üst tarafa çekilmesi gözümden kaçmamıştı. Sonra yine yaptı. Yavaşça, hem de çok yavaşça, bir mesaj daha yazarak telefonu bacağıma yerleştirdi.

Hiç erkek arkadaşının olmadığını söylediğini sanıyordum.

Gerçekten? Gerçekten... Cevap yazarken kalbim küt küt atıyordu. *Sen sadece "sevgilin" olan kadınlarla mı sevişiyorsun?* Gerekenden daha savunmacı bir cevap mı olmuştu? Evet. Kesinlikle öyle. Ama bunu daha önce kimseye söylememiştim ve... Eh, söylemek için onu seçmiştim. Yaptığımı itiraf etmek benim için kolay değildi.

Aaron ekrana öylece bakarken âdemelması bir kere hareket etti.

Hayır. Bu basit cevabından birazcık da olsa bir şey alamamıştım. Dikkati önüne odaklanmıştı ve benimle göz göze gelmemesi hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Ama ne yapacaktım ki? Yalan mı söyleyecektim? Bu çifte standart saçmalığını yapmasına izin mi verecektim? Ona karşı dürüst olmamak benim suçumdu ama olanlardan gurur duyuyor değildim. Geriye dönebilseydim bu şekilde olmasına izin vermezdim.

Ama geçmişte kalmış şeyleri geri dönüp değiştiremezdiniz.

Sadece bir kere oldu ve 21 yaşındaydım. O zaman veya sonrasında sevgilim değildi. Hemen sonrasında pişman oldu ve benden özür dilemesi dışında bir daha hiç konuşmadık.

Gerçeği yazmayı bitirdiğimde yüzüm kızarmıştı ama telefonu elimde tutmaya devam ederken ona başka ne söyleyebileceğimi düşündüm.

Bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorum çünkü birine bir şey verdiğimi, kabul etmesini gerçekten istediğimi ama reddedip kocaman bir hataymış gibi hissetmeme sebep olmasını düşünmek zor. Suçu "ana kapılmasına" atmıştı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Beklediğim gibi değildi. Aptal gibi hissettim.

Aaron telefonu yavaşça elimden aldı. Gözünün birkaç kere ekranda dolaşmasına bakılırsa en azından üç defa okumuştu.

Yavaşça cevap yazdıktan sonra almam için telefonumu bacağıma bıraktı.

Ne oldu?

Gerçekten düşünmek istemediğim tek şey hakkındaki anılarımı anlatırken sinirlerim gerildi.

21 yaşına girdikten hemen sonra kendime daha fazla girişken olmayı deneyeceğimi, istediğim şeylerin peşine daha fazla düşeceğimi söyledim, anlarsın ya? Denedim, kabuğumdan çıkmaya çok uğraştım. Ağabeyimin doğum günü benimkinden birkaç ay sonraydı ve parti vermek istedi. Ben de gittim. Sarhoşken çok rezil bir halde oluyorum. O akşam evinde çok fazla margarita içmiştim, o yüzden pek kendim gibi davranmıyordum ki bu da istediğim bir şeydi. Sanırım daha girişken ve serbest davranıyordum. O kadar içmeseydim ona bu kadar fazla asılmaz ya da onunla flört etmezdim... ama yaptım. Bütün gece konuştuk. Bana karşı çok iyi ve arkadaşça davrandı... Benden hoşlanıyormuş gibi davrandı ama sanırım çoğunu ben kafamda kurmuştum. Eve gitmek istediğimde beni götürmeyi teklif etti.

Beni bıraktığında ertesi gün onunla bir partiye gitmemi teklif etti. Pek gitmek istemiyordum ama onu reddedecek değildim. O yüzden ben de gittim. O akşam da çok fazla içtim çünkü çok gergindim. Sadece benden hoşlanmasını istemiştim. İyi biriydi. Benim için o kişi olduğunu düşünmüştüm.

Boğazımı temizleyerek yazmaya devam ettim.

Eve dönerken kendimi resmen üzerine attım. Resmen. Seninle tanışmadan önce yaptığım en taşaklı şeydi. Bana kötü bir fikir olduğunu, yapmamamız gerektiğini söylemeye çalıştı ama... Yaptık. Bir kere. Beni evine götürdü ve oldu işte. Sonrasında yüzüme bile bakamadı. Beni evime bırakıp tek kelime etmeden yanağımı öptü. Ertesi gün uğrayıp bana "bunu yapmamalıydık" dedi. Beni önemsediğini, küçük kız kardeşi gibi gördüğünü ve kimseye anlat-

mayacağını umduğunu söyledi. Ona söz verdim ve gittikten sonra günlerce ağladım. Aramızda daha fazlası olduğunu, bir gün kendine gelip fikrini değiştireceği için özür dileyeceğini düşünüyordum ama bir daha konusunu açmayınca ben de açamadım.

Ekrana yazı yazarken Aaron'ın ellerimin titrediğini gördüğünü biliyordum. Sonrasında telefonu dizine koydum. Elimi kucağıma koyup ona yazdıklarımı okumasını beklerken gözlerinin yüzümle telefon arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Ekranda yazanları beş defa okumuş olmalıydı çünkü sonunda bir cevap yazması on dakikasını almıştı. Telefonu bu sefer kendi bacağına koyarken ellerinin titremesi gözümden kaçmamıştı.

Ekranda sadece iki kelime vardı ama bunlar yazmamasını umduğum kelimelerdi.

O muydu?

İkimiz de kimden bahsettiğini biliyorduk.

Ama o kelimeleri yazıp gerçeğe çeviremezdim. Tek yapabildiğim başımı çevirip o kahverengi gözlerle buluşmaktı ama o gözler benimkilere açıkça, sakin bir şekilde bakarken bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyordum. Başımla onayladım.

Aaron gözlerini kırptı.

Boğazı yutkunur gibi hareket etti.

Ama bakışlarını çevirmedi.

Burnundan çıkan nefes bile bastırılmış gibiydi.

O kahverengi gözler yüzümde dolaşırken ellerini dizlerine çekti. Dizlerini sıktı. Bir kere, iki kere...

Sonra bakışlarını uzaklaştırırken sanki ciğerlerini doldurur-casına -odadaki havayı alıp götürür gibi- derin bir nefes verdi.

Çok aptaldım.

Çok aptallık etmiştim. Neden? Neden bunu yapmıştım? Son üç yıldır kendime binlerce defa bunu soruyordum ve hâlâ ken-

dimi iyi hissettirebilecek bir cevap bulamamıştım. Muhtemelen de bulamayacaktım.

Kalbim hızlıca atmaya başlarken gözyaşlarının gözlerime dolmasıyla Aaron gibi önüme döndüm. Bir an sonra ayağa kalkıp odama gitmeyi, başımın ağrıdığını filan söylemeyi düşündüm. Kollarımdaki tüyler diken diken olup karnım ağrımaya başlarken bir yandan da kusmak istiyordum.

Bütün dünya Squirt'in hâlâ bakire olduğunu sanıyordu. Daha önce kimseye söylememiştim. En yakın arkadaşıma bile. Kimseye.

Sadece Aaron'a.

Sırrımı tam da bu sebepten gizli tutmuştum.

Sol elimi kaldırıp kirpiklerimde gezdirdim, gözyaşlarımı tutarken ellerim titriyordu. Genç ve aptal olduğumu kendime söyleyerek hareketlerimi haklı çıkarmaya çalışıyordum ama hiç yardımı olmuyordu. Beni sakinleştiren tek kişi Hunter olmuştu ve o durumda da ne olduğunu biliyordum. Beni eve bıraktıktan sonra Hunter arabasının içinde oturmuştu ve kapıya kadar benimle yürümeye tenezzül etmemişti. Annemin yüzündeki parlak gülümsemeyi hâlâ hatırlayabiliyordum. Bana beklenti içinde, sevinçle sormuştu, "Nasıldı Squirt? Eğlendin mi?"

Hayatımdaki nadir anlardan biri olarak anneme yalan söylemiştim ve bundan başka bir şey yapmak istemesem de ağlamamayı başarmıştım. Ona, "Eğlenceliydi. Hunter beni eve bıraktı," dedim.

Duşta her şeyi üzerimden *yıkayıp* temizlerken çok fazla ağlamıştım. Yıkayıp durdum. Hunter ertesi sabah kimliğimi onda unuttuğumu iddia ederek eve geldiğinde o kadar umutluydum ki... Ama bize gelişini yanlış yorumladığımı fark etmem için iki kelime etmesi yeterli olmuştu.

Gerisi mazide kaldı.

Eninde sonunda bir şekilde hayatıma döneceğine dair kör inancıma tutunacak kadar aptal olmam benim suçumdu. Kendini asla göstermeyecek bir aşk için hayatımı durdurmam benim hatamdı. Her şeyin suçlusu bendim.

Yan bir bakış atınca Aaron'ın ellerinin yüzüne gittiğini, titrek şekilde nefesini verirken parmaklarını kaş kemiğine bastırdığını gördüm. Max'in sanki sorununun ne olduğunu anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak onu izlediğini görebiliyordum. Ona söyleyebilecek değildim.

"Aaron," diye fısıldayarak elimin tersini yukarı çekilmiş şortundan görünen bacak kısmına dokundurdum.

Bana yandan bir bakış attı. Ayağa fırlarken belki bilerek dokunuşumdan kaçmamıştı ama verandaya çıkan kapılara yürüyüp ardından kaybolarak kapıları gerektiğinden daha fazla güçle kapatırken yine de dokunuşumdan kaçmış gibi olmuştu.

Max bana gözlerini kocaman açıp kaşlarını çatarak baktı. "Sorunu ne?"

Ona detaylı bir açıklama yapacak değildim ama en iyi arkadaşı olduğunu ve Aaron'ı üzdüğüm için benden hoşlanmayabileceğini bildiğim halde bir kısmını söyledim. "Sanırım onu kızdırdım."

Max'in yüz ifadesi o kadar hızlı değişti ki neredeyse kaçıracaktım. Gözlerini devirip alaycı bir ses çıkardı. "Ah. Kafanı takma. Bu seni önemsediğini gösterir. Sadece bu yüzden sinirlenir. Onu sürekli kızdırıyorum."

Bu ne anlama geliyordu? Dün telefonda kimle konuşuyorsa ona sinirlenişini izlemiştim. Kim olabilirdi ki?

"Biraz zaman ver. Hemen dönecektir," diye Max beni kolayca teselli etti.

Tereddüt ettim. Oraya gitmek istiyor muydum? Hayır. Ama... Belki gitmek istediğimi düşünmüştüm. Bir şey canını sıktığında bu hali geçene kadar kendini dışarıya kapatıp içine çekildiğini

zor yoldan öğrenmemiş miydim? Kız kardeşim Jasmine de öyleydi ve içgüdüsel olarak insanlar o tepkiyi verdiklerinde birinin "siktir et" diyerek peşlerinden gitmesi gerektiğini öğrenmiştim.

İstediğim en son şey, Hunter ile alakalı herhangi bir konunda onunla yüzleşmekti ama Aaron'ın, hislerini önemsemediğimi düşünmesini istemiyordum.

Max'e yorgun şekilde gülümsedikten sonra ayağa kalkıp dudaklarımdan titrek bir şekilde nefesimi vererek verandaya ilerledim. Kapıları sessizce açmadım. Geldiğimi bilmesini istiyordum. Onu dirseklerini korkuluklara yaslamış, parmaklarını birleştirmiş halde gördüğümde kapıları ardımdan kapattım. Alanı sadece salondaki ışık aydınlatsa da çenesindeki ve yanaklarındaki gerginliği görebiliyordum. Vücudunun kaskatı olduğunu hissedebiliyordum.

Ama bunların gözümü korkutmasına izin verecek değildim. Bu sefer olmazdı.

"İyi misin?" diye sorarak ona yaklaştım.

Bana bakmadı. "İyiyim."

İçimdeki her şey içeri dön diye bağırıyordu. *İçeri dön.* Bunu yapmak istemiyordum. Ama... "Eminim öylesindir," dedim ona. "Ama ben değilim."

Bu, gözünün kenarından bana bakacak kadar başını eğmesine sebep oldu. "Sonra konuşabilir miyiz?"

Korkak Ruby bunu kabul ederdi ama olmak istediğim yeni Ruby, içinden titrese veya ağlasa da, "Bunu yapmamayı tercih ediyorum," dedi.

"Ruby," derken sesi bıkkın gibi çıkmıştı. "Havamda değilim, tamam mı?"

"Anlıyorum. Ben de bu konu hakkında konuşacak havamda değilim ama sanırım konuşmalıyız. Neden sinirli olduğunu öğrenmeye hakkım var."

Aaron başını sallarken bakışları plaja doğru kaydı. "Neden sinirli olduğumu biliyorsun."

"Hayır, aslında bilmiyorum," derken sesim titriyordu.

"Sen... sen..." Sanki ne konuda kızgın olduğunu bilmiyormuş gibi homurdandı. "Bana söylediğin her şey şimdi mantıklı gelmeye başladı. Aptal gibi hissetmekten hoşlanmadığımı söylemiştim."

İçimde bir şey –kendime olan saygımdan– haksızlık karşısında kafasını kaldırmıştı ve yine savunmaya geçtim. "Kimse hoşlanmaz, Aaron. Ben de hoşlanmıyorum."

Çenesi bana yine yan bir bakış attığını söyleyecek kadar hareket etti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini biliyorsun. Ben de bir şeyler konusunda habersiz bırakılmaktan hoşlanmıyorum."

Yalan söyleyebilirdi. Gerçekten bunu yapabilirdi. Aptalı oynayabilirdi. Ama yapmadı. Onun yerine Aaron sanki yıllardır tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi. Vücudunun bazı kısımları içeri çöktüğü anda hızlıca yeni bir nefes aldı. "Bak, bunu yarın konuşalım mı?"

"Hayır." Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordum ama konuşmaya devam ettim. "Hayır. Beni kenara itip bir şeyler hakkında ne zaman benimle konuşacağını seçemezsin. Seni çok önemsiyorum ve burada oturup bir şeyleri içine atasın diye salona geri dönmeyeceğim. Sana kimseye söylemediğim bir şeyi *söyledim* ve bunu yapmak istemiyordum. Aptalca bir şey yaptığımı biliyorum, tamam mı? Bana hatırlatmana gerek yok. Bununla üç yıldır neredeyse her gün yaşıyorum."

Hızımı kesmeden konuşmaya devam ettim. "Sürekli beni hissettiğimden daha cesur olmaya zorluyorsun ve sonunda kendimi cesur hissettiğimde de çekip giderek, bu konu hakkında konuşmayarak olayı tersine çevirmeye mi çalışıyorsun? Hiç sanmı-

yorum, efendim. Belki diğer insanlar seni kendi haline bırakıp toparlanmana izin veriyor olabilirler ama ben izin vermiyorum. Seninle olmaz," derken normal ses tonum hislerimin yoğunluğu yüzünden arada fısıltıya dönüşüyordu.

"Seni tanımaya başladım. Bana söylemediğin birçok şey olduğunu biliyorum ama bunun bir önemi yok. Bir gün bana yeterince güvenebileceğini düşünüyorum. Birçok insanın onlara güvenmen konusunda sana yeterli sebep vermediğini biliyorum ama ben öyle değilim. Eski kız arkadaşların veya diğerleri gibi değilim. Sana yalan söylemeyeceğime söz verdim. Az önce anlattıklarımı senden gizlediğim için üzgünüm ama umarım bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu anlarsın. Canımı ne kadar acıttığını... Acıtmıyormuş gibi davranamam. Bu yüzden hakkımda farklı düşünebileceğin düşüncesi beni öldürüyor."

Aaron'ın alnı, balkonun demirlerinden sallanan ellerine değecek kadar eğilmişti. Nefes alışını duyabiliyordum. Gerginliğinin yok olmadığını hissedebiliyordum ve şu anda içini dökmeyeceğini biliyordum, *biliyordum* işte. Ne hakkında düşünüp sinirlendiyse şu anda düzelecek değildi.

Bu fikir, boğazımın hayal kırıklığı ve teslimiyetle düğümlenmesine sebep oldu.

Hiçbir şey söylemedi ve benim de ona söyleyecek tek kelimem yoktu. O anda elimden gelecek şey neyse onu yaptım... Çünkü ağlayacak değildim. Asla. Yakınımda olan sandalyelerden birine yerleştim ve Aaron balkonun demirlerine yaslanarak dururken öylece oturdum.

İkimiz de başka bir şey demedik.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda birkaç saat uyuduğum için uykulu ve yorgun olmamla alakasız, berbat bir ruh halinde olmam şaşırtıcı değildi.

Dün akşam çok yorucuydu. En basit şekliyle özeti buydu. Aaron ile dışarıda bir saatten fazla kalırken herkes sonunda yataklarına gitmişti. Tırabzandan bir adım uzaklaştığında hâlâ orada olduğumun farkına vardı. Yanımdan geçerken parmak uçları dizlerime değdi ve kapılara doğru ilerleyip bir tanesini iterek açarken bakışları benimle buluşmadı. Aaron öylece durdu, ben ayağa kalkıp içeri girdikten sonra o da ardımdan kapıyı kapattı.

Aşağı inip doğrudan odama giderken o ışıkları kapatıyordu. Eğer konuşmak istiyorsa odama gelebileceğini ve ne isterse onu söyleyeceğini düşünmüştüm. Belli ki istemiyormuş.

Bakire olmadığım için mi yoksa hem aptal bir çocuk hem de yetişkin olduğum için mi hayal kırıklığına uğramıştı? Ondan sır sakladığım için kızgın mıydı? Yoksa başka bir şeyler mi dönüyordu?

Hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey uyumak istemediğim halde çok yorgun olduğumdu. Konuşmaya hazır değilse, onunla sessizlik içinde oturma gücüne sahipmiş gibi de hissetmiyordum. Bir parçam işlerin böyle gideceğini umuyordu. Geçmişte iki hafta konuşmadan geçirmemiş miydik? Burada sadece birkaç günüm kalmıştı ve kalan günlerimi berbat etmek istemiyordum ama özür dileyecek değildim.

Hüsrana uğramış şekilde bilgisayarımı şarjda bıraktığım yerden aldım, kulaklıklarımı takıp Netflix'te bir film izlemeye başladım. Güneş odamı renklerle aydınlatmıştı ama bir buçuk saat sonra filmin son sahnesine kadar buna aldırmadım. Kıyafetlerim kolumun altında yuvarlanmış şekilde banyoya gitmek için kapımı açarken de tereddüt etmedim. Evde ses duyamıyordum ama üzerine düşünmemeye çalıştım. Duş alıp giyinmem çok zamanımı almadı. Odamda enseme rahatça aloe vera sürerken sıcak suyun dokunduğu zamana göre çok daha iyi hissediyordum.

Cesur hissederek odamdan salona gitme niyetiyle ayrıldım, bu tuhaflığın bitmesine çoktan hazırdım. Ama üst kattan tanıdık bir sesin tıslayarak konuştuğunu duyduğumda bir adım bile atmamıştım.

"Benden ne beklediğini anlamıyorum." Aaron sinirli bir şekilde fısıldıyordu.

Cevap gelmeyince evdeki biriyle konuşmadığı onaylandı. Kulak misafiri olmak yerine odama dönmeliydim ama tutarlı bir ses tonuyla konuşmaya devam ettiğinde öfkeli uğultusu evde yankılanırken öylece durdum.

"Daha fazla para mı istiyorsun, derdin bu mu? Daha fazla para değil, ona paranın azaldığını söylememi istiyorsun, değil mi? Yine mi? Paran *yine* mi azaldı... Kaç defa oldu? Beş mi? Beş, belki altı defa senin için iyi şeyler söylememi istedin ve ben de yapmadım. Neden bu sefer fikrimi değiştireceğimi düşündüğünü anlamıyorum... Sana söyledim, eğer bir şey istiyorsan Colin'i ara. Onun sana sempatisi olabilir ama Paige ile benim yok... *Ne?*"

Yine Colin ve Paige'nin adı geçmişti. Annesiyle mi konuşuyordu? Başka kim olabileceği aklıma gelmiyordu, özellikle "o" ve "daha fazla para" bahsinin geçmesi babasından başka birinin hakkında konuşuyormuş gibi söylenmişti.

"Bu benim problemim değil. Seninle konuşmak istemediğimi söyledim ama her seferinde şaka yaptığımı, fikrimi değiştirdiği-

mi düşünüyorsun..." Aaron resmen hırlıyordu. "Bu asla olmayacak. Eskiden babamın etrafındayken istediğinde nasıl ağladığını unuttuğumu mu sandın? Ağlaman uzun zaman önce benim için önemini kaybetti. O kartı çok fazla kullandın, beni suçlama."

Kesinlikle annesiyle, *biyolojik* annesiyle, konuştuğunu bilmem için "A" kelimesini kullanmasına gerek yoktu. Tanrım. Para mı istiyordu? Bunu kim yapabilirdi? Ona bu kadar kızgın olması için ne yaşanmıştı?

Aaron için fazla kişisel olduğunu bildiğim bir şeyi dinlediğim için birden kendimi aşağılık gibi hissederek döndüm, odama geri döndüğümde kapıyı kapatırken olabildiğince sessiz oldum. Kapıya yaslanırken şimdi ne yapacağımı düşündüm.

Telefonumda oyun oynayarak yarım saat kadar geçirdikten sonra doğrulup tekrar şansımı denemeye karar verdim. Aaron'ın kullandığı ses tonuna bakılırsa çok uzun bir konuşma olmayacaktı. Üst kata çıkarken herhangi bir ses için kulağımı açık tuttum. Biraz endişeliydim ama hiç ses yoktu. Salona yakınlaşınca boş olduğunu gördüm, veranda da boştu.

Mutfak tezgâhında duran kâse bakışlarımın oraya odaklanmasını sağlamıştı. Yanında bir parça kâğıt gibi bir şey duruyordu. Yakınlaşırken çırpılmış yumurtayla bisküvinin içinde bir çorba kaşığı reçel buldum. İçimdeki her şey durdu... Kalbim sıkışmıştı.

Düşünebildiğim tek şey, sinirli olduğu halde bana kahvaltı hazırlamış olduğuydu.

Notu alarak üzerine hızlıca yazılmış kelimeleri okuyup iç çektim.

Başım ağrıyor. Biraz şekerleme yapacağım. Güneşten uzak dur.
-Aaron

ooo

Aaron bir noktada tekrar bana bakabileceğine karar vermiş olmalıydı.

Çünkü tam olarak bunu yapıyordu.

Akşama doğru, sadece fiziksel olmadığını anlayabildiğim bir şekilde yorgun gözükerek üst kata çıktığı andan beri ısrarla bana bakıp duruyordu. Hepimiz birimizin yemek pişirmesindense dışarıda yemeye karar verdikten sonra Max cesaret ederek onu kaldırmaya çalışmıştı. Aaron'ın deniztaraklarıyla ne yapmayı planladığından tam olarak emin değildim. Daha önce deniztarağı pişirmediğim için onlardan bir şey yapmaya gönüllü olmamıştım.

Öğlen yemeğimizi yediğimiz vakitlerde yukarı gelmeyince ona sandviç, iğrenç olmasına rağmen hoşlandığı tuzlu sirkeli cipslerden ve turşudan oluşan bir tabak yapıp aşağı götürdüm. Kapısına hafifçe vurunca cevap vermedi. Aylar önce asla yapamayacağım bir şekilde kapısını açıp içeri bakış attım.

Gerçekten yana dönmüş halde, yüzü diğer tarafa bakarken derin bir şekilde uyuyordu. Hafifçe nefes alıp vermesi dışında ağzından horlama, uğultu gibi sesler çıkmıyordu. O yüzden yemek tabağını yatağının önündeki komodine bırakıp parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım, kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Günü televizyon izleyerek geçirmiş, Mindy ile plajda sadece otuz dakika yürürken Aaron'ın dün verdiği devasa, komik şapkayı takmıştım.

Merdivenlerden biraz kırışmış kıyafetleriyle çıkıp doğrudan yeni su paketine giderken bakışlarım üzerindeydi. Bütün bir şişeyi içmeyi bitirdiğinde o koyu kahverengi gözler odanın etrafında dolanarak üzerimde durdu.

O zamandan beri gözlerini benden ayırmamıştı.

Daha önce gitmediğimiz yeni bir restorana olan yolculuk boyunca bile birkaç saniyede bir dikiz aynasından bana baktığını görebiliyordum. Max ve Mindy kamyonette bizimleyken

ona nasıl olduğunu soracak kadar cesur hissetmiyordum. Masaya yönlendirildiğimizde ne yapacağımdan emin değildim ama kararı bana bırakmadan bir sandalye çekti, orayı işaret ettikten sonra hemen yanıma oturmuştu. Mekân gürültülü ve kalabalıktı. Yarın 4 Temmuz olduğu için şaşırtıcı bir durum değildi. Restoranın en uç köşesinde üç çiftin iki adım dansı yaptığı ufak bir dans pisti vardı.

Sandalyemi ileri ittirirken Aaron'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve o da aynısını yaptı. Ona bir bakış atmaya cesaret ederek şu zamana kadarki en zayıf tebessümümle güldüm. O da bana tamamen yabancı olan bir şekilde gözleri içime işlerken bakışlarıyla karşılık verdi. Neredeyse şey gibi... Emin değildim. Hiç emin değilim çünkü annemin evlendiği her adamın ona bu şekilde baktığını görmüştüm. Sevgilisinin ağabeyime bu şekilde baktığını görmüştüm.

Aaron'ın bana öyle bakmaması gerekiyordu. Hem de hiç.

Hepimiz siparişlerimizi verip yerken Max ve Des daha önce hiç duymadığım bir spor takımı konusunda konuşmayı ele geçirmişti. Bu arada ben de düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Aaron konuşmaya karar verince ne söyleyeceğimi planlamaya uğraştım. Dün akşam hiçbir şey olmamış gibi davranır mı diye merak ederken çatalımı ağzıma götürdüm. Dudaklarımı etrafına kapattığım anda sağ elimi birinin kavradığını hissettim. Aaron'ın avcu elimin tersini kavrarken parmakları parmaklarımın arasından geçti.

Bu iyiye işaretti, değil mi?

Boş eliyle Max'in tabağını almakla meşgul olan garsona işaret etti. "Duble lütfen."

"Hangisinden?" diye sordu adam.

"Herhangi bir şeyden."

Aaron titrek bir şekilde nefesini verirken kaşlarımı çattım. Bakışları şimdi çoğunlukla boş olan tabağındaydı. Avcumu kav-

rayan elinin ağırlığı ve başparmağının küçük parmağımdan bileğime doğru hareketi olmasaydı ona nasıl hissettiğini sorardım ama –bu beni ne kadar bencil yapsa da– durumu mahvetmek istemiyordum.

Aaron'ın elleri –hiçbir şey demediği halde– kıpırdamamıştı. Garson ona amber renginde bir içkiyle dolu kadehi getirince rekor sürede, içindeki suymuş gibi başına dikmişti. Öksürüp kıvranmadı.

Masanın diğer kısmına baktığımda Brittany ve Des'in yüzlerince tuhaf ifadelerle onu izlediğini gördüm. Onları izlediğimi fark ettiklerinde Aaron'ın duble içmesinin sebebini üstlenmek istemeyerek tek yapabildiğim omuz silkmek olmuştu.

Eli bir kere daha benimkini hafifçe sıkınca yana doğru eğilip fısıldadı. "Gel, benimle dans et."

Ah. "Tamam... Ben pek dans etmem ama..."

"Bir yolunu buluruz," derken beni çoktan ayağa kaldırmıştı ve bakışları o kadar yoğundu ki neredeyse endişelenmeye başlamıştım.

Başımla onayladım, masalar arasında dolanıp arkadaki dans pisti olan ufak bölgeye doğru giderken onu takip ettim. Pistte salınan yaşlı bir çift dışında kimse yoktu. Bu genellikle dans ettiğim bir ortam değildi. Nadiren olsa da genellikle bir düğünde veya partide, herkesin neler olduğuna dikkat etmek için çok sarhoş olduğu kabalık pistlerde dans etmiştim.

Burası kalabalık bir dans pisti değildi.

Ama şaşırtıcı şekilde Aaron ufak pistin tam ortasında durup iki elini de belime doladığı anda düşünmeyi bıraktım. Önemsemeyi bıraktım. Herkes durup beni izleyebilir, yargılayabilirdi ve hiçbir önemi yoktu. Karnım son yirmi dört saattir konuşulanlar ve tepkisi yüzünden rahatsız hissediyordu. Aynı şekilde ona bu kadar yakın olduğum için kısmen gergin ve endişeliydim.

Kollarımı kaldırıp ellerimi boynuna dolasam bile çoğunlukla gergindim. Bir sebepten dolayı boynuna ellerimi dolamak çok mahrem gelmişti.

Aaron da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü bana vücutlarımız birbirine sürtecek kadar yakınlaştı. Bu şekilde olmaması gerektiğini bilecek kadar ağabeylerimin arkadaşlarıyla ve uzak akrabalarla dans etmiştim.

Nefesimi tutarak sordum. "Ne yapıyorsun?"

Aaron kısa bir an doğrudan gözlerimin içine baktı. Bizi o kadar yakına getirdi ki çenesini alnımda hissedebiliyordum.

Benimle göz teması kurmak istemesine, kesinlikle arkadaşça olmayan bir şekilde bizi yakınlaştırmasına kafa yormayacaktım.

Yormayacaktım. Ama yaptım işte.

Çünkü *ne haltlar dönüyordu?*

"Ne düşünüyorsun?" diye tıslamaya çalıştım ama başaramadım.

Törpü gibi bir şey alnıma değerken bana yasladığı göğsünden gelen iç çekişi hayal etmemiştim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

İstiyor muydum? "Eğer kötü bir şeyse," diye beni müzikten, insan seslerinden, tabak-çatal-bıçak sesleri arasından güçlükle duyabileceği bir tonda söyledim.

Ağlamak üzereyken gülüyormuş gibi görünen kaba bir ses çıkardı. "Ruby canım..."

Acınasıydı ama alnımı ona daha fazla bastırırken hiçbir hakkım olmadığını, yapmamam gerektiğini biliyordum; bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair yüzlerce sebep vardı ama yine de tutuşum daha sahiplenici ve güçlü bir hale geldi. "Neden bu kadar yakın duruyoruz?"

"Çünkü." Belimdeki ellerinden biri gerildi. "Öyle istiyorum."

Kekeledim. "Neden?"

Tek dediği, "Ruby," olmuştu.

Bana acıyor muydu? Aptal olduğumu mu düşünüyordu? Bunu öyle düşündüğü için...

Acması ve tetiklemesi kolay olan yaşlar gözlerime doldu. Ama yine de ona, "Aptal olduğumu düşünmeni istemiyorum," dedim. Burnumu çekerken kirpiklerime yapışan gözyaşlarını hissettim. "Zaten yıllardır kendimi bu konuda hırpalıyorum. Ne kadar aptallık ettiğimi biliyorum. Kimseye söylemeyi düşünmemiştim çünkü... Söylemek istediğim kimseyle hiç tanışmamıştım. Sana kadar."

Bütün vücudu kaskatı kesildi. Bir kastan diğerine, bütün vücudunun gerildiğini hissetmiştim. Başını eğdiğinde nefesi kulağımın dışındaydı. Kalçalarımdaki eller biraz daha kasıldı ve Aaron beni daha yakına, o kadar yakına çekmişti ki bunun arkadaşların yapmayacağı bir şey olduğunu şüphesiz biliyordum. Fermuar fermuara değecek kadar yakın durmazlardı. Âşık olduğun yakışıklı arkadaşlar boğuk bir sesle kulağına, "Sen aptal değilsin. Aptal, salak ya da acınası olduğunu düşünmüyorum, beni anlıyor musun? Biraz bile," demezdi. Belimdeki parmakları biraz daha kasıldı. Bu dünyada –hareket etmeyen bir adadaymışız gibi– durduğumuz yerde dudaklarını alnıma sürttüğünden emindim. "Kendini böyle düşünmenden nefret ediyorum çünkü değilsin."

Yine tekrar etti. "Değilsin Ruby." Göğsü bir kere daha nefes alıp bana değdikten sonra konuştu. "Bunların tam tersisin. Her birinin. Akıllısın, komiksin, yeteneklisin..." Dudakları tekrar alnıma değdi ve orada kalırken fısıldayarak konuştu. "Seni ve 'sadece Ruby' saçmalığını unuttuğumu mu düşünüyorsun?"

Boğulacakmış gibi hissettim.

Bunun farkında olmadan konuşmaya devam etti. "Güzelsin Ru. Tatlısın, naziksin. Olduğunu düşünmediğin... Ailendeki herkesin olduğunu düşündüğün her şey ve çok daha fazlasısın. Bunu kendinde neden göremediğini anlamamıştım ama artık anlıyorum."

Aklımda dönüp duran sorular arasından sadece bir tanesine odaklandım. Şimdi mi anlıyordu?

"Hakkında kötü bir şey düşünmüyordum, RC." Kısık seste konuşmaya devam etti. "Sana kızgın değilim. Düşündüklerimin çoğu o şerefsizi gördüğüm ilk fırsatta sana yaptıkları için nasıl döveceğimle alakalı ve söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştiremez."

Tekrar nefesimi tuttum.

"Senin -çoğumuz gibi- pişmanlıkla hatırladığın biriyle olarak işleri berbat ettiğini düşünüyordum," diye açıkladı.

Sanırım bu şekilde hiç düşünmemiştim. Ama yine de bu konuda kendime düşünme şansı pek vermiyordum. Hayatımda en fazla alçaldığım anlardan biriydi.

"Ama çoğunlukla Rubes, geriye dönüp kendinden şüphe etmene neden olan herkesin kıçına tekmeyi vurmak istiyorum çünkü kötü bir günde bile yüzüm ağrıyana kadar gülmememi sağlayan bu kızın kendinde bunu görmesi lazım. Sana bunu borçluymuşum gibi hissediyorum."

Aaron alnımı öptü. Nefes alamıyor, düşünemiyor ve hücrelerimi hareket etmeye ikna edemiyordum.

Bacaklarım halsiz hissediyordu.

Bu yeterli değilmiş gibi konuşmaya devam etti. "Beni azarladığın ilk andan beri işim bitmişti." Aaron gülümsedi. "Belki ondan önce bile."

Bayılacaktım. Bu berbat dans pistinde bayılıp gidecektim. Kimsede ayılmamı sağlayacak bir şey olduğunu sanmıyordum.

Gerçekten tek bir şey bile yapamadan... öylece durdum ve onu bile zar zor yapıyordum. Çünkü dizlerim... jöleye dönmüştü.

Aaron son birkaç gündür elimi defalarca tutan elini kaldırdı ve yanağıma başparmağını sürttü. Yutkunduğunu duydum.

Nefes aldığımı duydum. Onu bütün vücudum boyunca hissettim. "Kahretsin... Sen çok özelsin, Ruby. Eğer gerekirse bunu sana her gün söylerim."

Ona bakamıyordum. Bakamıyordum işte. Kendimi ayakta tutmam bile doğanın bir mucizesiydi. "Tamam." Yutkunurken aklım çabucak gerçekliğe döndü ve bir araya getirmem için her şey yeterince yerine oturttu. Hareket etmeyi bıraktım, gözlerimi açıp bakışlarıyla buluşmak için kafamı kaldırdım. "Bir dakika."

Tek kaşını kaldırırken yüz ifadesi umut ve gerginlik arasındaydı. Gerginlik. Hem de Aaron'da. *Neler oluyordu?*

"Anlamıyorum," diye yavaşça söylerken hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışarak kendimi bir anlığa geri gitmeye zorladım.

"Neyi anlamıyorsun?" diye rahatça, yüzünde hafif bir tebessümle sordu.

Gözlerimi kıstım. "Ne *demek* istiyorsun?"

"Ne demek ne demek istiyorum?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen..." Söyleyemiyordum. Söyleyemiyordum ama söylemem gerekiyordu. Gerekliydi. Kelimeler heceler halinde dudaklarımdan dökülürken soracaklarım yüzünden yanaklarım kızarmaya başladı. Çünkü çok sıra dışı görünüyordu. "Benden hoşlanıyor musun? Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

Kalçalarımı sıkarken bakışları istekliydi. "Evet."

Hayal edebileceğimin ötesinde bir umutla sonuca ulaşırken bütün dünyam bulanıklaştı.

Aaron'ın yüz hatları yumuşadıktan sonra suratı düştü. Omuzları bile biraz çökmüş gibi görünürken o kızıl kahve gözleri benimkilere işledi, ele geçirip sadece tek kelime söylerken gözlerimin ondan ayrılmasına izin vermedi. "Evet."

Ona ağzım açık kalarak bakmamam bir mucizeydi.

"Bir arkadaştan çok daha fazla," diye açıkladı, *evet* demesi yeterli değilmiş gibi. Sesi zayıf, biraz emin olmayan bir şekilde çıkmıştı. Bu... Bu dağılmama sebep oldu.

Sanki... Her şey yalanmış gibi hissettim. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi. Bildiğimi düşündüğüm her şey saçmalıktan ibaretmiş gibi. Ona kafa karışıklığıyla bakarken kelimelerim ağzımdan hiç düşünmediğim kadar şüpheci çıkmıştı. "Ama sen... sen demiştin ki..." Aaron benden *hoşlanmış mıydı*? Aklımı "Aaron'ın" olduğu bir cümleye bile yatıramazken, gerisini nasıl yapacaktım? "Senin için ufak kız kardeşin gibi olduğumu söyledin," diye onu resmen suçladım.

Boğazının derinliklerinden inleme sesi gelirken bakışlarını hiç uzaklaştırmadı. "Biraz bile öyle görmüyorum, Rube," diye cevap verdi. "Sarhoştum ve..." Yutkunup başını salladı. "Seni bu şekilde düşünmemek için kendimi ikna etmekte zorluk yaşıyordum ama... İşe yaramadı zaten."

Bu sefer ağzımın açık kaldığından emindim.

Öyle olmalıydım çünkü Aaron'ın gülüşü biraz daha büyüdü ve burnu alnıma değecek kadar başını eğdi. "İlk başta sadece hoş bir yabancıydın. Sonra arkadaşım oldun ve gerçekten mutlu olmanı, istediğin şeyi yapmanı istedim," diye yumuşak bir tonda açıkladı. "Sonra her şey değişti. Bir baktım ki bana dallamanın birinin seni öptüğünü söylemen beni hiç olmadığı kadar sinirlendirmişti."

"Ama... ama... ama..." diye kekelerken nabzım deli gibi atıyordu. Güçlükle nefes almaya başlarken aklım dalgalara karşı yüzüyordu. "Ama sen... ama ben... ama..."

Kısık sesle kahkaha attı. "Ru."

Kafamı hızla geri çekerek ona sertçe bakarken nasıl hissettiğimden emin değildim. Benden hoşlanmıştı. Benden hoşlanmış mıydı? Buna hazır değildim. İstediğim şey, istemiş olmam gereken şey buydu ama... "Aaron, neden bana bunu söylüyorsun?"

Bu, gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu. "Çünkü söylemem gerekiyordu. Bilmeni istiyorum."

"Ama neden?"

"Çünkü beni mutlu ediyorsun, Ruby. Çünkü daha fazla zaman geçirmek istediğim başka kimse yok."

Başka durumda olsa bayılabilirdim ama bayılmadım. Akıl sağlığımın bütün kırıntıları çılgına dönmüştü ve kafamı toparlayamıyordum bile. Aklımda binlerce soru ve güvensizliklerim zıplayıp dururken bunu yapamıyordum. "Ama sen..." Kekelerken neden bu anı mahvedeceğimi düşündüğümü hatırladım. "Bu gerçekten berbat bir fikir."

Göz kapakları gözlerinin üzerine neredeyse onu göremeyeceğim kadar inmişti. "Nedenmiş o?" diye yavaşça sordu.

"Çünkü ben de sana deliriyorum ama bu iş yürüyemez. Sanırım bilmemiş olmayı dilerdim," diye dürüstçe söyledim.

"Neden kötü bir fikirmiş? Neden işe yaramayacakmış?" diye neredeyse temkinli bir şekilde sordu.

"Öyle işte!" diye ona tısladım.

"Ne yüzünden?"

"Çünkü bir gün evlenmek istediğimi biliyorsun," dedim hızlıca. "Ama sen istemiyorsun."

Kaşını kaldırdı.

"Ama çoğunlukla bir sebepten dolayı bana anlatmak istemediğin bir şeyler olduğu için bu iş yürümez," diye kısık sesle cevap verdim. "Sana çok değer veriyorum... Seni seviyorum Aaron ama olayların dışında tutulmak istemiyorum. Sana dün söyledim. Ne zaman cevap vermek istemediğin bir şey sorsam, bana cevap vermiyorsun. Sanırım bana neredeyse her şeyi söylüyorsun ama söylemediğin şeyler..." Omuz silktim. "Yalnız kalmanı istemiyorum. Sadece arkadaş olarak olsa da yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Ama bir şeyler hakkında düşüncelere dalıp onları içine gömerken seni sevemem. Nasıl olduğunu anlıyorum,

anlamayacağım için bana söylemek istemediğin birçok şey olduğunu biliyorum ama bunun dışında birçok durum olduğundan eminim."

Aaron uzun bir süre bana baktı. Fikrini değiştirdiğini düşündüm ve bu konuda bir sorununun olmadığına inanmak istedim çünkü benden çok fazla şeyini gizleyen biriyle olmak istemiyordum. Bu adil olmazdı. Ama sonunda bir eli belimi bırakıp ensemi kavrarken nazikçe, yanağım göğüs kaslarına yaslanacak şekilde başımı eğmeme ikna etti. Aaron bana sarılırken göğsü yükselip alçalıyordu. Kelimeleri yumuşak bir tonda söylenmişti. "Özür dilerim, Ru. Haklısın. Yapmamalıyım. Sana neredeyse her şeyi söyledim. Neyi bilmek istiyorsun?"

Birçok şey olduğunu biliyordum. Sadece bir konu varmış gibi davranmadığına sevinmiştim. O yüzden en büyüğünü, günlerdir midemin bulanmasını sağlayan şeyi seçip sordum.

"Kim evi arayıp seni sinirlendiriyor?"

Yanağımın altında iç çektiğini hissettim. "Biyolojik annem."

"Ne oldu?"

Tekrar iç çekerken kafamın arkasındaki eli omurgamdan aşağı kayarak belimde durdu. "Amerika'ya döndüğümü öğrendiğinden bu yana beni arıyor," diye açıkladı. "Biz... Pekâlâ, onunla veya onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum, özür dilerim. Eminim mesajlarımızdan bunu anlamışsındır. Ben ufakken bizi terk etti. Babamı aldattı. Ne kadar mutsuz olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Çocukları çok isteyenin babam olduğunu ve o sürekli çalışırken bizi yetiştirerek evde tıkılı kalanın kendisi olduğunu söylemişti. Hayattan istediğinin biz olmadığımızı filan.

"Bir gün çekip gitti. Altı yıl boyunca, ben on üç yaşına gelene kadar ondan ne haber aldık ne de gördük. Geri dönmeye çalışmasının tek sebebi boşanmada elde ettiğinden daha fazla para istemekti. Boşandıklarını bile bilmiyordum, anlarsın ya?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallarken beni saran kollarına odaklandım.

"On yıl kadar önce tekrar geldiğinde hatasını anladığını iddia etti ve bizimle bir ilişkisinin olmasını istediğini söyledi. Ağabeyim Colin'i ikna etti ama Paige ve ben onun saçmalıklarına inanmadık. Onunla işlerin nasıl olduğunu biliyorduk. Sadece babamdan bir şey istediğinde gelirdi. Çoğunlukla para istiyordu ama bir keresinde araba istemişti. Evi arayıp duruyor. Ne için uğraşmaya çalıştığını biliyorum, sadece... sadece beni öfkelendiriyor Ruby. Kafamı allak bullak ediyor. Terk edip gittiğinde babamı darmadağın halde bıraktı. O..." Bir kere daha nefesini verdi. "Babam üstesinden gelip hayatına devam etti ama... bazı günler, ben hâlâ bunu yapamıyorum."

Aynı zamanda iki ebeveyninin olmamasının ne demek olduğunu biliyordum ama babam her zaman bir telefon konuşması uzaklığındaydı. Her zaman. "Özür dilerim, Aaron."

Önümde omuz silkti. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Bu konuda, onun hakkında konuşmuyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben de sana söylemek istemeyebilirdim," diye ona itiraf ettim. "Bu şekilde olduğu için üzgünüm."

"Çılgın olanları kendime çektiğimi söylemiştim. Aileden gelen bir özellik," derken şaka yapmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Ben çılgın değilim ama senden hoşlanıyorum," dedim, sesimi şaka yapmaya çalışırmış gibi ayarlamıştım ama başaramadım.

Aaron beni yakınına çekerken dudaklarını doğrudan kulaklarıma değecek şekilde yakınlaştırdı. "Çılgın değilsin. Sen en iyisisin ve benden çok daha iyisini hak ediyorsun ama umarım bunu önemsemezsin."

Panik atak geçirmeyecek veya bayılmayacaktım. Ben değil. Ben değil. Belki en kötüsü zeminde biraz kayardım. *Bu bir hayal*

değil, diye kendime söyledim. *Tekrar ediyorum, bu bir rüya değil. Uyanıksın.*

Ona inanmak istemedim. Gerçekten istememiştim. Ama...

"Sana yaptıklarımı başka biri için yapacağımı düşünüyor musun?" diye sorarken bana her zaman aklımı okuyabileceğini hatırlattı.

Ben onun dengi değildim. Belki bana bu kadar değer verdiğine inanmak istemek beni saf gibi gösterecekti ama umurumda değildi. Hem de hiç. Gerçek olduğunu bilmek için benimle nasıl olduğunu düşünmeme gerek yoktu.

Çünkü gerçek olmadığında nasıl olduğunu biliyordum ve aramızdaki bağ öyle değildi. Yakınından bile geçemezdi. Bu olabildiğince sahtelikten uzaktı.

Çünkü karşımdaki Aaron'dı.

"Emin misin?" diye fısıldadım.

"Hmm" deyişi saçlarımda uğuldadı.

"Kesin olarak emin misin?"

Saçlarıma doğru boğuk bir şekilde güldü. "Eminim."

"Bunu yanlış anlamadığımdan emin olmam gerekiyor, tamam mı?" diye sorarken sesim neredeyse kurbağa gibi çıkmıştı. Aaron tekrar kısık, seksi bir kahkaha atarken kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. "Gülme. Ben ciddiyim."

"Tamam." Yine de gülerken belimdeki ellerini esnetti. "Sana bazı şeyleri söylemediğim için özür dilerim RC. Gerçekten üzgünüm. Bunları söylemek istediğim tek insansın." Aaron aşağı doğru bakabilecek kadar geri çekildiğinde ben de ona bakabildim. "Sana evlilik konusunda emin olmadığımı söylediğimi biliyorum ama..." Âdemelması yerinden oynadı. "Senin başka biriyle olduğun düşüncesi... Yüzünü görmeden veya sesini duymadan önce bile Rube... sadece mesaj atarak bile... başka biriyle olmanı istemiyorum. Sen benimsin Ru, çok uzun bir süredir de öylesin."

Aklımda bayılıp gittiğime şüphe yoktu. Çok fena. Ablam Tali kafama vurur, Jasmine ise büyümemi söylerdi. Belki bu işi daha fazla sorgulamalıydım. Belki üzerine daha fazla düşünmeliydim ama yapmayacaktım. Ne hissettiğimi biliyordum. Aaron'ın ne hissettiğini kalbimde biliyordum. Daha başka neye ihtiyacım vardı?

Hiçbir şey. Hem de hiç.

"Bu beni öpmek istediğin anlamına mı geliyor?" Bunu birden ağzımdan kaçırmıştım.

Sesli bir şekilde gülmedi ama konuşmadan önce göğsünden gelen titreşimleri hissedebiliyorum. Bana sırıtıyordu. "Hı hı."

Beni öpmek istiyordu. Aaron beni öpmek istiyordu.

"Arkadaşça değil, değil mi?" diye açıkça belirttim.

"Arkadaşça değil," diye onaylarken sesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

"Bunu artık bakire olmadığımı bildiğin için mi söylüyorsun?"

Bir duraklama oldu. Tekrar donakalmıştı. Sonra bir baktım ki, Aaron başını boynuma, saçıma doğru eğmiş, kahkaha atıyordu. *Kahkaha atarken* boynumun olması gereken yeri öptü ve içimdeki her şey *çıldırdı*. "Hayır," dediğini sandım. "Sana bir noktada söyleyecektim. Belki yarın. Sadece beni sürekli acele ettiriyorsun."

Akıp giden kumda, ne yapacağımı bilmediğim bir yere doğru düştüğümü hissederken bile burnumdan alaycı bir ses çıkardım.

Aaron benden mi hoşlanmıştı? Aaron. Hoşlanmıştı. Benden mi?

Sanırım işaretler hep ortadaydı.

Ama yine de... "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Gülüşü o kadar sakinleştiriciydi ki... Avuçları sırtımda gezinirken kahverengi gözleri bana ne yapacağımı bilmediğim bir aşkla ve sevgiyle bakıyordu. "Ne istersen onu yapacağız RC. Ne yapıyorsak aynen devam edeceğiz. Bir yolunu bulacağız."

Yirmi İkinci Bölüm

Uyanır uyanmaz aklıma gelen ilk şey Aaron'ın benden hoşlanması oldu.

Aaron'ın beni seviyor olma olasılığı ikinci sıradaydı.

Dün akşam odama vardığımda bir saat daha kadar uyanık kalıp restoranın dans pistinde olan her şeyi gözden geçirmiştim. Hâlâ üzerine yeterince düşündüğümü sanmıyordum. Ama kalbimin düşüncesini, ne hissettiğini anlayabiliyordum. Aaron Tanner Hall'ın beni sevdiğini hissetmişti. Belki o tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı ama kullanmasına gerek yoktu. Tek yapmam gereken buluştuğum bütün adamlara kıyasla bana nasıl davrandığını düşünmekti ve bu konuda kendimden emin hissediyordum.

Ne de olsa, onu sevdiğimi araya sıkıştırmıştım ve o bu konuda bir şey yapmamıştı, değil mi?

Belki birileri bana acele ettiğimi, gerçek olmayan bir varsayıma filan atladığımı söyleyebilirdi ama iç sesimin bu konuda farklı düşünceleri vardı. Bir şeyler hayal ettiğimi düşünmüyordum. Yine de eğer bu kadar mükemmelse ve beni sevmiyorsa, bununla sonsuza kadar yaşayabilirdim. Aşk kolayca açıklanamayacak, bir hareketle ya da ifadeyle hissetmeye başlanamayacak bir şeyi tek kelimeyle tanımlamaya çalışmak değil miydi?

Aşkın karmakarışık bir şey olduğunu öğrenerek bu yaşa gelmiştim. Ama nasıl göründüğünü biliyordum. Nasıl hissettirdiğinin farkındaydım. Kendi hayatımdan ve sevdiğim insanların hayatlarından, aşk ile nefret arasında gerçekten ince bir çizgi ol-

duğunu zor yollardan öğrenmiştim. Birine onu sevdiğinizi söylemeniz beraber kalacağınız anlamına gelmiyordu. Kahrolası bir kelimeden ibaretti.

O yüzden bu konuda endişelenmeyecektim.

Normalden daha çevik bir şekilde yataktan kalkıp duş alırken canlanmış, daha güçlü ve hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum çünkü mümkün olmadığını düşündüğüm bir şeyi yapmıştım. Birine ona deliler gibi âşık olduğumu ama ona dair beklentilerimi karşılayacağından emin olmadığım için nasıl ilerleyeceğimizi bilmediğimi söylemiştim.

Sen de kim oluyorsun ya? Belalı hatun musun Ruby? O seviyeye henüz ulaşmış mıydım?

Bunu yapabileceğimi asla ama asla düşünmemiştim. Bir kez bile. En çılgın rüyalarımda bile hayal edemezdim ama kendim hakkında çabucak öğrendiğim bir şey vardı; daha iyisini hak ediyordum. Buna ihtiyacım vardı. Daha azıyla yetinmeyecektim.

Aynen bunu yapmıştım.

Jasmine bile bana deli bir sürtük olduğumu söylerdi.

Güneş doğrudan yüzüme parlarken, gençleşmiş ve harika hissederek duş almayı bitirip üstümü giyindim. Her şeyle yüzleşebilirmişim gibi hissederek üst kata çıktım. Gerçekten bunu yapabilirdim. Bir şişe su kaptıktan sonra verandaya çıktım ve tuzlu havadan derin bir nefes alırken kendi kendime, "*Bu mükemmel*," diye düşündüm.

Sonraki birkaç dakikada olanlar için güneşi ve kendimi genel olarak nasıl yıkılmaz hissettiğimi suçluyordum.

Çünkü o an evdeki telefon çalmıştı.

İçeri bakmak için döndüm. Aaron diğer sabahlarda olduğu gibi telefona cevap vermiyordu.

İkinci seferde telefonun hâlâ çaldığına odaklanmakla meşguldüm ama Aaron'ın -kendini bu aramalara maruz bıraktığı

için- sinirli ve üzgün görünüşü aklıma geldi. Sonra sinirlenmemi sağladı. İşte o zaman ayaklarımı vura vura eve girerken bu bir zaman olabileceğini düşünmediğim bir Ruby gibi hissediyordum.

Buzdolabının yanındaki dolapta duran aptal telefonu, yapabileceğimi düşünmediğim kadar huysuz bir şekilde, "Alo," diyerek cevapladım.

Telefonun diğer tarafında sessizlik oldu.

"Alo?" diye kendimi tekrar ederken ilki kadar agresif hissediyordum.

"Alo?" diye hattın diğer yanındaki kadın tereddütlü bir sesle cevap verdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın durakladıktan sonra boğazını temizleyip oldukça sert ve net bir sesle konuştu. "Aaron ile konuşabilir miyim?"

"Kim arıyor?" Çoktan kim olduğunu biliyordum ama ailemin hamlelerini oyunu nasıl oynayacağını bilecek kadar görmüştüm.

"Annesiyim," derken sesinde belli bir sertlik vardı.

"Anladım," dedim, Aaron'ın dün akşam kullandığı kelimeleri düşünürken. "Şu anda müsait değil."

"Mesaj bırakabilir miyim?"

"Bırakmamanızı tercih ederim." Dürüst ve sakin bir şekilde cevapladım.

Bir an başka bir şey söylemedi. "Pardon?"

"Bırakmamanızı tercih ederim," diye kendimi tekrar ettim.

"Kiminle konuşuyorum?" diye sorarken sesinde bir tavır vardı.

"Kız arkadaşı," diye kendimi durduramadan cevap verdim. "Eğer onu arayıp canını sıkmaya devam edecekseniz, mesaj bırakmamanızı tercih ederim."

"Pardon," diye tersledi. "Kim olduğunu..."

"Bakın, ne niyetle aradığınızı bilmiyorum ama tek yaptığınız Aaron'ı kızdırmakken onu sizinle konuşmaya zorlamadan önce bir daha düşünmenizi söyleyeceğim. Eğer gerçekten hayatına geri dönmek istiyorsanız, belki geri durup bunu başka bir şekilde deneyebilirsiniz. Eğer niyetiniz bu değilse... Bilmiyorum. Tek bildiğim sabahını mahvetmenize izin vermeyeceğim. İyi günler," dedikten sonra telefonu kapattım.

Heyecan beni etkisi altına almaya başlamıştı bile.

Kahretsin, ne yapmıştım? Gerçekten Aaron'ın annesine bunu söylemiş miydim?

İnanamıyorum.

Lanet olsun, inanamıyorum.

Ben kimdim?

"Her şey yolunda mı?" diye bir ses gelince yerimden zıplayıp dolabın kapağını çarpmama sebep oldu.

Aaron'ın sesiydi.

"Ah evet," diye kekeledim. "Şey..." Ona söylemem gerektiğini biliyordum. *Söylemeden* edemezdim. Yine de yüzüm kızardı. "Senin, şey, annen aradı."

Birden hareket etmeyi bıraktığında mutfağa olan yolu yarılamıştı. Çoktan deniz şortunun üzerine beyaz tişörtünü giymiş ve bana uykulu şekilde göz kırpmıştı. "İyi geçti mi?" diye yavaşça konuştu.

"Evet." Sesimi neşeli yapmaya çalışıp başarısız olurken, "Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme, tamam mı?" dedim.

Bana o kadar uzun süre baktı ki yanlış bir şey yaptığımı düşünerek yerimde kıpırdandım.

"Seni sinirlendirip gününü mahvetmesini istemedim," diye açıklamaya çalıştım.

Aaron önümde durana kadar adım adım bana yaklaştı ve elleri şimşek gibi bir hızla yüzüme doğru yükselerek o sert ve geniş

avuçlarıyla yanaklarımı kavradı. Bir noktada dudaklarında hafif bir tebessüm belirmeye başlamıştı. O mükemmel dudaklarıyla iki yanağımı da öptükten sonra konuştu. "Sana bugün burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyledim mi?"

***

"Jasmine, *Jasmine*, beni dinle..."

"Hayır."

"Şaka yapmıyorum. Eğer kocaman bacakların," –bacakları kocamana yakın bile değildi, Jasmine'in bacakları insanların hayalleri süsleyen cinstendi: Güçlü, her giydiğiyle veya giymediği haliyle bile güzel görünen atletik bacakları vardı ama ona övgü yağdıracak değildim– "taytlarımı yırtarsa çocukken yaptığım gibi saçına kâkül keserim, hatırladın mı?"

Bir duraklama oldu. Beş yaşındayken saçını kesmemi istediğini cidden hatırlamadığından emindim ama o korkunç saç kesimi fotoğraf formunda güzelce belgelenmişti. Başına geldiğini biliyordu. O anda ufak kız kardeşim kararını verdi. "Kâkülü göze alıyorum ve taytları giyiyorum. Görüşürüz Squirt."

Telefonu yüzüme kapattı.

Tek yapabildiğim şaşkınlıkla kahkaha atmak olmuştu ama hiç şaşırmamalıydım.

"Neden gülüyorsun?"

Hâlâ gülerken sandalyemde döndüm ve Aaron'ı kapının girişinde bir elinde bira, bir elinde suyla dikilirken buldum. Genellikle oturduğu sandalyenin koluna vurarak oturmasını işaret ederken sorusuna cevap verdim. "Jasmine bana taytlarımın bazılarının nerede olduğunu soran bir mesaj attı. Neden sorduğunu öğrenmek için onu aradım. Laf lafı açtı ve eğer taytlarımı giyip yırtarsa onu kâkül kesmekle tehdit ettim. O da sadece 'Görüşürüz Squirt,' dedi ve telefonu yüzüme kapattı."

"Özel... bir tayt mıydı? Tayt ne bu arada?"

"Aslında külotlu çorap." Ona gülümsedim. "Aradığının üzerinde kediler vardı. Eğer sorduysa biriyle buluşacağını düşünüyorum."

Aaron otururken başıyla onayladı ve suyun olduğu kolunu bana doğru uzattı. "Kedili külotlu çorap ha?"

"Kedili külotlu çorap."

"Çok şirin."

Ne söylemem gerekiyordu? "Üzerinde fillerin olduğu çorabım da var."

Birasını dün akşam yüzümde çeşitli yerlere dokunmuş dudaklarına götürürken kaşını kaldırdı. "Onları görmek isterim."

Böyle anlarda ne diyeceğimi bilemez veya kelimeler boğazıma tıkanır haldeyken flört etmek konusunda deneyimimin olmasını diliyordum. "Umarım bir gün görürsün," derken kendini bilmez gibi davranıp davranmadığımdan emin değildim.

Ama bana gönderdiği gülümseme öyle olmadığını söylüyordu. "Bir gün," diye onayladı.

Dudaklarımı aralayıp yine kapattım. Birkaç saatliğine deniztarağı toplayıp, öğleden sonrasında sundurmada oturup yemek kaşığı kullanarak yakaladıklarımızı temizlerken sorular aklımı kurcalamıştı. Duş alırken ve öğlen yemeği yerken bile soruları düşünüyordum. Aaron'a yemek pişirmekte yardım ederken de düşünceler patlayacak gibi hissedene kadar kafama dolmuştu. Zarif, klas veya gizemli olmadığımı biliyordum. Gerçek şuydu ki bunların hiçbiri değildim. İnsanların beklentilerini ve düşüncelerini bana dobra şekilde söylemesinden hoşlanıyordum. İmaları anlamakta ya da insanlarla oyun oynamaya çalışmakta pek iyi değildim. O yüzden aynen bunu yaptım. Aaron'a doğrudan sordum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Sen ve ben?"

Kaşlarını kaldırırken dudakları şişenin ucundaydı. Nazikçe yutkunurken çıplak ayaklarından birini diğer dizinin üzerine attı. "Ne istersen o, Ru."

Bunun hiçbir yardımı olmuyordu. "Bu ne demek?"

Aaron gülümsedi.

"İşleri... Orantısız bir şekilde görmek istemiyorum. Bu kulağa mantıklı geliyor mu?" diye tereddütle sordum. Gülümsemesi azalarak hafif bir tebessüme dönerken gözleri kısıldı.

"Nasıl orantısız bir şekilde göreceksin ki?"

Neden bu konuşma yüzünden kaşınmaya ve huzursuz hissetmeye başlamıştım? "Belki ikimiz de birbirimizden hoşlanabiliriz ama sen hâlâ bekar kalmak istiyor olabilirsin gibi..."

"Hayır."

Ona bir bakış atıp istemediğim halde örnek vermeye devam ettim. "Benden hoşlanıyorsun ama beraber olmadığımızda kendi yollarımıza gidip başkalarıyla çıkabileceğimizi düşünüyor olabilirsin..."

"Hayatta olmaz."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Olmaz mı?"

İfadesi tamamen değişen Aaron birasını sehpalardan birine bıraktı. "Aylardır diğer adamlarla buluşmandan hiç hoşlanmadım." Kelimeleri o kadar iğrenerek söylemişti ki ona elimde olmadan daha fazla âşık oldum. "Düşüncesi bile beni sinirlendiriyor, Ruby," diye kısık sesle söyledi. "Seni görmeden, yanımda olmandan ne kadar hoşlandığımı bilmeden... sesini duymadan önce bile kıskanıyordum..." Yutkundu. "Şu andaysa... böyle görünmesen bile senin hakkında bu şekilde hissederdim. Bu anlamana yardımcı oldu mu?"

Ne şekilde hissediyordu?

Kafa karışıklığım belirgin olmalıydı çünkü kahverengi gözleri içime işliyordu. "Sen benim Ruby'imsin. Eğer tanışıp başından

uyum sağlayamasaydık, o zaman farklı düşünebilirdim ama düşünmüyorum. Aramızdaki durum bu şekilde gelişmedi."

Başımı yavaşça sallarken yüzündeki kayıp, kafası karışmış, biraz da bunalmış ifadeyi izliyordum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ne bugün ne de yarın. Bunu hangi hızda istersen o hızda ilerletebiliriz. Sana bunu demeye çalışıyordum. İleriye götüreceğiz ama bunu sen ne zaman istersen yapacağız," diye açıkladı.

"Seni yanlış anlamadığımdan emin olmaya çalışıyorum..."

O sırıtınca ben de gülümsedim.

"Emin olmak için soruyorum," diye tekrar ettim. "Seksten mi bahsediyoruz?"

Aaron başını geriye savurup kahkaha attıktan sonra bir kere daha bana baktı. Başını eğerken kocaman sırıtıyordu. "El tutuşmaktan, seni öpmekten ve sanırım seksten de bahsediyordum." Yine kahkaha attı. "Ne yapacağım? Sana hayır mı diyeceğim?"

Alaycı bir ses çıkardım. Onu izlerken birden çok uzun süreden beri ilk defa kontrol altında hissetmeye başladım ve bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyordum. "Benimle sevişmek istiyor musun ki?"

Parmaklarının ucunu kaşlarının arasındaki boşluğa bastırdı, kahkaha atarken bana elinin altından bakıyordu.

"Neden bana gülüyorsun ki? Anladığımdan emin olmaya çalışıyorum," diye feryat ettim.

"Bunu yaptığını biliyorum ama seks dedikçe gülmeme sebep oluyorsun."

"Neden? Adı bu."

"Kahretsin Ruby," diye tekrar kahkaha attı. "Bu konuşmaları aylar sonra yapacağımızı düşünmüştüm."

"Neden?"

"İşte!"

"Ne için?" diye sorarken utanmak için fazla eğleniyordum. "Neden bu kadar utangaçsın?"

Aaron sırıtırken biraz daha kızararak başını salladı. "Buraya gel."

Canlandığımı hissettim. "Nereye?"

İki eli göğüs seviyesindeyken beni kendine doğru çağırdı. "Buraya."

Onu inceledikten sonra gözlerimi kırpıştırdım. Bu daha fazla sırıtmasına sebep oldu.

"Buraya gel ki seks hakkında konuşabilelim."

Bütün vücudum alev alıp kızarmıştı. Kesinlikle kızarmıştı. Cidden gözlerim yerinden çıkmışsa şaşırmayacaktım. Tek yapabildiğim kahkaha atmaktı. "Bu eskiden Jasmine erkeklerle çıkmaya başladığında annemin uyardığı ve hamile kalmasından endişelendiği anlara benzemeye başladı."

"Seninle o konuşmaları yapmadı mı?"

Ona kaşlarımı çatarak bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır. Bir kere bile. Aslında düşününce kendimi kötü hissetmeme sebep oldu. Benimle seks konuşmasını hiç yapmadı. Yirmi dört yaşındayım ve hâlâ bunu bekliyorum."

Aaron kahkaha attı. "Ben sana her şeyi anlatırım."

İnlemem daha fazla kahkaha atmasına sebep oldu. "Korkunçsun. Bana bunu bilerek yapıyorsun."

Başını sallarken o kadar kocaman gülüyordu ki gamzeleri bir yıldız bile olabilirdi. "Bilerek yaptığımın farkındasın. Biliyorum Ruby'im. Seni tanıyorum. Hiçbir yere gitmediğimden emin olana kadar işler senin ellerinde. Senden vazgeçmiyorum. Eğer ciddi bir ilişkiye başlasaydın o adamlarla kavga etmeye hazırdım."

Belki ona en kocaman gülümsememi göstermem yanlıştı ama umurumda değildi.

Başını eğerken ifadesi birden ciddileşti. "Bu iş bu haftayla sınırlı kalmayacak. Bir aylık bir şey de değil." İfadem şüpheci görünmüş olmalıydı çünkü tekrar yanına gitmemi işaret ederken yüz ifadesi ciddiydi. "Bir günde elbise dikemiyorsun, değil mi?"

Boğazım düğümlenirken başımla onayladım. "Genellikle."

"En iyi diktiğin elbiseleri yapman yüzlerce saat alıyor, değil mi?"

"Evet." Bu sözlerle nereye varmaya çalışıyordu?

"İşyerleri bir gecede başarılı olmuyor. Bir hafta içerisinde promosyon almıyorsun. Her şey zaman alıyor. Önemli, güzel ve değerli olan her şey zaman alıyor. Bunu bilen bir adamım. Sadece sana bakmak bile beni mutlu ediyor. Seni dinlemek bile beni mest ediyor. O yüzden istersen yanıma gel ama bunu sadece istiyorsan yap."

Beni öldürüyordu. Belki çoktan öldürmüştü ve alternatif bir boyuttaydım. Ya da burası cennetti. Eğer Aaron bunları söylüyor ve bütün oklar beni gösteriyorsa, bunun cennet olabileceğini görebiliyordum. Belki toydum. Belki de geçmişteki hayatımda oldukça aptaldım.

Ama şu anda öyle olmayacaktım.

O yüzden ayağa kalkıp kalbim deli gibi atarken önünde durdum.

Aaron sandalyesinde doğrulup güldü. Ellerini belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Popom bacaklarından birine yerleşirken kalçalarımız yan yanaydı, omuzlarımız birbirine değiyordu.

Kahretsin... Hayatımda ilk defa bir adamın kucağında oturuyordum. Bu anı geçmişte defalarca düşünmüştüm ama her seferinde yanımdaki bu adama hiç de benzemeyen biriyle hayal etmiştim O zamanlar beni diğer adamın kucağında oturmaktan ve sevgisinin odak noktası olmaktan daha mutlu edebilecek bir şey olmadığını düşünürdüm.

Aynen böyle düşünmüştüm.

Bir ahmak olabilirdim. Hatta aptal.

Sanki... Bu an, hayatım boyunca beklediğim bir şey gibiydi. Sanki başka bir şey olsa da bütün anılar buna kıyasla soluk ve acıması bir taklit olarak kalacaktı. Okyanusta asla hatırlayamayacağım bir damla olacaktı.

Ama bu... Bu onlardan değildi.

Yazlık evinin verandasında, birkaç tane yıldız gökyüzünde görünürken ve plajdan insan sesleri gelirken Aaron'ın kucağında oturmak... Aaron'a dair asla unutmayacağım bir sürü anıdan biriydi.

Başka insanlarla dışarı çıkıp eğlenceli şeyler yapmıştım ama o anların silik bir özetinden başka bir şey hatırlayamıyordum. Belki de bu durumun çok daha farklı olduğunu böyle fark etmiştim. Aaron varken her şeyin nasıl farklı olduğunu anlamıştım. Özeldi. İçten içe, kucağında otururken bana nasıl gülümsediğini asla unutmayacağımı, unutamayacağımı biliyordum. Ellerinin uyluklarımın yanında dururkenki hissini, gözlerinin bana her zaman bakılmasını istediğim gibi baktığını, sanki kalbimin etrafı arılarla çevrelenmiş ve tenim kelebeklerle sarılmış gibi olduğunu unutamayacaktım.

Asla ama asla unutamazdım.

"Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken yanağımın içini bir anlığına ısırdım ve bakışlarım yüzünün her miliminde dolaştıktan sonra konuştum. "Seni."

"Öyle mi?" diye eğleniyormuş gibi sordu.

"Evet, Bay Mütevazı. Bu kadar heyecanlanmış görünme," diye kıs kıs güldüm. "İlk defa birinin kucağında oturuyorum."

Kahverengi gözleri yüzümde dolaşırken bacağımdaki eli gerildi.

Titreyen parmaklarımla gözünün altındaki güzel ve keskin kemiklerine dokunurken yapabileceğim bir şey olduğundan

emin değildim. Ama tek kelime etmedi. Onun yerine parmaklarıma doğru biraz daha yaslandı. "Aynada hiç kendine bakıp, *'Adamım, şans yüzüme güldü,'* diye düşünüyor musun?"

Aaron'dan gelen keskin ses, yüzüme bakmamı sağlayınca kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Neden bahsediyorsun?"

"Senden. Hiç biyolojik annene veya babana sana dünyadaki en iyi kemik yapısını verdikleri için teşekkür ediyor musun?" diye sorarken parmaklarımı burun kemiğinde dolaştırdım.

"Hayır," diyerek güldü. "Bunu daha önce hiç duymamıştım.

Parmaklarımı durdurup gözlerine baktım. "Duymadın mı?"

Aaron burnunu kırıştırarak başını salladı. "Evet."

Düşünüyormuş gibi bir ses çıkardım. "Eminim birçok defa ne kadar yakışıklı olduğunu duymuşsundur."

Kalçamdaki eli yine gerildi. "Bazen insanlar sadece dışta olanları görür ve başka bir şeyi önemsemezler, Ruby. Görünüşler yanıltıcı olabilir."

Parmaklarım diğer yanağındayken yüzüne bakarak geçmişte başına bunu söyleyecek ne geldiğini merak ettim. Hatırladığımda parmaklarımı elmacıkkemiğinde gezdirmeye devam ettim, sesim kısık ve sakindi. "Eh, şansıma en güzel kısımların sadece içeride, değil mi?" Parmaklarımı durdurup birden yüzünü ellerimin arasına aldım, yanaklarını kavrayınca bilerek gözlerinin içine bakmadım. "Bu yüze bakmaya hiç alışacak mıyım bilmiyorum. Sanki... Gerçek olmamalıymış gibi. Sanki ben gerçek olmamalıymışım gibi. Sanki şu anda kucağında oturmamalıymışım gibi çünkü..."

Aaron etrafımdan uzanıp uzun parmaklarıyla iki bileğimi kavrarken çenesini eğdi. "Görmeye alış," dedi.

Sonra bana doğru eğildi.

Aaron öne eğilirken parmakları hâlâ bileğime dolanmıştı. Sanki her an hareket edebilirmişim veya onu durdurabilirmişim

gibi yavaşça yaklaştı. Mükemmel burnu, burnumun ucuna değdi. Gözlerindeki benekleri veya tertemiz teninde hiç gözeneği olup olmadığını görebilecek kadar yakındık. Burnunu sürterek beni güldürürken bunu görebiliyordum. Sanki dünya bir anda alev alırsa yüzümde bu gülümsemeyle ölecekmişim gibi hissediyordum.

"Eskimo öpücüklerine alışabilirim," diye fısıldadı.

Kendimi hiç takdir etmediğim bir şekilde hareket ettim ve dudaklarımı onunkilere bastıracak kadar başımı eğdim. Resmi bir öpücüktü. Kuru dudakların kuru dudaklara değmesiydi. Temastan saniyeler sonra biraz geri çekildim.

Sonra Aaron dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İki saniye sonra geri çekildi.

Böylece sırayla devam ettik. Ben üç saniye. O dört saniye. Ben beş saniye. O altı saniye. Yedi. Sekiz. Dokuz.

Onuncu öpücüğe kadar dudaklarımı dolgun üst dudağını öpecek şekilde yönlendirmiştim. Dudaklarımın arasına alarak şakacı bir şekilde sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi ısırdım. Bilinçaltım Aaron'ın bu sefer işleri çok öteye götürmeyeceğini bildiğinden ben öncülük etmiştim. Dudağının kıvrımlarında dilimi gezdiren bendim. Onu olduğu yerde tutmak için ensesine giden eller bana aitti. Ortadaki yumuşak ve kısa saçlara benim parmaklarım dokunuyordu.

Ama dudaklarını açıp dilini benim dilime dokunduran Aaron oldu.

Çok fazla adamı öpmemiştim ama son bir ayda yeterince öpüşmüştüm. O öpücüklerin çoğundan hoşlansam da buna kıyasla hiçbirinin bir önemi yoktu. Kimse kollarımdaki tüyleri diken diken edememişti. Kimse ciğerlerimden nefesimi kesmemiş veya daha yakınına sokulmamı sağlamamıştı. Kimse tam da olmam gerektiği yerde duruyormuşum gibi hissetmemi sağlamamıştı.

Aaron beni öpmeyi kesmedi. Elleri kalçalarımda ve parmaklarının ucu tişörtümün biraz yukarı kıvrıldığı yerdeydi. Beni

kendine yakın tutuyordu. Popomda sert ve kalın bir şey hissettiğime yemin edebilirdim. Öpüşmeye devam ettik. Başımı bir tarafa eğerken onun da diğer tarafa eğmesiyle dili yavaşça benimkini okşadı. Dudaklarımdan birini nazikçe emerken o da aynısını bana yaptı. Nefes alışımız gittikçe ağırlaşmaya başlamıştı. Ellerim saçının derinliklerine doğru hareket etti. Göğüs uçlarım sertleştiğinde rüzgârdan mı yoksa Aaron yüzünden mi titrediğimden emin değildim.

Bildiğim tek şey geri çekilenin, burnu benimkine değerken yanağıma doğru titrek şekilde nefesini verenin ve hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen bir şekilde kuru bir kahkaha atanın o olduğuydu. "Tanrım Ruby."

Kendimden fazlasıyla memnun halde gülmeden edemedim. "Cebindeki fener mi yoksa sen de benim kadar öpücüğün iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Düpedüz kahkaha atarken göğsü hareket ediyordu. "Öpücük konusunda aynı fikirde olduğumuza eminim," diye mırıldanırken sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

Gülme sırası bendeydi. "Bir daha yapabilir miyiz?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah karın ağrısıyla uyandım.

San Blas'ta geçireceğimiz son gün ve geceydi... Bu düşünce çok berbattı. Gerçekten öyleydi. Tatilden sonra yatağımı, eşyalarımı ve hayatımı özlediğim için eve döndüğümde her zaman rahatlamış hissederdim ama şimdi bir kısmını özlesem de geri kalanını pek özlememiştim. Bugünün Aaron ile son günümüz olduğunu bilmenin sızısını dindirecek kadar değildi.

Belli ki o kızlardan birine dönmüştüm.

Cidden umurumda değildi. Hem de hiç.

Perdelerimden içeriye giren mor tonlarına bakılırsa, saatin sabah altı civarlarında olduğunu bilmek için telefonumun saatine gerek yoktu. Aaron ile dün gece ikiye kadar ayaktaydık. İnsanlar plajdan havai fişekler atmaya başladığında film izlemek için içeri girmiştik. Aaron dışarıdan pat pat sesleri ne zaman yükselse geriliyordu ama farkına vardığımı belli etmedim. Onun da farkında olduğundan emin değildim, sanki içgüdüsel bir şey gibiydi. Grubun geri kalanı havai fişekleri izledikten sonra filmin bitimine bir saat kala eve gelip kanepeye gömülerek *Yıldız Geçidi*'ne baktılar.

Sonunda alt kata inip yatak odalarımıza yönelirken Aaron'a benimle aynı odada uyumak isteyip istemediğini sormayı düşündüm ama korkaklık edip vazgeçtim. Sadece hayatım boyunca veya seçme şansım olursa sonrasında bile her gün seve seve yapabileceğim en güzel işmiş gibi dudaklarını öptüm.

Başının arkasını kavrayıp dudaklarını benimkilere doğru eğmesi parmak uçlarıma kalkmamı sağlamıştı. Eğilmeye başladığı gibi geri çekilerek hızlıca yanaklarımdan birini öptü.

Salağın tekiydi. Hem de tam bir salak.

Kafamda birçok şey varken her zamanki gibi duş alıp tüylerimden kurtularak üst kata ilerledim, sabah rutinimin bu kadar olduğunu biliyordum. Neredeyse her sabah yaptığım gibi verandaya çıkmak yerine dolabı açtım ve malzemeleri çıkarmaya başladım. İlk omleti tabağa kaydırmayı başladığımda merdivenler gıcırdamıştı. Beklediğim gibi Aaron, yeni duş almış ve her zamanki kadar yorgun görünmeyen haliyle yanımda belirmişti.

Ama gözlerinde daha önce görmediğim bir şey vardı.

"Günaydın."

"Günaydın RC," diye kısık sesli, boğuk sesiyle cevap verirken bana doğru yürüdü. "Ne pişiriyorsun?"

"Omlet," dedim. "Çoktan seninkini pişirdim. En az iki yumurta isteyeceğini düşündüm, öyle değil mi?"

Başıyla onaylamadan önce bakışları elimdeki tavaya döndü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Tekrar ocağa baktım. "Bu sabah benim sıram."

Üzülmeyecektim. Bugün iyi bir gün olacaktı. Güzel bir gün. Yarın sabah eve uçacağım için yastığımda zırlayarak bitirmeyeceğim bir gün olacaktı.

Evet. Eğer bu konuda bir söz hakkım varsa bugün güzel bir gün olacaktı.

"Yumurtalara kızgın filan mısın?" Aaron'ın eğlenen sesini duydum.

Elimdeki çırpıcıyı durdurup kasedeki fazla çırpılmış karışıma baktım.

Yanımda duruyor olmalıydı çünkü kalçasıyla bana vurunca neredeyse ödümü koparmıştı. "Yana kay. İşini daha hızlı bitirip benimle oturabilmen için sana yardım edeceğim."

Onunla oturabilmem için.

Gözyaşları gözlerime doldu. Yaşların akmaması için salak gözlerimi kırpmayı bıraktım. Birkaç dakika hızlıca geçmişti ama en akılda kalıcı olan birbirimizin etrafında hareket ederek ilk omletin yarısı kadar bir sürede iki tane omlet yaparken onun gözlerine bakmaktan kaçınmaya çalışmamdı.

"Sana yemek pişirmeyi kim öğretti?" diye neredeyse boğuk bir sesle konuşurken sesimin kesik kesik çıktığını duyduğunun farkındaydım.

"Üvey annem, eski üvey annem," diye cevap verdi. "Sadece kahvaltı ve akşam yemeklerini hazırlardı. Geri kalan zamanda acıkırsak kendi başımıza halletmek zorundaydık. Üvey annem eskiden kimsenin hizmetçisi olmayacağını söylerdi."

Bu gülmeme sebep oldu. "Annem de aynısını söylerdi."

Benimle göz teması kurmaya çalıştığını görebiliyordum ama bakışlarımı onunla buluşturmak için kendimi ikna edemedim. Yapamadım. Ağlayacağımı biliyordum. Sadece... Bir saniyeye ihtiyacım vardı. Belki de beş saniyeye.

"Eğer inanırsan kendi başıma birkaç tane tarif bile buldum," dedi alaycı bir şekilde.

Göğsümde gittikçe büyüyen kocaman bir yarık varmış gibi hissederken henüz alay edebilecek havamda değildim. "İnanması güç," diye bitkin bir şekilde cevap verdim.

Bir duraklama oldu. Sessizlik. Saniyeler sonra iki kol bana arkadan sarılırken kulağıma doğru konuştu. "Üzülecek bir şey yok, tamam mı? Bu son günümüz değil."

Nefes aldım, fısıldayana kadar hiç ses çıkarmamıştım. "Beni bu kadar iyi tanıman canımı sıkıyor."

"Şansına küs."

Kulağa zayıf ve neredeyse acılı gelse de kahkaha atmamı sağlamıştı.

"Gördün mü? Her şey yoluna girecek. Hadi gidip verandada kahvaltı yapalım, olur mu?"

Ve aynen bunu yaptık.

***

"Yeterince odun aldığını düşünüyor musun?"

Aaron her şeyi hazırlamak için yardım etmemi istediği an yere serdiğim battaniyenin üzerine iki bağ odunu bırakırken kıs kıs güldü. "Ellerinde sadece bu kadar vardı," diye açıkladı. "Dünkü 4 Temmuz kutlamalarından sonra buna bile şaşırdım. Bana dört parça ver olur mu sapık takipçi?"

Ona istediğini verirken kıs kıs gülme sırası bendeydi. Akşam yemeğinden sonra plaja gidip bizden öncekilerin ateş çukuru olarak kullandığı yeri bulmuştuk. Kocaman ağır taşlar çoktan büyük bir çember halinde hizalanmıştı. Sabah plaja komik kocaman şapkamla gittiğimde burayı görmüştüm. Plajda düne göre güneşlenip yüzen insanların sadece yarısı vardı. Bu yolculuğun sonuna geldiğimizin acı verici bir hatırası daha...

Ama yüzümden belli olmamasına uğraştım. Aaron'a beni izlediği her seferinde ve izlemediği zamanlarda bile gülümsedim. Kalan vaktimizin her anını biriktirmeye çalışıp beraber olmadığımız zamanlar için anıları saklayacaktım. Sonrasındaysa söylediği, ima ettiği ve bana söz verdiği her şeyi düşünecektim. Bu sırada her şeyi biriktirmeye çalışmak istiyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Ancak Aaron çukurun etrafında dönüyor, ortasına kaşlarını çatarak bakıyordu.

Aaron kıs kıs güldü. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Bilmediğini söylemedim."

Önüme gelerek parmaklarını yanağımda gezdirdikten sonra hafifçe eğildi. "Kartal izcilik yaptım."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Bu konuda rozet almak zordu, değil mi?"

Kahverengi gözleri tepemden bana baktı. "Evet."

"Her zaman izci küçük kızlardan olmak istemiştim."

Olduğu yerde durakladığını görebiliyordum. Odunları Kızılderili çadırı şeklinde yerleştirirken elleri rahat bir şekilde önünde sallanıyordu. "Olamadın mı?"

"Hayır. Paramız yoktu. Annemin beni toplantılara götürecek kadar zamanı yoktu." Ellerimi eğip büktüm. "İşe ve gece okuluna gidiyordu. Zorluydu. Belki bir gün yeterince yaşlandığımda kendi topluluğumu filan yönetebilirim. Bu eğlenceli olurdu."

"Annen gece okuluna mı gitti?" diye sorarken arkası bana dönüktü.

"Ah evet. Bu yüzden para sıkıntısı çekiyorduk. Babam gittikten hemen sonra lisansını almak için okula döndü. Evlendiklerinde üniversiteyi bırakmıştı. Aslında bu şekilde tanıştılar. Babamın çalıştığı firmada annem stajyerlik yapıyordu. Gençti ve çocuk sahibi olmak istiyordu. Sonrasında master da yapmak, denetmen olmak istiyordu. Annem mükemmel biridir. Küçükken bu konuya çok fazla kafa yormamıştım, tek bildiğim evden çok fazla uzak kaldığı, hafta içi teyzemle büyükbabamın bize göz kulak olduğuydu. Cumartesi ödevlere ayrılmıştı ve pazarları aile günüydü. Büyüdüğümüzde bizden birkaç kere özür diledi ama hepimiz ona özür dileyecek bir şeyi olmadığını söyledik. Bizim için eşek gibi çalışmıştı."

"Babam sürekli çalışıyordu. O yüzden ne demek istediğini anlıyorum ama babam çalışmaktan hoşlandığı için böyleydi."

Babasının işinin hatırlatılması karnıma nahoş bir hissin dolmasına sebep oldu. Aptalı mı oynamalıydım yoksa bir şey söylemeli miydim? Sırtındaki hatları izleyerek soruyu sorduğum an cevabını biliyordum. "Aaron."

"Evet?"

"Babanın zengin olmasının umurumda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Çok yavaş bir şekilde eğildiği yerden dönerek bana baktı.

Gülümsedim. "Bilhaber gözüktüğümü biliyorum ama değilim."

"Ruby..."

"Sadece bana senin söylemeni isterdim."

Dudakları aralanıp ağzı açık kalırken boynundaki teni pembeleşti ve çene hizasına doğru yükselip yanaklarına doğru çıkarırken rengi koyulaştı.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Beni ilgilendiren bir şey değil. Sadece bildiğimi gör istedim, tamam mı?"

Aaron'ın rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Belki de utanmıştı. Dürüst olmam gerekirse ailesi hakkında veya yazlık evin kime ait olduğu konusunda sessiz kalmasının sorun olmadığını defalarca söyleyebilirdim ama... Bunu neden yapacaktım ki? Öğrenip diğer parçaları birleştirebildiğimde duygularım biraz incitmişti. Neden yaptığını anlıyordum. Gerçekten anlamıştım. Ama...

Hâlâ bana söylememişti ve bu biraz canımın yanmasına sebep olmuştu. Sadece biraz. Güven sorunlarını bir anda çözemezdim.

"Ru..."

Ayağa kalkıp yığının arasından bir odun alarak çukurun diğer tarafına yürüdüm. "Bir tane daha gerek. Kartal izci olmayabilirim ama bu yığdıklarının kısa sürede yığılacağını biliyorum."

Aaron'ın dudakları aralanıp tekrar kapandı. Dudaklarına gergin bir gülümseme yerleştirdi, başıyla onaylayıp yutkunurken muhtemelen fark etmediğimi düşünüyordu ama etmiştim.

"Hâlâ ateşi yakmayı başaramadın mı?" Max'in sesini duyduk, birkaç adım ötede kumu tekmeledikten sonra çukurun yanında elleri belinde durdu. "Benim yapmamı ister misin?"

Aaron gergin bir şekilde gülerken Max ona kötü bir bakış attı. "Sen mi yapmak istiyorsun? Tabii ya."

Max gözlerini devirdi. "Bazılarımız izci olmadan da bir şeyleri yaparak yetişkin yaşa gelebildi."

"Lastiğini iki kere değiştirmemi bu yüzden mi istedin?"

Max gözlerini kırpıştırdı. "Siktir git."

Aaron ateşi yakıp çıralar hakkında homurdanırken bir saat boyunca birbiriyle didiştiler. Brittany, Des ve Mindy plaja plastik market poşetleriyle varırken güneş ufuktan tamamen kaybolmuş, her yer kararmıştı. Plajın aşağısında başka bir şenlik ateşinin yandığını görebiliyordum. Evden getirdikleri sandalyelerden bir tanesini kapıp ateş büyüdükçe ellerimi ısıtmak için baldırlarıma sürttüm. Mindy gelip yanımdaki sandalyeye otururken neredeyse bütün zamanını telefonuna bir şeyler yazarak geçirmişti. Zaman geçtikte buradaki son akşamımın çok büyük bir mesele olmadığını kabullenmek zorlaşıyordu.

Aaron arkadaşlarının etrafındayken kendi ortamında gibi görünüyordu. Des ve Max'le her şey hakkında tartışıyorlardı. Sadece onu izledim. Bir noktada marshmallow paketlerini, graham krakerlerini ve çikolataları açarlarken göz göze geldik. Ona göz kırptım.

"Sanırım... Şurada oturacağım." Mindy tereddüt etmeden kalkıp diğer tarafa gitti.

Aaron'ın gülümseyerek ayağa kalkmasını ve yanından geçerken Mindy'nin omzuna hafifçe vuruşunu izledim. Önümde dururken elleri başımı kavradı. Sonrasında omuzlarıma doğru indiğinde gülme sırası bendeydi. "Burada kendi başına otararak ne yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey. Sandalye burada tek duruyordu."

Kumda dizleri üzerine çömelip bacaklarımı bu süreçte aralarken kaşlarını çattı. Aaron aralığa yerleşip sırtını sandalyeye

verirken dizlerim omuzlarının her iki yanındaydı. Elleri bilek lerime giderek onları kavradı. Yanağının bir tarafı dizimin içine yaslanmıştı. Nefesini bacağımda hissedebiliyordum ve bunun sayesinde konuştuğunu anlamıştım.

Öne eğilerek onu duyabilecek kadar yakınlaştım. "Ne dedin?"

Gözünün kenarından bir bakış atarken elimi bacağımın üstünden aldı, avcumu doğrudan mükemmel şekilde kaslı göğüs kaslarına yerleştirdi. Kasları gergin, vücudu sıcacıktı. Ama kalbinin düzenli bir şekilde atması beni sakinleştirmişti. "Hayatımın geri kalanı boyunca burada oturabileceğimi söyledim."

"Ah? Sadece bunu mu söyledin?"

Dudaklarının kenarının hafif bir tebessümle kıvrıldığını görebiliyordum. "Evet."

Ellerimi göğsüne daireler şeklinde sürttüm, vücudunu daha fazla yasladığını hissediyordum.

"Sana bu konudan bahsetmediğim için özür dilerim," diye dizime doğru söyledi.

"Sorun değil."

Başını iki yana salladı. "Bu bir sorun teşkil ediyor. Özür dilerim Ru. Sadece..."

Elimi başındaki kısa saçları düzeltmek için hareket ettirdim. Bana doğru yaslandı.

"Doğduğum yerde herkes ailemi tanıyordu. Sır filan değildi."

"Eminim."

"Hayır, sana söylemek istediğim şey... Ailenin gölgesinde çok uzun süre kalıp artık bunu yapmak istemediğinde de... Herkesin aptal olduğunu düşünmesi."

"Aptal değilsin. Kim bu şekilde hissetmeni sağladı?" diye biraz savunur şekilde sordum.

"Herkes." Dudakları dizimin iç kısmına dokundu. "Bu yüzden askeriyeye yazıldım. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama ne üniversiteye gitmeyi ne de ağabeyimin, ondan önce de babamın yaptığı gibi aile işine katılmayı düşünmüyordum. Herkes benden bunu bekliyordu. İnsanlar her zaman böyle yapıyorlardı. Aile işlerinden birine katılıyorlardı."

Daha fazlası var mıydı? Onun yerine, "Ama sen istemiyor muydun?" diye sordum.

Aaron ellerinden birini çıplak baldırıma sardı. "Evet. Pek istemiyordum." Bir duraklama oldu. "Artık bilmiyorum Ru."

"O zaman yapma," diye ona bana her şeyi veya herhangi bir şeyi yapabileceğimi söylediğindeki gibi kolayca söyledim. "Ya da yap. Kulağa çok klişe gelecek ama gerçek bu. İstediğin her şeyi yapabilirsin. Her şeyi. Bir yolunu bulacaksın. Yıllar önce üniversiteye gitmek istememen, gelecekte gidemeyeceğin anlamına gelmiyor. Eğer istersen askeriyede kalabilirsin. Her şeyi yapabilirsin. Mutlu olduğun sürece asla başarısız olamazsın. Başarılı olmak için çok fazla para kazanmak zorunda değilsin. Bana baksana, nefret ettiğim düzenli bir işim olmasındansa fakir ve stres içinde olmayı tercih ediyorum. Söylemek istediğim şey ne istiyorsan onu yapman. Sürekli bana bunu söyleyip durmuyor muydun?"

Aaron baldırımdan ayak bileğime kadar okşayıp sonra tekrar yukarı çıkarken oflayarak nefesini bıraktı. Bakışları ateşteyken bir süre konuşmadı.

Göğsünde olmayan elimle yumuşak sarı saçlarına dokunup kulağına doğru eğildim. "Ben de hayatımla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ama tanıdığım biri hayallerimden vazgeçmememi söyledi. Elimden geldiği kadar yolunu bulmana yardımcı olacağımı biliyorsun. Senin de bana her şekilde yardımcı olacağını bildiğim gibi... Biz Ruron'uz, hatırladın mı?"

Bu, başını yana yaslayıp omzunun üzerinden bana düşünceli şekilde bakmasına sebep olmuştu. Tepki veremeden, düşünme

fırsatım bile olmadan dudaklarını benimkilere bastırdı. Dudaklarımızı birbirine bastırmıştı. Köşeyi öptükten sonra yumuşak bir şekilde gülümseyip sanki söylediğime inanıyormuş ama biraz da emin değilmiş gibi tereddütle başıyla onayladı.

Bunda bir sorun yoktu. Çünkü duymaya ihtiyacı olan şeyi söylemeyi bırakmayacaktım. Asla.

Ateşte kızarmış marshmallow yerken ikimiz de pek konuşmadık. Saatler sonra, ateş tamamen söndüreceğimiz kadar azaldığında eve güçlükle yürüyerek döndük. Aklım düşünmek istediğim ve düşünmek istemediğim bir sürü şeyle doluydu.

Ama düşünmeden duramadığım tek bir şey vardı.

Bu düşünce eve döndüğümüzde ve duman koktuğum için duşa doğru yöneldiğimde aklımda kalmıştı. Aynı düşünce hâlâ aklımdayken giyinerek kendime hayata bir kere geldiğimi söyledim. Sadece bir kere.

Derinlerde bir yerde tekrar olacağımı asla hayal etmediğim yirmi bir yaşındaki cesur kızdım. Ama bu sefer vücudumun her milimiyle beni sevdiğine ikna olduğum biriyle olacaktım. Beni seviyordu ve gizleyecek bir şeyi varmış gibi beni saklama endişesi yoktu.

Yoktu işte.

Korkacak bir şey yoktu ama olsaydı bile Aaron beni asla kirli sırrı haline getirmezdi. Asla.

O yüzden odanın kapısının altından ışık geldiğini ve kapının biraz aralık olduğunu gördüğümde parmaklarımdaki karıncalanma hissini görmezden gelip kendime birkaç gün öncesine göre farklı bir insan olduğumu söyledim.

Kapıyı biraz daha ittirerek açarken tenim boyunca dolanan sinirleri korkmadığıma ikna etmeye çalıştım. Onları olabildiğince görmezden geldim.

Eğer biri için cesur olacaksam, bu Aaron olmalıydı.

"Hu huu," diye seslenmeye çalıştım ama sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Yatağının önünde diz çökmüştü. Valizi tamamen açılmıştı ve bir şey arıyordu ama konuştuğum an yaptığı şeyi bırakıp bana döndü ve hemen gülümsedi. "İyi misin?"

"Evet," derken kapıyı iterek daha geniş açılmasına sebep oldum. "Gelebilir miyim?"

"Sormana gerek yok, Rubes," diye azarlayıcı bir tonda söyledi. "Sanki seni görmek istemediğimi söyleyebilirmişim gibi."

Bunu bana nasıl yapıyordu? Nasıl? Boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalışarak kapıyı ardına kadar açtıktan sonra içeri girdim ve ardımdan kapatarak kilitledim. Bütün bu süreç boyunca Aaron'ın bakışları üzerimdeydi. Belli ki saçımın tepede ıslak bir şekilde toplanması sayesinde duştan yeni çıktığımın farkındaydı. Gülümseyerek yatağına gidip ona en yakın köşesine oturdum.

"Duş güzel miydi?" diye sorarken temiz tişört ve boxerını eline alarak ayağa kalktı.

Başımla onaylayıp karnımdaki kelebeklerin ne halt diyeceğim üzerine çıldırmalarına aldırmamaya çalıştım.

Yüzümden bir şey belli olmuştu sanırım, çünkü Aaron'ın yüzünde şapşal bir ifade vardı. "Sorun ne?"

"Bir sorun yok," diye boğuk bir sesle söyledim.

Kaşını kaldırdı.

"Bir sorun yok."

Kaşları hâlâ aynı şekildeydi.

"Aaron."

"Ruby."

"Aaron, cidden."

"Ruby, cidden."

İnleyerek yatağına geri düşerken tavana sanki hayatım boyunca bulamadığım büyülü cesareti verecekmiş gibi baktım. Yatak alçalırken hemen yanımda olduğunu... kalçamın yatakta hareket ediş şekline ve tenime değen sıcaklığa göre yakınlaştığını bilmek için bakmama gerek yoktu.

Eli karnımın üzerinde olan elimi tuttu ve hafif bir ses çıkardı. "Bana ne olduğunu söyle."

Söylemek istediğimi söylerken gözlerinin içine bakmak istiyor muydum? Hayır. Pek sayılmaz.

Bakmalı mıydım?

Bunun cevabı maalesef ki evetti.

Dirseğimi örtünün üzerinde kaydırırken bir noktada düzgünce serilmiş olduğunun farkına vardım. Kendimi biraz kaldırarak tuttuğumun farkına varmadığım nefesimi verdim. Banyodayken dişlerimi fırçalamış ve ağzımı çalkalamıştım, en azından bunları yapmıştım. Kahverengi gözleri dikkatli bir şekilde üzerimdeydi. Dudakları gamzesini ortaya çıkaracak kadar kıpırdanmıştı.

Şimdi ya da asla Ruby. Oyun vakti.

Boğazımdaki düğümü yutkunup neredeyse fısıldadım. "Bu akşam seninle uyuyabilir miyim?"

Koyu renkli gözlerini kırpıştırdı.

Şimdi ya da asla, diye kendime tekrar ettim. Dünya güçlüler için vardı.

O yüzden konuşmaya devam ettim. "Uyumaktan kastım, baya baya sonra, eğer ne demek istediğimi anladıysan."

Ne demek istediğimi anlamıştı. Her zaman anlıyordu.

"Eğer istemiyorsan zorunda değilsin," diye hızlıca eklerken hayali, ufak tefek cesaretimin yuvarlanıp bir yerlerde gizlendiğini hissediyordum.

Pembe ve kırmızı tonlar Aaron'ın tişörtünden yukarı doğru yükselirken topukları üzerinde oturup bana az önce söylediği-

me inanamıyormuş gibi baktı. Ben de inanamıyordum. Ellerimi tutuşundan kurtararak iki yumruğumu gözlerime getirip inledim. "Bunu söylememişim gibi davranabiliriz. Bu da bir seçenek. Muhtemelen en iyi seçeneğimiz. Ne var biliyor musun? Hadi bunu yapalım. Anlaştık mı?"

Hemen gülmemişti. Vücudunu kocaman bir kedi gibi yükseltmesi birkaç saniye almıştı. Aynı zamanda yatak çökerken daha fazla titredi. Vücudunun sıcaklığı ayak uçlarımdan saçıma kadar ulaştı. Ellerimi nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. Başımın yanına doğru bastırdığını hissedince bir gözümü açtım. Aaron'ın gamzesi ortaya çıkmıştı ve üzerime doğru sanki hayatımı sona erdirmeye hazırmış gibi eğildiğini gördüm.

Boynu pembeleşmesine ve tam olarak anlamlandıramadığım birkaç duygu arasında kararsız gibi görünmesine rağmen gülümsüyordu.

Gözümü kırpıştırma sırası bendeydi. "Neye gülüyorsun?"

Kahkaha attı. Hem de yüksek sesle. "Birisi havaya girmiş."

Gözlerimi kapatıp inledim. "Şenlik ateşine ne dersin?"

Aaron tekrar kahkaha atarken bütün vücudu yanıma uzanmıştı ve kendimi tekrar ona bakarkenbuldum. Onu biraz yukarıda destekleyen elini hareket ettirerek sırıttı, yanaklarımı kavradığında koyu renk gözleri gözlerime bakıyordu. "Ruby'im, olmamış gibi davranmayacağız."

"Neyi?

"Onu. Söylediğin şeyi."

Yüzümü ifadesiz şekilde tutarken gözlerimi tamamen açıp bakışları altında omzumu silktim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Sırıttı ve bu da istemediğim halde gülümsememe neden oldu. "Beynimin bir an yanmasına sebep oldun," diye sakince açıklarken bana sanki dünyadaki en eğlenceli şeymişim gibi gülümsü-

yordu. Ya da en aptal. "Bunu bana söyleyip de düşünmememi bekleyemezsin."

"Seni bu şekilde zor duruma düşürmemeliydim," diye özür dileyerek geri adım atmaya çalıştım. "Yapmak zorunda..."

Aaron beni öptü. Hızlı bir öpücük bile değildi. Tamamen olaya girişmişti. Dudakları benimkileri kavrarken dili bir anlığına üst dudağımda gezinince onu içeri aldım. Bir anda o üzerimdeyken öpüşmeye başladık. Dilinin her darbesiyle beni daha derin bir şekilde öpmeye başladı. Dudağımın bir kenarından diğer tarafına kadar öpücüklere boğdu.

Bu durumdaki gerçeklik şuydu, ne yaptığımı bilmiyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Daha önce başka adamlarla öpüşmüştüm ama asla uzanırken olmamıştı. En belirgin olanıysa asla Aaron'la olmadığıydı. Abayı yaktığım biriyle. Düşünmeden duramadığım biriyle. Kendimi canlı, özel ve sanki her şeyle yüzleşebilirmişim gibi hissettiren biriyle.

Baya deneyimsiz olduğumu biliyordu. Ben de onun *olmadığını* biliyordum. Ama bu geceyi hatırlamasını istiyordum. Her ne olursa olsun.

Olmasını arzuladığım şeyin gerçekleşmesini umuyordum.

Çünkü bunu düşünmeden edemiyordum. Hayatım boyunca sadece bir kere seks yapmayı beklemiştim. Şimdiyse... Eh, şimdi beklemek istemiyordum. O tek sefer mükemmel veya efsanevi olmamıştı. Canım yanmıştı, tuhaftı ve aceleye getirilmişti.

Herhangi bir anlamı bile yoktu.

Hunter beni hiçbir şekilde Aaron gibi öpmemişti. Sanki dudaklarını benimkilere sürttüğü her seferde ve beni öpmeden duramıyormuş gibi olduğunda hayat enerjimi emiyor gibiydi. Sanki bana doyamıyormuş gibiydi.

Bu düşüncelerle kollarımı ona doladım. Bir elim başının arkasına giderken diğeri tişörtünün hemen altındaki pürüzsüz ve sıcak tene dolanmıştı. O her şeydi. Her şeydi.

"Tanrım, dudaklarına bayılıyorum," diye fısıldarken birden geri çekilerek nefes aldı. Yüzü çok yakındı ve göğsü her nefes alışıyla bana değiyordu. Kahverengi gözleri bir anlığına yüzümde dolandıktan sonra tekrar dudaklarını yakınlaştırdı. Çenem boyunca birkaç tane öpücük bırakarak boynuma ilerledi, ikinci öpücükte başımı daha fazlası için geriye savurmamı sağlayacak şekilde sertçe emdi. Aaron tenime doğru inlerken vücudunu dirseği başımın yanına gelecek şekilde hareket ettirdi. Eli tişörtümün altına kaydığında kocaman avcu karnımın neredeyse tamamını kavramıştı.

Aaron o mükemmel dudaklarını boynumda hareket ettirirken tam ortasında öpücüklerle emme arasında gidip gelmesi her seferinde inlememe sebep oldu. Karnımdaki parmakları yavaşça daire halinde hareket ediyor, benimle uğraşarak dokunuyor ve asla yukarı çıkmıyordu.

Tek yapabildiğim Aaron'ın dudaklarını bir başka öpücük için yakalamak olmuştu.

İlk kimin kıyafetleri çıkarmaya başladığından emin değildim; onun tişörtünü kafasından ben mi çıkarmıştım ya da o mu benimkine uzanmıştı bilemiyordum. Tek bildiğim saniyeler içinde üstsüz kalmıştık. Aaron'ın gözleri göğüslerimde dolanırken düşündüğümden daha zor nefes almaya başladı.

"Hazırlıklı geldim," diye boğuk bir sesle sutyensiz göğüslerimi işaret ederek havayı yumuşatmaya çalıştım.

Sanki duymamış gibi dikkatli şekilde bana bakıyordu.

Eli uzanıp göğüslerimi avcuna alırken yutkundum. Resmen teninin koyu bronz rengi tarafından tamamen kavranmıştı ve geçen haftadan beri güneş altında harcadığım vakitlere rağmen beni neredeyse soluk tenli gösteriyordu. Elleri sıcaktı ve hareketi na-

zikti ama başparmağıyla işaretparmağı beni öpmeye başladığı an sertleşmeye başlayan göğüs ucumu çimdiklerken hiç öyle değildi.

"Çok güzelsin Ru," diye fısıldarken göğsümün hafif ağırlığını yine avuçladı, bakışları göğsümle yüzüm arasında gidip geliyordu. "Sana böyle bakarken düşünemiyorum." Gülümserken tekrar bakışlarımız buluştu ve beni öpmek için öne doğru eğildi. "Benim için geri yaslan," derken azıcık uzaklaştı.

Biraz korkuyordum. Sadece birazcık. Dürüst olmam gerekirse daha çok gergindim çünkü neredeyse çıplak bir şekilde burada otururken resmen "Hey, bana bak!" diyordum. Bu yakışıklı ve mükemmel adam benden önce muhtemelen birçok güzel kadınla çıkmıştı ve bana, sadece bana bakıyordu. Üzerimde hiç de baskı hissetmiyordum.

Ama söylediğini yaptım. Sırtüstü uzandım ve onun karnının üstüne dönmesini, avcunun göğsümü kavradığı yerden kayarak parmaklarını karnımın ortasına doğru ilerletmesini izledim. Doğrudan göbeğimin ortasında durdu. Aaron beni izliyordu. Beni izlemeyi hiç bırakmamıştı ve göz kapakları hafif aralıktı. Nefes alışı gittikçe yüksek sesli bir hal almıştı. Hareket ederek başını doğrudan göğsümün üzerine getirdikten sonra dudaklarını yaklaştırdı.

Göğüs ucumun kenarını öptü. Sonra da diğerini öptü. Üzerini. Altını. Dilini sert yumru etrafında dolandırdı ve sonunda emerek ağzına aldı.

Çıldırmış gibi sırtımı büktüm. Nefes alıp tıslar gibi –insanların çıkaracağından emin olmadığım– bir ses çıkardım. Göğsümde bıraktığı ıslaklığa hafif hafif üflediğini hissettim. Diğer göğsüme de aynısını yaparken elleri karnımdan göğüslerimin arasına, oradan da giydiğim şort pijamamın kenarına doğru aşağı yukarı hareket etti.

"Ruby, Ruby, Ruby," diye fısıldarken yumruyu tekrar yumuşak ve sertçe emdi, ucu hâlâ ağzındaydı. Tenimde gezindikten sonra durdu.

Fena bir şekilde kıvranıp daha fazlasını istedim, filmlerde ve pornolarda daha önce gördüğüm her şeyi istiyordum. Titreyip sarsıldım. "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen."

Ama onun yerine Aaron geri çekilmişti. Beni izliyordu. Yavaşça yanımda sırtüstü uzanırken elleri kalçalarına gitti. Ben doğrulurken yüzme şortunu aşağı indirmesini izledim. Açık kahverengi tüylerden oluşan bir çizginin belirmesini, sonra da kesilmiş tüylerin ortaya çıkmasını izledim. Kalın, silindire benzer başının ardından yavaşça pembe uzunluğu belirdi ve aleti birden öne fırlayarak havada dik şekilde durdu. Uzun ve kalındı, uç kısmında beyaz bir damla olan başı ise koyu kırmızıydı. Karın kaslarının katmanları ondan hiç beklemeyeceğim şekilde hızlı nefes alıp vermesiyle gerilirken şortunu odanın diğer tarafına tekmeledikten sonra çıplak şekilde yanıma uzandı.

Yanımdaki vücudu hak etmek için diğer yaşamımda ne yaptığımı bilmiyordum ama her ne yapmışsam, Aaron'ı bu şekilde bir kere daha görme şansı için binlerce defa daha yapacağımdı. İnce kalçaları, doğrudan göbek deliğine doğru kalkmış olan kocaman aletini işaret eden kas yükseltileri ve o yüzü...

"Sanki bugün doğum günümmüş gibi hissediyorum," diye fısıldarken sırıtışıma engel olamıyordum. Aaron daha fazla kızardı ama ona gülümsedim. "Acaba..."

"Ne istersen yapabilirsin," dedi ve güçlükle yutkunurken doğrulup oturmamı sonra da yavaşça yanaşmamı izledi.

Önce karnına uzanıp ellerimi kaburgasının bir tarafından diğerine doğru hareket ettirdim. Ellerimi karnının ortasında

gezdirirken göbek deliğini geçerek aşağıyı işaret eden açık kahverengi tüyleri ve ince damarlarla dolu aleti boyunca ilerledim. Sadece kasık tüylerinde elimi dolandırmamla sert bir şekilde nefes aldı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Elimi yukarı doğru ilerlettim, göğüs kaslarında hareket ettirmeye başlayıp yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmak için yüzünü izledim.

Elim karnındayken bir göğsünü okşayarak avuçlarımı gıdıklayan düz kılları hissettim. Başparmağımı pembe göğüs ucunda dolandırarak diğer göğsüne geçerken daireler halinde okşadığımda kasları sıkı ve sıcaktı. Avcumu bir kere daha aşağılara kaydırırken parmak uçlarımı kaslarının çıktılarında dolandırdığımda nefesini tutmasını transa girmiş gibi izledim.

"Neden bu kadar yakışıklısın?" diye sorarken diğer elimi de işe kattım, daha önce hiç şansımın olmadığını düşündüğüm şekilde karnını ellerimle hissedebiliyordum.

Aaron bu kadar acılı çıkmasa kahkaha olabilecek bir sesle nefesini bıraktı. "Ebeveynlerime başka bir sefer teşekkür edersin," diye resmen inlerken sırtını dokunuşuma doğru büktü.

Gülümsedim. Nasıl gülümsemeyecektim ki? Yana doğru kendimi bırakırken benimmiş gibi hissettiğim bu güzel, çıplak adamın yanında uzanma sırası bendeydi. Sanki benim gibi hissettiriyordu. Sanki bana aitmiş gibi. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde dudaklarımı yakınımda olan kaburga çıkıntılarında gezdirirken tıslamasını dinledim. Oralarda tüy yoktu ve çok sıcaktı. Tek yapmak istediğim kollarımı ona dolayıp onu içime çekmekti.

Ama bunu yapmadım. Dudaklarımı göbek deliğine doğru indirerek hemen üzerindeki teni öptüm.

"Ruby," diye tısladı. "Buraya gel."

"Buradayım," diyerek göbek deliğinin hemen altındaki yeri öptüm.

İnledi. "Hayır, buraya," derken elleri karın kaslarının olduğu göğsünün ortasını gösteriyordu.

Çok ama çok gergin bir şekilde beline bacağımı savurup karnının üzerine çıkarken dizlerimin üzerinde duruyordum. Sırtımı dikleştirdiğimde ne istediğinden emin değildim ama bir şey isteyeceğini biliyordum. Uzandığı yerden bana hafifçe gülümserken göğsünü ve boynunu bir kızarıklık kapladı. Ellerinin uyluğumun üzerindeki hissi biraz yerimden zıplamama sebep olmuştu. Ama ellerini şortumun içine kaydırıp parmak uçlarını da sanki popomun altında gibi hissedene kadar sürüklerken beni izliyordu.

Eli birden kaybolurken klitorisimin hemen üzerinde, uzunluğu boyunca bir baskı hissettim. Aaron koyu gözleriyle beni izlerken başparmağının ucunu iç çamaşırım boyunca aşağı yukarı hareket ettirdi. Doğrudan üzerinde daireler çizmesi nefesimi tutmama sebep oldu.

Bana gülümsedi.

Aynı şeyi yine yaptı.

Tekrar ve tekrar yaptı.

"Daha fazla," diye yalvarırken sesim bana çıldırmışım gibi gelmişti.

Bana daha fazlasını verirken dokunuşu nazik ve hafifti. Merkezime doğru çizgiler çekip daireler çizerken bir anlığına geri çekilip defalarca, iç çamaşırımın ıslandığını, vücudumun alt kısmının ne kadar sızlandığını hissedene kadar tekrarladı. Aaron'ın diğer eli şortumun bacağından içeri girip iç çamaşırımı kenara çektikten sonra beni çılgına çeviren parmakları bu sefer çıplak tenimde aynı şeyi yaptığında ıslaklığımı bilmemesinin imkânı yoktu.

Parmağını içime kaydırınca kendimi kaybettim. Önce bir parmağını içeri dışarı hareket ettirirken ikinci parmak da ona

katılmıştı. Parmağını kıvırıp tekrar kaydırması ellerim ve dizlerim üzerinde duruşumu kaybetmeme sebep olacaktı. Dudakları göğüs uçlarımdan birini bulurken titrememe sebep olan bir şekilde hafifçe ısırdı. Ben veya vibratörüm dışında vücudumun o kısmına kimse ellememişti. Diğeri yani orijinal aptal bile elini oraya sürmemişti.

Sadece nefes nefese kaldığımı biliyordum çünkü kalçalarımı daha fazlası için parmaklarına doğru hareket ettirdiğimi duyabiliyordum. Kasılmaya başladığım ve bacaklarımın arasında orgazmın yaklaştığını hissettiğim anda durdu.

Kahrolası adam *durmuştu.*

"Aaron, lütfen," diye feryat etmeye başlarken doğrulunca hazırlıksız yakalanmıştım. Elleri hızlıca şortumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan indirirken tuhaf olmayan bir yığın halinde çıkarmamam için yardım ediyordu çünkü ikimiz de çok çaresizdik. Çok ama çok çaresizdik.

Tekrar sırtüstü uzanırken bu sefer kalçalarının üzerindeydim. Aaron elini yalarken beni izliyordu. Avcunu geniş ve sert aletinin etrafına sarıp doğrudan kadınlığımın dudakları arasında hizaladı. Parmaklarını deliğin etrafındaki hassas tende dolaştırırken avcunu iki kere hareket ettirdi, sonra kendini sıcak, ıslak ve acınası şekilde istekli olduğumu umursamadığım yere doğru bastırdı. Pürüzsüz baş kısmı avcunu aşağı yukarı ıslatırken klitorisime dokundu ve tekrar aynı hareketi yapmadan önce ellerini bir kere daha yaladı.

Sonra kendini geçmişte vücudumun girişi olduğunu bilecek kadar kendimle oynaştığım yere doğru hizaladı. Kalçalarını, belimdeki ellerini hareket ettirerek kendini yukarı ittirirken ben de aletinin içime girmesini dik bir şekilde durarak bekliyordum.

Hafifçe içime girip genişletirken nefesimi tuttum. Hareketine devam ederken daha önce sadece bir kişinin girdiği yere doğru ilerliyordu ama bir şekilde o tek sefer hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Çok da önemli olmayan bir sızlama hissettim. Sadece bir süre hareket etmek istemeyeceğim bir rahatsızlık hissiyle kalçalarım uyluklarına değdi ve ikimiz de nefesimizi tuttuk. İkimiz de hareket etmedik, nefes almadık ve sadece... o anda var olduk.

"İyi misin?" diye sorarken sesi neredeyse farklı bir insan gibi çıkmıştı.

Başımla onaylayıp iç kaslarımı hiç de ufak veya ince olmayan yeni arkadaşa alışmaya yardımcı olmak için esnettim. Aaron titrek, uzun bir inleme çıkarırken karın kasları yukarı kalktı ve acı içindeymiş gibi gözlerini kırptı. "İyi misin?" diye tıslayarak sorduğum, içimdeki iri aleti hareket ederek cevap verirmiş gibi, içimi esnetmiş gibi görünüyordu.

Aaron gülümseyip yutkunurken nefes alamıyormuş gibiydi.

Omzunu dürtünce içimde hareket etti, boğazının derinlerinden gelen bir sesle inlemesine sebep oldum. "Hey, eğer şu anda ölürsen bunu asla atlatamam."

Acılı bir gülümseme yüzünde belirirken resmen inledi. "İyi değilim. Asla iyi olamayacağım."

Kahkaha attım ve bu daha fazla inlemesine sebep oldu.

Aaron başını geriye atıp gövdesini kaldırdı. "Ruby," diye fısıldadı. "Biraz hareket edersen sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. İstediğin her şeyi yaparım, yemin ediyorum... hareket etmezsen ölebilirim," diye güçlükle konuştu.

Eh. Böyle söyleyince...

Boğazımdaki düğümü yutkunurken kalçalarımı biraz kaldırıp tekrar oturdum. Tamam, güzel. Tekrar yukarı aşağı hareket ederken her hareketle çok daha iyi, *çok ama çok iyi* hissediyordum. Doğru yaptığımdan emin değildim ama daha önce filmlerde gördüğümü uygulamaya çalıştım. Sanki çok zor bir şey değildi. Ellerimi göğsünde hareket ettirerek hepsini içime alıp neredeyse çıkacakmış gibi, içimde sadece baş kısmı kalana kadar yükseldikten sonra tıslayarak kendimi geri bıraktım.

Aaron'ın elleri belimi okşuyordu. Kucağındaymışım gibi derin bir şekilde oturduğumda aletinin uç kısmına doğru sürtünmeye başlamıştım. Mükemmelin de ötesindeydi. Klitorisimin kasık kemiğine her sürtüşüyle orgazm olma isteği daha fazla ortaya çıkıyordu. Daha fazla sızlıyordu. Aaron'ın nefes alış şekline bakılırsa o da yakındı.

Biraz yukarıda durdum ama beni tekrar aşağı indirerek ona doğru gömülmemi sağladı. Kalçalarımı tekrar tekrar daireler halinde oynattım ve orgazm oldum. Çığlık atarak, yutkunarak ve inleyerek gelmemle öne doğru düştüm, göğsüm onunkine değiyordu. Yüzümün kenarı da aynısını yapmıştı.

Aaron inleyip homurdanarak vücudu kaskatı kesilirken içimden birden çıktı, bütün kasları gerilmişti. Sıcak, yapışkan bir sıcaklık iç bacaklarıma dökülürken beni kendime çekerek sarıldı.

Biraz geri çekilip ona baktım, o kadar güçlükle nefes alıyordum ki durabileceğimden hiç emin değildim ve bilmesi gereken kelimeler kalbimdeydi. Onları yüksek sesle sadece bir insana söylemiştim... Belki bu şu anda ihtiyacım olmayan bir kanıttı. Aaron'ı sevmek sadece kendime saklayamayacağım, dışarı taşan, ruhuma ve vücuduma yayılan bir şeydi. Birini sevdiğinizde bunu onlara söylerdiniz. Başka bir seçenek yoktu. Ona en büyük ger-

çeği sanki gurur duyduğum ve herkese haykıracağım bir şeymiş gibi söyledim... Çünkü gurur duyabileceğim ve duyduğum bir şeydi. "Belki bunun için yanlış bir zaman ama umurumda değil. Seni seviyorum, sapık."

Yüzüm sıcak ve nemli göğsündeyken aynı kelimeleri bana söylediğinde bir eli belimdeydi. "Ben de seni seviyorum, Ruby Cube. Bunu biliyorsun."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Üzgündüm.

Üzgünden bile daha çok üzgündüm.

O kadar üzgündüm ki ağzımın tadı kül gibiydi. Kalbimin sızlamasına sebep olmuştu.

Daha önce hiç hüzün hissetmemiştim ama bu ona baya yakınmış gibiydi. Şimdiye kadar bana yakın biri ölmediği için şanslıydım ama... birini kaybetmenin ufacık bir kısmı bile böyle hissettiriyorsa, bazı insanların bunu nasıl atlatamadıklarını anlayabilirdim.

İkimiz de yazlık evden çıkıp havaalanına olan bir buçuk saatlik yolculukta tek kelime etmedik. Bana yine şafakta kahvaltı hazırlayıp getirmişti ama bu sefer yatağında beraber uyanmıştık. Beraber duş alırken o ıslak ve kaygan olana kadar sırtımı yıkamış, omzumu öpmüş ve bana sarılmıştı. Yemek pişirirken mutfak adasının üzerinde oturduk ve waffle ile yanına koyduğu meyveleri yemek için beraber verandaya çıktık.

Bugünün ne olduğunu biliyorduk. Havaalanına gitmenin ne anlama geldiğini. Tatilinin sona erdiği anlamına geliyordu. Beraber geçirdiğimiz zamanlar sona ermişti.

Aaron'ın Shreveport'a giderek sevdiklerine veda ettikten sonra üssüne dönmek için Kentucky'e kadar araba sürmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Her günümü onunla geçirmekten... hiç göremeyeceğim günlere döndüğüm anlamına geliyordu.

Düşünceler aklımda dolanıp dururken gerçeğin farkına varmıştım ama onu bir daha ne zaman göreceğimi veya yakınında olacağımı bilmediğim gerçeğine odaklandım.

Dürüst olmam gerekirse süreç boyunca gözyaşlarıma engel olmaya çalışmıştım. Bu adil görünmüyordu. Ona daha yeni sahip olduğum halde bırakmak zorunda olmam adil değildi. Eve geri dönmek zorundaydım. Çok uzun bir süredir ilk defa bu düşünce beni rahatlatmamıştı.

"Uçuşuna kayıt yaptırdın mı?" Aaron'ın kısık ve dalgın sesi direksiyonun oradan geldi. Evden olması gerektiğinden daha geç çıkmıştık ama pek umursamıyordum veya son dakika yetişmek zorunda olacağımız için pek endişeli değildim.

Güçlükle yutkunurken ciğerlerimi ezebilecek kadar büyük bir hüzünle boğuşmaya çalışıyordum. "Hayır," diye mırıldanırken bizi havaalanına doğru yönlendiren işareti geçtik.

Aaron'ın kamyoneti yavaşlatmasını hayal etmemiştim. "Ruby..."

Ona bakmak istemiyordum. Bakamazdım. "Keşke seninle burada biraz daha kalabilsem," derken bakışlarım camın dışındaki bulanık manzaradaydı. "Seni geride bıraktığım için üzgün hissediyorum, bu da babamı göreceğim için olmam gerektiği kadar heyecanlanmamı engelleyip suçlu hissetmeme sebep oluyor."

"Ru," diye fısıldarken o kadar yüksek sesli yutkunmuştu ki onu duyabilmiştim.

Bakışlarımı çevirmeyecektim. Hayır.

"Hey," derken kamyoneti sıralanmış arabaların yönüne doğru çekmesi bana zamanımızın tükenmek üzere olduğunu söyledi. "Benim de seni bırakmak istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallarken hâlâ dışarı bakıyordum. İhtiyacım olduğunda sağanak yağış neredeydi? O duymadan hıçkıramıyordum bile.

"Ruby," diye tekrar etti ve arabayı teslim etme hizasında bıraktı. Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamak için uğraştım. En azından beş damla gözyaşı gözlerimden fırlamayı başardığında başarısız olduğumu biliyordum.

"Ruby Cube," dedi. "Bana bakar mısın?"

Başımı yine sallarken iki damla gözyaşı utanç içinde ölümlerine atladılar.

"Hey."

Yutkunup yavaşça ona bakmak için başımı çevirirken gözlerimdeki yaşların gayet farkındaydım ve onları gizleme umudum yoktu. Ona baktığım an gözyaşlarına boğulacağımı iyi biliyordum.

Aynen öyle oldu.

Bir an camdan dışarı bakıyorken birden yolcu koltuğunda dönüp o sıcak kahverengi gözleriyle buluştuğumda dört damla gözyaşı yüzlercesine döndü. Fısıldayarak konuştum. "Neden seni bir daha hiç göremeyecekmişim gibi hissediyorum?" diye hüngür hüngür ağladım.

Ne yaptığını anlayamadan Aaron emniyet kemerini çıkarıp bana uzandı ve elleri konsolun üzerinden yüzümü tuttu, bizi alınlarımız değecek şekilde yakınlaştırdı. Dudaklarımız çok yakındı. Dolgun ve sadece onda gördüğüm bir pembe tonundaydı. Beni tamamen yiyip bitiren kelimeleri söyledi. "Bu bir veda değil. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kelimeleri çatallaşırken resmen hayatımı sona erdiriyordu.

Cevap verme şansım olmadı çünkü kendi sorusuna sesi titreyerek, öncesinden daha da çatallaşan bir ses tonuyla cevap ver-

mişti. "Bunu biliyorsun. Beni tekrar göreceğini biliyorsun," diye bana, kendine, dünyadaki herkese iddiada bulundu.

Dudaklarımı birbirine bastırırken ona bu şekilde hissetmediğimi söylemek istiyordum. Bunun sonsuza kadar bir veda gibi hissettirdiğini söylemek istiyordum ama belki de bir yanım ayrılmayı tamamen anlamıyor veya kabullenmiyordu. Bunu itiraf edebilirdim. Babam Kaliforniya'ya ilk taşındığında aylar boyunca her gün ağlamıştım. Bu fikre alışmıştım ama biraz zamanımı almıştı. Bunu gizleme şansım yoktu. Ama yine de bu... bu çok daha kötüsüymüş gibi hissettiriyordu çünkü kariyerinde Aaron'a ne olabileceğini bilmiyordum.

Beni ne kadar bencil gösterse de her şeyi istiyordum. Hepsini.

Alnı hâlâ bana bastırılmış haldeyken dudakları yanaklarımdan önce birini, sonra diğerini öptü. Dudaklarını kibarca benimkilere değdirdi. Önce bir köşesini, sonra diğerini öptü. Elleri hayatımda hissettiğim en nazik şeylerdi. Tenime, kalbime, ruhuma ve bütün hücrelerime konuşmuştu. "Seni bırakmak istemiyorum. Kamyonetimi geri döndürüp seni benimle eve geri götürmek istiyorum. Kentucky'e götürüp hayatımı önümüzdeki yıl boyunca çözerken seni orada saklamak istiyorum. Seninle olan hayatımı." Yutkunurken sesi kısıldı.

Benden gelen ses kahkahayla hıçkırık arası bir şeydi ve yanaklarıma doğru gülümsediği gözümden kaçmamıştı.

"Bu sadece kısa sürelik bir durum. Biliyorsun, değil mi?" diye bana yalvardı. "Bildiğini söyle."

Bunu biliyor muydum? Bildiğimi öğrenmek için kendimi çok fazla sorgulamam gerekmemişti. Beni havaalanına bırakmak veya neredeyse her zaman evim dediğim yere dönmeme izin vermek istemediğini biliyordum.

Başparmağını sağ yanağımda gezdirdi. Burnu benimkine dokunurken fısıldadığında sesi zayıf çıkmıştı. "Ne zaman istersen

beni ziyaret etmeye gelebilirsin ve sakın paradan bahsetme bile. Beni her ay ziyarete gel. İki haftada bir. Hatta istersen her hafta gel," diye teklifte bulundu. "Bu sadece geçici bir durum. Beni anlıyor musun?"

Gözlerimi kapatıp başımla onaylarken içimden, "*Beni de yanında götür, lütfen, lütfen, lütfen,*" diye feryat edip yalvarmadan o kelimeleri söyleme gücünü kendimde bulamıyordum.

"Seni seviyorum Rubes ve senin de beni sevdiğini biliyorum," diye fısıldadı. "Bana hayatın genel işleyişinde birkaç bin kilometrenin bir şey fark etmediğini kendin söylemiştin, hatırladın mı?"

Bu neredeyse kahkaha atmamı sağlamıştı. Neredeyse, ama kulağa çok kırık dökük gelmişti ve sesim hiç bana benzemiyordu. "Evet," diye boğuk bir ses kabul ettim ama etmek istemiyordum.

"Sen ve ben, bu işi çözeceğiz. Bir şekilde yürüteceğiz."

Dudaklarımı bastırıp başımla onayladım, doğruyu söylediğini bilmeme rağmen üzerime çöken sonsuz hüzün yüzünden gözlerimden birkaç damla daha gözyaşı döküldü.

"Seni seviyorum, sapık. Zaman. Mesafe. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bunu bir şekilde çözeceğiz. Söz veriyorum." Tekrar dudaklarımı öperken bu sefer ben de karşılık verdim. Sıcak dudakları dudaklarımın üzerinde, başım göğsünde, bacakları benimkilere dolanmış olarak son bir defa, sadece son bir defa daha öyle kaldık. Ne kadar yapışık hale geldiğim için utanmalıydım ama içimden gelmiyordu. Birazcık bile.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu, burnunu başka bir durumda çok hoşuma gidecek şekilde burnuma sürterken.

Başımla onayladım.

"Söyle bana." Eskimo öpücüğüne, yüzümü ve beni bir arada tutmaya devam etti. "Söyle bana," diye tekrarlarken sesi neredeyse acı çekiyormuş gibiydi.

"Sana inanıyorum," dedim. "Aklım seni bir daha göreceğini biliyor ama kalbim beni burada bıraktığını ve seni bir daha göremeyeceğini düşünüyor."

"Seni bir daha görmemek mi? Yüzyıl boyunca denesem bile seni unutamam, Ru. Hiçbir şey bunu denememe sebep olamaz. Bir şey bile. Her şeyin bir sebebi vardır, hatırladın mı?"

"Ne sebep oldu?"

"Beni programa soktun. Başka birine ismimi ve adresimi verebilirlerdi ama sen beni seçtin."

Güçlükle gülmemi durdurdum. "Senin beni seçtiğini sanıyordum."

Sesi kısıktı. "Hayır, Ruron. Sen beni seçtin."

Gözlerim kısıldı. Başımla onaylarken ona yaslayıp yüzümü boynuna gömdüm. "Muhtemelen berbat ve çok yapışık bir kız arkadaş olacağım."

"Hiçbir konuda berbat olamazsın."

Kahkaha attım.

"Sen benimsin, RC. Bu değişmeyecek."

Yutkunurken boğuluyormuş gibi hissettim. Boğazıma takılan hıçkırıkla başımı hızlıca salladım. Ağlamayacaktım. Gerçekten kahrolası gözyaşlarını dökmeyecektim ve ağlamak istemiyordum.

"Park etmek istiyorum..."

"Sorun değil. Zaten koşmam gerekiyor," diye güçlükle konuşurken göstergeye baktım. Yutkundum. "En azından bana dışarıda sarılır mısın?"

Ben daha emniyet kemerimi çözemeden kapısını açıp dışarı çıkmıştı. Kapımı kapatana kadar çoktan valizimi ve çantamı çıkarıp üst üste koymuştu. Dün gece gördüğüm vücudunu in-

celedim. Elleri yanlarda yumruk haline gelmişti ve tişörtünün göğsünü kavramasından Aaron'ın güçlükle nefes aldığını görebiliyordum. Sürekli düşündüğüm o yüz hatlarına gelene kadar bakışlarımı yukarı doğru kaldırdım. Beni izlerken yüzünde gördüğüm en hüzünlü tebessüm vardı çünkü ifadesi çok fazla sevgi ve aşkla doluydu. Kalbimi ortadan ikiye bölmüştü.

"Buraya gel," dedi bana elini uzatarak.

Ben de gittim. Kollarımı beline dolayıp sanki onu hiç görmemişim gibi sarıldım. Beni kendine doğru sıkıca, sanki bizi birleştirmek istiyormuş gibi çekerken dudakları kulağımdaydı.

"Yapabilseydim seni yanımda götürürdüm Ru... Babanla iyi eğlenceler," dedikten sonra burnunu bana sürterken elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ediyordu. "Bu işi yürüteceğiz. Söz veriyorum."

***

Uçak yolculuğunda ya da havaalanın gelen yolcu bölümünden beni alan annemin eve dönüş yolunda Jasmine'in koçuyla tekrar antrenman yapacağı hakkında susmadan konuşması boyunca da ağlamadım.

O akşam odama gittiğimde de ağlamamıştım.

Ama yatağıma uzandığımda Aaron'ı özlediğime dair bu his beni karın boşluğumdan yakalamıştı.

Sonra ağladım. Sadece biraz. Birkaç damla gözyaşı akıttım. Ama yeterliydiler.

Ruby: *Sanki grip olacakmış gibi hissediyorum. Bana komik bir şey anlat.*

Aaron'a daha önce bana söylediği kelimeleri kullanarak mesaj attım.

Otuz saniye sonra cevabı geldi.

Aaron: *Tuvalet kâğıdı neden yolun karşısına geçememiş?*

Ondan bir mesaj daha gelmeden önce cevaplama şansım olmamıştı.

Aaron: *Çünkü yarık arasında sıkışmış.*

On saniye sonra telefonum tekrar ses çıkardı.

Aaron: *Bugün benimle beraber olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyledim mi?*

Bunun sonrasında nasıl üzgün olabilirdim ki?

Sonsöz

17 Mayıs 2012

10:03

Aaron: Günaydın

Ruby: Günaydın

Aaron: Daha iyi hissediyor musun?

Ruby: Hayır. Ateşimi yeni ölçtüm ve yine 38,5 derece.

Aaron: Biraz aspirin iç

Ruby: Çoktan içtim. Komodinin üzerinde, ateş ölçerin yanında bir şişe buldum.

Ruby: Bunun için teşekkür ederim.

Aaron: :]

Aaron: Gitmeden önce yüzüne dokununca sıcak olduğunu düşündüm. Doktora git.

Ruby: Biliyorum. Gitmeliyim. Senin de hastalanmanı istemiyorum.

Ruby: Jasmine'e hasta olduğumu söyleyince hemen hamile miyim diye sordu. Neden her seferinde aklına ilk bu geliyor?

Aaron: Çünkü o Jasmine.

Ruby: Haha. Haklısın.

Ruby: Ondan bahsetmişken, konuşmanın sonuna doğru, eşli paten kaymaya geçmek istediğini söyleyince kavga ettik.

Aaron: Nasıl gitti?

Ruby: İyi. Sanırım karşılık vermem onu hâlâ şaşırtıyor. O yüzden hemen cevap vermediğinde kazanmış gibi hissediyorum. Bakalım neye karar verecek? Nasıl olduğunu biliyorsun.

Ruby: Duş alıp kendimi iyi hissetmeye çalışacağım. Sonrasında doktoru arayıp gidebilecek miyim diye bakacağım.

Aaron: Tamam.

Aaron: Bir şeye ihtiyacın olursa ara.

***

13:15

Ruby: Bil bakalım ne oldu?

Aaron: Ne?

Ruby: Grip değilmişim, sadece üst solunum yolu enfeksiyonuymuş.

Aaron: İlaç verdiler mi?

Ruby: Evet.

Aaron: Üzüldüm tatlım

Aaron: Eve dönerken reçeteni almamı ister misin?

Ruby: Sorun değil. Çoktan eczanede bekliyorum.

Ruby: Doktor antibiyotik kullanırken doğum kontrol hapımın eskisi kadar etkili olmayacağını söyledi. Üç defa.

Aaron: Ona sonraki regl döneminden sonra hapları bırakmanı planladığımızı söyledin mi?

Ruby: Evet. Çok tuhaftı. Sanki beni duymuyormuş gibi davrandı.

Aaron: Haha. O tatlı ve masum surat yüzünden olmalı.

Ruby: :)

Ruby: Günün nasıl geçiyor?

Aaron: İyi.

Aaron: Birlik komutanım kötü bir havada.

Ruby: Üzüldüm. Bir yılın daha var. Sonrasında ne yapmak istediğini tekrar düşünebilirsin.

Aaron: :] Sadece bir yıl

Ruby: Hızlıca geçecek.

Aaron: :]

***

14:55

Aaron: [fotoğraf eklendi]

Ruby: Bu da ne????

Aaron: Kasabadaki yeni yemek arabasından taco.

Ruby: Bana da biraz getir, bunlar sandviçimin berbat görünmesini sağladı.

Aaron: Sona kalan...

Aaron: Yarın benimle öğle yemeğine gel

Aaron: Eğer kendini iyi hissedersen

Ruby: "Eğer kendini iyi hissedersen"

Ruby: ...

Aaron: :] Seni seviyorum

Ruby: Ya, tabii.

Ruby: Ben de seni seviyorum ama bana taco getirirsen daha çok seveceğim

***

16:50

Aaron: Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?

Ruby: Eve ne getirmeye karar verirsen onu. :)

Aaron: Ben de öyle düşünmüştüm.

Aaron: Vietnam mutfağı?

Ruby: Evet lütfen.

Aaron: Tamam

Aaron: Uzanıyor musun?

Ruby: Evet. Kanada'dan aldığım sipariş için biraz bandana kesmeye çalıştım ama kendimi kestim çünkü dikkatimi vermemiştim. Kumaş lekelenecek ve diğer insanları hasta edeceğim diye endişelenmeye başlayınca bıraktım.

Aaron: Tanrım RC

Aaron: Sakinleş

Aaron: Her şeye yetişeceksin. İyileşmeye bak. Tek önemli olan bu

Ruby: En iyisi sensin, bugün sana bunu söylemiş miydim?

Aaron: Biliyorum

Aaron: Bugün söylemedin.

Ruby: Ukala

Aaron: Daha önce şikâyetçi olmamıştın.

Ruby: Konuyu oraya çekeceğini biliyordum.

Aaron: :]

Ruby: Neden iskeletler korku filmleri izlemez?

Aaron: Çünkü bağırsakları yoktur.

Ruby: Bunu biliyor muydun???

Aaron: TAHMİN ETTİM

Ruby: Elveda

Aaron: Gözlerim yaşardı

Ruby: ...

Aaron: ...

Aaron: Birazdan çıkıyorum Ruron.

Ruby: Tamam Ruron.

Aaron: Eve gelmeden önce daha iyi bir şaka düşün.

Aaron: Düşündüm de haplarını şimdi atsan da olur.

Ruby: Gerçekten otoriter baş belası olduğumu biliyorsun.

Aaron: Biliyorum.

Ruby: Ve ben hastayım.

Aaron: Ne olmuş? Biraz enfeksiyondan korkmuyorum.

Ruby: Ah adamım.

Ruby: Kötü hissediyorum ama o kadar da kötü değil.

Ruby: Ama hastalanırsan beni suçlama.

Aaron: Asla

Ruby: :)

Aaron: :|

Teşekkürler

Sanırım dünyadaki en iyi okuyuculara sahip olduğum herkes tarafından biliniyor. Çıkan her kitabımdan sonra sevgi ve desteklerinizle ayağımı yerden kestiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Başından beri yanımda olduğunuz için ya da bana ilk defa şans verdiğiniz için size çok minnettarım. En içten dileklerimle teşekkür ederim.

Okuma grubum *Slow Burners*'a çok teşekkür ederim! Hepiniz ruh eşim gibisiniz. Uzun süreliğine ortadan kaybolduğumda bile bana karşı bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim, haha. İnternetteki en mükemmel okuma grubusunuz.

Filipin yemekleri konusundaki tavsiyeleri ve her konuda hazır olduğu için Nissa'ya çok teşekkür ederim.

Arkadaşım Eva'ya çok teşekkür ederim. Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Ben de senin için ne kadar değerli olduğumu biliyorum. Grup da aynı şekilde. Her şey için çok teşekkür ederim.

RBA Design'dan Letita Hasser'a muhteşem kapağı ve aptal fikirlerime, saçmalıklarıma katlandığı için teşekkür ederim. Indie Formatting Services'teki Jeff'e her zaman profesyonel ve iyi olduğu için teşekkür ederim. Hot Tree Editing'deki Virginia ve Becky'e düzeltmelerde beni ağlatmadıkları; Dystel & Goderich'deki Lauren Abramo ve Kemi Faderin'e en iyi takım oldukları için minnettarım.

Benden kurtulamayan ilk okuyucularıma/arkadaşlarıma benim için yaptıkları ve asla övgü istemedikleri şeyler için ne kadar teşekkür etsem az. Kitaplarım "Mariana, neden?" yorumlarımız olmadan asla bu şekilde yazılamazdı.

Kocaman bir teşekkür de dünyadaki en iyi aileye: Annem, babam, Ale, Eddie, Raul, Isaac, Katilyn, Letchford ailem... Zapata/Navarro ailemin geri kalanı... Chris'e ve oğullarım Dor ile Kai... Bütün kitaplarım sizler için.